

2025 HUGO
EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ

ROBERT JACKSON
BENNETT

ZEHİRLİ KADEH

HOLMES VE WATSON'I ARATMAYAN MUHTEŞEM BİR İKİLİ,
GERÇEK BİR FANTEZİ GİZEM ROMANI...

"Büyük bir cinayet gizemi kurgulamak zordur ama Bennett bunu kusursuz biçimde yapılandırıyor; üstelik hikâyenin fantastik bir evrende geçmesi onu daha da iyi kılıyor."

— TJ Klune, *The New York Times*

HUGO ODULU SAHİBİ
WORLD FANTASY AWARD SAHİBİ
LOCUS ODULU FİNALİSTİ • EDGAR ODULU ADAYI
ULUSLARARASI COKSATAN

BİR CESET. İMKÂNSIZ BİR ÖLÜM. VE İMPARATORLUĞU SARSACAK BİR SIR.

Daretana'nın en görkemli malikânesinde, yüksek rütbeli bir imparatorluk görevlisi ölü bulunur. Salgınların kol gezdiği, leviathanların kanının tuhaf büyüsel dönüşümlere yol açtığı imparatorluk sınırlarında bile bu ölüm, akıl almaz ve dehşet vericidir.

Olayı çözmekle görevlendirilen kişi, parlak zekâsı kadar tuhaflıklarıyla da ün salmış dedektif Ana Dolabra'dır. Sürekli gözleri bağlı dolaştığı, evinden hiç çıkmadan bile imkânsız davaları çözdüğü söylenen Ana'nın yanındaki yeni yardımcısı Dinios Kol ise büyüyle değiştirilmiş, benzersiz yeteneklere sahip bir asistandır.

Din, yeni amirinin yöntemleri karşısında kimi zaman şaşkına döner, kimi zaman öfkelenir ancak Ana'nın zihninin bir çıkarımdan diğerine ustalıkla sıçrayışına tanık oldukça, onun gerçekten de imparatorluğun en büyük dedektifi olduğunu kabullenmek zorunda kalır. İkili, ipuçlarını birleştirdikçe yalnızca bir cinayetin değil, imparatorluğun kendisini tehdit eden çok daha büyük bir planın izini sürmeye başlar.

Dedektif kurgusunun cazibesini çarpıcı bir fantastik dünya inşasıyla birleştiren *Zehirli Kadeh*, tanıdık olduğu kadar şaşırtıcı, zekice kurgulanmış ve soluksuz okunan bir fantezi gizem romanı.

f nemesiskitap nemesiskitap

www.nemesiskitap.com

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

ZEHIRLI KADEN

Düzenleme
Ny.özlem

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 881

Zehirli Kadch Robert Jackson Bennett

Kitabın Özgün Adı: The Tainted Cup

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Burcu Gürhan

Editör: Betül Yılmaz

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker Akcan

Sosyal Medya: Sercan Kurtuz

© Nemesis Kitap, 2026 © Robert Jackson Bennett 2024

Bu kitap, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası olan Del Rey ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-92954-2-8

Baskı: Şubat 2026

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah. İcabet Sk. No: 3

34400 Kağıthane / İstanbul

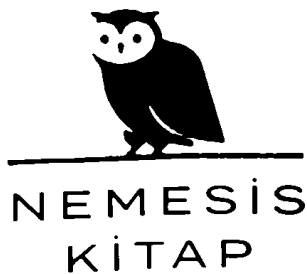
Sertifika No: 80940

ROBERT JACKSON
BENNETT

ZEHİRLİ KADEH

Leviathan'ın Gölgesi: Kitap 1

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Robert Jackson Bennett

Robert Jackson Bennett'in son eseri *Founders Trilogy*'dir. Ondan önce En İyi Seri kategorisinde 2018 Hugo Ödülü finalist olan *Divine Cities Trilogy*'yi yazmıştır. Serinin ilk kitabı *City of Stairs* World Fantasy ve Locus ödülleri finalist, serinin ikinci kitabı *City of Blades* de World Fantasy, Locus ve British Fantasy ödülleri finalistlerinden biri olmuştur. Aralarında *American Elsewhere* ve *Mr. Shivers* isimli romanlarının da bulunduğu daha önceki romanları, Edgar Ödülü'nü, Shirley Jackson Ödülü'nü ve Philip K. Dick üstün başarı ödülünü almıştır. Ailesiyle birlikte Austin'de yaşamaktadır.

Belgin Selen Haktanır

1970'te Brüksel, Belçika'da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York'ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde ve lisansüstü eğitimini Atılım Üniversitesi İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Diplomatik bir kuruluştaki araştırma asistanlığı, üniversite seviyesinde İngilizce öğretmenliği ve müzik stüdyosu işletmeciliği gibi iş alanlarından sonra, senelerdir yarızamanlı olarak bir parçası olduğu çeviri alanında tamzamanlı çalışmaya başlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmektedir.

ZEHİRLİ KADEHE övgüler

"Bennett bu sıradışı gizem-fantezi romanında, edebi türleri ustalıkla harmanlıyor... İnşa ettiği dünya insanı bir anda sarıyor, Bennett'in klasik dedektif ikilisi kavramını yeni ve heyecan verici bir gözle ele alıyor ve gizem büyük sürprizlerle ilerliyor. Okurlar bu kitaba hayran kalacak."

Publishers Weekly (yıldızlı eleştiri)

"Hararetle tavsiye ederim... Okurları bir cinayet komplosuyla tanıştırıyor ve entrikalar saf ve genç bir soruşturmacının gözünden anlatılırken... Sherlock'u andıran patronu ve akıl hocası Ana karmaşık bir cinayetler komplosunu çözmeye çalışıyor."

Library Journal (yıldızlı eleştiri)

"Baş soruşturmacısını bir parça Hannibal Lecter katarak Nero Wolfe'tan ilham alarak yaratan Bennett... fantezilerle dolu gizem romanlarını seven okurları zevkten dört köşe edecek 'Deniz Canavarının Gölgesi' serisini başlatıyor."

Booklist (yıldızlı eleştiri)

"Muhteşem karakterler arasında Holmes ve Watson'ı aratmayan muhteşem bir ikiliyle gerçek bir fantezi gizem romanı... ve Bennett hakkında daha fazlasını öğrenmek için can attığım muğlak, ilginç bir biyopunk dünyası inşa etmiş. Bir sonraki kitabı bekliyorum!"

Django Wexler, "Shadow Campaigns" serisinin yazarı

"Göz kamaştırıcı kurgu bir dünyada geçen, ince sosyal eleştirilerle dolu klasik bir cinayet romanı... Robert Jackson Bennett hedefi tam on ikiden vuruyor."

James L. Sutter, *Pathfinder* isimli
rol yapma oyununun ortak yaratıcısı

"Hayatımda okuma ayncağına sahip olduğum en çılgın, en orijinal öykülerden biri. Bennett'in yaratıcılığına, karmaşık öykü kurgusuna ve mantar klimalarla, katil ağaçlarla ve akıl almaz dev deniz canavarlarıyla dolu sürükleyici dünyasına hayran kaldım. Her saniyesinden keyif aldım. Hayatımın sonuna dek aklımda yer edecek olan bir kitap."

Wesley Chu, *New York Times* çoksatanlar listesinde
bir numaraya yerleşmiş olan *War Arts Saga*'nın yazarı

"Bayıldım. Sürprizlerle dolu bir dedektif öyküsü, garip bir fantezi, heyecan verici bir macera; *Zehirli Kadeh* ustalıkla yazılmış bir kitap! Bennett'in bunlardan bir düzine daha yazmasını istiyorum ve içimden keşke hepsini dün bana yollamış olsaydı diye geçiriyorum."

Max Gladstone, *New York Times* çoksatanlar listesine giren *This Is How You Lose the Time War* isimli romanın ortak yazarı

"Sürprizlerle dolu bir komplonun içinde, tekinsiz canavarların terör estirdiği canlı bir fantezi dünyasında geçen sürükleyici bir cinayet olayı... Özgün, tarzların birbirine geçtiği, sınırları zorlayan fantezi kitapla-

rını benim kadar seviyorsanız, Robert Jackson Bennett'tan başkasının kitaplarını aramanıza gerek yok."

Fonda Lee, *Green Bone Saga*'nın yazarı

"Orijinal, yaratıcı ve gizemli *Zehirli Kadeh*, bu heyecanlı, karmaşık romanda gizemi ve fanteziyi birleştiriyor. Kitabı elimden bırakamadım. Bana DERHAL bu dünyadan ve bu karakterlerden biraz daha verin!"

Meg Gardiner, *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numaraya yerleşmiş olan "UNSUB" serisinin yazarı

*Polisiye romanlara merak salmamın nedeni olan annem
ve anneannem için...*

BÜYÜK VE KUTSAL KHANUM İMPARATORLUĞU'NUN
ASKERİ RÜTBELERİ
(yüksekten düşüğe doğru)

CONZULATE

...

PRIFICTO

...

KOMUTAN-PRIFICTO

...

KOMUTAN

...

IMMUNIS

...

YÜZBAŞI

...

SIGNUM

...

PRINCEPS

...

MILITIS

AĞAÇLARIN ARASINDAKİ ADAM

Birinci Bölüm

MALİKÂNENİN DUVARLARI KARŞIMDA kıyıya vurmuş bir deniz canavarının uzun, koyu renkli, parlak derisi gibi sabah pusunun arasında yükseliyordu. Duvarların yanında yürürken, kalbimin sert atışlarını ve boynumdan süzülen ter damlalarını hissetmemeye çalıştım. İleride pusun arasında silik mavi bir ışık parıldıyordu. Attığım her adımda, malikânenin hizmetli kapısının üstünde asılı olan mai fenerini daha iyi seçebiliyordum; kapının yanındaki duvara yaslanmış üniformalı, parlak çelik miğferli bir adam beni bekliyordu.*

Princeps yaklaşmamı izledi. Kaşlarından birini kaldırdı ve kaşı ben yaklaştıkça alnında biraz daha yükseldi. Nihayet karşısında durduğumda, kaşı neredeyse saç çizgiyle birleşmek üzereydi.

Otoriter olduğunu umduğum bir tavırla hafifçe öksürdüm. “Signum Dinios Kol, soruşturmacı asistanıyım. Ceset için geldim.”

Princeps gözlerini kırpıp, beni tepeden tırnağa süzdü. Ondan bir kafa boyu kadar daha uzun olduğum için aradan epey vakit geçti. “Anlıyorum, efendim,” dedi. Azıcık eğildi –tam bir eğilmenin çeyreği, belki üçte biri kadar– ama bir daha kıpırdamadı.

“Elinizde bir ceset var, değil mi?” diye sordum. ^

“Evet, var efendim,” dedi ağır ağır. Arkamdaki puslu yola baktı.

“O hâlde sorun ne?”

“Şey...” Yine arkamdaki yola baktı. “Affedersiniz, efendim ama... diğer kişi nerede?”

“Efendim?” dedim. “Diğer kişi mi?”

“Soruşturmacı? O, ne zaman gelecek?”

Hissettiğim ani endişeyi gidermeye çalıştım. Patronum için başka vakalar üstünde çalışırken bu soruyla karşılaşmıştım ama bir cesedin söz konusu olduğu bir durumda bunu yanıtlamak başka bir meseleydi. “Soruşturmacı müsait değildi,” dedim. “Olay mahallini gözden geçirmek, çalışanlarla ve varsa görgü şahitleriyle konuşmak ve ona rapor vermek için ben geldim.”

“Soruşturmacı... şahsen *gelmeden* mi soruşturmayı yürütmeyi tercih ediyor?” dedi. “Nedenini sorabilir miyim, efendim?”

Onu süzdüm. Kısa zırhlı gömleği loş ışıktaki parlıyordu ve halkalarının üstünde minik buğu damlaları vardı. Üniforması gösterişliydi. Beline süslü bir kemer takmıştı ve orta yaşlara gelmenin bir sonucu olarak gevşek karnı kemerin üzerinden biraz sarkmıştı. Sakalındaki gri teller de öyle. Kenarları yosun lekeli deriyle çevrilmiş olan siyah çizimleri cilalanıp güzelce parlatılmıştı. Üstündeki standart şeyler sadece kınında duran uzun kılıcı ve bir Biyolog olduğunu anlatan koyu kırmızı renkli peleriniydi. İmparatorluk’un sayısız organik değişimlerini idare etmekle sorumlu olan imparatorluk askerlerinden biriydi. Giysilerinin geri kalanını büyük bir olasılıkla yüksek fiyata kendisi satın almıştı.

Tüm bunlar bana bir Signum ve teknik olarak ondan daha yüksek rütbeli olduğum hâlde, bu adamın sadece yaşça benden daha büyük ve zengin olduğunu değil, aynı zamanda kariyeri boyunca hayal bile edemediğim kadar çok vakayla karşılaştığını anlatıyordu. Soruşturmacının neden eski püskü çizimler giymiş olan yirmi yaşındaki bir genci tek başına bir cinayet mahalline yolladığını merak ettiği için onu suçlayamazdım.

“Soruşturmacı genellikle soruşturmalara şahsen katılmaz, Princeps,” dedim. “Beni durum değerlendirmesi yapmam için yollar, doğru sonuçlara varmak için raporumdan faydalanır.”

“Doğru sonuçlar,” dedi.

“Evet,” dedim.

Beni içeri almasını bekledim. Orada öylece duruyordu. Malikâneye girmeme izin vermesi için emir vermek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Daha önce başka bir imparatorluk kurumunun görevlisine doğrudan bir emir vermemiştim ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Neyse ki sonunda, “Peki, efendim...” dedi ve elini cebine soktu. Ortasında içi siyah sıvıyla dolu minik bir cam tüp olan ufak bronz bir disk çıkardı. “Beni yakından takip etmeniz gerek, efendim. Kapı biraz eski. Açmak zor olabiliyor.”

Hizmetli kapısına döndü: Malikânenin pürüzsüz siyah duvarlarında parlak bir açıklık gibiydi. Açıklığın diğer tarafında yeşil-sarı renkli bir sarmaşığın kıvrım kıvrım tüylü dallarından oluşan bir perde sarkıyordu. Princeps yaklaşırken dallar titremeye başladı –huzursuz edici, garip bir titreşimdi– ve geriye çekilip içeriye girmemize izin verdi.

Kapıya doğru giderken onu yakından izledim, tepeye sürünmemek için başımı eğdim. Ensemi gıdıklayan ince dallardan keskin, boğucu bir koku yayılıyordu. Büyük bir ihtimalle, insan etine duyarlıydı ve Princeps’in yanında “anahtarı” –elindeki reaktif maddeyle dolu olan tüp– olmasaydı, ikimiz ya paralize olurduk ya da başımıza daha kötü bir şey gelirdi.

Malikânenin iç avlusuna adım attık. İlerideki tepenin üstüne inşa edilmiş olan devasa evin alınlıklı çatısından sarkan onlarca mai feneri sabah karanlığında parıldıyordu. Evin etrafını saran bir veranda ve pencereleri sabah güneşinden korumak için asılmış parlak dekoratif yosunlarla kaplı bir ağ vardı. Zemin geniş ve pürüzsüzdü, ahşap parke parıldayacak şekilde cilalanmıştı.

Doğu ucunda minderli bir oturma köşesi vardı; bir tür minyatür çay çardağını andırıyor olmasına rağmen bir çay masası yerine kocaman bir hayvanın üst kısmı düz olacak şekilde tıraşlanmış kafatası vardı. Bu kadar gösterişli bir ev için biraz tatsız bir eşyaydı ve gerçekten de hayatımda gördüğüm en muhteşem ev olduğunu söyleyebilirdim.

Princeps'e baktım. Şaşkınlığımı fark etmiş sırtıyordu.

Iudex ceketimin omuzlarını çekiştirdim. Üstüme tam oturan bir tane bulamamışlardı, bu yüzden birden dar mavi ceketin içinde kendimi salak gibi hissettim. "İsminiz nedir, Princeps?" diye sordum.

"Affedersiniz, efendim. Söylemiş olmam gerekirdi... Otirios."

"Cesedin kimliğini teşhis edebildik mi, Otirios? Bu konuda bir sorun yaşandığını duydum."

"Teşhis ettiğimizi düşünüyoruz, efendim. Mühendislerden Komutan Taqtasa Blas olduğunu düşünüyoruz."

"Düşünüyor musunuz? Neden öyle dediniz?"

Bunu duyan Princeps bana yan bir bakış attı. "Ölüm nedinin bir değişim olduğunu size söylediler, değil mi efendim?"

"Evet?"

"Şey... bu tür işlemler bir cesedin teşhis edilmesini zorlaştırabilir, efendim." Beni usul usul akan bir derenin üstündeki ahşap köprüye götürdü. "Hatta bir *ceset* olarak bile tanımlanmasını zorlaştırabilir, efendim. Zaten Biyologlar bu yüzden burada."

İlerideki pusu işaret etti. Pusa dikkatlice bakınca, üstlerinde Princeps gibi koyu kırmızı renkli üniformalar ve pelerinler, ellerinde kuş kafeslerini andıran şeyler taşıyan figürlerin bahçelerin ortasında kürek çektiğini fark ettim ama kafeslerin içinde bir kuş değil, narin bir eğreltiotu vardı.

"Bulaşma var mı diye kontrol ediyorlar," dedi Otirios. "Ama şu âna kadar bulaşma belirtisine rastlamadık. Bitkilerin hiçbirisi kahverengileşmemiş ya da ölmemiş, efendim. Malikâne arazisinde bulaşma emaresi yok."

Beni eğreliotu kâğıdından yapılmış ince bir kapıya götürdü. Oraya yaklaşırken malikânededen uzun uzun yankılanan bir ses duyar gibi oldum. Bir çığlık sesi olduğunu fark ettim.

“Bu da ne?” dedim.

“Büyük bir olasılıkla hizmetçi kızlardır,” dedi Otirios. “Şey, buraya ilk gelenler onlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, sinirleri hâlâ çok bozuk.”

“Cesedi saatler önce bulmamışlar mıydı?”

“Evet. Ama durup durup ağlamaya başlıyorlar. Cesedi görünce nedenini anlayacaksınız, efendim.”

Canhıraş, histerik çığlıkları dinledim. Ne hissettiğimi belli etmemeye çalıştım.

Kendime kontrollü ve soğukkanlı davranmam gerektiğini söyledim. İmparatorluk’un dört bir yanında yüksek mahkemele-ri idare eden ve adaleti uygulamaktan sorumlu olan imparatorluk kurumu Iudex’in görevlilerinden biriydim. İçeride çığlıklar yankılanıyor olsa da şık bir malikânede olmam gerekiyordu.

Otirios kapıyı açtı. Çığlık sesleri daha da arttı.

Altıma işememem gerektiğini düşündüm ama o çığlıklar devam ettiği takdirde bunda zorlanabilirdim.

Princeps beni içeri soktu.

Dikkatimi çeken ilk şey, içerisinin temiz oluşuydu. Sadece kir tozdan yoksun değildi –etrafta ne bir toz ne de bir leke izi vardı, oda tertemizdi– karşımdaki her şey zarif olduğu kadar steril de gözüküyordu: Yemek masasının sandalyeleri fazla düzgün ve lekesizdi, zemindeki kare biçimli, dokuma ipek kumaştan dikilmiş minderlereyse hiç basılmamış gibiydi. Bütün ev bir cerrahın neşteri kadar sıcak ve şirindi.

Ama kesinlikle gösterişliydi. İçeride tavana kadar büyümele-ri için değiştirilmiş, şamdan görevi gören minyatür mai ağaçları

vardı –daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim– ve meyveleri etrafımıza silik mavi bir ışık saçan parlak, ufak mai solucanlarıyla doluydu. İçerideki hava da pahalı olabilir mi diye düşünürken, öyle olduğunu gördüm: Her büyük odanın köşesine kocaman bir kirpis mantarı koyulmuştu; havayı emen, temizleyen ve çok daha düşük ısıda dışarı veren uzun, siyah bir mantar türüydü.

Malikânenin bir yerinde, çığlıklar yankılanmaya devam etti. Biraz ürperdiğimi hissettim ama bunun serin ortamla ilgili olmadığını biliyordum.

“Soruşturmacının talimatına uyarak bütün çalışanları ve görgü şahitlerini burada tuttuk,” dedi Otirios. “Onlarla görüşeceksinizdir herhalde, efendim.”

“Teşekkür ederim, Princeps. Kaç kişi var?”

“Toplam yedi. Dört hizmetçi kız, aşçı, kahya ve bahçıvan.”

“Malikânenin sahibi kim? Komutan Blas değil sanırım.”

“Doğru, efendim. Haza klanına ait. Sembolü görmediniz mi?” Giriş kapısının üstünden sarkan ufak sembolü işaret etti: iki ağacın arasında diklemesine duran tek bir tüy.

Bunu duyunca duraksadım. Haza klanı, İmparatorluk’un en varlıklı ailelerinden biriydi ve iç halkalarda uçsuz bucaksız toprakları vardı. Malikânenin bu kadar gösterişli olması mantıklıydı ama bunun dışında her şey daha da kafa karıştırıcı hâle geldi.

“Hazaların neden Daretana’da bir evi var?” diye sordum samimi bir merakla.

Omzunu silkti. “Bilmiyorum, efendim. Belki de başka bir yerde alacak bir ev bulamamışlardır.”

“Şu anda evde Haza klanından birisi var mı?”

“Varsa bile çok iyi gizleniyor demektir, efendim. Kahyanın bilgisi olabilir.”

Siyah renkli kumtaşı bir kapıyla sona eren uzun bir koridordan geçtik.

Kapıya yaklaşıırken, havada bir koku hissettim: Yoğun ve tatlı bir kokuydu ama oldukça keskindi.

Midemin bulandığını hissettim. Kendime başımı dik tutmam, gerçek bir soruşturmacı asistanı gibi duygularımı belli etmemem ve yüzümde nötr bir ifade olması gerektiğini hatırlattım. Sonra içimden, lanet olsun, zaten *gerçek* bir soruşturmacı asistanıyım, dedim.

“Geçmişte sık sık ölüm vakalarında çalıştınız mı, efendim?” dedi Otirios.

“Neden?” diye sordum.

“Bu vakanın doğası yüzünden merak ettim.”

“Çok fazla ölüm vakasında çalışmadım. Soruşturmacı ve ben daha çok burada, Daretana’daki görevliler arasında yolsuzluk olaylarıyla ilgilendik.”

“Geçen seneki cinayet vakasıyla ilgilenmiş miydiniz? Hani kontrol noktasında o adama saldıran sarhoş muhafızla ilgili olan vaka.”

Yanağımdaki kasların gerildiğini hissettim. “Iudex Soruşturmacısı pozisyonu daha dört ay önce oluşturuldu.”

“Ah, anladım, efendim. Daha önceki görev yerinizde soruşturmacınızla ölüm vakaları üstünde çalışmadınız mı?”

Yanağımdaki kas daha da gerildi. “Soruşturmacı buraya geldiğinde, ben asistanı olarak diğer yerel Yüceler arasından seçildim. O yüzden... Hayır.”

Otirios’un adımları bir an için duraksar gibi oldu. “Yani... sadece *dört aydır* mı bir Iudex Soruşturmacısı olarak çalışıyorsunuz?”

“Bunu neden soruyorsunuz, Princeps?” diye sordum sinir olmuş bir hâlde.

Otirios’un yine hafifçe gülümsediğini görebiliyordum. “Efendim, bunun üstünde çalışacağınız ilk ölüm vakası olmasını istemezdim.”

Kapıyı açtı.

Kapının açıldığı yer, malikânenin geri kalanı kadar görkemli bir yatak odasıydı; bir köşesinde geniş, yosundan yapılmış yumuşak bir yatak, eğreltiotu kâğıdından bir duvar ve banyo olduğunu tahmin ettiğim bölmeyi ayıran bir kapı vardı ama bir evin içinde banyo olduğunu hiç görmemiştim. Hatta bu tür şeylerin var olduğundan bile haberim yoktu. Köşede bir mai feneri asılıydı, bunun çaprazındaki köşede de bir başka kirpis mantarı vardı. Bunun yanında iki sandık ve deri bir çanta duruyordu. Komutan Blas'ın eşyaları olduğunu tahmin ettim.

Ama odanın en çarpıcı özelliği, ortasında büyümüş olan bir grup büyük yapraklı ağaçtı... çünkü ağaçlar bir kişinin içinde büyümüştü.

Daha doğrusu, içinden *fıskırmış* gibiydi.

Ceset yatak odasının ortasında ince gövdeli ağaçlara saplanmış bir hâlde havada duruyordu ama Otirios'un da dediği gibi, başta bunun bir ceset olduğunu anlamaları bile zor olmuş olmalıydı. Dalların arasında gövdesinin ufak bir kısmı ve sol bacağı'nın birazı gözüktüyordu. Bu manzara, bana üstünde İmparatorluk Mühendislik İyaleti'nin mor renkli giysileri olan orta yaşlı bir adam olduğunu anlatıyordu. Sağ kolu hiç yoktu ve sağ bacağı ufak ağaçların gövdelerinden fırlamış, odanın kumtaşı zeminini yemekte olan karmaşık köklerin arasında kaybolmuştu.

Köklere baktım. Kıvrımlarının arasında bir uyluk kemiğinin pembe kırık ucunu görür gibi oldum.

Yere baktım. Siyah bir ayna camı gibi pürüzsüz, görüntüyü yansıtan kocaman bir kan birikintisi vardı.

Midemde sudan fırlamaya hazır bir yılanbalığı varmış gibi bir kıpırtı hissettim.

Kendime odaklanmayı, nefes almayı hatırlattım. Kontrollü ve soğukkanlı kalmalıydım. Artık hayatımı bu şekilde kazanıyordum.

“Yaklaşmanız güvenli, efendim,” dedi Otirios biraz fazla neşeli bir sesle. “Bütün odayı kontrol ettim. Endişe etmeyin.”

Daha yakından incelemek için yeşilliklere yaklaştım. Bunlar aslında ağaç değil uzun, esnek bir ot türüydü; biraz boru ve inşaat iskelesi yapımında kullanılan içi boş, odunsu bir ot olan filizlenmiş samanı andırıyordu. Filiz öbeği, Blas’ın omzu ile boynu arasında bir yerden çıkmıştı; filizlerin arasında omurgaya benzer bir şey görünce yine mide bulantımı bastırmaya çalıştım.

En garip görüntü Blas’ın yüzüydü. Gövdesinden fırlayan filizler sayısız dala dönüşmüş gibiydi ve bunlardan bir tanesi yanlamasına Blas’ın kafatasına saplanmış, başını korkunç bir açıda bükmüştü; buna rağmen, dal bir şekilde üst çene kemiğinin üzerinden kafatasını sarmış, yüzünü, burnunu ve gözlerini yutmuştu. Blas’ın kafatasından geriye sadece sessiz bir çığlıkla açılmış olan alt çenesi kalmış, dalların arasından gözüken üst dişleri ve damağı kıpırdayan ağaç kabuğunun içine gömülmüştü.

Çenesini inceledim. Çok hafif, gri bir kirli sakalı ve kenarında ya bir kazadan ya da kavgadan kalmış olan silik bir yara izi vardı. Devam edip geri kalanını inceledim. Sol kolu açık kahverengi tüylerle kaplıydı, parmakları senelerdir çalıştığı için nasırlı ve eğriydi. Sol bacağındaki çorabı o kadar çok kanla kaplıydı ki kan damlaları çizmesinin içinde birikip, çizmesini bir şarap fıçısı gibi doldurmuştu.

Kafa derime bir damla düştüğünü hissedince tavana baktım. Filizler evin çatısını delmişti ve sabah saatlerinin çiğ damlaları şıp şıp şıp diye içeri damlıyordu.

“Merak ediyorsanız, evin üç metre tepesine kadar yükseliyor, efendim,” dedi Otirios. “Balık yağını deler gibi bir metrelik çatıyı delip geçmiş. Dolayısıyla...’ oldukça büyük. Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Ne kadar sürmüştü?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Beş dakikadan kısa sürmüş, efendim. Daha doğrusu, hizmetliler öyle olduğunu söylediler. Ev o kadar şiddetli sallanmış ki deprem olduğunu sanmışlar.”

“Biyologların elinde bunu yapabilecekleri bir şey var mı?”

“Hayır, efendim. Biyologlar Iyaleti’nde bitkilerin büyümesini kontrol eden her türlü greft ve süfuzyon var; örneğin, bir mevsimin çeyreğinde olgunlaşan buğday özü ya da normalden üç, dört misli büyüklüğe ulaşan meyveler gibi. Ama asla birkaç dakika içinde ağaç çıkmasını... ya da elbette, bir insanın içinden çıkmasını sağlayacak bir şey yapmadık.”

“Bunun özellikle Blas için yapılmış olduğuna işaret eden izler var mı?”

“Hayır, efendim,” dedi Otirios. “Kendisi Mühendislerdendir, çok sık seyahat eder. Seyahatleri sırasında yanlışlıkla bir şey yutmuş ya da bulaşıcı bir şeye maruz kalmış olabilir. Henüz söylemek zor.”

“Şehirde kimseyi ziyaret etmiş mi? Ya da bulaşıcı bir hastalığı olan bir görevliyle ya da imparatorluk çalışanlarıyla teması olmuş mu?”

“Olmuş gibi gözükmüyor, efendim. Komşu kantondan ayrılmış ve kimseyle görüşmeden doğruca buraya gelmiş.”

“Daha önce hiç bu tür bulaşıcı bir hastalıkla karşılaşıldı mı?”

Otirios küçümseyici bir tavırla dudaklarını büzdü. “İmparatorluk’un dört bir yanında bulaşıcı hastalıklar var, efendim. Süfuzyonlar, greftler ve değişimler kontrolden çıkıyor... Her biri farklı. Kontrol etmem gerek.”

“Bu bir bulaşıcı hastalıksa yayılır, öyle değil mi?”

“Şey... Bulaşıcı hastalıklar yayılır, efendim...”

“O hâlde, nasıl oldu da tek bir kişiye bulaştı ama başka kimseye bulaşmadı?”

“Bu noktada söylemek zor, efendim,” dedi Otirios. “Blas’ın neler yaptığını kontrol ediyoruz. Deniz duvarları dahil, tüm ya-

pıları gözden geçirmek için diğer kantonları geziyordu. Ne de olsa...” Duraksadı. “Yağış mevsimi başlamak üzere.”

İstifimi bozmadan başımı salladım. Yağış mevsiminin başlayacak olması, İmparatorluk’un diğer kantonlarını öylesine endişelendiriyordu ki bunu göz ardı etmek, güneşin var olduğunu unutmaya çalışmak gibi bir şeydi.

“Blas gelmeden önce odaya giren ya da herhangi bir şeye dokunan olmuş mu?”

“Elbette, hizmetliler girmiş. Elimizdeki güvenebileceğiniz tek şey onların ifadeleri.”

“Zorla girildiğine dair herhangi bir iz var mı?”

“Yok, efendim. Burada İmparatorun Sığınağı’ndan da çok kalkan var. Sırf yaklaşabilmek için bile reaktif anahtarların yanınızda olması gerekiyor.”

Bunu düşünürken, evin kaç penceresi ve kapısı olduğunu hatırladım.

“Bir açıklama bulabilmeniz çok iyi olurdu, efendim,” dedi Otirios.

“Efendim?”

“Kariyeriniz açısından.” Yine gülümsedi ama bu sefer yüzünde biraz acımasız bir ifade vardı. “İstedığınız bu değil mi, efendim? Kariyerinizde ilerlemek. Her görevli bunu ister sanırım.”

“Ben görevimi yerine getirmek istiyorum,” dedim.

“Elbette, efendim.”

Yüzüne baktım. “Bana biraz müsaade edin, Princeps. Odayı kazımam gerek.”

Otirios beni dallara karışmış olan cesetle yalnız bırakıp kapıyı arkasında kapattı. Belimdeki kazıcı çantamı açtım. İçinde her birinde birkaç damla sıvı olan mantar tıpalı sıra sıra ufak cam tüpler vardı: Bazıları açık turuncu, bazıları açık yeşildi. Bir tanesini çıkarıp tıpasını açtım ve burnuma götürüp kokladım.

Keskin bir küllü su kokusu gözlerimin sulanmasına neden oldu. Koku iyice zihnime nüfuz etsin diye bir kere daha kokladım. Sonra gözlerimi yumdum ve içime bir nefes çektim.

Kafatasım içerisinde sıçrayan balıklar olan su dolu bir kâseymiş gibi gözlerimin arkasında hafif bir gıdıklanma ya da kıpırtı hissettim. Sonra bir anımı düşündüm.

Kulağında patronumun, soruşturmacının fısıldadığını duydum: *Olay mahalline vardığında orayı çok iyi incele, Din. Bütün giriş çıkışları kontrol et. Ölen adamın dokunmuş olabileceği her şeye bak. Atlanmış, unutulmuş yerleri düşün. Hizmetlilerin temizlemeyi ihmal etmiş olabileceği yerleri düşün.*

Gözlerimi açtım, odaya baktım ve kül aroması hâlâ kafatasımın içindeyken odaklandım. Duvarları, zemini, eşyaların ve mobilyaların nasıl yerleştirildiğini, her gölgenin nereye düştüğünü, her battaniyenin kıvrımını inceledim. Dikkatimi toplarken tüm bunlar hafızama kazındı.

Büyük ve kutsal Khanum İmparatorluğu, çok uzun zaman önce kök, dal, et ve kemik olmak üzere hayata şekil verme sanatında ustalaşmıştı. Köşedeki kirpis mantarı nasıl havayı serinletecek ve temizleyecek şekilde değiştirilmişse, ben de bir imparatorluk kazıcısı olarak deneyimlediğim her şeyi her zaman ve sonsuza dek hatırlayacak şekilde değiştirilmiştim.

Etrafı iyice gözden geçirdim, ara ara elimdeki tüpün içindeki sıvıyı kokladım. Kazıcılar her şeyi hatırlarlardı ama daha sonra bu anıları hızla ve kolaylıkla geri getirmek ayrı bir meseleydi. Bir ipucu olarak kokuya başvurulurdu: Sıradan kişiler gibi, kazıcılar da anıları bir kokuyla ilişkilendirirdi; böylece, daha sonra patronuma rapor verirken aynı şişenin tıpasını açacak, kafatasımı aynı kokuyla dolduracak ve deneyimlediğim her şeyi hatırlamak için kullanacaktım. Zaten bu yüzden bazıları kazıcılara “cam koklayıcılar” derdi.

Odadaki eşyaları inceledikten sonra, öne doğru adım atıp birbirine dolanmış olan filizlere baktım, etraflarında bir daire çizdim. Derken, filizlerden birinin tomurcuklandığını fark ettim: Bir tane narin, beyaz bir tomurcuk vardı ama yine de bir tomurcuktu.

Kan birikintisine basmamaya gayret ederek, biraz daha yaklaştım ve tomurcuğu yakından inceledim. Mide bulandırıcı, fıçı şarabı kusmuğu gibi bir kokusu vardı. İç yaprakları parlak mor-du, üstlerinde sarı benekler vardı ve sapı kıvrık, koyu renkliydi. Ufak, çirkin bir çiçektir.

Sonra Blas'ın eşyalarını teker teker alıp karşıma dizdim. Bir torba talint parası; ufak bir bıçak; birkaç gömlek, yelek, dar pantolon ve kemer; imparatorluk uzun kılıcı ve görevlilere has süslü bir balçağı olan kını; gerçek savaş zırhlarını oradan oraya götürmek zor olduğu için büyük ihtimalle acil durumlarda kullandığı hafif bir zırh gömleği ve son olarak ufak bir kavanoz yağ.

Kavanozun kapağını açıp yağı kokladım. O pis kokulu yerde bile hoş bir kokusu vardı. Baharat, oranj yaprağı, tatlı şarap ve belki tütsü. Anılarımı tarayarak eşdeğer bir koku bulmaya çalışırken gözlerim kapanır gibi oldu ve benzer bir şey buldum.

Bir seneden biraz daha uzun bir süre önce, arkadaşım Leonie burnumun altına ufak bir kavanoz tutmuş, *Terapi yağları*, demişti. *Masaj ve diğer şeyler için. Hiç ucuz değil!*

Ama bu kavanoz arkadaşımın gösterdiğinden çok daha şıktı. Arkasına baktım. Sonra diğer eşyalarının yanına koydum ve bunu yaparken gözden kaçırdığım bir şeyi fark ettim: ufak bir defter.

Kalbim duracak gibi oldu. İnce defteri alıp sayfalarını karıştırdım. Sayfalar çoğu insanın güçlkle okuyabileceği kadar ufak bir el yazısıyla doluydu ama harfler gözlerimin önünde dans ediyor ve sarsılıyordu. Bu yazıyı okumamın çok zor olduğunu anladım.

Başımı çevirip kapalı kapıya baktım. Otirios'un koridorda birisiyle konuştuğunu duydum. Yüzümü ekşitip defteri cebime

koydum. Bir ölüm mahallinden kanıt almak ciddi bir suçtu ama benim farklı bir okuma yöntemim vardı. Bunu orada yapamazdım.

Daha sonra, dedim içinden. Sonra defteri geri koyarız.

Banyoyu kontrol ettim. Kumtaşı lavabonun üstünde bir penceresi olan ufak bir alandı. Pencere içinden kimsenin geçemeyeceği kadar dar gözüküyordu ama daha sonra ayak izi var mı diye otları kontrol edecektim.

Banyo dolabının yanındaki parlak bronz aynaya baktım, duvara yapıştırılmış olduğundan emin olmak için hafifçe tıklattım. Filizlenmiş saman borularını kontrol ettim, duvara ve tavana baktım, kumtaşı küveti doldurmak için uzak bir mesafede olan kazandan nasıl sıcak su aktardıklarını merak ettim. Çağımızın mucizeleri sayesinde olmalıydı.

Sonra geriye baktım ve gözlerim orada kaldı. Eğreltiotu kâğıdı duvarlarda yer yer siyah ufak lekeler gördüm, daha çok üst kısımları olmak üzere küf tutmaya başlamıştı.

Daha önce eğreltiotu kâğıdı duvarların küf tuttuğunu hiç görmemiştim. Hele o evin gayet temiz, beyaz ve işleminden geçmiş olan duvarlarında küf görmeyi beklemezdim. İnsanlar hem küf ve mantara karşı hem de şehirde zemin sarsıldığında ve binalar yıkıldığında, duvarların taş yerine eğreltiotu kâğıdından olması daha güvenli olduğu için İmparatorluk'un Dış Halkası'nda bunu kullanırlardı.

Küfü inceledim ve bu manzarayı rahatlıkla hatırlayabilmek için yine küllü su şişesini kokladım. Sonra tekrar cesede, acı bir çığlık atarken donakalmış olan adamın vücudunun yarısına baktım. Tavandaki delikten bir damla su düştü, adamın çizmesinin kenarına isabet etti ve derinin üstüne bulaşmış olan kanın çözülüp akmasına neden oldu. Ahşap zemindeki kan birikintisi çok azıcık daha büyüdü.

Midemin bulandığını hissettim. Doğrulup parlak bronz aynaya baktım. Aynadaki yüzü görünce donakaldım.

Gür siyah saçlı, koyu renkli endişeli gözleri ve ciddi süfuzyonlara ve değişimlere maruz kalmış olan kişilere has grimsi tona bürünmüş bir teni olan çok genç bir adamın yüzünü gördüm. Yüzün narin çenesini ve uzun burnunu inceledim. Güzel yüz hatlarına sahipti; erkeksi, kaba ya da yakışıklı değil *güzeldi* ve bu kadar iri bir vücuda pek uymuyordu.

Bir Iudex soruşturmacı asistanının yüzü değildi. Hatta orada olması gereken birisinin yüzü de değildi. En iyi ihtimalde, kostüm giymiş, emir verebileceğine asla inanmadığı otoriteleri kandıran küçük bir çocuk gibi gözüküyordu.

Peki, birisi bu genç adamın o pozisyona *nasıl* getirildiğini öğrenirse ne olurdu?

Midem gerildi, buruldu, hareketlendi. Hemen banyonun penceresine koştum, başımı sarkıttım ve içimdeki her şeyi resmen aşağıdaki otlara püskürttüm.

Birisi, “Lanet olsun!” dedi.

Nefes almaya çalışarak aşağı baktım. İki Biyolog şok içinde bahçeden bana bakıyorlardı.

“Ahh...” dedi biri.

“Kahretsin,” dedim. Başımı hemen içeri sokup pencereyi kapattım.

Yanımda bir mendil olmadığı için ağzımı ceketimin iç tarafına sildim. Burnumu çektim, üç, dört, beş kez yutkunup ağzımdaki ekşi tat ve kokuyu tekrar içime atmaya, orada tutmaya çalıştım. Sonra dikkatle kan birikintisinin etrafından dolanıp yatak odasının kapısına gittim ve çıkmak üzere açtım... ama bir an duraksadım.

Bir başka Biyolog’la sohbet etmekte olan Otirios’un sesini duydum.

“... kendini beğenmiş küçük hergele, daha yeni ergenlikten çıkmış sayılır,” diyordu. “Galiba diğer Yücelerden birinden onun

hakkında bir şeyler duymuştum. İçlerinden en salağı olmalı, ne-redeyse yüz kere başarısız olmuş. Soruşturmacının yanında çalışıyor olması beni şa...”

Hızla odadan çıktım. “Princeps,” dedim.

Ben köşeyi dönerken Otirios telaşla hazır ola geçti. “Ah... E-evet, efendim?”

“Görgü şahitleriyle konuşmadan önce evi ve bahçeyi gezeceğim,” dedim. “Ben bunu yaparken, lütfen görgü şahitlerini ayrı odalara götürün ve kendi aralarında konuşmamaları için onları izleyin. Ayrıca, diğer muhafızlarınızın da giriş-çıkışları tutmasını istiyorum, bilmediğimiz bir reaktif anahtar olabilir ve birisi gizlice içeri girmeye ya da dışarı çıkmaya çalışabilir.”

Otirios’un yüzü kireç gibi kesildi. O kadar insanı uzun süre idare edecek olması hiç hoşuna gitmemişti. İtiraz etmek için ağzını açtı ama sonra istemeye istemeye kapattı.

“Princeps, bir de...” Ona bakıp gülümsedim. “Desteyiniz için çok teşekkür ederim.”

Dışarı çıkarken hâlâ gülümsüyordum. Daha önce hiç bu tür bir emir vermemiştim ama hoşuma gitmişti. Otirios’u azarlayamazdım ama –bir başka İyalet’in parçasıydı, farklı bir imparatorluk idaresine aitti– ona boktan bir iş verebilir, uzunca bir süre bununla meşgul olmasını sağlayabilirdim.

Malikânede dolaşmaya başladım ve her koridoru, her birinin kapısının üstünde Haza klanının tepesindeki ağaçların arasında bir tüy olan sembolünün mutlaka asılı olduğu odaları gezerken şişedeki sıvıyı kokladım.

Hazalar her büyük odaya bir kirpis mantarı koyabilecek kadar varlıklı görünüyordu ama evin batı tarafındaki mutfakların oradaki mantar ufalmış, ölmeye başlamıştı. İlginç bir durumdu. Bunu aklıma not edip devam ettim, bütün pencereleri ve kapıları kontrol ettim. Birçoğunun eğreliotu kâğıdı olduğunu fark ettim. Hepsi parlatılıp bembeyaz hâle getirilmişti ve büyük bir olasılıkla her biri bir aylık maaşım değerindeydi.

Mutfak kısmına geçtiğimde ocağın altında bir şey gördüm: minnacık bir kan damlası. Parmağımla kan damlasına dokundum. Hâlâ ıslak ve koyu renkliydi. Elbette, bir mutfakta kan olmasının birçok nedeni olabilirdi ama bunu hafızama kazıdım. Sonra dışarı çıktım.

Bahçeler çok güzel ve şıktı: Araziyi çaprazlamasına bölen düzenlenmiş ırmaklar, tabloları andıran alanlarda ırmakların üstüne inşa edilmiş kemerli ufak köprüler vardı. Bir masal kitabından fırlamış gibiydi ama patikalarda gezerken, hâlâ bulaşma işaretleri arayan Biyologlara başımla selam vererek dolaşırken ilginç bir şeye rastlamadım.

Pencereden sarkıp kustuğum noktaya geldiğimde, ayak izleri, bir merdiven izi ya da benzer bir şey var mı diye baktım. Orada da bir şey yoktu.

Bakmam gereken son yer bahçıvan kulübesiydi. İnce eğrelti-otu kâğıdı duvarlardan yapılmış, raflarına bahçıvanın ilgilendiği belli olan ufak bitkiler dizilmiş şirin bir yerdi. Bazıları canlı, bazıları biraz sünmüş sıra sıra tatlı minik tomurcukları vardı. Bir de çok büyük bir çömlek fırını vardı. İçine baktığımda, dibinde küller olduğunu fark ettim ve oradaki tuğlaya dokunduğumda, kömürlerin gece boyunca yanmış gibi hâlâ ılık olduğunu gördüm.

Bahçede görebileceğim başka bir şey olmadığından emin olmak için tekrar bir tur attım. Sonra etrafıma bakınıp yalnız mıyım diye kontrol ettim ve cebimden komutanın defterini çıkardım.

Defteri açtım, gözlerimi kısıp sayfadaki titreyen, dans eden sözcüklere baktım ve yüksek sesle okumaya başladım.

“Duvar se-segmenti... 3C,” diye mırıldandım. “4 Egin ta-tarihini kontrol et... iki ton ku-kum, iki ton killi toprak...”

Ufak el yazısını kekeleyerek okumaya devam ettim ve okurken zihnimdeki sesi dinledim. Metinleri okumakta ve ezberlemekte çok zorlanıyordum ama yüksek sesle okuduğumda ve

kendi sesimi dinlediğimde duyduğum diğer şeyleri hatırladığım gibi hatırlayabiliyordum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yüksek sesle okudum. Genel olarak, komutanın teftişleri sırasında neler gördüğüyle ilgili bir kayıttan ibaretti ve *kntrl. Tala kanyonunun kuzeyindeki Paytasız köprüleri -6-7 Egin arası- hepsi tamam*, gibi ifadeler vardı. Belli ki dört haftadan biraz uzun bir süre önce, Egin ayında çok meşguldü. Bu bilgilerin komutanın ölümüyle ilgili olup olmadığını bilmiyordum ama bir kazıcı olarak her şeyi hafızama kazımak zorundaydım.

Defteri hafızama kazıdıktan sonra, eve dönmek için arazideki köprülerden geçmeye başladım. Daha önce bir ölüm mahallinde bir görgü şahidi olan kimseyi, hele soylu bir ailenin evinde çalışanları sorguya çekmemiştim. Nasıl başlayacağımı düşündüm.

Aşağıdaki suda bir an için bulanık, titreşen yansımamı gördüm ve duraksadım. “Bu işi berbat etmeyelim, tamam mı?” dedim sudaki suratıma.

Son ufak köprüyü de geçip eve girdim.

Blas’ın odalarına erişimleri olduğu için önce hizmetçi kızları sıkıştırdım. Histerik bir şekilde ağlayan kızla başladım; dar omuzlu, incecik bilekleri olan ufak tefek bir kızdı. Elinde yemeklerle koridorda nasıl yürümeyi başardığını düşüneceğim kadar minyon yapıydı. Bana kahvaltıdan hemen önce, saat sekiz gibi Blas yardım istemeye başladığında yanına ilk kendisinin gittiğini söyledi.

“Yardım mı istedi?” dedim.

Başını salladı. Gözünden akan bir damla yaş yanağından süzüldü, burun deliğinin üstünde kaldı. “O... göğsünün sıkıştığını söyledi. Güçlkle nefes alabildiğini söyledi. Kahvaltıya gelmek üzereymiş ama sonra durup tekrar odasına gitmiş. Yanına git-tim, onu yere yatırmaya çalıştım ama sonra... sonra...”

Başını eğdi; burnunun kıvrımındaki gözyaşı damlası dudığına aktı; sonra yine hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Ö-özür dilerim,” diye hıçkırdı toparlanmaya çalışırken. “Si-size sormam gerekirdi... Çay-çay içer miydiniz, e-efendim?”

“Ah... Hayır, teşekkürler,” dedim.

Nedense, bu yanıtlım kızın daha da çok ağlamasına neden oldu. Sakinleşmesini bekledim. Sakinleşmeyince sorguyu bitirdim.

Diğer hizmetliye, Ephinas isimli yaşlı bir kadına geçtim. Kadının ağır ağır yerine otururken, hareketleri dikkatli ve kontrollüydü. İzlenilmeye alışık olmalıydı. İlk hizmetçinin öyküsünü teyit etti: Blas gece geç saatte gelmiş, banyo yapıp yatmıştı ve sabah imdat çığlıkları gelmeye başlayana dek evde her şey normal gitmişti. Kadın yanına gitmediği için başka bir şey bilmiyordu ama Blas’ın daha önce bu evde kalıp kalmadığını sorduğumda bir anda dikkat kesildi.

“Evet,” dedi. “Patronlarım sık sık burada kalmasına izin verirler. Yakın bir ilişkileri vardır.”

“Peki, bu kalışı öncekilerden ne şekilde farklıydı? Ya da farklı mıydı?”

Tereddüt etti. “Farklıydı,” dedi.

“Neden farklıydı?”

Yine tereddüt etti. “Bu sefer, bizi *rahat* bıraktı,” dedi alçak sesle. “Büyük olasılıkla, bunu yapamayacak durumda olduğu için.”

Öksürdüm, şişemi kokladım ve yanaklarımın kızardığını görmediğini umdum. “Bunu biraz açıklayın lütfen,” dedim.

Açıkladı. Anlaşılan Blas resmen hergelenin tekiymiş, hizmetçi kızlarla yalnız kaldığı anda onları sıkıştırırmış. Kadın Blas’ın bu ilgisine kızların karşılık verip vermediğini bilmiyordu, karşılık vermediklerini düşünüyordu ama hepsi aynı şeyi yaşıyordu.

“Bu sefer ne amaçla gelmişti?” diye sordum.

Bakışlarını yere çevirdi. “Haza ailesinin arkadaşlarından biriydi.”

“Arkadaş mı? Burada kalmasının tek nedeni bu mu?”

“Evet.”

“Evin sahipleri yokken başka birisinin burada kalması garip değil mi?”

Bunu duyduğu anda aşağılayıcı bir ifadeyle bana baktı. Bakışları ucuz çizmelerime ve üstüme dar gelen ceketime takıldı. “Soylular için sıradışı bir şey değil,” dedi.

Demek hizmetçiler bile kendilerini benden daha değerli görüyorlardı. Büyük bir ihtimalle haklıydılar.

Ona soru sormaya devam ettim ama yanıtları giderek kısalarak içine kapandı. Bunu hafızama yazıp devam ettim.

Sonraki kızlara Blas’ın onlara ahlaksız tekliflerde bulunup bulunmadığını sordum. Bu öyküyü teyit ettiler, Blas’la o tatsız anlar dışında asla bir ilişkileri olmadığını iddia ettiler ve hiçbirinin anlatacağı başka bir şey yoktu.

“O, ölmeden önce ne bir şey duydum ne de gördüm,” dedi son kız donuk bir tavırla. Diğerlerinden daha cesur gözüküyordu, daha yüksek sesle konuşuyordu ve daha öfkeliydi. Belki de sessizce hizmet etme eziyetine katlanmaya diğerleri kadar razı değildi. “Bütün gece hiçbir şey duymadım. O kadarını biliyorum.”

“Emin misin?”

“Evet,” dedi. “Çünkü misafir gelmeden önce pek uyumadım.”

“Neden?”

“Çünkü sıcaktı. Çok sıcaktı.”

Biraz düşündüm. “Odan mutfağa yakın mı?”

“Evet. Neden?”

“Çünkü oradaki kirpis mantarı ölmek üzere. Odan o yüzden sıcak olmuş olabilir mi?”

Bunu duyduğuna şaşırdı. “Bir mantar daha mı öldü?”

“Başka mantarlar da mı öldü?”

“O mantarlar suya çok duyarlıdır. Çok fazla su vererseniz, büzüşüp ölürler.”

“Ne tür bir nem zarar verir?” diye sordum.

“Hepsi. Yağmur. Rutubet. Yakınlardaki bir pencereyi ya da kapıyı açık bırakırsanız –özellikle de şimdi, yağış mevsimi başlamak üzereyken– bu mantarlar hemen hastalanır. İnanılmaz hassaslar.”

Arkama yaslanıp odaklandım. Gözlerimin arkasında bir kıpırtı hissettim ve evi dolaşırken hafızama kazıdığım anıları, zihnimde bir damla bala yapılmış bir sinek gibi kusursuz bir şekilde beliren odaların görüntülerini geri getirdim. Gördüğüm kadarıyla evde tek bir kapı ya da pencere bile açık değildi. Peki, kirpisler nasıl ölmüş olabilirdi?

“Blas ölmeden önce siz ya da evde bulunan başka bir kişi açık bir kapıyı ya da pencereyi *kapatmış* olabilir mi?” diye sordum.

Kız bana bakakaldı. “Gördüklerimizden sonra bırakın işimizi yapmayı, ayakta bile zor duruyorduk, efendim.”

Bunu hayır yanıtı olarak kabul ettim, kapıları ya da pencereleri kapatmamışlardı. Sorguya devam ettim.

Sonunda sorguya çekecek hizmetçi kız kalmadı. Bu kez aşçı kadını sıkıştırdım, ona mutfaktaki kan damlasını sordum. İstifini bozmadı.

“*Sizce* mutfakta neden kan olabilir?” dedi.

“Bir yerinizi mi kestiniz?”

“Hayır. Tabii ki hayır. Çok yaşlıyım ve çok iyi bir aşçıyım. Kan bulduysanız, eminim ki Blas’ın kahvaltısı için pişirdiğim lar balığından damlamış olmalı... Gerçi kahvaltısını edemedi.”

“Lar balığını?” Yüzümü buruşturdum. “Kahvaltıda mı?”

“Kendisi kahvaltıda bunu yemeyi sever,” dedi. “Çalıştığı yerde, duvarlara yakın olan bölgede o balıktan bulmak zordur.” Biraz öne eğildi. “Bence deniz duvarlarında bir şey kaptı. Parazit gibi bir şey olabilir. Deniz duvarlarının bizleri *nelerden* koruduğunu düşünsenize. Sığınak aşkına, kim bilir ne kadar garip hastalıklara neden oluyorlardır!”

“Duvarları aşamıyorlar, hanımefendi,” dedim. “Deniz duvarları bu işe yarıyor.”

“Ama seneler önce duvarları aşan bir şey olmuştu,” dedi, böyle garip bir konudan bahis açıldığına keyiflenmiş gibi. “Bir tanesi duvarları aştı, buranın güneyindeki bir şehri mahvetti ama sonra Lejyon onu öldürdü. Artık oradaki ağaçlar daha önce tomurcuk açmadığı hâlde tomurcuklanıyor. Eskiden tomurcuk *açabilen* ağaçlar yoktu.”

“Dün gece olanlara dönebilirsek, hanımefendi...”

“Olanlar mı?” diye ofladı. “Adam bulaşıcı bir hastalık kapmış. Bu kadar basit.”

Onu biraz daha sıkıştırdım ama kadın bana ilginç bir şey anlatmayınca sorguyu bitirdim.

Aşçıdan sonra sıra bahçivana geldi. Uxos isimli bir adamdı ve sadece bir bahçıvan olmadığı belliydi çünkü evde duvarları ya da eğreltiotu kâğıdı kapıları tamir etmek gibi işler de yapıyordu. Çekingen, belki hâlâ bir bahçıvan olarak çalışmaması gerekecek kadar yaşlı bir adamdı. Ağaçların eve verdiği hasarı tamir etme düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

“Ne tür bir ağaç olduğunu bile bilmiyorum,” dedi. “Hayatımda böyle bir şey görmedim.”

“Üstünde bir tane tomurcuk vardı,” dedim. “Ufak beyaz bir tomurcuk.” Tomurcuğu ona tarif ettim: iç yaprakları mor ve sarı, yoğun ve mide bulandırıcı kokusu olan bir bitki. Ama başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır. Bildiğim bir çiçek değil. Bildiğim bir ağaç değil. Bilmiyorum.”

Ona kirpis mantarını sorduğumda, hizmetçi kız gibi yanıt verdi. Fazla su verildiğinde öldüğünü söyledi. Ama o mantarın nasıl öldüğünü bilmiyordu.

“Birisi fazla su vermiş olmalı,” dedi. “İçeceğini içine dökmüş olabilir. Pahalı bir mantardır ama bu tür şeyler olabiliyor. Bu mantarlara bakmak çok zor. Havayı soğutmaları karmaşık bir işlemdir. Köklerinde temizlemeniz gereken siyah meyveler yetişir...”

Son olarak, ona kulübesindeki fırını ve içindeki külleri sordum.

“Aletlerimi temizlemek için ateşten faydalaniyorum,” dedi Uxos. “Bazı bitkiler çok hassas. Birinden diğerine mantar bulaştırmamak gerek. O yüzden, aletlerimi temizlemek için ateşte tutuyorum.”

“Bunun için ilaçlı sıvılar yok mu?” dedim. “Aletlerin için sabun gibi şeyler?”

“Onlar pahalı. Ateş daha ucuz.”

“Hazaların parayı dert edeceklerini sanmıyorum.”

“*İnsanlar* başlarına masraf çıkarırlarsa dert ederler. Sonra, o kişileri kovarlar. Masraf çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum. Kovulmak istemiyorum.”

Bakışları endişeliydi. Kesinlikle bahçıvanlık yapacak yaşta olmadığını tahmin ettim. O da bunu biliyordu. Biraz daha soru sordum ama adam anlatacak başla bir şey bulamayınca onu da yolladım.

Sorguya çektiğim son kişi, kahya Madam Gennadios’tu; Hazalar evde olmadığına evin patronu olduğu belliydi. Yüzü kırışıklıklarla kaplı, ağır bir makyaj yapmış olan yaşlı bir kadındı. Üstünde çok pahalı, yumuşak ve ısıltılı bir kumaştan –İmparatorluk’un iç halkalarından getirtilmiş olan Sazi ipeği– dikilmiş parlak yeşil bir elbise vardı. Odaya girince, duraksayarak soğuk, küstah bir ifadeyle bana baktı, değnek yutmuş gibi sandalyeye oturdu –dizlerini birbirine dayadı, ellerini kucağına koydu, gergin omuzlarını dikleştirdi– ve gözlerini kararlılıkla köşeye dikti.

“Bir sorun mu var, hanımefendi?” dedim.

“Bir *çocuk*,” dedi. Ses tonu bir yay kırıışı kadar gergindi. “Bir *çocuk* yollamışlar.”

“Efendim?”

Gözünün ucuyla tekrar beni süzdü. “Bizi evimize, patronlarımın evine hapseden ve lanet olasıca cesedin buradan çıkarılmasına izin vermeyen kişi bu demek... iriyarı, fazla gelişmiş bir *çocuk*.” İçeriye buz gibi bir sessizlik çöktü.

“Evinizde birisi öldü, hanımefendi,” dedim. “Büyük olasılıkla, bulaşıcı bir hastalık yüzünden. Sizleri de öldürmüş olabilecek bir şey. Bu vakayı çözmemizi istemiyor musunuz?”

“O hâlde, soruşturmacı nerede?”

“Soruşturmacı gelemedi,” dedim. “Ben olay mahallini incelemek ve ona rapor vermek için buradayım.”

Dikkatle bana baktı. Mağarasının önünden geçen bir balığa saldırmayı düşünen bir yılanbalığına benziyordu. “Sorularınızı sorun,” dedi. “Bir sürü işim var, lanet olasıca tavanı tamir ettirmem gerek. Başlayın.”

Şişemi kokladıktan sonra, ona Blas’ın evde kalış nedenini sordum. Hayatımda gördüğüm en hafif, en belli belirsiz hareketle omzunu silkti. “Kendisi Haza ailesinin bir arkadaşıdır.”

“Hizmetçi kızlarınızdan biri de aynı şeyi söyledi.”

“Çünkü doğru.”

“*Kelimesi kelimesine* aynı şeyi söyledi.”

“Çünkü doğru.”

“Patronlarınız sık sık arkadaşlarının evlerinde kalmasına izin verirler mi?”

“Patronlarımın birçok evi ve bir sürü arkadaşı vardır. Bazen arkadaşları burada kalır.”

“Peki, Haza klanından birisi ona katılmayı düşünüyor muydu?”

“Patronlarım bu kantondan daha medeni ortamları tercih ederler.”

Devam ettim, çalışanların reaktif anahtarlarının nerede olduğunu sordum.

“Bütün reaktif anahtarlar geceleyin kilit altına alınır. Sadece ben ve Uxos gece vakti acil bir durum olursa bunlara erişebiliriz.”

Anahtarların yedeğinin çıkarılmasının, çoğaltılmasının mümkün olup olmadığını sordum ama bunun üstünde durmadı. Bunun imkânsız olduğunu düşünüyordu.

“Ya değişimler?” dedim. “Çalışanlarınız arasında imparatorluk greftleri uygulanmış kimse var mı?”

“Elbette. Bağışıklık kazanmak için ve parazitlere karşı önlem olarak. Ne de olsa, İmparatorluk’un *kenarındayız*.”

“Bundan daha ileri seviye bir şey yapılmadı mı?”

Başını iki yana salladı. Ceketimin yakasının altına bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Kadının o kadar kıpırtısız olması, değnek gibi oturması ve lanet olasıcı bir kuş gibi gözünün ucuyla bana bakması hoşuma gitmemiştir.

“Bana en azından komutanın Hazalarla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlatabilir misiniz?” dedim.

Bana ölümcül bir bakış fırlattı. “*Arkadaşlardı*.”

“Ne kadar süredir arkadaşlardı?”

“Bütün patronlarımdan arkadaşlıklarının tabiatını bilemem, zaten bilmem de gerekmiyor.”

“Daretana’da çok arkadaşları var mı?”

“Evet. Aslında, İyaletlerin birçoğunda var.” Bana bakarken gözleri parıldadı. “Bazıları sizden daha üst sınıfların mensupları.”

Ona nazikçe gülümsedim ama gerçek bir tehditti bu. Ona birkaç soru daha sordum ama pek bir şey anlatmadı. Böylece, onu da gönderdim.

Sonra, işim bitti: Bütün görgü şahitlerini sorguya çekmiştim, çalışanların tamamıyla görüşmüştüm, eve giriş çıkışların za-

manlarını öğrenmiştim. Önceki gün eve gelen tek kişi Komutan Taqtasa Blas olmuştu ve Skalasi ayının 29’unda akşam on biri biraz geçe gelmişti. Hemen banyo yapıp yatmıştı ve ayın 30’unda uyanmış, kahvaltıdan hemen önce olabilecek en dehşet verici şekilde ölmüştü. İşimi gayet iyi yaptığımı düşünüyordum –belki sadece kahyayla olan görüşme dışında– ama olay mahalliyle ilgili hiçbir çıkarımda bulunamıyordum: Blas’ın ölümünün cina-yet olup olmadığını, hatta şüpheli bir ölüm olup olmadığını bile bilemiyordum.

Ne de olsa, bulaşıcı hastalıklar vardı. Özellikle de deniz duvar-larına yakın bölgelerde çalışan kişiler bunlara maruz kalıyordu.

Çıkmadan önce yatak odasına gittim. Evet, cesedi bir kere daha görmek için gittim ama Blas’ın defterini eşyalarının arasına bırakmak için de geri döndüm. Adam arkamda donmuş bir çığ-lık atar hâlde dururken, defterini çantasına koymak garip bir histi. Vücudu parçalanmış olmasına rağmen, en çarpıcı ayrıntı sanki o filizlerin etlerine saplandığını ve onu sarıp sarmaladığını hâlâ his-sedebiliyormuş gibi yüzünde donmuş olan o acı ifadesiydi.

Odadan çıktım ve beni tekrar hizmetli kapısına götüren Oti-rios’a teşekkür ettim.

“İncelenmesi için cesedi çıkarabilir miyiz, efendim?” diye sordu.

“Bir sakıncası yok sanırım ama lütfen görgü şahitlerini evde tutun,” dedim. “Soruşturmacıya rapor vereceğim, muhtemelen görgü şahitlerinden bazılarını kendisi de sorguya çekmek iste-yecek”

“Çok iyi bir işti, efendim,” dedi.

“İyi olan neydi?”

“Yani... Öyle olduğunu düşündüm. Her şey gayet iyi idare edildi.” Yüzünde kocaman, tatlı bir gülümseme belirdi. Bu tür gülümsemeleri sadece dördüncü şarap testisinden sonra gör-müştüm. “Ama bir dahaki sefere, biraz daha dostane bir sorgu

yöntemine başvurabilirsiniz, efendim. Sizden daha sıcak davranan cenazeciler gördüm doğrusu.”

Durup dikkatle ona baktım. Sonra, arkama döndüm ve bir tabloyu andıran bahçe patikalarından geçip sarmaşık kapıdan çıktım.

“Ama aklımda bir şey daha var, efendim...” dedi Otirios sarmaşıklarından arasından geçerken.

“Nedir, Princeps?” dedim. “Şimdi hangi tavsiyede bulunacaksınız bakalım?”

“Soruşturmacı kendisi gelmiş olsaydı, daha kolay olmaz mıydı?”

Yine durdum ve ona pis bir bakış fırlattım.

“*Hayır,*” dedim. “Samimiyetle söyleyebilirim ki kendisi gelmiş olsaydı daha kolay *olmazdı*, Princeps.” Homurdanarak önüme döndüm. “Bu konuda bana güvenin.”

İkinci Bölüm

DARETANA KANTONUNDA BİLDİĞİMİZ anlamda gerçek bir şehir değil, ana kavşakların kenarına inşa edilmiş bir grup İmparatorluk İyalet binası ve bunların yanı sıra sürekli deniz duvarlarına aktarılan materyallerin ve çiftlik hayvanlarının muhafaza edildiği sayısız alan ve depo vardı. O öğleden sonra, her zamanki gibi bir çamur, insan ve at keşmekeşi yaşanıyordu. Kasabadan geçerken güney yönünde kenarlardan ayrılmadan, el arabalarının ve atlı arabaların geçmesini bekleyerek ilerlemeye başladım ve tanıdık manzaralar gördüm: karınlarına kadar bakır kırmızısı çamurlara bulanmış atlar; dört bir yanda uçuşan sinek sürüleri; Lejyon'un kan ter içindeki görevlileri olan Mühendisler ve birilerinin onları duyup duymadığına ya da talimatlara uyup uymadığına aldırış etmeden böğürür gibi isimler ve emirler haykıran diğer İyaletler. Defalarca eğilip başımı sallayarak selam verdim ve sonunda kalabalıktan kurtulup ormana girdim.

Orman karanlıktı ve etrafa kavurucu bir sıcak hâkimdi. Güneş tepedeydi, sarı-kahverengi ışınları ağaçların yapraklarının arasından sızıyordu. Patronumun evine uzanan dar orman pati-

kasını bulup yürümeye başladığımda, beni kurbağaların ve kın-kanatlı böceklerin tanıdık sesi karşıladı. Sonra, çiğ kaplı yapraklar aralandı ve gölgelik alanda onun ufak fret sarmaşıklarından yapılmış evini gördüm.

Ağaç kütüklerinin arasından geçtim. Patronum yaklaşık olarak dört ay önce, bu kantonun İudex soruşturmacısı olarak atandığında Mühendisler o ağaçların hepsini kesmişler, sonra ona fret sarmaşığından –Biyologların istenilen şekli alabilecek şekilde değiştirdikleri özel, değiştirilmiş bir sarmaşık türü– bir ev inşa etmişlerdi. O patikada pek çok kere yürümeme ve o sırada resmen kendi ayak izlerimi takip etmeme rağmen, patronum eve taşındığından beri dışarı çıkmamıştı. Bir kere bile.

Ön kapısının basamaklarından çıkarken, kapının yanında ipile bağlanmış bir öbek kitap gördüm. Daretana posta istasyonundan gelmiş olmalıydı. Çömelip isimlerine bakmak için birkaç tanesini açtım. Her zamanki gibi, harfler gözlerimin önünde titreyip dans etmeye, bunları bir araya getirmemi zorlaştırmaya başladılar –ormanın değişen ışığı da bana yardımcı olmadı– ama *Arazilerin Transferiyle İlgili Özet, Qabirga Kantonu, 1100-1120 ve 800'den Bu Yana Doğu Scuttle Yengeci Sayısındaki Artışa yönelik Teoriler* başlıklı iki kitabın ismini okuyabildim.

“Bu da ne?” diye mırıldandım.

Sonra durup kulak kesildim. Bir toss kurbağasının vırakladığını, bir mika tarlakuşunun öttüğünü duydum ama sonra başka bir şey daha duyduğumu fark ettim: bir erkeğin evden gelen mırıltısı.

Kulağımı ön kapıya dayadım. İçeriden bir ses geliyordu –ustama aitti– ama sonra bir erkeğe ait olan ikinci sesi duydum. Kaygılı, hatta gergin bir sestti.

“Lanet olsun,” dedim. “Birisini daha tuzağına düşürmüş...”

Kapıyı açtığım gibi içeri daldım.

Her zamanki gibi, ufak fret sarmaşığı evin en çarpıcı yanı içerideki sayısız kitaptı: Duvarlardaki raflarda ve zeminde dağ gibi istiflenmiş, akla hayale gelebilecek her konuda büyük ciltli kitaplar vardı. Patronum resmen kitapların *arasında* yaşıyor, bunları genellikle bir çalışma masası ve komodin olarak kullanıyordu. Hatta yatağını koyabilmek için bunların arasında ufak bir mağara açması gerekmişti.

Dağ gibi ciltlerin arasından içeri baktım ve ufak evin arka tarafındaki toplantı odasına yaklaştım. Oradaki bir sandalyeye oturmuş olan birisinin ayaklarını gördüm –bir görevlinin siyah parlak çizmeleri– ve yüzümü buruşturdum. Saçlarımı düzelterip toplantı odasına girdim.

Oda önceki günden daha berbat hâldeydi: İçeride birçoğu egzotik ve yarı ölmüş durumda olan saksılı bitkiler ve farklı derecelerde tamirat gerektiren sayısız telli müzik aleti vardı. Odanın sol tarafında ufak minderli bir sandalye vardı ve o anda sandalyede dehşet içinde kalmış, ince yapılı, orta yaşlı bir Mühendis yüzbaşı oturuyordu.

Dehşet içinde kalmasının nedeni barizdi çünkü çoğu kişi patronumla aynı odada kalmaktan çok korkardı: Daretana kantonunun Iudex soruşturmacısı olan Immunis Anagosa Dolabra, yüzbaşıya sırtını dönmüş, yerde bir başka projesi üstünde çalışıyordu. Ne olduğunu anlamadığım tellerden ve iplerden oluşan bir şeydi. Evdeki sayısız situr arplarından birisini söktüğünü –kendisi yetenekli ama yeteneğinin üstüne düşmeyen bir müzisyendi– ve tellerinden bir tür dokuma tezgâhı yaptığını tahmin ettim.

“Sana kapıyı *tıklatmanı* söylemiştim, Din,” dedi Ana. “Her zaman.”

Ellerimi arkamda kavuşturup ayaklarımı omuz genişliğinde iki yana açarak ve dizlerimi dümdüz tutarak hazır ola geçtim. “Bir ses duyduğumu sandım, hanımefendi,” dedim. “Kontrol etmek istedim.”

“Ha, endişe edecek bir şey yok,” dedi. Başını çevirip bana baktı ve sırtıttı. Kar beyazı saçlarının bir tutamı, egzotik bir kuşun ibiği gibi yanağına sarkmıştı. Olduğum yerde kaldım ama gözlerini koyu kırmızı renkli geniş bir kumaşla bağladığından beni göremiyordu. “Yüzbaşı ve ben çok *keyifli* bir sohbet ediyorduk,” dedi.

Yüzbaşı saf bir dehşet ifadesiyle bana baktı.

“Öyle mi, hanımefendi,” dedim.

“Ah, evet,” dedi. Tekrar projesine döndü. “Yüzbaşı, Dareta-na’daki sulama ağlarının yönetiminden sorumlu. Çalışmaları sırasında İmparatorluk kurulmadan önceki çağlarda yaşamış olan bir halk tarafından inşa edilmiş, yüzlerce senelik harabeler keşfetmişler. Öyle değil mi, Yüzbaşı Tische?”

Yüzbaşı bana baktı ve dudaklarını sessize oynatarak, *İmdat!* dedi.

“En ilginç yanı da,” diye devam etti Ana, “harabelerden bazılarının uygulamada daha az harç gerektiren karmaşık bir balıksırtı tuğla yapıyla inşa edilmiş olması! *İnanılmaz*, değil mi?”

Yüzbaşı artık çaresizlik içinde beni ve kapıyı işaret ediyordu.

“Gerçekten de inanılmaz, hanımefendi,” dedim.

“Özellikle de uzun zamandır İmparatorluk’un üçüncü halkasında yaşayan Kurmini halkının büyük bir kısmının, İmparatorluk kurulmadan önce bu topraklardan göç ettiği teorisine inandığım için inanılmaz,” dedi Ana. “Bu keşif bir bakıma teoriyi destekliyor çünkü balıksırtı tuğla deseni Kurmin kantonunda *son derece* yaygındır! Belli ki insanlar içe doğru göç etmişler çünkü...” Eliyle doğu yönünü işaret etti. “Hayatta kalabilmek için öyle yapmak gerekir.”

Yüzbaşı yanındaki tepsideki beyaz bir peçeteyi fark edince el kol hareketleri yapmayı kesti. Ben ona engel olamadan peçeteyi kaldırdı ve dehşet içinde altındaki şeye baktı: Ana’nın birkaç hafta önce yakaladığı, öldürdüğü, kesip parçalara ayırdığı ve cam bir kavanoza koyduğu ufak bir jipti serçesiydi. Yüzbaşı titreyen eliyle peçeteyi yerine koydu.

Bir öykü uydurmam gerekiyordu. “Hanımefendi, buraya gelirken Mühendislerden birkaç görevliyle karşılaştım,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet, hanımefendi. Bana Yüzbaşı Tische’ye acilen ihtiyaçları olduğunu söylediler.”

Ana projesinin başında duraksadı ve başını yana eğdi. “Hımm. Hayır. Bu, bir yalan, Din. Çok kötü bir yalancısın, bunu sesinden anlayabiliyorum. Ama... İtiraf edeyim ki Yüzbaşı Tische balıksırtı tartışması dışında başka ilginç bir konudan söz etmedi. Ondan biraz sıkılmaya başladım.” Gözlerindeki bağı açmadan, sırtıtmaya devam ederek ona döndü. “Gidebilirsiniz, Yüzbaşı. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Yüzbaşı Tische şok içinde ayağa fırladı. Eğildi, boğuk bir sesle, “Ma-Madam,” dedi ve kapıya yöneldi.

Ona sıcak öğleden sonrasında eşlik ederken, bu sefer hasarı nasıl telafi edeceğimi düşündüm.

“Özür dilerim, efendim,” dedim. “Bunun mazereti yok...”

“Özür mü diliyorsun!” diye bağırdı yüzbaşı dışarı çıktığımızda. “Özür! Bana birkaç harita getirmemi söylediği bir mektup yolladı ve dediğini yaptığımda beni tam *üç saat* oraya hapsedip tüm hayatımla ilgili bir sorguya çekti! Bana *ayaklarımın* şeklini sordu!

“Üzgünüm,” dedim. Başımı eğip kaldırdığımda ne kadar öfkeli olduğunu fark ettim ve burnum neredeyse ucuz çizmelerime değecek kadar tekrar eğildim. “Ben yanınızda olsaydım, buna bir son verebilirdim, efendim. Gerçekten de ben...”

“Sonra... Bir de bana *sıkıcı* deme cüretinde bulundu!” dedi yüzbaşı. “O çatlak kadının Iudex soruşturmacımız olduğunu düşünmek...” Arkasına döndü ve hışımla orman patikasına çıkıp kasabaya doğru yürümeye başladı.

Arkasından bakarken “Lanet olsun,” diye mırıldandım ve eve geri döndüm. Ana hâlâ toplantı odasında sırtı dimdik bir şekilde

projesinin başında oturuyordu ve düşünceli bir ifadeyle parmaklarını tellerin üzerinde gezdiriyordu.

“Biliyor musunuz...” dedim ama ne diyeceğimi tekrar düşünmek için sustum.

“Devam et, Din,” dedi. Gözlerindeki bağı çıkardı. “Neredeyse beni azarlayacağını sandım. Çok eğlenceli olurdu doğrusu.”

“Hanımefendi... bunu yapmaya devam edemeyeceğinizi siz de biliyorsunuz,” dedim.

“Genel olarak edemem,” dedi, “ama bunun nedeni *genel olarak* senin beni durdurmak için burada olman, Din.”

“Burada olmamın nedeni, bu zavallı insanları köşeye sıkıştırmadan ve bir limon sıkarmış gibi ağızlarından laf almadan durmıyor olmanız, hanımefendi!” diye parladım.

“Ben sadece bu sıkıcı kantonu biraz daha ilginç hâle getirmek için elimden geleni yapıyorum,” dedi. Önündeki düzeneğin tellerinden birini sıkılaştırdı. “Ama *çok* çaba sarf etmek gerekiyor.”

“Hanımefendi...”

“Mesela, Daretana’nın en güneydoğusundaki su kuyusuna neredeyse kesin olarak irida bulaştığının farkında mıydın, Din?”

“Çok ilginç, hanımefendi.”

“Evet. Kimse farkında değildi. Ama son aylarda konuştuğum altmış iki kişiden öyle olduğunu anladım. Suyun temiz olmadığını bilmeyen ve sürekli o kuyudan su içen on iki kişi, hafif ağrısızlardan, uykusuzluktan ve idrarlarında garip bir koku olduğundan şikâyetçi. Bunların hepsi hastalığın yaygın olarak görülen semptomları. Yüzbaşıya bunu söyledim ve kuyuyu arıtmasını önerdim.” Karşısındaki telleri bir kere daha sıkılaştırdı. “İşte, bu sohbetlerden *bunları* öğreniyorum, Din. Sadece kalıbın tabiatını anlayabilmek için yeteri kadar bilgiye ihtiyacım var.”

“Lejyon komutanına bu yüzden mi idrarının nasıl koktuğunu sordunuz, hanımefendi?”

“Ah, hayır, o yüzden değil. Sadece merak etmiştim.”

Ona kaçamak bir bakış fırlattım. Başkalaştırılmış kişilerin yaşını tahmin etmek zor olduğundan kırklı ya da ellili yaşlarının sonlarında gözüken, uzun boylu, ince yapılı bir kadındı ve teni benimki gibi gri bir ton olmasına rağmen, onunki kesinlikle daha soluktu. Genel olarak hiç dışarı çıkmadığı için öyleydi ama aynı zamanda Sazi olduğu için daha soluk tenliydi: Saziler, İmparatorluk'un iç halkalarında yaşayan daha açık tenli, yüzleri benim gibi Tala halkından birisine kıyasla daha köşeli ve dar olan bir ırktı. Kemik beyazı saçlarıyla, kocaman gülümsemesiyle ve sarı gözleriyle çoğu zaman bir kediyi andırıyordu: Belki güneşlenebileceği uygun bir nokta bulmak için bir evde dolanan ama her zaman karşısına çıkabilecek olan bir fareye işkence yapabilecek çılgın bir ev kedisi gibiydi.

O gün üstünde siyah renkli uzun bir elbise vardı ve bunun üstüne armaları imparatorluk koduna gayet aykırı bir şekilde kursesuz simetrik gruplar hâlinde dizilmiş, lekeli, lacivert bir Iudex İyalet pelerini takmıştı. Armaların yeri önceki günkünden farklıydı: Büyüklüklerine göre değil, renklerine göre dizilmişti.

“Ah! Kitaplar!”

“Efendim, hanımefendi?”

“*Kitaplarım* geldi mi, Din?”

“Ha. Evet, hanımefendi. Verandada. İçeri getirirdim ama yüzbaşıya yaptığınız işkence dikkatimi dağıttı.”

“Şimdi de sen beni bana hazır cevaplar vermeye çalışarak işkence ediyorsun,” dedi. “Ama zahmet olmazsa...”

Eğilip kapıya gittim ve kapı kolunu tutup arkama baktım.

“Bakmıyorum!” dedi. Toplantı odasının köşesine dönmüştü. “Gözlerim orada değil!”

Dışarıyı görmeyeceğimden emin olduktan sonra kapıyı açtım, kitap paketini kaptım ve içeri alıp kapıyı kapattım. Hemen arkama geçti, uzun, soluk parmaklarından birini düğümün altına sokup yırttı.

“Bu sefer çok uzun sürdü,” diye sızlandı. “İki hafta! İnanabiliyor musun? Bunların elime ulaşması tam iki hafta sürdü.”

“Yengeçlerle ilgili iyi bir kitap olmadan o kadar uzun süre dayanmak zor olmalı, hanımefendi.”

“Tahmin bile edemezsin.” Kitapları birbiri ardına açtı, gözlerini yumdu ve sayfalara dokundu. Teni genel olarak açık gri olmasına rağmen parmak uçları pembeydi, bir greft sayesinde sırf dokunarak matbu ve bazen de el yazısı metinleri okuyabilecek kadar duyarlı olduğunu tahmin ettim. Zaten bunu sık sık yapıyordu çünkü günün büyük bir kısmını gözleri bağlı geçiriyordu. Bir keresinde, *Duyuları kısıtlı tutmak daha iyi, demişti. Bir de dışarı çıkmamak. Çok fazla uyarıcıya maruz kalmak, insanı çıldırtır.*

Kitapları yutarcasına okuyuşunu izlerken, kim bilir kaçınıcı kez onun çıldırıp çıldırmadığını nasıl anlayacağımı düşündüm. Rahatsızlıklarının üstünde yapılan değişikliklerle ilgili olduğunu tahmin ediyordum ama bana asla zihninin tam olarak ne şekilde değiştirildiği söylenmemişti.

“Ahh,” dedi Ana. Son derece seksi bir tavırla yengeçlerle ilgili kitabının sayfasını okşadı. “Bu kitap Rathras kantonundan gelmiş. Matbaaları ilk olarak kendi dillerinde kutsal kitaplarını basmak için açıldığından, bazı harfler çok hafif sola yatık... Bunları getirdiğin için teşekkürler, Din. Beni bir-iki gün idare ederler.”

“Bir-iki gün mü dediniz?”

“Ha. Sence daha az süre mi idare ederler?” dedi endişeyle.

“Bilemiyorum, hanımefendi.”

“Acaba *daha* fazla mı kitap alsaydım, Din?”

“Hiçbir fikrim yok, hanımefendi.”

İçeriye gergin bir hava çöktü.

“On sözcükten daha uzun bir cümle söylemen mümkün mü, Din?”

Cesaretimi toplayıp açık sarı gözlerine baktım ve gülmemeye çalıştım. “Mümkün, hanımefendi,” dedim.

“Birkaç heceyle dalga geçebilmene hayranım,” dedi. “Büyük bir beceri.” İç çekip ayağa kalktı, toplantı odasına geri dönüp sandalyesine çöktü.

Ben de peşinden gittim ama kapıda hazır olda durdum. Odaya, bitmemiş projelerine baktı. Yüzünde biraz çaresiz bir ifade belirdi.

“Düşündüm de, Din,” dedi, “burada biraz aklımı kaçırıyor olabilirim.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm hanımefendi.”

Ufak situr arpını aldı, dalgın dalgın çalmaya başladı. “*Esas* nedeni, bu ufak sıkıcı kantonda hiçbir şey olmaması,” dedi. “Bir de kitapların gelmesi çok uzun sürüyor.”

Artık bu ruh hâllerine aşinaydım. Önce, yeni bir fikir, yeni bir problem, yeni bir oyuncak onu heyecanlandırırdı; bunu çözdükten sonra ciddi bir melankoliye kapılırdı. Yapabileceğiniz tek şey, ona yeni bir fikir, problem ya da oyuncak vermektir.

“Hazır konu açılmışken, hanımefendi, bu sabah ben...”

“Üzülerek söylemem gerekiyor ki sen burada olduğunda bunların hepsine tahammül etmek kolaylaşıyor,” dedi. “O kadar karamsar, *ciddi* ve sıkıcısın ki beni dengede tutuyorsun, Din.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul etmeye çalışacağım, hanımefendi,” dedim. “Ama ben de bu yüzden sizinle...”

“Peki, yapmış olduğum ricayla ilgili olarak yanıtın hâlâ aynı mı?”

Ona dik bir bakış fırlattım. “Bunu biraz açabilir misiniz, hanımefendi?”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.” Öne eğilip sırtıttı. “Nihayet bana lanet olasıca *duygudeğişenlerden* alacak mısın? Alırsan, insanları sorguya çekmeyi keserim!”

“Duygudurum değiştiren greftler, İmparatorluk İyaletleri’nde çalışan görevlilere kesinlikle yasaktır,” dedim istifimi bozmadan. “Hem ben kuralları çiğnemem, hanımefendi. Çünkü pozisyonumu kaybetmek istemiyorum.”

“Sadece birkaç tane şu psikedelik olanlardan,” dedi. “Bir gün boyunca can sıkıntısı çekmezdim.”

“İmparatorluk davranış kuralları psikedelik duygudeğişler için de geçerli mi, hanımefendi? Eğer geçerliyse yanıtım aynı,” dedim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve siturda garip bir akor çaldı. *Başlıyor*, diye düşündüm.

“İmparatorluk’un iç halkalarında çalışırken...” dedi. *Evet, başlamıştı.*

“...asistan soruşturmacılarım benim için *her türlü* materyali ve maddeyi temin ederlerdi!” diye lafını tamamladı. “Sorgusuz sualsiz!”

“Dilediğiniz greft tüccarlarını dolaşmak için dışarı çıkmak isterseniz, sizi durdurmam.”

Bakışlarında daha da sert bir ifade belirdi. “Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

“Anlıyorum. Dışarıda sizin için fazla uyarıcı var, hanımefendi.”

“Evet,” dedi çenesini sıkarak. “Titan’ın teri aşkına! Yüceler arasında asistanım olabilecek onca kişi varken, neden içlerinden en ukalasını beni buldu?”

“Şey... teknik olarak beni adaylar arasından siz seçtiniz, hanımefendi.”

“O zaman, seni seçmekten *vazgeçip* başka birisini bulabilirim!”

“Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum, hanımefendi. Daretana’da altmış iki görevliyi sorguya çektiğiniz ve kantonda neredeyse herkes aklınızı yitirdiğinizi düşündüğü için yeni Yüceler bulmak zor olabilir.”

Siturunu kenara attı. Situr yere çarpıp tok bir ses çıkardı.

“Lanet olsun. *Lanet* olsun. Ah, keşke daha medeni topraklara geri dönmüş olsaydım...”

Bu, sık sık yaşadığımız bir anlaşmazlıktı: Ana'ya göre, Khanum İmparatorluğu'nun en derin, en varlıklı kapalı yerleşim bölgelerinde yaşamıştı ve her biri bir öncekinden daha çılgın ve daha yoksuldu. Daretana'da yasak bir materyal bulmak ya da barbarca bir eylemde bulunmak kolay olmadığında şaşkına dönüyor, istediği şeyin bir saat içinde bulunamamasından dolayı geri kalmış bir bölgede yaşıyormuş gibi davranıyordu.

Elbette, aklınıza şu soru geliyordu: Immunis Ana Dolabra onca yer arasından *neden* buraya, Dış Halka'ya atanmıştı?

Görebildiğim kadarıyla tek mantıklı yanıt, sürgün cezası almış olabileceğiydi. Daretana kantonunun Iudex soruşturmacısının rolü, daha beş ay öncesine kadar ortada bile yoktu. Bunu ceza olarak oluşturmuş olmalıydılar çünkü onu kovmaktansa başka bir yere transfer etmenin daha kolay olduğunu düşünmüşlerdi.

Mantıklıydı. Sadece dört aydır Ana için çalışıyordum ama onun ortalığı karıştırmaya dair harika bir yeteneği olduğunu anlamanız için yanında bir dakika geçirmeniz yetiyordu. Elit soyluların ondan usandığını ve bir grup yerel Yüce arasından tek bir asistana sahip olabileceği çok uzaklardaki kantonuma def edildiğini hayal edebiliyordum.

Ama o Yüce bendim. Bulabildiğim tek pozisyon soruşturmacı asistanıydı ve bunu Ana'nın gözetimi altında yapabilecek, görev sürem doluncaya kadar maaşımı alacaktım. Tabii, beni derhal kovulmama neden olacak kadar yasak bir şey yapmaya zorlamazsa.

“Çay ister miydiniz, hanımefendi?” diye sordum.

“Hayır, Din,” diye mırıldandı koluyla gözlerini kapatıp. “Tadı çok güzel ama lanet olasıca çayından istemiyorum.”

“Peki, olay yerini konuşmak ister misiniz, hanımefendi?”

Kolunu kaldırdı, şaşkın şaşkın bana baktı. Yüzü sanki bir anda aydınlandı. “Doğru ya! Ölen hergele! Evet!”

“Evet,” diye iç çektim.

“Immunis Irtoş’dan o mesaj ilk geldiğinde, salağın tekinin yanlış greft yuttuğunu falan sanmıştım. Bu sıkıcı ufak kasabaya uygun bir şey olurdu. Ama yüzünden öyle olmadığını anlıyorum, Din.”

“Doğru, hanımefendi. O tür bir olay değil.”

“Peki, ilginç yanı ne?”

“Ölen adamın içinde bir anda kocaman bir grup ağaç büyümüş ve onu içten parçalamış, hanımefendi.” Ürperdim. “Hayatımda gördüğüm... en dehşet verici manzaralardan biriydi.”

Ana suspus kesildi. O gün gözlerindeki o çılgın parıltı ilk kez söndü.

“İnanamıyorum,” diye mırıldandı. “Duydun mu, Din?”

“Neyi, hanımefendi?”

“O *duyguyu*.”

“Efendim?”

“Söylediğin bir şeyin arkasında ilk kez bu kadar güçlü bir duygu hissettim, Din! O donuk hâlini delip geçtiyse ve bu kadar güçlü bir duygu hissetmene neden olduysa, cidden feci bir ölüm vakası olmalı.”

Sırıtarak göz bağına çıkardı. Nedense bu şekilde sırtması beni huzursuz etti: Çok fazla dişi vardı ve hepsi fazla beyazdı.

“Bana her şeyi anlat,” dedi. “O güzel minik kafatasının içine kazıdığın *her şeyi* anlat, Dinios Kol. Haydi.”

Kazıcı çantamı açıp küllü su şişemi çıkardım ve koklayıp içime derin bir nefes çektim. Gözlerimin arkasında belli belirsiz bir kıpırtı hissettikten sonra konuşmaya başladım.

Üçüncü Bölüm

İNSAN BEDENİ SÖZ konusu olduğunda, İmparatorluk Biyologları iki farklı değişim yöntemine başvururlardı: Tek bir değişim sağlayan, kısa sürede büyük bir etki yaratan greftler; mesela, bir kişiye daha güçlü bir direnç, daha iyi bağışıklık sistemi, daha net görüş becerisi ya da daha sağlam kemikler verebilirlerdi; bir de çok daha invazif olan –daha da önemlisi– sizi ve çocuklarınız olursa onları kalıcı ve geri alınması mümkün olmayan bir şekilde değiştiren *süfuzyonlar* vardı. (Tabii, süfuzyonunuz buna izin verirse. Genellikle, izin vermezdi.)

Yani, İmparatorluk'un kesin olarak diğer savaşan güçlerin çoğundan daha iyi askerleri vardı. Ama İmparatorluk'un atan kalbi Yücelerdi: İmparatorluk'un pek çok lyalet'inin yaptığı her şeyi planlayan, idare eden ve koordinasyonunu gerçekleştiren, serebral açıdan süfuzyon uygulanmış ve değiştirilmiş olan gruptu.

Her Yüce tipi farklıydı. Zihinleri insanüstü bir şekilde hesaplama yapabilecek kadar değiştirilmiş olan aksiyomlar; sayısız dili konuşacak, okuyacak ve yazacak şekilde insanüstü bir beceri sahibi olmaları için süfuzyon uygulanmış olan dilciler; mekânları insanüstü bir tutarlılıkla anlama becerisine sahip olacak şekil-

de değiştirilmiş, inanılmaz derecede iyi ressam ve haritacı olan uzamsalcılar ve gerçekten nadiren görebileceğiniz birkaç diğer beceri grubu vardı.

Bu süfuzyonlar hoş şeyler değildi –birçoğu bunları alan kişilerin hayatını onlarca sene değilse bile senelerce kısaltırdı ve hemen hemen her zaman kısır bırakırdı– ama Yücelerin yeri doldurulamazdı. Her yağış mevsiminde doğudaki denizlerden gelen tehlikelere karşı hayatta kalabilmek için son derece kurnaz davranmak ve plan yapmak gerekiyordu.

En çok tercih edilen Yüceler, gördükleri her şeyi hatırlayacak, canlı bilgi kütüphaneleri gibi davranacak şekilde süfuzyon uygulanmış olan benim gibi kazıcıları. Ana'ya soruşturmamı anlatırken kullandığım pekiştirme aracı buydu: Her şeyi hatırladım, gördüğüm her şeyi tarif ettim ve her konuşmayı konuşan kişinin ses tonunda, en ince ayrıntısına kadar aktardım. Neredeyse dört saat boyunca, o malikânede yakaladığım her şeyi Ana'ya aktardım.

Sustuğumda güneş batmıştı. Köşedeki tek mai feneri, içindeki uyanmaya, dipteki yiyecek topaklarını yemeye ve parıldamaya başlayan ufak solucanlar sayesinde parıldıyordu. Etrafta sadece uzaktaki bir orman kuşunun hüznü, dokunaklı şarkısı duyuluyordu.

Ana birden içine bir nefes çekti, derin bir uykudan uyanmış gibi havayı soludu. “Tamam,” dedi. “Çok iyi. Birkaç sorum var, Din...”

Sonra bana birçok garip soru sordu. Evin tamamını kaç adımda gezmiştim? Gennadios sol elini mi yoksa sağ elini mi kullanıyordu? Uxos'un ellerinde belirgin yara izleri var mıydı? Malikânenin duvarlarının kenarlarındaki topraklar kısa bir süre önce basılmış gibi gözüküyor muydu, otların ıslak alt kısımları bir çizme tarafından ezilmiş gibi miydi?

Her soruyla birlikte küllü suyu kokladım, gözlerimin arkasındaki hafif kıpırtıyı hissettim ve yanıtlar mide bulantısının neden

olduğu bir öğürme zarafetiyle dudaklarımdan döküldü: Seksen dokuz adım; Gennadios sağ elini kucağında sol elinin üstüne koymuştu, dolayısıyla sağ elini kullanıyordu; Uxos'un sağ başparmağının eklem yerinin üst tarafında iki ince beyaz yara izi vardı ve parmak eklemleri kanlı olmasına rağmen, bunun nedeni o noktalarda nasırlarının çatlamış olmasıydı ve hayır, bir ardıçkuşunun bastığı alan dışında otlar ezilmiş gibi görünmüyordu.

Nihayet, Ana sustu. Sonra, "Bilgiler için teşekkür ederim, Din," dedi. Parmakları elbisesinin kıvrımlarında gezindi. "Haza ailesi... Onlar hakkında bilgi sahibi değilsin."

"Varlıklı olduklarını biliyorum, hanımefendi. İmparatorluk'un iç halkalarında pek çok mülkleri var. Bildiklerim bu kadar."

"Hımm. Soylu bir aile. Yani, İmparatorluk'un tamamındaki en değerli şeye sahipler." Ellerini aniden öne uzattı ve çizmemdeki kurumuş çamur parçasına bir fiske atıp ufaladı. "Toprak. İmparatorluk'un sayısız değişimi için gerekli olan tüm bitkileri, hayvanları ve reaktif maddeleri üretmek için bir sürü toprak gerekir. Dolayısıyla, İmparatorluk'un kulakları soyluların ağzından çıkanları daha iyi duyar ve o tür kişiler her zaman kurallarımıza uymaları gerektiğini düşünmezler; bu da böyle şüpheli durumlara karıştıklarında işimizi zorlaştırır."

"Bu açıdan beklentilerinizi karşılayamadım mı, hanımefendi?" diye sordum endişeyle.

"Ha, yok, yok. Gayet iyiydin, Din. Ben senin yerinde olsaydım, o lanet kahyanın şarap kadehini bulur, içine bir tutam cam tozu atardım. Ama gerçekten de –ilk cinayet soruşturman olduğunu düşünürsek çok başarılıydın– bir Haza malikânesine gitmek ve bütün görgü şahitlerini sorguya çekmek, birçok kişinin bu kadar iyi üstesinden gelebileceği bir şey değildir."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedim sevinçle.

"Hatta *tam* bir soruşturmacı asistanının çok başarılı olmasını sağlayan o sıkıcı, kanlı angarya işlere göresin, Din."

“Teşekkür ederim, hanımefendi,” dedim keyfim kaçmış bir hâlde.

“Gerçekleri ortaya çıkaramamış olman senin suçun değil. Bu kantonun Biyologlarının *çok* gerzek olduğu belli çünkü bir pantolonun muhteşem bir bilmece olduğunu düşünüyorlar.” Gözlerinin bağını çözdü. Gözleri çukurlarında o kadar fırıl fırıl dönüyordu ki gözbebeklerinin hareketlerini takip edemedim. “Ağır, nahoş bir kokusu olan bir tomurcuk... beyaz, mor, sarı ve bir adamın bedeninden çıkmış hâlde... Söylesene, Din. Oypat kantonunu bilir misin?”

Gözlerimin önüne İmparatorluk haritasını getirdim: Devasa bir telli tekerleğin içindeki bir telli tekerlek gibiydi; İmparatorluk’un kenarlarındaki yuvarlak duvarları jant, yolları jant teli görevi görüyordu. Ama İmparatorluk’un bütün kantonlarını hafızama kazımış olduğum hâlde Oypat’ı duymamıştım.

“Ben... bilmiyorum, hanımefendi.”

“Şaşırmadım,” dedi. “Kanton yaklaşık olarak on bir sene önce bulaşıcı bir hastalığa kurban gitti. Oradaki zeki bir Biyolog ucuz parşömen yapmaya çalışmış ve bir ot türünün çok hızlı büyümesini sağlayan bir süfuzyon uygulamış... Buna *beneklicam* deniyor, filizlenmiş samana benzer basit bir ot. Ufak, spor gibi tohumlardan yetişiyormuş, içinde sarı ve mor renkler olan beyaz bir çiçeği ve nahoş bir kokusu varmış. Ama *beneklicam fazla* hızlı büyümeye başlamış. Oypat kantonundaki toprakların her karışını sarmış, vahşi doğanın büyük bir kısmını yok etmiş ve geriye toprak kalmayınca evlerin ve yapıların ahşap kısımlarında, hatta ağaçların yan tarafında nasıl büyüyeceğini öğrenmiş. Ama bunun en korkutucu yanı, bu otun kenarından aşağı doğru akan nehirlerde yıkanan insanların başına gelmiş.”

“Yoksa... insanların *içinde* mi büyümeye başlamış, hanımefendi?” dedim.

“Aynen öyle, Din. Bravo! Filizlerin çoğunu ameliyatla kesmek mümkün olmuş ama diğerleri... Neyse. Diğer insanlar o kadar şanslı değilmiş. Bitkinin sporları, senin de fark ettiğin gibi, bu tür şeylere karşı oldukça dirençli olan eğreltiotu kâğıdı duvarlarda ve kapılarda bile büyümeye çalışmış. Bunlar sporların kök salmasını engellemek için genel olarak siyahlaşmış ve çürümüş. Beneklicamın sırf eğreltiotu kâğıdı bir panele yakın olması bile, saatler içinde bunun üstünde siyah benekler çıkmasına neden oluyormuş. Ama...” Ana kalktı, ufak evinde volta atmaya başladı. “Daha önceden beneklicamın hiç bu kadar ölümcül derecede hızlı büyüdüğünü duymamıştım. Tavanları ve duvarları yok edebildiğini de duymamıştım. Bu farklı... ve çok daha ölümcül.”

“Bu bitkiyi görmüş müydünüz, hanımefendi?”

“Görmek mi? Kesinlikle hayır.” Etrafındaki kitapları işaret etti. “Elbette, bununla ilgili kitaplar okudum. Ama aynı bitki olduğundan eminim.”

“Bu durumda... vardığınız sonuç nedir, hanımefendi?” diye sordum. “Komutan Blas beneklicama nasıl maruz kaldı?”

“Ha, birisi kasten bitkiyi eve koymuş,” dedi. “Aynen öyle.” İçeriye derin bir sessizlik çöktü.

“Yani...”

“Yani, Komutan Taqtasa Blas’ın *suikasta* uğradığından yüzde seksen eminim. Büyük bir ihtimalle evdeki birisi tarafından değil ama evdeki birisinin *yardıımıyla*.”

“Sahi mi? Sırf size anlattıklarımın bu sonuca mı vardınız, hanımefendi?”

“Kesinlikle,” dedi. “Bana anlattıkların yeter de artar bile. Hatta o kadar bariz ki bu işin biraz sıkıcı olacağından endişe etmeye başladım... Anlamıyor musun? Siyahlaşmış eğreltiotu kâğıdı, çürümüş kirpis mantarı ve o feci sıcak?”

“Ne yazık ki hiçbir şey anlamadım, hanımefendi.”

“Gözlerinin önünde,” dedi. Şöyle bir elini salladı. “Sadece doğru bir gözle bakman gerek. Şimdi izleyeceğimiz adımlar şöyle olacak, Din.” Bir kâğıt aldı ve üstüne notlar yazmaya koyuldu. “Sabahleyin bunu Haza malikânesine götürmeni istiyorum. Resmî bir celpname. Bununla evdeki en büyük hizmetçi kızı, kahyayı ve bahçıvanı benimle yüz yüze konuşmaları için buraya, evime getir. Onlara bunun rutin bir istek olduğunu söyle. Ayrıca, dinlemeye hazır ol. Sen benim kazıcısın. Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyorsun değil mi Din? Sen soruşturmamızın canlı yasal örneğisin. Kulaklarının arasındaki her şey, İmparatorluk’un Iudex’inde dava konusu olabilecek kanıt anlamına gelir. O yüzden... dinle. Kazıcı kelepçelerini de getir.”

Bunu duyunca duraksadım. Bir Iudex kazıcısının kelepçeleri, hızla herhangi bir sekansa ayarlanabilen yirmi ufak şifreli kilidi olan, ustalıkla tasarlanmış bir çift kelepçeydi. Sekanslar öylesine karmaşıktı ki sadece geliştirilmiş bir hafızası olan bir kişi bunları hatırlayabilirdi; dolayısıyla, kelepçeler birisinin bileklerine takıldığında, sadece bunları takan kazıcı kolaylıkla çıkarabilirdi. Ama benimkileri daha hiç kullanmamıştım.

“Bir şey sormak istiyorum, hanımefendi, dedim.”

“Evet, Din?”

“Şey... daha önceki vakalarımız hep dolandırıcılıkla ilgiliydi.”

“Evet?”

“Bu durumda... bu vakada farklı bir şey beklemeli miyim?”

Ana kayıtsızca omzunu silkti. “Genellikle, cinayet vakalarının çok gürültülü olduğunu gördüm. Bütün o çığlıklar. Ama hazırlıklı olmalısın. Buraya getireceğin üç kişiden biri, çok büyük bir olasılıkla bir cinayete karıştı. Bu gibi stresli bir durumda kalan kişiler çok aptalca şeyler yapabilirler. Bu yüzden silahlı olmalısın. Kılıcını da getir.”

“Ne yazık ki bir kılıcım yok, hanımefendi.”

“Yok mu?” dedi. “Neden?”

“Hâlâ sizin yanınızda çıraklık dönemindeyim.”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Öyle mi?”

“Evet? Sadece dört aydır çalışıyorum, hanımefendi. Çıraklık dönemim bitene kadar imparatorluk silahlarından faydalanamayacağım.”

“O zaman... ne bileyim, büyük bir sopa falan getir! Her şeyi ben mi düşünmek zorundayım?”

“Bir antrenman kılıcı getirebilirim, hanımefendi. Onu kullanmam yasak değil ve oldukça iyi...”

“Evet, evet, evet,” dedi elini bana doğru sallayarak. “Düelloda sınıf birincisisin. Seni mülakata aldığımda bunu anlatıp durmuştun. Tamam, öyle yap o zaman. Onları içeri sokmadan önce üstlerini de ara. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, hanımefendi.”

“Güzel.” Telli düzeneği çalmaya geri döndü. “O hâlde iyi geceler, Din.”

Hâlâ kapısında hazır olda duruyordum.

“İyi geceler dedim, Din. Ama hâlâ buradasın.”

“Bugün Skalası’nin 13’ü, hanımefendi. Ay sonu.”

“Ha.” İç çekerek ayağa kalktı. “Doğru. *Maaş* meselesi. Form neredeydi...” Hemen bir çekmeceyi açtı, içinden bir parça parşömen çıkardı ve hızlı hızlı bir şeyler yazdı. “İşte. Bir aylık emeğinin karşılığı. Hemen bankaya git de maaşını al.”

Kâğıdı alırken eğildim. “Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Tekrar önündeki düzeneğe döndü. “Ne zaman o lanet formları imzalamaktan kurtulacağım, Din?”

“Artık çırağınız değil resmî asistanınız olduğumda.”

“Ha, evet.” Keyifsizce güldü. “*Mezun* olduğunda. Daretana bürokrasisinde yükselmek özel bir şeymiş gibi.”

Dimdik durup gözlerimi ileriye diktim. Tavrımın değiştiğini hissetmiş olmalıydı ki bana bakıp iç çekti.

“Offf, ne oldu?” dedi. “Şimdi ne dedim?”

“Özel bir şey,” dedim. “Benim için öyle, hanımefendi.” Ona baktım. “Bu kantonda pozisyonlarını düzeltmek için İyaletlere katılmış olanlarımız için özel.”

Duraksadı. İlk kez dudaklarında hafif bir gülümseme olmadığını fark ettim.

“Ah,” dedi. “Tamam. Lanet olsun. Bu durumda, Din...” Söyleceklerini önceden sessizce prova etmesi gerekiyormuş gibi çenesi gerildi ve devam ettiğinde, sözcükleri çürük bir dişi çeker gibi istemeye istemeye söyledi. “Özür dilerim.”

“Anlaşıldı, hanımefendi,” dedim. “Bir önemi var mı bilmiyorum ama özür dilemeye istekli olmanız bile...”

“Kes sesini!” dedi birden.

“Efendim?”

Ellerini sallamaya başladı. “Sadece sus, Din!”

“Ama... ben... ne?”

“Şşş! Sessiz ol!”

Gözleri irileşti, başını yana eğip parmağını havaya kaldırdı.

Sonra, ben de duydum: Hafif, ürkütücü bir çınlama sesiydi.

“Sen de duyuyor musun, Din?” diye fısıldadı Ana, “Yoksa gerçekten de aklımı mı yitiriyorum?”

“Duyuyorum, hanımefendi.” Şaşkınlıkla sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım ama Ana hızla dönüp üstünde uğraştığı düzeneğe baktı.

“İşliyor mu? *İşliyor!*” Mutlulukla kıkırdadı. “Bu tür aletlerle ilgili bir şeyler okumuştum ama böylesine donanımsız bir ortamda becerebileceğimden emin değildim...”

Arkasındaki alete baktım. Tellerden bir kutuyu andıran bir çerçeve yapmıştı ve tam ortasından yuvarlak bir ağırlık sarkıyordu. Ağırlığın ucunda çerçevenin altından gerilmiş bir situr teline değen ufak metal bir parça vardı. Ağırlığın çok hafifçe kıkırdadığını, görünmez bir gücün etkisiyle titreştiğini ve bu yüzden tele çarparak o tiz çınlama sesini çıkardığını fark ettim.

“Nedir bu, hanımefendi?”

“Bir Mühendislik deprem aleti,” dedi. “Yeraltında bir hareketlenme, en ufak bir kıpırtı olduğunda, ağırlık olduğu yerde kalmaya çalışıyor ve tele çarpıyor. Doğru ayarlamak için epey uğraşmak gerek ama iyi ayarlandığında çok hassas olabiliyor. Mesela... şu anda zeminin sarsıldığını hissedemiyorsun, değil mi Din?”

“Zemin sarsılıyor mu?” dedim. “Şu anda mı? Gerçekten mi?”

“Büyük bir ihtimalle, uzun zamandır burada olduğun için alışmışsındır. Ama evet zemin sarsılıyor. Şu anda sarsılıyor.”

Ufak ağırlığın tele çarpışını izlerken buz kestiğimi hissettim.

“Sarsılıyor...” dedim. “Çünkü...”

“Evet,” dedi sesini alçaltarak. “Şu anda şahit olduğunuz şey, yaklaşık olarak iki yüz fersah mesafede bir deniz canavarı okyanusun dibinde kıyıya doğru ilerlerken deniz tabanında meydana gelen sarsıntılar.”

Sallanan ağırlığa baktım. Detone çınlama sesi yükselmeye başlamıştı.

“Büyük bir canavar olmalı,” dedi Ana sırtıtarak. “Dua edelim de deniz duvarları ona engel olsun, değil mi?”

Dördüncü Bölüm

KASABA SINIRINDAKİ POSTA istasyonuna vardığımda vakit geç olmuştu. Gri ağaçların tepesinde, hafifçe doğuya dönmüş, Skalasi ayının sona erişini ve Kyuz ayının başlangıcını gösteren Çatal İğne parıldıyordu. Posta istasyonu arka tarafa bağlanmış yorgun görünümlü birkaç katır dışında boş olmasına rağmen, posta şefi Stephinos hâlâ tezgâhına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu ve ufak tütün çubuğundan ince bir duman yükseliyordu. Bana başını salladığında, çubuğun içindeki tütün karanlıkta parıldadı.

“İyi akşamlar, Kol,” dedi. “Geleceğini tahmin etmiştim.”

“İyi akşamlar, Stephinos,” dedim. “Yollamam gereken bir mektup var.”

“Eminim. Ayın o vakti geldi. Seni bu yüzden bekledim.”

“Öyle mi?”

Stephinos abartılı bir hareketle kendisini işaret etti: *Burada olduğuma göre...*

“Beklediğin için teşekkür ederim, Steph.”

Ben ceplerimi karıştırırken, karanlıkta pek iyi seçilemeyen siyah Lejyoner peleriniyle dikkatle ama sabırla beni izledi. Posta

şefi pozisyonu, Daretana gibi bir yerde bir tanrı olmaya yakındı çünkü her gün herkes için önemli olan şeylere dokunuyordu. Stephinos kadar iyiliksever bir posta şefimiz olduğu için çok şanslıydık.

Ana'nın bana verdiği parşömeni ona uzattım. Stephinos bunu bir dosyaya koydu ve bana başka bir kâğıt uzattı: Maaş belgemdi; bunu maaşımı alabilmek için herhangi bir imparatorluk bankasına götürebilirdim.

“Bu sefer kendimi şımartacağım,” dedim kâğıdı alıp.

“Öyle mi?”

“Evet. Bunu sana vermeden önce her zamanki gibi beş saniye değil, on saniye elimde tutacağım. Harika, değil mi?”

Sırıttı. Aylığıma baktım, tatmin olmaya çalıştım. Gördüğüm her metin gibi bundaki harfler de titreyip kaydı ama rakamları anlayabiliyordum. Gerçi çok düşük bir miktardı.

“Birkaç dakikalığına zengin olmak ne güzel.” İç çekip kâğıdı tekrar tezgâha koydum ve ona doğru ittim. “Ya da en azından biraz daha az yoksul olmak.”

Stephinos anlayışlı bir ifadeyle beni izliyordu. “Bir zarf gerekiyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Yanımda var.” Cebimdeki zarfı çıkarıp ona verdim. Önceki gün, adres üstünde birkaç dakika çalışmış, ön tarafına paralel çizgiler çekmiş, harflerin üst ve alt çizgilere değdiğinden emin olmuştum. Okunaklı yazmakta zorlanıyordum ama sabırlı ve özenli davrandığımda idare ediyordum.

Stephinos yazımı kutsal bir metinmiş gibi inceledi. “Bu mektup gayet iyi!” dedi. “Diğerlerinden çok daha iyi.”

“Beni iltifata boğmana gerek yok, Steph. Ama yine de minnettarım.”

“İltifata ihtiyacın varmış gibi. Yine seni çok mu yoruyor?”

“Hayattaysam, yanıt evet.” Gülümsemeye çalıştım ama Ana'nın ufak aletinin çınlaması kulaklarımda yankılanıyordu.

Doğu yönüne bakıp düşündüm. “Steph, sen Lejyon’dasın ve buralarda neler olup bittiğini herkesten daha iyi biliyorsun. Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Neler olup bittiğinden haberdar olmak, bir şey bilmek anlamına gelmez. Ama sorabilirsin.”

“Bu sene yağış mevsiminin nasıl geçeceğiyle ilgili bir şey duydu mu? İyi bir sezon olma ihtimali var mı?”

Nefret dolu bir ifadeyle bana baktı. “Ah. Vay canına. İyi bir yağış mevsimi diye bir şey yoktur, Kol,” dedi. “Ama bu seferkinin öncekilerinden daha kötü olup olmayacağına gelince...” Eliyle ilerideki depoları ve alanları işaret etti. “Çamuru oku, evlat. Nasıl yayıldığına bak. Atların sayısını, taşların ve doğuya yollanan bomba sandıklarının miktarını oku. Bunları oku ve bana ne düşündüğünü söyle.”

“O hâlde, paramı hemen yolla. Bir daha para yollayıp yollamayacağımı bilemeyiz.”

Maaş kâğıdını zarfa koydu ve yollanacak olan mektup öbeğine ekledi. “İyi bir evlatsın, Kol.”

Ne yanıt vereceğimi bilemedim. Ailem ne güzel ne de zeki olduğumu düşünürdü ve maaşlarımı sevgi ya da muhabbetten çok, bir evlat olarak görevimi yerine getirmek için onlara yolluyordum. “Neden öyle dedin? Buradaki Yücelerin yarısı maaşlarını ailelerine yolluyor olmalı.”

“Yarısından da fazlası. Ama sadece iyi olanlara sırlar söyleyim.”

“Sahi mi? Ne gibi?”

Parmağını kıvrıp yaklaşmamı işaret etti. “Bu gece eve giderken arka yolu izle. Çoğu kişinin kullanmadığı yolu.”

“Anlıyorum... Biraz daha bilgi verebilir misin?”

“Yüzbaşı Thalamis geldi, seni arıyordu. Bugün yaptığın bir şeyle ilgili soru sormak istiyordu. Yüzündeki ifade hoşuma gitmedi. Yerinde olsaydım, ona rastlamamaya çalışırdım.”

“Thalamis mi? Neden beni arıyor olabilir? Artık Yüceler eğitiminde değilim ve kendisi de birlik komutanım değil.”

“Onun bunu bildiğinden emin değilim. Hergele gördüğü herkesin komutanı olduğunu sanıyor.” Çubuğundaki tütünler parıldadı ve burun deliklerinden duman çıktı. “Sen beni dinle... Bu akşam eve arka yoldan git, Kol. Kendine dikkat et.”

Ona teşekkür edip çıktım.

Kulaklarımda Ana'nın aletinin çınlaması ve Stephinos'un sözleri yankılana yankılana arka yoldan eve gittim: *Çamuru oku.*

Çok garip bir histi. Komutan Blas'ın ölümü rahatlıkla kariyerimde başıma gelen en büyük olay olabilirdi ama çınlama sesi ve o iki sözcük, İmparatorluk'un geri kalanının yaptıklarına kıyasla bunu çok önemsiz kılıyordu.

Her yağış mevsiminde, doğu denizlerindeki büyük deniz canavarları uyanırdı ve sessiz sessiz sinsice kıyılara yaklaşırlardı. Her yağış mevsiminde, Lejyonların havan topları ve balistaları ve Mühendislerin yüksek duvarları onları uzak tutardı. Kantonlarda yaşayanların, Khanum İmparatorluğu'nun vergilerine ve askerlik görevine tahammül göstermesinin tek nedeni buydu: Sadece ama sadece İmparatorluk deniz canavarlarını uzak tutmak için gerekli olan kaynakları bulabilir ve deniz duvarlarını inşa edebilirdi. Ama her yağış mevsiminin sonunda, İmparatorluk halkı derin bir *oh* çekmek yerine, *Ya sonraki yağış mevsiminde ne olacak? O zaman ne olacak?* derdi.

Bir Khanum İmparatorluğu vatandaşı olmak, özellikle de Dış Halka'da yaşayan bir vatandaş olmak böyle bir şeydi. Dinmeyen bir kaygıyla daimi bir kriz hâlinde yaşırdınız.

Açıkçası, günlük işlerinizi yapmanızı biraz zorlaştıran bir durumdu. Bir titan duvarları aşp sizi ve bin kişiyi daha birkaç saat içinde öldürebilecekken yiyecek bulmanın, evinizi tamir etmenin ya da ailenize bakmanın ne anlamı vardı?

Ama İmparatorluk ayaktaaydı çünkü imparator bize bunun doğru olmadığını söylemişti. Hangi yöne baksanız, *Sen sez imperiya* sözcükleriyle birlikte onun büstünü görüyordunuz. Bu sözcükler Khanum dilinde yazıldığı hâlde –artık kimsenin konuşmadığı eski bir dildi– hepimiz ne anlama geldiğini biliyorduk: *Siz İmparatorluksunuz.*

Daha da önemlisi, ne anlama geldiğini de anlıyorduk: *Hepimiz yaptıklarımız sayesinde buradayız.*

Bazen bu fikir günlerin biraz daha kolay geçmesini sağlıyordu. Sanırım, zaman zaman işlenen korkunç cinayetleri çözerken bile faydası oluyordu. Ama sadece İmparatorluk’a destek vermek için değil, babamın sayısız borcunu ödeyebilecek kadar para kazanmak, ailemi İmparatorluk’un Dış Halka’sından çıkarabilmek –orası doğu kıyılarına ve deniz duvarlarına fazla yakındı– ve üçüncü halkada toprak satın alabilmek için bir Yüce olmak zorunda kalmıştım. Ailemin titanlarla arasında daha çok duvarın olacağı, güvenli bir yer satın alabilmek için.

Tabii, o günlerde İmparatorluk’ta güvende olmak diye bir şey varsa.

Eve döndüğümde yorgunluktan bitmiş durumdaydım. En çamurlu, en kötü yollardan gitmiş, ileride ve arkamda kalan yolun boş olduğundan mutlaka emin olmuşum. Nihayet çıraklar evine yaklaştığımda, derin bir oh çektim.

Sonra, birisi sert bir sesle, “*Kol!*” diye seslendi.

Donakaldım. Yüzbaşı Alixos Thalamis kırmızı Biyolog pelerini etrafa savurarak binamın karanlık girişinden çıktı.

Lanet olasıca herif, diye düşündüm. Onca zamandır beni bekliyordu.

“Olduğun yerde kal, genç!” diye böğürdü Thalamis. “Kıpırdamayayı *aklından* bile geçirme!”

Hazır ola geçip bekledim. Avcı bir hayvan gibi hızla yürümeye başladı, ellerini arkasında kavuşturmuştu ve resmî kılıcının balçağı soğuk bir yıldız gibi parıltıyordu. Göz göze gelmemeye çalıştım ama pürüzsüz, yakışıklı, donuk gözlü yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Duyduğum kadarıyla,” dedi, “bugün gerçek bir iş yapmışsın, Kol.” Bu, bir soru olmadığı için sessiz kaldım.

“Yanıt ver bana, lanet olasıca!” diye bağırdı. “Doğru mu bu?”

“Evet, bugün bir ölüm mahalline yollandım, efendim.”

“Sahi mi? Bunu nasıl başardın, Kol?”

“Patronumun talimatıyla, efendim.”

“Peki, saygın kişilerden bu işi eline yüzüne bulaştırdığına dair neden bir sürü resmî *şikâyet* geldi, Kol? Çünkü sık sık yaptığın gibi, bu işi de inanılmaz bir şekilde berbat etmişsin gibi gözüküyor!”

Anılarımın arasında Madam Gennadios’un yüzü belirdi.

Iyaletlerde arkadaşları var, demişti. Artık kimi kastettiğini biliyordum. “Hazaların hizmetlilerini kendi işyerlerinde tutsak etmek mi?” dedi Thalamis. “Onları bir suç işlemişler gibi sorgulamak mı? Ne yaptığının farkında mısın?”

“Bir adam öldü, efendim,” dedim. “Bulaşıcı bir hastalığın neden olmuş olabileceği bir ölüm gerçekleşti.”

“Biyologlarımızın bulamadığı bir bulaşıcı hastalık,” dedi. “Hâlâ soruşturmacının *çırağı* olduğunun farkındasın, değil mi Signum? Bu iş için fazla yaşlısın ama bir çıraksın. Unutma ki nihai görevinin ben de dahil Biyologlar tarafından onaylanması gerekecek. İmparatorluk’un değiştirilmiş organizmalarını biz idare ediyoruz. Sen de bu organizmalardan biri olduğuna göre, geleceğin bana ait.” Bana biraz daha yaklaştı. Nefesini yanağımda hissedebiliyor, biber ve keskin kuzu eti kokusunu alabiliyordum. “Resmî kayıtlarında Hazaların *şikâyet*lerinin görünmesinin pozisyonuna ne yapacağını anlıyor musun?”

Yanıt vermedim. Sırf kalbim biraz fazla hızla çarpıyor diye kendimden nefret ettim. Başta, Thalamis'in yanında bir Yüce olarak eğitilmiştim ama bana ceza olarak nasıl kırbaç attığını çok iyi hatırlıyordum. Çok yakın duruyor olması, bana sopanın nasıl üstüme indiğiyle ilgili anıları hatırlattı.

"Bana o evde olan her şeyi anlat," dedi Thalamis. "Hemen."

Hızlı ve kısa bir yanıt verdim. "Soruşturmaları diğer görevlilerle tartışmak kurallara aykırıdır, efendim."

"Umurumda değil! Bana olanları, soruşturmacının ne planladığını *derhal* anlatacaksın!"

Cesaretimi toplayıp yüzüne baktım. Genellikle Thalamis'in gözlerinde kötülüğü görürdüm ama bu kez gözlerindeki açlığı fark ettim. Bu adam bir misyonla oraya gelmişti ve onunla ilgili bir misyon değildi. İlginçti.

"Efendim," dedim, "raporumu resmî olarak Iudex'e sunduğumda her şeyi göreceksiniz. Ama şu anda soruşturmayla ilgili bilgi vermem Iudex kurallarına aykırı."

"Ne dedin, Signum?" diye bağırdı.

"Kural böyle, efendim. Soruşturmayı kimseyle konuşamam. Soruşturmayı tehlikeye atabilirim."

"Seni küçük hergele," dedi. "Sana yaptıklarınla ilgili bilgi vermeni söylüyorsam, bunu yapsan iyi olur!"

"Ama birlik komutanım değilsiniz, efendim," dedim istifimi bozmadan. "Artık değilsiniz. Biyologlar beni değiştirdikten sonra üstlerimdi ama Iudex Iyaleti'nde Immunis Dolabra'nın yanına yollandığımda bu durum değişti. Ölüm mahallini sadece onunla konuşabilirim."

Thalamis'in gözleri bir anda buz kesti, donuklaştı. "Sırf o... o *zırdelinin* yanında çalışıyorsun diye benden kaçabileceğini sanıyorsun. Ama sana bir öykü anlatayım, Kol."

Etrafımda dar bir daire çizerek volta atmaya başladı. Bana ağaca tırmanmış bir sincabın inmesini bekleyen bir kurdu anımsattı.

“Bir öğrenci, Bir Yüce olarak eğitim almak üzere Daretana’ya gelir. Ama süfuzyonların ücretini ödediği ve bunları uygulama izni almasına rağmen, inanılmaz derece *aptal* birisi olarak kalır. Ağır okur, yazmayı hiç bilmiyordur. Bütün İyaletlere başvurur – Lejyon, Mühendislik, Biyoloji, Hazine– ama bütün sınavlardan kalır, çok kötü notlar alır. Sınavlara onun yerine bir çocuk gitmiş gibidir. Çok geçmeden, herkes onun değerlendirmeye alınan gelmiş geçmiş en salak Yüce ve kantonun en aptal genci olduğunu anlar.”

Kan beynime hücum etti. Thalamis’in o kısık küçük gözlerinden birine bir bıçak saplamak muhteşem olurdu diye düşündüm.

“Ama sonra,” dedi Thalamis, “Senato Daretana’ya bir Iudex soruşturmacısı atar. Soruşturmacı da bir kazıcı ister. Bu, uzmanlık gerektiren, son derece yetenekli bir Yüce’nin yapabileceği bir iştir. Ama... bu genç Yüce bir anda devreye girer ve Iudex sınavında en yüksek notları alır. Sıradışı bir performans sergiler, öyle ki bunun gerçek olduğundan emin olmak için ondan bir sınava daha girmesini isterler. Yine en yüksek notları alır. Böylece, bu soruşturmacı onu seçer. Müthiş bir başarı olduğunu söyleyebilirdim... ama kelime hatalı oldu, değil mi? Bence *inanılmaz* sözcüğü daha uygun. Hatta belki *imkânsız*.”

Nefesime, duruşuma, karşımdaki yüzden başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

“Nasıl hile yaptığını *ortaya* çıkaracağım, Kol,” dedi Thalamis. “İşte, o zaman burada ancak ölü bir kurbağa kadar zamanın kalacak. Aylıkların ve hizmet sürenin sonunda sana ödül olarak verilebilecek olan tüm topraklar gidecek. Ama gitmeden önce, sırf vaktimi boşa harcadığın için kırbaçlanmanı –*yine*– emredeceğim. Anlaşıldı mı?”

Hiçbir şey söylemedim.

“*Anladın mı, Signum?*”

“Anladım, efendim,” dedim isteksizce.

Geri çekildi. “Ama belki o kadar beklememe gerek kalmaz, Signum,” dedi. “Belki de Hazaları o kadar kızdırırsın ki çıraklığını sona erdirmenin bir yolunu bulurlar.”

Yanımdan uzaklaştı. Karanlık sokakta hazır ol pozisyonunu bozmadan bekledim. Kanımın uğultusunu duyabiliyor, burun deliklerimden çıkan sıcak nefesimi hissedebiliyordum. Thalamis’in arkasından bakarken, keşke o ağaçlar tarafından parçalanmış kişi Blas değil de o olsaydı diye düşündüm.

Ama gözlerindeki açlığı ve ayrıntılı sorularını hatırlıyordum.

Ansızın Yüzbaşı Thalamis’in Hazalar için çalışıyor olabileceğini hissettim. İşte, bunu öğrenmek faydalı olabilirdi.

Ama kaç görevlinin daha Hazaların dostu olduğunu merak ettim. Sabah sabah nasıl bir belaya bulaşmışım böyle? Ana neler biliyordu?

Ertesi gün bunu öğrenecektim. Arkamı dönüp sessizce yatmaya gittim.

Beşinci Bölüm

ERTESİ SABAH ÜÇ tereddütlü görgü şahidimi Ana'nın evine götürürken, antrenman kılıcım sol tarafımda sallanıyordu ve kazıcı kelepçelerim sağ tarafımda parılıyordu. Kılıcı taşımak kolay değildi çünkü keskin bölümü güç geliştirmek için kurşundan ve tahtadan yapılmıştı; bu yüzden, sıradan bir kılıçtan çok daha ağırdı. Üçü arasında en ağır ilerleyen kişi, makyajlı yüzünde kibirli bir ifadeyle yürüyen Gennadios'du. Belki kendince sorguya götürülmeyi protesto ediyordu ama ayaklarında soyluların hizmetkârlarıyla ilişkilendirilen hasır platform topuklu ayakkabılar olduğundan çamurlu sokaklarda güçlkle ilerliyordu. Onun arkasında en büyük hizmetçi kız Ephinas ve en arkada Bahçıvan Uxos vardı. İkisi de dehşet içindeymiş gibi gözüküyordu.

Lanet olasıca bir günü yürüyerek geçirdikten sonra, Ana'nın verandasına vardık. "Üstünüzde silah olmadığından emin olmam gerek," dedim onlara.

Gennadios'un ufak, parlak gözleri irileşti. "Kılıma bile dokunamazsın. Onlara da dokunamazsın."

"Sadece üstünüzü şöyle bir arayacağım, hanımefendi," dedim.

"Bunu *yapamazsın!*" dedi.

“Mecburum. Görevim bu.” Ona bundan kesinlikle keyif almayacağımı söylemek istedim ama pek diplomatik olmayacağı için vazgeçtim.

Gennadios ofladı. Sonra, “Elbisemi sıkıca üstüme dolayacağım. Ephinas da aynı şeyi yapacak. Böylece, üstümüzde bıçak olmadığını görürsün. Elbette, Uxos ne isterse yapabilir.”

Ephinas ve Gennadios elbiselerini sıkıca üstlerine doladılar, ben de bunu üstlerini aramaktan daha utanç verici bulduğum için yüzüm alev alev yanar hâlde vücutlarını inceledim. Sonra hafifçe öksürdüm, Uxos’un belini ve pantolonunu yokladım. Hiçbir şey yoktu.

“Tatmin oldun mu?” dedi Gennadios.

Onu duymazdan geldim ve Ana’nın kapısını tıklattım. İçeriden, “Gelin!” diye seslendiğini duyunca kapıyı açtım.

Ana dekorasyonu değiştirmişti. Toplantı odasındaki kitapları ve projeleri çıkarmıştı. Ufak bir çalışma masası koymuştu ve arkasındaki minderli sandalyesinde oturmuş, gözleri bağlı bir şekilde bizi bekliyordu.

Biz içeri girerken gülümsedi. “Günaydın. Ben Soruşturmacı Dolabra. Lütfen, oturun.”

Karşısını işaret etti. Görgü şahitleri için iki sandalye ve üçüncü oturma yeri olarak da üst üste dizilmiş kitaplar koymuştu.

Üç hizmetli ona bakakaldılar. Ana’nın arkasına geçip elimi antrenman kılıcıma götürdüm. Bu kaygılı insanların bir şey yapacaklarını sanmıyordum ama Ana bana hazır olmamı söylediği için tetikte bekliyordum.

“Affedersiniz,” dedi Gennadios. “Ama... soruşturmacı *kör* mü?”

“Sadece zaman zaman, Madam Gennadios,” dedi Ana. “Bir ya da birkaç duyuyu kısıtlamanın, genellikle bilgi özümsemeyi ve *düşünmeyi* bir hayli kolaylaştırdığını gördüm. Lütfen... Oturun.”

Uxos kitapların üstüne, kahya ve hizmetçi kız sandalyelere oturdular. “Bu sabah buraya geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Ana. “Bunun sıradışı bir rica olduğunu biliyorum... ama içinde bulunduğumuz şartlar da öyle. Bir adam öldü, çok garip bir şekilde öldürüldü. Hepinize doğrudan sormanın daha iyi olacağını düşündüğüm birkaç sorum olacak.”

Gennadios malikânede yaptığı gibi o lanet olasıca pozisyonu aldı: Dizlerini birbirine dayadı ve Ana bakmaya değer bir şey değilmiş gibi yana döndü. Bir Iyalet görevlisine böyle davranması beni şaşırttı ama Ana’nın soylularla ilgili söylediği sözler aklıma geldi: *O tür kişiler her zaman kurallarımıza uymaları gerektiğini düşünmezler.*

“Siz gelseydiniz daha kolay olurdu,” dedi Gennadios.

“Elbette,” dedi Ana. “Öncelikle, Madam Gennadios... Size Komutan Blas’ın neden malikânede kaldığını sorarak başlamak isterim.”

“Haza ailesinin bir arkadaşı,” dedi Gennadios. “Çırağınız bunu size söylemiş olmalı.”

“Söyledi. Sizin dediklerinizi aktardı: Arkadaşlar bazen birbirlerinin evinde kalırlar. Ancak Hazalar evde değillerdi. Doğru mu?”

“Öyle olduğu belli.”

“Peki, gelmeyi düşünüyorlar mıydı?”

“Patronlarım bana her zaman planlarını söylemezler.”

“Malikânede başka Iyalet çalışanı ya da imparatorluk görevlisi de yoktu.”

“Doğru,” dedi Gennadios soğuk bir tavırla.

“Blas da Daretana’da hiçbir Iyalet çalışanını ya da imparatorluk görevlisini ziyaret etmedi.”

“Öyle diyorsanız öyledir.”

“Bu durumda, Blas Daretana’daki meslektaşlarının haberi olmadan başka birisinin malikânesinde yalnızca hizmetlilerle kalıyordu,” dedi Ana.

Yaşlı kadının burnunun arkasındaki kas seğirir gibi oldu. “Çok güzel bir malikânedir,” dedi. “Öyle kalabilmesi için her gün uğraşıyoruz. Farklı kantonlarda pek çok kişi orada bir gece geçirmek için gelebilir.”

“Olabilir.” Ana başını yana eğip sırttı. “Ama Mühendislerin bir komutanı olan Blas’ın aynı zamanda Daretana’daki kıdemli görevlilerin konutuna da erişimi olması bana ilginç geldi. Oldukça güzel bir yer olduğunu öğrendim. Ama orada kalmadı, hatta ziyaret bile etmedi.”

“Hiç şüphesiz, bir Haza malikânesi Iyalet konutlarından çok daha üstündür.”

“Elbette. Ama Komutan Blas’ın deniz duvarlarının orada Mühendislik Iyaleti’nde görev yaptığını biliyoruz. Dahası, yağış mevsimi de başlamak üzere. Bu tür bir kişi görevlerini ihmal ediyorsa, bunun tek nedeni resmî Iyalet işleri olabilir. Bunun *doğru* olduğunu düşünürsek, yaptığı çalışmaları meslektaşlarıyla tartışmak için kıdemli görevlilerin konutunda kalması gerekirdi. Siz olsaydınız öyle yapmaz mıydınız?”

Uzun bir sessizlik oldu. Artık Gennadios’un yüzündeki o alaycı ifadeden eser yoktu. Ama bu işin nereye varacağını o kadar merak ediyordum ki hâlinden keyif bile almaya fırsat bulamadım.

“Malikâneye başka bir misafir daha gelecek miydi, madam?” dedi Ana. “Amacı komutana *katılmak* olan birisi var mıydı?”

“Patronlarımın işleri onları ilgilendirir,” dedi Gennadios. “Size... daha fazlasını anlatmaya mecbur değilim.”

“Ama mecbursunuz,” dedi Ana. “Çünkü bu resmî bir Iudex soruşturması. Ama sabırsız birisi olduğumdan lafı uzatmayacağım. Bence komutanı bir *kadın* ziyaret edecekti. Büyük olasılıkla, birden fazla kadın. Belki soylu birkaç kadın. Ne de olsa, komutan kadınlara çok düşkünmüş. Mesela ellerini hizmetçi kızlardan uzak tutamadığını biliyoruz.”

Gennadios başını çevirip gözlerini yerden ayırmayan Ephinas’a dik bir bakış fırlattı ve hışımla, “Ne anlattın onlara?” diye sordu.

“*Hepsi* Din’e söylediler,” dedi Ana. “Sadece o değil. Belki de komutandan o kadar nefret ediyorlardır. Müsaadenizle Blas’ın Hazalarla arasındaki ilişkiyle ilgili bir tahminde bulunmak isterim... Hazalar iyi vakit geçirmesini sağlıyorlar ve ona kızlar yolluyorlar... Yağış mevsiminin başlayacağı bu kadar kritik bir zamanda bile. Dolayısıyla, aklıma takılan soru şu: Hazalar bu ilişkiden ne elde ediyorlar?”

Uxos kitapların üstünde ileri geri sallanmaya başladı. “Size... söyleyecek hiçbir şeyim yok!” dedi Gennadios öfkeyle. Yüzündeki makyaj katmanının arasında boşluklar gördüm. Belli ki sık sık böyle histerik bir ifadeye bürünmüyordu.

“Söylemek zorunda değilsiniz,” dedi Ana. “Din bir kazıcıdır ve çalışmalarımın canlı yasal bir kanıtıdır. İfadesi kutsal sayılır. Karşısında pek çok şey söylediğiniz için bu kadarı yeterli.”

“Yanlış bir şey yapılmadı!” dedi Gennadios. “İmparatorluk’ta romantik görüşmeler yasak değildir!”

“Yasak değildir ama *politik* sonuçları vardır,” dedi Ana. “Kimin kiminle aynı yatakta olduğu –mecazi anlamda ya da değil– bir adamın kariyerini batırabilir.”

“O hâlde... benim komutanı öldürmek için ne gibi bir nedene olmuş olabilir?” dedi Gennadios. “Ya da içimizden birinin. Hem onu *nasıl* öldürmüş olabiliriz? Biyologlar bile ne olduğunu anlayamıyorlar!”

“Onu sizin öldürdüğünüzü ima etmiyorum,” dedi Ana. “Hizmetlilerin hiçbirinin gerçek katil olduğunu düşünmüyorum.” Sandalyesine yaslandı ve bir an için gölgeler bağlı gözlerine, yüzüne düştü. “Ama Blas’ın *neden* öldürülmüş olabileceğini anlamak da benim görevim, Gennadios. İtiraf edeyim, bu kadar güçlü bir ailenin Dış Halka’nın geri kalmış rezil bir bölgesinde neden bir malikâneleri olduğunu da *çok* merak ettim. Malikâ-

neyi ziyaret bile etmiyorlar. Ama... Hazalar kahyalarının sadece bir komutanın evlerinde cinayete kurban gitmesine izin verdiğini değil, sonra gidip bu konuda Iudex'le görüştüğünü duyunca neler olacağını daha çok merak ediyorum."

Gennadios'un beti benzi attı. "Siz... Beni buraya siz çağırdınız! Bu-buraya... gelmek için... *yasal* bir mecburiyet altındaydım..."

"Üçüncü halkanın ötesinde yaşayan herkesin bildiği gibi," dedi Ana, "Haza klanı yasal kısıtlamalara pek önem vermez." Üç hizmetli Ana'nın karşısında afallamış, dehşete düşmüş bir hâlde oturuyorlardı. Uxos ileri geri sallanmayı kesmiş, kitapların üstünde donakalmıştı. "Komutan Blas, Haza ailesine ne sağlıyordu?" diye sordu Ana. Ağzından çıkan her sözcüğü bir çekiç darbesi gibi vurgulamıştı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Gennadios.

"Bir eylem mi? Bilgi mi?"

"Bilmiyorum!" dedi kahya. Paniğe kapılmaya başlamıştı. "Bilmiyorum! Gerçekten de bilmiyorum!"

"Anlıyorum. O hâlde Madam Gennadios, şimdi bana komutanın malikâneye varmadan önce yaptığı her şeyi anlatacaksınız. Daha önceki ziyaretlerinin tarihlerini de. Bunları bildiğinizden eminim, yasal olsa da güçlü bir adamın ne zaman ve nerede fahişelerle oynaştığının kayıtlarını çıkarmak *çok* faydalı olabilir. Bana bu bilgiyi vermezseniz, Hazalara şu âna kadar bana çok daha kötü şeyler anlattığınızı ileteceğim. Yalan söylemiş olurum ama inanacakları bir yalan olur."

Gennadios titriyordu. "Bunu yapamazsınız."

"Tabii ki yapabilirim." Yine vahşi bir hayvan gibi sırttı. "Ben Din kadar ahlaklı değilimdir. Bana bu bilgiyi verirseniz, sessiz kalırım."

"Ama... burada olmak bile..." dedi Gennadios. "Bunların yaşıyor olması... Çoktan işim bitmiş olabilir."

“Bence Hazalar bunu göz ardı edebilirler,” dedi Ana. “Blas’ın nasıl öldürüldüğünü anlattıktan sonra yani.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Onun nasıl öldürüldüğünü *biliyor* musunuz?” diye sordu Gennadios.

“Tabii ki biliyorum. Bir suikastçı tarafından öldürüldü.” Gözleri hâlâ bağlı olmasına rağmen, başını bahçıvan Uxos’a çevirdi. “Siz de ona yardım ettiniz, efendim.”

“Ne?” dedi Gennadios. “Siz şimdi... Uxos’un...”

Uxos başını iki yana salladı, sakalı yakasını bir boya fırçası gibi okşadı. “Ha-hayır. Hayır ben...”

“Komutanın ölümüne neden olan şey beneklicam,” dedi Ana. “Çok *güçlü* bir bulaşıcı etkisi vardır. Ne de olsa, kocaman bir kantonu öldürmüştü. Ama öldürücü ve bulaşıcı özelliklerinin yanı sıra eğreliotu kâğıdı üstünde garip bir etki bırakmasıyla da bilinir, yüzeyinde küflü lekelerin oluşmasına neden olur; bu da önemli çünkü eğreliotu kâğıdı diğer bulaşıcı hastalıklara karşı dirençlidir. Din’in banyoda gördüğü şey buydu; eğreliotu kâğıdı duvarların iç tarafında ve daha ziyade üst kısımlarında beneklicam lekeleri olduğunu fark etti. Çünkü Blas hastalığı *banyoda* kaptı. Birisinin filizli saman boruların içine ufak bir parça zehirli ot koyduğundan şüpheleniyorum. Blas malikâneye geldi, gece ilk iş olarak banyo yaptı... sudan buharlar yükselmeye başladığında bunu içine çekti ve ciğerleri sporlarla doldu. Ama sporlar aynı zamanda buharla birlikte *yukarı* süzüldü ve eğreliotu kâğıdı duvarları lekeledi.”

Uxos fena hâlde terlemeye başlamıştı. “Ama... ben borulara bir şey yapmadım.”

“Doğru,” dedi Ana. “Ama eğreliotu kâğıdıyla *bir sürü* şey yapıyorsunuz, değil mi? Özellikle de eğreliotu kapılar ve pencere-

ler. Siz bunları yenileyen yardımsever kişisiniz. Büyük bir olasılıkla, bir gece önce suikastçıyı Blas'ın banyosuna otu yerleştirdi diye reaktif anahtarınızla içeri aldınız. Suikastçı eğreliotu kâğıdı kapıdan eve girip çıktı. Ama ancak o gittikten sonra kullandığı kapının üstünde siyah lekeler olduğunu fark ettiniz, ya benekli-camla o kapıdan içeri girmesinin bir sonucu olarak ya da belki de suikastçının üstünde çok fazla spor vardı ve dokunduğu yerlere bulaştırdı.”

“Ama kapılar lekeli değildi,” dedi Gennadios.

“Doğru!” dedi Ana. “Ama bunun nedeni, bir bahçıvan olarak Uxos'un suikastçının eve girişiyle lekeler kaldığını fark etmiş olması. Böylece, Blas geldikten sonra kapıyı söktü, başka bir kapıyla değiştirdi ve lekeli olanı fırınında yaktı.”

Uxos'un gömleğine bir ter lekesi yayılıyordu.

“Hizmetçi kızlardan biri bir gece önce evin çok sıcak olduğundan şikâyet etmiş,” dedi Ana. “Çünkü doğal olarak mutfığa yakın olan kirpis mantarı öldüğü için havayı serinletemedi. Ama mantar *nasıl* öldü? Bir kere, mantarlar fazla neme duyarlıdır. Birisi bir kapıyı uzun süre açık bırakırsa ve dışarıda hava fazla nemliyse...”

“Mantarlar ölmeye başlar,” dedi Ephinas alçak sesle.

“Doğru. Uxos –çok sessizce ve büyük bir ustalıkla– kapıyı rayından söktü ve yerine yenisini taktı. Bahçıvan olarak sık sık yaptığı bir şey. Blas zehir vücuduna yayılırken orada uyuyor olmasaydı, banyodaki kapıları da değiştirebilirdi.”

Yine gergin bir sessizlik yaşandı. Gözler ağır ağır gözleri irileşmiş, alnında ter damlaları birikmiş, paralize bir şekilde oturmakta olan Uxos'a çevrildi.

“Bu iş için iyi bir ödeme aldığınızı tahmin ediyorum,” dedi Ana. “Elimizde hiç kanıt olmadığını düşünebilirsiniz. Ama... beneklicam normal ateşe bile çok dayanıklıdır. Ne de olsa, bulaşıcı bir hastalık yayıyor. Normal bir ateş, sporların dumanla

yayılmasına neden olurdu ama bir süre tomurcuklanmalarını geciktirirdi. Ama sizin kulübeniz de eğreliotu kâğıdından, öyle değil mi Bay Uxos?” Ana başını yana eğip gülümsedi. “Evet... Malikâneye yolladığım iki Iudex askeri kapıları yaktığınız kulübenizi incelediğinde acaba... eğreliotu kâğıdı ne renk...”

İşte, o anda Uxos bir çığlık attı, ayağa fırladı ve Ana’ya saldırdı.

Kendime hazırlıklı olmam gerektiğini söylemiştim ama buna hazırlıklı değildim. Uxos çelimsiz bir adam gibi gözüküyordu ama bir saniyede hırlayan vahşi bir yaratığa dönüşmüştü.

Elini çizmesine indirdiğini ve kaldırırken parmaklarının arasında gümüş rengi bir parıltı olduğunu gördüm.

Bir bıçak. Çizmesinin içinde. Üstünü ararken bakmadığım yerde.

Sonra harekete geçtim.

Bunu planlayarak yapmamıştım. Aklımdan bilinçli bir düşünce geçmemişti: Kollarımdaki ve bacaklarımdaki kasların kendi zihni varmış, uyanıp beni de arkalarından sürüklüyorlarmış gibi hissettim. Derken, antrenman kılıcımı çektim –kalın, donuk keskin kısmı kurşundan ve tahtadan yapılmıştı– ve Ana’nın önüne adım atıp havaya savurdum.

Kılıcım Uxos’un üstüne diklemesine indi, kurşun tarafıyla kolunu parçaladı ve çenesine çarpıp dudağını yarı. Bahçıvan ayağa fırlamasının hızıyla öne savruldu ve bana çarptı.

Üstümde Uxos’la birlikte arkaya doğru kaydım ve Ana’nın yanına düştüm. Kılıcımı havada tutmayı ve aldığı darbe yüzünden şok geçiren ama hâlâ sakinleşmemiş olan Uxos’la aramda bir bariyer olarak kullanmayı başardım. Çığlık atarak, belki boğazıma saplamayı düşünerek bıçağını kaldırdı ama antrenman kılıcımı bir değnek gibi tutup topuzunu savurdum. Yine yüzüne isabet etti ama öncekinden daha sert bir darbeydi.

Uxos şok içinde geriye doğru sendeledi ve bıçağı düşürdü. Büyük oda bağıırıyormuş gibiydi: ben, Gennadios, Ephinas. Sonra, kendimi Uxos'un üstünde buldum, sol elimle saçlarını kavradım ve sağ elimle yüzüne tekrar tekrar yumruk indirdim.

"Din!" dedi Ana.

Ona art arda vurmaya devam ettim.

"*Din!*"

Uxos'un kaşı patladı. Burnu kırıldı. Ağzı kanla dolmaya başladı. Parmak eklemlerim sızlıyordu ama ona vurmadan edemiyordum.

Ansızın başımın yan tarafına bir şey indi, beni yere devirecek kadar sert değildi ama duraksamam için yeterliydi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve yanıma *küt* diye düşen *Arazilerin Transferiyle İlgili Özet, Qabirga Kantonu, 1100-1120* isimli kitaba bakakaldım.

Ana'nın kitabı başıma fırlattığını fark ettim –gözleri bağlı olmasına rağmen nasıl isabet ettirdiğini bilemiyordum– ve öfkeyle ona baktım. "*Neler oluyor?*" dedim hışımla.

"Din, şiddet sergileyen yanın umurumda değil ama Blas'ın suikastıyla ilgili bir şeyler bilen adamı öldüresiye dövmemeni tercih ederim! Özellikle de benim *lanet olasınca evimde!*"

Yere baktım. Tam olarak ne yaptığımın farkında değildim ama Uxos'un yüzünü tanınmayacak hâle getirmiştım. Kanlar içinde yerde yatıyor, ağlıyordu.

Duyularım geri geldi. Hayal meyal Ephinas ile Gennadios'un dehşet içinde ağladıklarını fark ettim.

"İkiniz," dedi Ana onlara. "Dışarı. *Hemen*. Orada bekleyin. Yoksa Din'i peşinizden dışarı yollarım, sizi Uxos gibi benzetir." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Din, kılıcını al ve bu sersemi kaldır. Biraz konuşmamız gerek."

Uxos gözyaşları arasında bize her şeyi anlattı.

İki ay önce, bitkiler için biraz daha greft almak için kasabaya indiğinde birisinin yanına geldiğini söyledi. Bu kişi ona Komutan Blas'ın bir İmparatorluk haini olduğunu, suikasta uğraması gerektiğini ve Uxos'un ya bu suikastın bir parçası olabileceğini ya da suikastın başına yıkılacağını söylemişti. Uxos böylesine çılgınca bir iddiayı dikkate almak istememişti ama sonra bu kişi, bu işi yaptığı takdirde nasıl bir ödül kazanacağını söylemişti. Yardımcı olursa, varlıklı bir adam olacaktı.

“Kimdi bu kişi?” dedi Ana. “İsmi söylemedi mi?”

“Söylemedi,” dedi Uxos burnunu çekerek.

“Hangi İyalet için çalıştığını söylemedi mi? Yetki belgesi gibi bir şey göstermedi mi?”

Uxos başını iki yana salladı.

“Nasıl biriydi?” diye sordu Ana.

“Adamın... bir tür hastalığı vardı. Giysileri çok şıktı ama yüzü şişmiş, şekli bozulmuştu. Konuşmanın başında ne dediğini zor anladım.”

“Peki, bir erkek olduğundan emin misin?”

“Ben... öyle olduğunu düşündüm. Sesi tizdi. Sanırım bir kadın da olabilirdi.”

“Lanet olsun. Seni sersem, en azından hangi ırktan olduğunu söyleyebilecek misin?”

“Sanırım... Tala'ydı,” dedi Uxos korku içinde. Beni işaret etti. “Onun gibi.”

“Yaşadığı yeri biliyor musun? Bir iletişim bilgisi vermedi mi?”

Hayır, dedi Uxos. Bildiği tek şey, suikastçıya yardım etmeyi kabul ettiğinde ödül parasının yarısını avans olarak alacağıydı; sonra, her gün ilk iş olarak arazinin kuzeybatı köşesine gidecekti. Orada sarı renkli ahşap bir top görürse, suikast o gece gerçekleşecekti ve gece yarısı vakti aynı noktaya geri dönüp suikastçının içeri girmesine yardım edecekti.

“Peki, bu suikastçı iletişim kuran kişi miydi?” diye sordu Ana.

“Siyahlara bürünmüştü,” dedi Uxos. “Hatta... yüzünde bir maske vardı... Garip bir şeydi. Garip bir burnu vardı...”

“Bir koruma başlığı,” dedi Ana alçak sesle. “Biyologların bu-
laşıcı hastalıkları içlerine çekmemek için kullandıkları türden bir
şey.”

“Benimle konuşmadı bile,” dedi Uxos burnunu çekerek. “Bir
kılıcı ya da başka bir silahı yoktu. Sadece ellerinde ufak tahta bir
kutu vardı. İçeri girdi ve hemen çıktı. Daha sonra, kapıya dokun-
duğu kısımlarda eğreltiotu kâğıdının çürümeye başladığını fark
ettim. Paniğe kapıldım ve...” Gözyaşlarına boğuldu. “Almama-
lıydım. Parayı almamalıydım. Ama çok yaşlandım. Beni sonsu-
za dek çalıştırmazlar. Sonra... elimde hiçbir şey kalmaz.” Başını
eğerek ağlamaya devam etti.

“Din,” dedi Ana yumuşak bir sesle. “Kelepçeler, lütfen. Sanı-
rım, bunları ilk kez kullanma vakti geldi.”

Belimdeki kelepçeleri çıkardım, çömelip bir klik sesiyle
Uxos’un bileklerine geçirdim. Ne yaptığımın farkında değilmiş
gibi ağlamaya devam etti.

Onu ilk gördüğümde de kesinlikle bir bahçıvan olarak çalışa-
mayacak kadar yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Belki de o zaman
ondan şüphelenmem gerekirdi.

Uxos’u Iudex Ofisi’ndeki arabuluculara teslim ettikten sonra, bi-
raz yiyecek alıp Ana’nın evine döndüm. Ufak evinde kızartılmış
fasulye çöreği ve aplilot çayıyla öğle yemeği yedik.

“Sığınak aşkına,” diye mırıldandı. “Bir dahaki sefere *et al*, Din.
İşlevsel olabilmem için kana ve organlara ihtiyacım var; ne kadar
az pişmiş olursa o kadar iyi. Sakatat. Kan böreği. Bu kökler ve
baklagiller dışında her şey olur...”

“Peki, hanımefendi,” dedim burnumu kırıştırarak. “Ama bunu nasıl yapıyorsunuz?”

“Neyi?”

“Şey, yani parçaları nasıl bu kadar çabuk birleştirebiliyorsunuz, hanımefendi?”

“Ha, parçaları *ben* birleştirmedim,” dedi. Yemek yemek için gözlerindeki bağı çözdü ve loş ışıktaki sarı gözlerini kırptırdı. “Hâlâ Blas’ı kimin, neden öldürdüğünü bilmiyorum. Bunu anlamak zaman alacak. Dahası, hâlâ Blas’ın Hazalara ne verdiğini bilmiyorum. İnsanların ne tür çılgınlıklar yapabileceklerini tahmin etmek zor. Amaçlarını anlamaya çalışmak çılgınca bir iş. Ama nasıl yaptıklarını anlamak... İşte, bu bir *madde* meselesi, gerçek alanda gerçek şeyleri hareket ettirmekle ilgili. Bir bıçağın bir yerde nasıl yapıldığı ve bir taşra bölgesine getirilip bir gerzeğin boğazına nasıl saplandığı büyük ölçüde elle tutulur, kesin bilgiler içerir.” Beni işaret etti. “Sen bilgileri topluyorsun, Din. Ben de geri kalanını yapıyorum.”

Fasulyeli çöreğimi çiğnedim. “Evet ama... Bunu *nasıl* yaptınız, hanımefendi? Ne...”

“Haa. Hangi süfuzyondan mı faydalandım? Hangi *değişimden* mi geçtim? Bunu mu soruyorsun?”

“Sadece merak ettim, hanımefendi.”

“Demek beni *ben* yapan şeyi merak ettin. Beni evde tutan, göz bağlarımla ve kitaplarımla vakit geçirmemi sağlayan şey. Bugünlerde lanet İmparatorluk’taki sorun bu işte... O gamsız hergeleler, önemli olan tek şeyin kanında dans eden, beynini değiştiren, farklı görmeni, hissetmeni ve düşünmeni sağlayan ufak bir yaratık olduğunu sanıyorlar. Geliştirici bir unsurla eşleştirilen bir kişi de o unsur kadar önemlidir. Dahası, bizler nasıl insanlar olduğumuzu söyleme hakkına sahibiz, Din. Bir kalıptan çıkmadık. Değişiriz. Sonra, kendi kendimizi *birleştiririz*.”

Bunların ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini hissettim.

“Soruşturmaya nasıl devam edeceğiz, hanımefendi?” diye sordum ben de.

“Bir kere, Blas’ın bir sekreteri olmalı,” dedi Ana. “Günlük işlerini ayarlayan birisi. Her kim ise onu bulmamız ve buraya getirmemiz gerekiyor. Sonra, ben onu sorguya çekeceğim.” Bir parça kâğıt koparıp yazmaya başladı. “Biraz zaman alacak... Sekreterinin bir sonraki kantonda olduğundan eminim. Yağış mevsimi başlayacağı için Mühendislerin işleri başlarından aşkın olmalı ama bunu yapmamız gerekiyor.” Mesajı posta istasyonuna götürmem için elime tutuşturdu. “Sonra, Biyologlarla görüşmeni istiyorum. Banyodaki boruları kontrol etsinler. Beneklicam bir borudan dışarıya akıtılmış olabilir. Bunu teyit etmelerini ve dediğim gibiyse incelemelerini istiyorum.”

“Anlaşıldı, hanımefendi.”

“Ayrıca, Gennadios’dan gerekli olan materyalleri almanı istiyorum. Blas’ın tüm ziyaretlerinin tarihlerini. Onu öldüren kişi, buraya ne zaman geleceğini çok iyi biliyordu; yani, onu bir süre izlemiş olmalı. Daha da önemlisi, Blas’ın *bir sonraki* kantonda, Tala’da epey kaldığından eminim. Kendi Iudex bölümüyle ve soruşturmacısıyla oldukça yoğun bir yer. Çok iyi bir kanıt bulmadığımız sürece, oraya gidip araştırma yapma imkânımız kısıtlı.”

“Çok iyi bir kanıt mı?”

“Evet... Blas’ın kirli işlerinin Tala’ya kadar uzandığına dair *somut* bir şey. Ama öyle olduğunu düşünüyorum. Blas Hazalarla bir işler çeviriyordu... ve Hazalar kantonun başkenti Talagray’da kesinlikle sözü geçen kişiler. Bu işi sonuna kadar incelersek, ipuçları bizi oraya yönlendirebilir. Sadece bunun ne zaman olacağından emin değilim.”

Dikkatle ona baktım. Yüzünde garip, hırslı bir ifade belirmişti.

“Haza ailesiyle aranızda özel bir sorun mu var, hanımefendi?” dedim.

“Kimseyle aramda özel bir şey *olmamasına* gayret ederim, Din. Onları darağacına yollamak gerektiğinde süreç daha kolay işler. Ama Hazalar gerçekten de rezil mahluklardır. Bütün çocuklarının, lanet olasıca ölü köpekler gibi çürüdüğünü görmek beni mutsuz etmez.”

“Ben...” Hafifçe öksürdüm. “Anlıyorum, hanımefendi. Sadece benden bu yüzden mi Gennadios’u getirmemi istediğinizi merak ettim.”

“Ha, kısmen,” dedi. “Şüphelerimi teyit etmek için ona ihtiyacım yoktu. Sadece gününü berbat edebilmek için onu buraya getirmeni istedim. Kulağa *pisliğin* teki gibi geliyordu.”

“O hâlde hizmetçi kızı getirmemi neden istediniz, hanımefendi?”

“Bilmiyorum. Uxos’un buraya daha rahat gelebilmesi için olabilir. Üç kişi iki kişiden daha güven verici değil mi?”

“Ya iki Iudex muhafızını Uxos’un kulübesini kontrol etmeleri için yolladığınız iddiası? Benden bunu ayarlamamı istediğinizi hatırlamıyorum.”

“Evet, orası *yalandı*,” dedi. “Sadece harekete geçmesini istedim. Düşündüğüm gibi oldu!” Zafer kazanmış gibi sırıttı. “İşler düşündüğün gibi gittiğinde çok eğlenceli oluyor!”

Yemeğimizi bitirdikten sonra, resmî raporumu Iudex İdaresi’ne götürmek için hazırlandım. Ana’nın gayet rahat görüldüğünü, son birkaç haftadır olduğu gibi manik davranmadığını fark ettim ve bunu kendisine söyledim.

“Tabii ki daha iyi hissediyorum,” dedi. Beni geçirmek için tekrar göz bağını taktı. “*İlginç* bir vakayla ilgilenmek insanı heyecanlandırıyor. Bu cinayet olayı gerçekten de çok ilginç olmaya başladı.”

“Amacımızın adaleti sağlamak olduğunu sanıyordum, hanımefendi,” dedim verandasına çıktığımda. “Lejyon canlıları koruyor. Iudex de ölüleri ve haksızlığa uğrayanları.”

“Bana ahlak taslama, Din, çok sıkıcı. Hem adalet basit bir şey değildir. Anladığımız kadarıyla Blas *pisliğin* tekiymiş, öyle değil mi?”

“Öldürülmeyi hak edecek kadar değil, hanımefendi. Özellikle de o şekilde.”

“En azından, şimdilik hak etmediğini düşünebiliriz. Daha fazlasını öğreneceğiz.”

Kapının önündeki basamakta duraksadım. “Bir sorum daha var, hanımefendi...”

Bıkkınlıkla iç çekti. “Evet, Din?”

“Oypat kantonuna ne oldu? Beneklicamın yok ettiği kanton.”

“Ha... Biyologlar ve Mühendisler orayı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmışlardı sanırım. Ama fazla oyalandılar. Bir eylem planına karar verene kadar çok geç kalındı. Biyologlar orayı yaktılar; normal bir yangın değildi, phalm yağı kullandılar. Deniz canavarlarının leşlerinden kurtulmak için kullandıklarından. Kantonun tamamı yaşanmaz hâle geldi, Mühendisler tarafından kordon altına alındı ve kanton halkı sığınmacılara dönüştü. Farklı yerlerde, ufak gruplar ve klanlar hâlinde yaşıyorlar. Sanırım, akıllarından yanıtlanması zor birçok soru geçiyordur.”

“Ne gibi, hanımefendi?”

“Yani... İmparatorluk kocaman bir kıtayı ufak dağlar kadar iri deniz canavarlarından korumak için inanılmaz miktarda kan ve hazine harcıyor. Ama bir kantonu lanet olasınca bir bitkiden koruyamadı mı?” Arkasında hafif bir çınlama sesi duyunca başını yana eğdi: Deprem aleti yine çınlamaya başlamıştı. “Ama İmparatorluk bizi sadece *şu âna* kadar korudu. Her zaman bir başka yağış mevsimi olacak, Din.”

Kapıyı küt diye kapattı.

Altıncı Bölüm

GENNADIOS'DAN MATERYALLERİ ALMAK için tekrar Haza malikânesine gittim. Kayıtları vermek için beni kendi odasına aldı –ürkek, suçlu bir tavırla– ve uzattığı defteri alıp inceledim.

Kırmızı deri kapaklı, ince, ufak bir defterdi. Kapağını açıp dikkatle gözlerimi kısıtım ve harflere baktım. Gördüğüm her metinde olduğu gibi, harfler titremeye, sallanmaya ve dans etmeye başladı ama stenoyla yazıldığından emindim: *CV.—4.1127* ve buna benzer kayıtlar vardı.

“Kod mu bu?” diye sordum Gennadios’a.

“Tarihler!” dedi sert bir sesle. “Bunu okuyamayacak kadar aptalsan, soruşturmacın mutlaka okur! Benden defteri istedi, ben de sana verdim.”

Beni dışarı atınca, evin arka tarafına geçtim. Deri koruma başlıklarına ve giysilerine bürünmüş kalabalık bir Biyolog grubu kazanı boşaltıyor, olukları kontrol ediyordu: Bağlı oldukları İyaletlerin bulaşıcı hastalıklara önlem olarak onlara dağıttığı koruyucu giysilerdi bunlar.

Biyologlardan biri uzaktan beni görüp el salladı. Ağır ağır yanıma geldi ve koruma başlığını çıkarınca, Princeps Otirios'un kızarmış, terli yüzüyle karşılaştım.

“Bulduk, efendim!” Başıyla arkasında kalan olukları işaret etti. “İnce bir ot parçası. Tıpkı soruşturmacınızın dediği gibi oluklardan dışarı akmış.”

“Büyüklüğü ne kadardı?”

Ellerini yaklaşık yirmi santim kadar iki yana açtı. “Hiç büyük değildi. Minnacık bir şeyin bir insanı o kadar korkunç bir şekilde öldürebilmesi çok garip. Ama değiştirilmiş ya da greft eklenmiş farklı bir tür olmalı. Normalde beneklicam her yere yayılır ve insanların içine girerse, sadece ufak kümeler hâlinde çoğalır.”

“Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Henüz bir sonuca varamadık, efendim. Ama bir tahminde bulunmam gerekseydi, bu bitkinin sıcak suya temas ettiğinde çoğalmasını sağlayan sporlar yayacak ve o sporların sadece insan ya da değil, yalnızca canlı dokulara girdiğinde büyüyecek şekilde değiştirildiğini söyledim. Dahası, o *dokudan* büyüyen bitki spor oluşturma becerisine sahip değil. Aksi takdirde, evdeki herkes ölmüş olurdu ve büyük eğreltiotu kâğıtları siyahlaşır. Tek bir kişi hedef alınmış gibi gözüküyor.”

“Bunun *silaha dönüştürülmüş* bir bulaşıcı hastalık olduğunu mu söylüyorsun?”

“Öyle gözüküyor. Tek bir ani saldırıyla birisini öldürmesi için tasarlanmış gibi. İmparatorluk'ta daha önce de bu tür şeyler yapıldı. İncelemeden sonra size daha fazla bilgi verebilirim sanırım.” Başlığını geriye attı. “Bu arada, efendim... Tanıdıklarınıza banyoya girmeden önce etrafı iyice kontrol etmelerini söylemek isteyebilirsiniz. Sevdiğiniz kişilere tabii.”

Yan kapıdan çıktım. O arada bahçıvan kulübesinin yanından geçtim ve yavaşlayıp eğreltiotu kâğıdı duvarlarına baktım. Hepsi kararıp küflenmişti ve duvarlarda yoğun, siyah lekeler oluşmuş-

tu. Lekeler gözlerimin önünde yayılıyormuş gibiydi. Bu görüntüyü özenle hafızama kazıdım –artık zihnime kaydedilmiş olan birçok tatsız şeyden biriydi– ve oradan ayrıldım.

II

...

İHLAL

Yedinci Bölüm

KOMUTAN BLAS VAKASININ Daretana'daki hayatımı değiştireceğini düşünüyordum ama kısa sürede yanıldığımı anladım. Sonraki on üç gün inanılmaz bir uyuşukluk içinde geçti.

Yağış mevsiminin yağmurları başlayıp, tahammül edilmez bir nem seviyesi oluşturdu. Bir kirpis mantarı alabilecek ve onu kuru tutabilecek yalıtıma sahip bir yer bulabilecek kadar varlıklı olmadığınız takdirde, bundan kaçış yoktu. Tek ilginç olayı, Komutan Blas'ın sekreterinden nihayet bir yanıt aldığım anda yaşadım.

“İsmi Rona Aristan,” dedim Ana'nın toplantı odasında. Mektubunu o anda yüksek sesle okuyormuşum gibi yaptım ama aslında mektubu posta istasyonunda Stephinos'tan aldığımda, gözlerimi kısarak her sözcüğü okuyabilmek ve ezberlemek için yirmi dakikamı harcamıştım. “Komutanın öldürüldüğünü duyduğuna şok geçirdiğini, Daretana'ya izin gününde gittiğini bildiğini ama ziyaretinin amacıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylüyor, hanımefendi.”

Alaycı bir sesle güldü. “Tabii,” dedi Ana. “Devam et.”

“Blas'ın neler yaptığıyla ilgili olarak buraya gelip ifade vermemi istediğini ama yağış mevsimi yaklaştığı için...”

“Mühendislik İyaleti’nin bütün üyeleri görev başına çağrıldı,” dedi Ana keyifsizce. “Alınan önlemler bu kadar mı?”

“Evet, hanımefendi.”

“Tipik,” dedi. “Deniz canavarları yaklaştığında, Tala kantondaki yollarda trafik o kadar sıkışıyor ki gerekli olmayan kimseyi orada tutabileceklerini sanmıyorum.”

“Sekreter komutanın programının bir kopyasını yolladı,” dedim belgeyi çıkarıp. “Komutanın son dört ay içinde neler yaptığını kapsıyor.”

Ana belgeyi elimden kaptı ve gözlerini kısarak bilgileri okudu. Sonra, dudağını ısırp, “*Kahretsin!*” dedi.

“Bunun faydalı olacağını düşünmüştüm, hanım...”

“Bu, işi daha da karmaşık hâle getirme açısından faydalı!” Gennadios’tan aldığımız kırmızı deri kapaklı ufak defteri havaya kaldırdı. “Çünkü bu defterde yazanlar doğruysa, suikastçının *Talagray* ya da yakınlarında bir yerde olduğundan eminim.”

“Bunu nereden anladınız?”

Gennadios’un verdiği defteri masaya indirdi ve korkunç bir suçlama içeriyormuş gibi sekreterin mektubunu bana çevirdi. “Düşündüğüm gibi. Blas ölmeden önce son üç ayını Talagray’da geçirmiş. Elbette, mantıklı. Mühendislerden bir komutanın yağış mevsimi başlamadan önce deniz duvarları olan şehirde uzun süre kalması normal.” Parmağını Gennadios’un verdiği açık duran deftere bastırdı. “Ama Blas’ın Haza malikânesine yaptığı ziyaretler son derece düzensiz. Oraya yaptığı son ziyaret, Egin ayının on üçünden on beşine kadar olan günleri kapsıyor. Sanırım, genç kızlarla gönül eğlendirmek için sürekli olarak gizli gizli oraya gidiyordu. Yani, ona çok *yakın* olmadığın takdirde, ne zaman orada olacağını bilmen imkânsız. Dolayısıyla, katil komutanı buranın doksan kilometre kadar güneyindeki daha büyük bir şehirde, büyük bir olasılıkla bizlere yasak olan yollarda izlemiş olan birisi, orada soruşturma yapma daveti *alsak* bile yasak! Ki

böyle bir şey olmayabilir! O hergelenin çok zeki olduğunu söyleyebilirim. Yollarda rahatça ilerleyebilmek için, bunu yağış mevsimi başlamadan önce yapmayı planlamış.”

“Şimdi ne yapacağız, hanımefendi?”

Ana bir süre sinir içinde düşündü. “Birkaç mektup yazsam iyi olacak.” Eline bir kâğıt ve bir tüylü kalem aldı.

“Kime?”

“Tala kantonundaki Iudex ofisine,” dedi. “Onlara burada neler öğrendiğimizi yazacağım ve oradaki bütün görgü şahitlerini sorguya çekmek için izin isteyeceğim. Ama Blas’ın genç kızlara düşkün olduğundan bahsetmeyebilirim. Hiç uygun olmaz. Mektubu katip şahiniyle yollamak için ufak bir servet bile ödeyeceğim. O zaman, mektubu dikkate alırlar!”

“Beni Talagray’a mı yollamak istiyorsunuz, hanımefendi?” dedim şaşkınlıkla.

“Kesinlikle hayır. Bu tür bir sorgulama için ben de seninle geleceğim. Ama aylarca bir yanıt alabileceğimizi sanmıyorum. Yağış mevsimi çok karmaşık geçer. Ölen kişi bulaşıcı bir hastalığın kurbanı olan bir Mühendislik komutanı olsa bile, kimse bir cinayet vakasını umursamayacaktır. Deniz canavarları deniz duvarlarını koklarken kimse ilgilenmez.” Hayal kırıklığına uğradığımı fark etti. “Senin derdin ne, evlat?”

“Bir cinayet vakasını çözümlerken, en azından heyecan verici bir şey olacağını düşünmüştüm.”

“Ne bekliyordun? Maaş zammı mı, bir terfi mi? Ya da imparatorun sana güzel bir not yollayıp nazik yerlerini eğlendirsın diye bir keyif veren takımı yollamasını mı?”

“Bir... ne takımı, hanımefendi?”

“Keyif veren takımı,” dedi. “Saray dansçıları. Bunlar varlıkları bile insanı çıldırtacak kadar tahrik eden, feromonları değiştirilmiş kişilerdir. Sığınak aşkına, bu kanton gerçekten de bu kadar cahil mi? Zaten henüz cinayet vakasını çözmedik, Din. Şu anda

hâlâ çözmeye çalışıyoruz. Sen o lanet mektubu yollayana kadar da hiçbir şey çözemeyeceğiz!”

Bana mektubu verdi, ben de posta istasyonuna götürdüm. Sonra da bir süre hiçbir şey olmayacağını düşündüm.

Sekizinci Bölüm

RANZAMA UZANMIŞ, ALTI diğer Yüce'nin yataklarında horlayışını dinliyordum. Hiçbirini tanıımıyordum: Bir çirak olmak için fazla büyüktüm; dolayısıyla, onlarla arkadaş değildim ama artık aynı yerde yabancılarla uyumaya alışmıştım. Hatta horlama sesini rahatlatıcı bulmaya başlamıştım.

Fret sarmaşığı tavana vuran yağmur damlalarının sesini dinlerken, uzaklarda bir gök gürültüsü koptu.

Gök gürültüsü bir süre devam etti. Çatırdadı, sonra garip bir patlama sesi geldi. Sesler ardı ardına devam etti.

Aniden ranzamda doğruldum çünkü duyduğum ses gök gürültüsü değildi.

Kalkıp, "*Kalkın! Hemen!*" diye bağırdım.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı gençlerden biri. "Neyin var senin?"

"Bombardıman başladı, lanet olsun!" diye bağırdım. Kapıya koştum. "Hemen dışarı çıkın, hemen dedim!"

Şiddetli yağmurun arasına fırladığımda yalnız olmadığımı fark ettim: Karanlıkta etraf barakalardan fırlayan kişilerle dolmaya başlamıştı. Hep birlikte kasabanın güvenli bölgesinin doğu

tarafındaki toprak setlere doğru koştuk. Hızla tepelere tırmandık, kaygan zeminde kendimizi yukarı çekebilmek için otlara tutunduk ve sonunda doğu tarafına varıp güney yönüne baktık.

Gözlerimi kısıtım. Parıldayan, ıslak karanlıkta bir şey görmek zordu ama güney ufkunda ufak kıvılcımlar, sarı-beyaz parlamalar görür gibi oldum. Gördüğüm şey ıslıl ıslıl bir bombardıman ateşiydi.

“Olamaz,” dedi birisi yakınlardan. “Bombardımanları duymayacağımız ya da göremeyeceğimiz kadar uzaktayız...”

“Büyük silahlar kullanıyorlarsa ayrı konu,” dedi başka birisi. “Belki de bu yüzden görebiliyoruzdur.”

“Belki de deniz duvarlarından içeri doğru ateş ediyorlardır,” dedi bir başka genç, alçak sesle. “Ama o durumda...”

Yağmur şiddetli bir şekilde devam ediyor, başlarımızı dövüyor ve ayaklarımızın etrafında birikintiler oluşturunuyordu.

“Bir ihlal olsaydı, fener ışığını görürdük,” dedim. Gözlerimde bir kıpırtı hissettim ve bölgenin bir kere gördüğüm haritasını zihnimde canlandırdım. Karanlıktaki bir noktayı işaret ettim. “Şu yönde olması gerek.”

Yine kıvılcımlar çaktı, patlama sesleri geldi. Toprak setlerin üstünde durup Daretana’nın tamamının uyanışını, uzaktan gelen emir seslerini ve çığlıkları, atların kişnemelerini, kapıların sert bir şekilde kapanışını dinledik.

Sonra, karanlıkta bir parıltı gördük: Minnacık, sarı bir ışık yanıp söndü.

“Fener ışığı yakıldı,” dedim boğuk bir sesle. “Bir titan deniz duvarlarını aştı...”

Derken birisi bağırmaya başladı: “*İhlal var! İhlal, ihlal, ihlal var!*”

Tüm dünya bir anda karıştı. Kulakları sağır eden, *tiz* bir sesle cınlayan tehlike çanları çalmaya başladı. Herkes meşalelerini ya da mai fenerlerini yakmaya çalıştı. Aramızdaki kazıcılar faydalı

oldu: Bu gibi bir durumda ne yapılması, nereye gitmemiz ve ne yapmamız gerektiğini hatırladık. Çok geçmeden diğer Yüceleri, birlikleri ve diğer herkesi, Daretana'nın kuzeyindeki tarlalara toplamayı başardık ve sağanağın altında beklemeye başladık.

Bekledikçe bekledik. Yağmurun arasında fısıltılar, hıçkırığı andıran sesler duydum. Uzun boylu, dimdik duran bir Yüce'ye baktım ve gözlerini sımsıkı yumduğunu, dudağını kanatacak kadar ısırıldığını gördüm.

Sonunda, bir Lejyon komutanı geldi –bir fenerin ışığında armalı miğferini görebiliyordunuz– ve kıdemli görevliler emir vermeye başladı: Tüm Mühendislik ve Lejyon görevlilerinin toplanıp derhal Talagray'ın güneyine gitmesi gerekiyordu. Diğer askerler ellerinden geldikince onların toplanmasına yardım edecek, sonra geride kalacak ve gerektiği takdirde Daretana'nın derhal boşaltılması için hazırlık yapacaktı.

Sonra, ortalık birbirine girdi. Yük vagonları tangır tungur kasabaya geldi; hepimiz yollara üşüştük, kendi gruplarını toplamak için koşuşturan Mühendislerden ya da Lejyonerlerden malzemeleri aldık, çuvalları ve sandıkları devasa vagonlara yükledik. Hepimizin büyük bir telaş ve ciddiyetle bu insanları –tanıdıkları, arkadaşlar, sevgililer, düşmanlar, yabancılar– karanlığın derinliklerine, bilinmeyenle yüzleşmeye yollamak için bir anda seferber olduğunu görmek garipti. Yüce eğitiminin ilk günlerinde edindiğim arkadaşlarımı bulabilmek için etrafıma bakındım ama yağmur, loş ortam ve ses cümbüşü arasında birini tanıyabilmek imkânsızdı.

Derken, her şey bitti. Biz işimizi bitirdiğimizi düşünmemiştik ama birisi bize durmamızı söyledi. Yolun kenarına çekilip onları izledik. Sonra meşalelerin titrek ışığında Mühendisler ve Lejyonerler, çakan şimşekler arasında parıldayan miğferleri, başlıkları ve zırhlarıyla atlardan, yüklerden ve sırılıslam insanlardan oluşan görkemli bir kafile hâlinde yola çıktılar.

Sessizce arkalarından baktık. Birisi bir talimat verdi ama olduğum yere mihlanmıştım. Hayat düzenimizin, doğudaki sarsıntılarla birkaç çılgınca saniyede paramparça olabileceğini fark etmiş olmak beni sarsmıştı.

Birisi kolumu tuttu, parmaklarını etlerime geçirdi ve hızla yana dönünce ıslak yüzünde vahşi bir ifade olan Yüzbaşı Thalamis'le karşılaştım.

“Beni duydun mu, kıt akıllı?” diye böğürdü. “Burayı boşaltma ihtimaline karşın derhal görev yerine git!” Beni sert bir şekilde itti, çamurların arasında arkaya doğru kaydım. “Yani, o kafayı sıyırmış kaltak soruşturmacının yanına gideceksin! Hemen!”

Her yanıma ateş bastığını hissettim ve ayağa kalktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce belindeki kılıcın kabzasına hafifçe vurdu. “Hele bir dene, geri zekalı. En azından, başarısız olduğun için seni kovmaktan daha çabuk olur.”

Birkaç saniye yüzüne baktım. Sonra, arkama döndüm ve yağmurun altında oradan uzaklaştım.

“Tahmin ettiğim gibi!” diye bağırdı arkamdan.

Ana'nın evine vardığımda yağmurun hızı kesilmişti. Kapıyı tıklatmadım, ne durumda olduğunu düşünmedim: Öfkeden köpürür durumda, sıırıslıklam içeri daldım.

“Merhaba, Din,” diye seslendi toplantı odasından.

Toplantı odasına doğru gittiğimde, onu çılgınlar gibi çınlayıp takırdayan deprem aletinin önüne diz çökmüş bir hâlde buldum. İçerisi karanlıktı. Mai fenerini bulup şöyle bir salladım. İçindeki minik parıldayan solucanlar uyandı ve donuk mavi ışıkları yavaş yavaş odayı aydınlatmaya başladı.

“Hanımefendi,” dedim bitkin bir sesle. “Bir ihlal oldu. Buranın boşaltılma ihtimaline karşı hazırlanmanız gerekiyor.”

“Teşekkürler, Din,” dedi alçak sesle. “Bu kadarını tahmin etmiştim zaten. Ama kasabanın boşaltılacağını sanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?”

“Depremi başladığı andan beri izliyorum.” Başıyla aletini işaret etti. “Son bir saattir giderek sakinleşti. Yani, deniz canavarı geri çekilmiş, büyük ihtimalle daha güneye, deniz duvarlarının oraya geri gitmiş olmalı.” Göz bağıını çıkarmadan başını kaldırıp bana baktı. “Onlar bunun eğitimini aldılar.”

“Kimler?”

“Lejyon,” dedi. “Deniz canavarlarını başka yere yönlendirebilecek, şehirlerden ve kasabalardan uzaklaştırıp duvarlara püskürtecek silahları var; bombardıman birlikleri duvarların orada bekliyor. Sanırım, canavarı orada vurup öldürmeyi planlıyorlar.” Göz bağıını çıkardı, bana baktı. Yüzümdeki dehşet ve öfke ifadesini fark etmiş olmalıydı ki gülümsemeye çalıştı ve, “Neden bana çay yapmıyorsun, Din?” dedi.

“Ne dediniz, hanımefendi?” dedim fısıldar gibi. “Çay mı?”

“Evet. Çok güzel çay demliyorsun, Din. Şu anda çay çok iyi gider.”

Otomatik hareketlerle çay hazırlamaya koyuldum; Ana’nın ocağında ufak bir ateş yaktım ve suyu kaynatmak için çaydanlığı üzerine koydum. Yukarıdan sarkan pamuklu keselerin içinden birkaç tutam kuru yaprak aldım, birkaç damla suyla ıslattım ve bir havana koyup ağır hareketlerle, elimi döndürerek ezdim. Çaydanlıktan tiz bir ses yükselirken, birkaç nane yaprağı alıp parçalara ayırdım, karışıma ekledim ve hepsini çaydanlığın burun kısmına yerleştirdiğim demliğe koydum. Sonra, iki fincana çay koydum ve odayı keskin, karmaşık bir koku kapladı.

“Harika kokuyor,” dedi Ana. Çayından bir yudum aldı. “Tadı muhteşem.”

Hâlâ konuşamadığım için eğilerek teşekkür ettim.

“Bu arada,” dedi Ana, “çayı hep *aynı* şekilde yaptığını fark ettim. Havan tokmağını aynı şekilde çeviriyorsun. Aynı miktarda çay koyuyorsun. Her seferinde tıpatıp aynı.”

“Çay demlemeyi bana bir arkadaşım öğretmişti,” dedim uyuşmuş gibi.

Fincanlarımızı elimize alıp loş mavi ışıktaki oturduk, yağmurun ve uzaklarda çalan tehlike çanlarının sesini dinledik.

“Bu akşam oraya giden arkadaşların oldu mu?” diye sordu.

“Birkaç tane. Mühendislikten. Onlar görevlerine daha önce başladıkları ve ben daha sonra bu pozisyona kabul edildiğim için son zamanlarda onları pek göremedim ama...” Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. “Onları görmedim. Veda edemedim.”

“Mühendislerse daha güvende olurlar,” dedi Ana. “Elbette tamamıyla değil ama daha güvende olurlar. Deniz canavarından kurtulana dek, onları oraya yollamazlar. Onlar daha sonra durum değerlendirmesi yaparlar ve en hızlı şekilde duvarları tamir ederler. İşler o zaman zorlaşır. İhlal noktasını korumaları için hava toplarının yerini değiştirirler ama... doğal olarak, duvarların diğer kısımlarını korumak zorlaşır.”

“O hâlde, arkadaşlarım şimdi değil daha sonra mı tehlikede olacaklar?”

“Doğru ve yanlış,” dedi Ana. “İhlal korkunç bir şeydir, Din. Yağış mevsiminin sonuna kadar hepimiz tehlikede olacağız.”

“Peki, bu konuda ne yapacağız, hanımefendi?”

Omzunu silkti. “Bekleyeceğiz. Ve neler olacağını göreceğiz.”

Bütün geceyi Ana’nın yanında uyanık geçirdim; deprem aletinin cınlamalarını, yerinden fırlayıp kitapları açan, başını yana eğip elleriyle sayfaları düzleştiren, bazen yüksek sesle okuyan ya da garip bir bilgiyi ya da teorilerini anlatan Ana’yı dinledim.

“Üçüncü halkada, mavnaları kanallardan geçirmek için denizbuzağılarını kullanırlar,” dedi bir ara. “Köpek yüzlü ufak, tombul yunuslardır ama süfuzyonla ilgili bir sorun yaşanmış. Biyologlar çok irileşen yeni bir istiridye türü geliştirmişler ama istiridye suya karışan bir mikrobu barındırıyormuş ve bu mikrop denizbuzağılarını sürekli *aşırı* uyarıyormuş. Hayvanlar kızgınlık dönemi geçirip ölüyorlarmış.”

“Öyle mi, hanımefendi?” dedim tükenmiş bir hâlde.

“Evet. Çoğu mavnacı denizbuzağılarını iğdiş etmeye başlamış... ama bunu yapmak zor, Din çünkü kesmeleri gereken organı kolaylıkla bulamıyorlarmış. Ya da teşhis edemiyorlarmış. Bu iş için deneyimli bir göz ve titremeyen bir el gerek. Yeni bir iş ararsan aklında olsun.”

Bu korkunç fikre hafifçe gülümsedim. Aklımı dehşet ve endişe hislerinden uzaklaştırmaya çalıştığımı biliyordum ve bu yüzden ona minnet duyuyordum.

Aradan biraz daha zaman geçti. Tam oturduğum yerde uyuklamak üzereyken... doğrulup gözlerimi açtım.

“Bitti...” dedim. “Çınlama kesildi.”

“Evet,” dedi Ana. Artık ses çıkarmayan aletin önünde diz çöktü. Uzaklardan gelen bombardıman sesleri de kesilmişti. “Öyle gözüküyor.”

“Sizce onu gerçekten de öldürmüşler midir, hanımefendi?”

“Büyük bir olasılıkla. Umarım. Daha sabahın ilk saatleri. Gerçekten ölüp ölmediğini bir-iki gün içinde anlarız.”

Telaşla Daretana’ya geri döndüm ve Stephinos’un posta istasyonunun dışında bekleyen bir grup askerle ve Yüce’yle karşılaştım. Stephinos istifini bozmadan dışarıda yerde oturuyordu ve bir şey sorulduğunda sadece, “Söylemeye değer bir şey öğrenirsem, size kesinlikle söylerim,” diyordu.

Saatlerce boğucu havada bekledik, boş boş ortalıkta dolandık. Katip şahinlerinin gökyüzünde uçtuğunu gördük, bunlar Biyologların uzak mesafeler arasında mesaj taşımaları için tasarladığı posta kuşlarıydı... ama büyük bir ihtimalle Talagray'a fazla yakın olduğumuz için hiçbiri bize gelmedi. Kimse bize görev vermedi ya da boş boş dolaştığımız için bağırmadı. Herkes haber geldiğinde bütün günün değişeceğini biliyordu.

Sonra, akşama doğru beklenen haber geldi: Siyah Lejyon üniformalı, birlik atlarının sırtında iki atlı geldi; birlik atları saatler içinde uzun mesafeler katedebilen iri hayvanlardı. Bir kadın olan ilk atlı, Stephinos'un istasyonunun önünde durdu; erkek olan bir sonraki atlıysa, diğer kasabalara haber ulaştırmak için olsa gerek, yoluna devam etti.

Herkes habercinin atına su vermek ve ona ihtiyacı olan şeyleri getirmek için öne atıldı ama kadın sadece üzerine çıkabileceği bir sandık istedi. Hemen sandığın üzerine çıktı ve kalabalığa dönüp bağırarak mesajını söyledi: "Deniz canavarını püskürttük."

Ama yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki kimse tezahürat edemedi.

"Onu güneye kaçırdık," diye devam etti. "Sapfir kasabasının hemen doğusuna. Duvarlarda bir fersah genişliğinde bir delik açmayı başardı."

Kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi. Bir kere, Sapfir Talagray'a yakındı; yani, deniz canavarı Dış Halka'daki en büyük şehri yok etmeye yaklaştı. Ama daha da kötüsü, ihlalin kendisiydi: Bir fersahlık bir delik, yakın tarihte açılmış olan deliklerden çok daha büyüktü.

"Dolayısıyla," dedi haberci, "on komşu kantondaki bütün Lejyonerler ve Mühendisler Talagray'a yönlendirildi. Daretana'nın da bir an önce harekete geçmesi gerekecek. Kalabalık imparatorluk birliklerinin gelişine hazır olun."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

Sonra, haberci cebinden bir kâğıt çıkarıp göz attı. “Son olarak, Iudex Soruşturmacısı... Immunis Anagosa Dolabra’yı tanıyan var mı?”

Mırıltılar kesildi. Gözler yavaş yavaş bana döndü.

Elimi kaldırdım. “Şey... Ben tanıyorum, hanımefendi.”

“Lütfen ona evinde kalması ve İmparatorluk Lejyonu’ndan Komutan-Prificto Desmi Yashta’nın ziyaretine hazırlanması gerektiğini söyleyin. Kendisi soruşturmacıya bilgi vermek için yarın akşam burada olacak. Bu kadar!”

Tekrar atına atladı ve bir sonraki kantona doğru yola çıktı.

“Evet,” dedi Ana ona haberi verdiğimde. “Çok büyük bir sürpriz, öyle değil mi?” Sırıtiyordu.

“Affedersiniz, hanımefendi ama ben şu anda gülümseyecek bir şey bulamıyorum,” dedim.

“Ah, her zaman biraz gülümsemelisin, Din,” dedi Ana. “Korunç zamanlarda bile.” Başını yana eğdi. “Bir komutan-prificto! Gerçekten de yüksek bir rütbe... ve bir kriz sırasında beni görmeye buraya geliyor. Bir terslik olmalı.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm, hanımefendi. Ama ne gibi bir terslik olduğunu bilemiyorum.”

“Hımm.” Ana gözleri bağlı bir hâlde kısa minderli sandalyesinde geriye yaslandı. “Din... sende sadece bir tane Iudex ceketi var, değil mi?”

“Şey, evet, hanımefendi.”

“Bir de çizmelerin. Boktan bir çift, değil mi? Alınma ama...”

“Diğer çizmeler kadar kaliteli değil, hanımefendi,” dedim sadece. “Gücüm buna yetti.”

“Evet... Sanırım, yeni giysiler alman gerekecek, Din. Birkaç ceket ve kesinlikle yeni bir çift çizme.” Kalkıp çalışma masasına gitti ve çekmecelerden birini açtı. “Al.” Bana talint paralarıy-

la dolu ufak bir kese uzattı. “Blas vakasındaki performansından dolayı bir hediye. Hava kararmadan bu işi hallet. Sonra duş al, çantanı yap ve hazır ol.”

“Teşekkür ederim ama... ne için hazır olayım, hanımefendi?”

“Çok ciddi bir konuşmaya,” dedi. “Çok kötü bir şey hakkında. Sonra da yola çıkmaya. Ama henüz nereye gideceğimizden emin değilim.”

Yeni mavi ceketimle ve parlak siyah çizmelerimle posta istasyonunun önünde beklemeye başladım. Henüz ceketime ve çizmelere alışmamıştım; ceket koltuk altlarımı kaşındırıyor, çizmelerse parmaklarımı sıkıyordu. O yüzden, ellerimi arkamda kavuşturup volta atmaya başladım.

Sonra, toynak sesleri duydum ve karanlığa baktım. Islak gecenin karanlığında, siyah pelerinli, miğferleri de siyaha boyanmış iki atlı belirdi. Posta istasyonunun önünde durup atlarından indiler. Stephinos atlarını aldı, bir şeyler söyledi ve beni işaret etti.

Ellerimi arkamda kavuşturup yüzümde duygusuz bir ifadeyle dimdik durdum. Daha önce hiç yüzbaşidan yüksek rütbesi olan birisiyle konuşmamıştım, tabii Ana dışında ama o sayılmazdı. Özellikle de Iyaletlerin tamamında en talepkâr ve en saygı duyulan elit bir Lejyon askeriyle. Ceketimin göğüs cebini onlara döndüm, rütbelerimi görmelerini sağladım: asistan soruşturmacı olduğumu anlatan çiçek, düz çizgi ve aynı zamanda bir kazıcı olduğuma işaret eden bir kutunun içindeki göz.

Yanıma önce Komutan-Prificto geldi. Kim olduğunu anlamam için kapkara pelerinindeki rütbeleri görmem gerekmiyordu: Gri yüzüne şöyle bir bakınca, birçok değişimden geçtiğini görebiliyordunuz ve koyu renkli ciddi ifadeli gözleri bana pek çok dehşet verici olaya şahit olduğunu anlatıyordu. Geniş omuzlu, köşeli çeneli, uzun boylu bir kadındı. Biraz aksak yürüyor

olması sırtında kronik bir sorun olduğuna işaret ediyordu. Miğferinde süslemeler vardı ve üstüne Eski Khanum dilinde harfler kazınmıştı: Yüzyıllar önce imparatorun Lejyon'u kurduğunu ilan edişini ifade ediyordu. Muhteşem bir el işçiliğiyle yapılmıştı. Acaba miğferini derin bir saygı görmek için bu gibi kritik zamanlarda mı takıyor diye merak ettim.

Arkasından uzun boylu, daha genç, güzel bir yüzü ve açık renkli gözleri olan yakışıklı bir Lejyon yüzbaşısı geldi. Onun miğferi de şık ve siyah olmasına rağmen, Komutan-Prificto'nunki kadar göz alıcı değildi. Gözleri ne kadar yorgun olduğunu ele veriyordu ve çenesini hafif bir kirli sakal kaplamıştı ama çok yorgun olmasına rağmen, dinç hareketlerle yürüyor, atletik vücudu enerjik adımlarla sarsılıyordu. Lejyon'un fiziksel değişim işlemlerinin bir ihlalden sonra bile bir insanı ayakta tutabildiğini tahmin ettim.

Bana yaklaşırlarken saygıyla eğildim. "Daretana'ya hoş geldiniz," dedim. "Ben Signum Dinios Kol, Immunis Ana Dolabra'nın soruşturmacı asistanıyım."

İkisi de hafifçe başını eğdi. "Bizi karşıladığın için teşekkür ederiz," dedi Komutan-Prificto. Sesi çatlak ve çok yorgun çıkıyordu. "Lütfen, beni derhal soruşturmacıya götür." Onları Daretana sokaklarından geçirdim ve kasabanın sınırından karanlık ormana yönlendirdim. Konuşmadılar. Ana'nın evini görünce şaşıracaklarını sanıyordum ama ikisi de bir şey demedi; ya onun durumunu biliyorlardı ya da bunu umursamayacak kadar yorgunlardı.

Kapıya gidip tıklatmayı, Komutan-Prificto'yu Ana'yla tanıştırmayı planlamıştım ama bilmediğim bir prosedürü olmalıydı çünkü yüzbaşı benimle konuşmak için beni durdururken, Komutan-Prificto yürümeye devam etti.

"Affedersiniz, Signum," dedi. "Acaba kimse bu akşamki görüşmemizle ilgili soru sordu mu?"

“Soru mu? Hayır, efendim.”

“Kimse neden geleceğimizi sormadı mı?”

“Hayır, efendim.”

“Peki, son zamanlarda soruşturmacınızın yakınlarına kimse gelip gitti mi? Onu izleyen ya da fazla ilgi gösteren birisi?”

Gözlerini kısarak gölgelerin arasına baktı.

Bakışlarımı aşağı çevirdim. Eli kılıcına yakın bir noktada duruyordu.

Bir nefes aldım, anılarımı zihnime getirirken gözlerimi kapattım. “Soruşturmacımın evine uzanan yolun yakınlarında yirmi yedi kişi gördüm, efendim. Bazıları birkaç kere geldi –toplamda on dokuz yabancı ziyaretçisi olduğunu söyleyebilirim– ama hiçbirisi bana sıradışı ya da kötü niyetli gelmedi.”

Yüzbaşı şaşırmış gibiydi. Sonra, içten bir kahkaha attı. “Ah! Elbette, bir kazıcı. Unutmuştum. Çok iyi. Teşekkür ederim.” Yürümeye devam ettik. Verandaya ulaştığımızda, miğferini çıkardı ve gür kıvrıcık kahverengi saçları omuzlarına döküldü. Işık yüzüne vurduğunda, benden çok da büyük olmadığını fark ettim.

Samimiyetle gülümsedi. “Tüm bu sıkıcı sorular için özür dilerim, Signum. Bu konuda bir beceriye sahip değilim. Ama belki siz işiniz yüzünden bunlara daha alışıksınızdır.”

Bu sözlerle ne diyeceğimi bilemediğim için başımı eğdim.

“Haydi, gel,” dedi. Gülümsemesi silindi ama yüzündeki neşe ifadesi asla kaybolmayan birisi gibiydi. “Onlara yetişelim.”

Kapıyı açınca Ana’nın evini Gennadios’u sorguya çektiği günkü gibi düzenlediğini ama masasının karşısında iki değil üç sandalye olduğunu gördüm. Her zamanki gibi gözleri bağlı bir hâlde masasında oturuyordu ve, “...umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir,” diyordu.

“Olabileceği kadar, Immunis.” Komutan-Prificto göz bağına şaşırmamış gibiydi. “Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu şartlar altında görüşmek zorunda kalmamız büyük talihsizlik. Lütfen, oturun.”

Ana oturunca ben de arkasına geçtim. Başını yana eğip ayak seslerimi dinledi. “Bu, Signum Dinios Kol, hanımefendi, kazı-cım. Din, bu İmparatorluk Lejyonu’nun Tala Ordusu’ndan Komutan Prificto Desmi Vashta.”

Tekrar eğildim. Vashta başını salladı, oturdu ve siyah miğferini çıkarınca gür, koyu renkli ve kısa saçları ortaya çıktı. Yanındaki yüzbaşıyı işaret etti. “Bu, Yüzbaşı Kepheus Strovi, yardımcım.”

Gülümseyen genç yüzbaşı eğilip Ana’yı selamladı.

“Normalde, buradaki görevinizin nasıl gittiğini sorardım, Immunis,” dedi Vashta. “Ama acil bir durumda görgü kuralları bir kenara atılan ilk şeydir, o yüzden sadede geleceğim.”

“Sizi anlıyorum,” dedi Ana.

“Geçenlerde Tala kantonundaki Iudex ofisine bir mektup yollamışsınız. Burada meydana gelen bir cinayetle ilgili.”

“Evet. Komutan Taqtasa Blas.”

“Vakadan söz etmişsiniz. Ama... daha fazla ilerlemeden, bana vakayı biraz daha ayrıntılı bir şekilde özetleyebileceğinizi umuyordum.”

“Elbette.” Ana beni işaret etti. “Doğal olarak, Din bunu yapabilir.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, Ana’ya baktım.

Bana hafifçe, muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Ne de olsa, sen benim *kazıcımsın*.”

“Ah. Elbette, hanımefendi.” Öne çıktım, soruşturma günü kullandığım küllü su şişemi çıkardım. Şişedeki sıvıyı kokladım, odaklandım ve gözlerimin arkasında o garip gıdıklayıcı hissin başlamasını bekledim. Sonra da konuşmaya başladım.

Olayı kısaca anlattım: Tarihleri, yerleri, vakaya karışmış olan herkesin ismini ve nasıl bir vaka olduğunu söyledim. Ana'nın soruşturmasının ve vardığı sonuçların yanı sıra Blas'la neden bir suikasta kurban gitmiş olabileceğiyle ilgili daha fazla bilgi edinme çabalarımızı anlattım. Konuşurken Ana'nın aksanını ve sesinin iniş çıkışlarını taklit ettiğimi fark ettim ama birisinin konuşmasını kazımak böyle bir şeydi. Hafızanıza neleri kazıdığınızı kontrol edemiyordunuz.

Neredeyse kırk beş dakika konuştum. Sustuğumda iki Lejyon askeri ciddi ama ne düşündüklerini ele vermeyen ifadelerle yerlerinde oturuyordu.

“Sanırım, bir ihlal gerçekleştiğini biliyorsunuzdur, Immunis,” dedi Vashta sonunda.

“Bir deniz canavarının duvarları aştığını biliyorum,” dedi Ana, “ama bildiklerim bundan ibaret.”

Vashta sorusunu en iyi nasıl ifade edebileceğini düşünüyor-muş gibiydi.

“Komutan Blas cinayetinin savunmamızı zayıf düşürmüş olabileceğini düşünüyorum,” dedi Ana. “Ya da başka birisinin aynı şekilde hedef alınmış olabileceğini. Böyle olmuş olabilir mi?”

Vashta uzunca bir süre düşündü. “Şimdi size söyleyeceğim şey büyük bir sır, Immunis,” dedi. “Biz de hâlâ anlamaya çalışıyoruz.”

“Peki, hanımefendi.”

“Siz ve kazıcınız bunu kimseye söyleyemezsiniz,” dedi. “Söylerseniz, büyük bir paniğe neden olabilir ve şu anda bununla başa çıkamayız.”

Vashta, Strovi'ye baktı, “Deniz canavarı ihlali tek başına gerçekleştirmedir,” dedi. “Duvarlar içten zayıflatıldı. Böylece, temelleri ciddi bir hasar aldı, ufak ama kontrol altına alınan bir göçük oluştu. Tüm bunlar deniz canavarı yaklaşmadan önce meydana geldi. Ancak deniz canavarı bu göçükten ve hasardan faydalandı.”

“Göçüğün meydana geldiğini suda hissettiğinizi düşünüyorum, hanımefendi,” dedi Strovi. “Deniz tabanından yükselirken duyduğunuzu, böylece nereyi hedef alacağını anladığınızı tahmin ediyoruz.”

“Göçüğün büyüyebileceğinden endişe ederek, bombacılarımızı duvarların o bölgesinden çekmek zorunda kaldık,” dedi Vashta. “Dolayısıyla, deniz canavarı geldiğinde sadece duvar zayıf durumda değildi, aynı zamanda savunmamız da güçsüz düşmüştü. Bir ihlal için kusursuz şartlar oluşmuştu.”

Ana saldırıya geçen bir çamur yılanı gibi öne eğildi. “İçeriden bir çökertme girişimi,” dedi. “Anlıyorum!”

Vashta şaşkınlıkla duraksadı. “Tam olarak... neyi anladınız?”

“Büyük bir olasılıkla, tek bir kişi zehirlenmedi,” dedi Ana. “Çok sayıda değilse bile birkaç kişi zehirlenmiş olmalı.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ama Vashta ve Strovi bu sefer çok endişelenmiş gibi tekrar bakiştılar.

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi Vashta.

Ana’nın parmakları masanın kenarında âdeta dans ediyordu. “Bir tahminde bulunmama izin verin, KomutanPrificto,” dedi.

“Devam edin.”

“Korunaklı alanda birden fazla kişinin –nazikçe nasıl ifade etsem– vücudundan aynı anda *ağaçlar* çıktığı için mi duvarlardaki zafiyet meydana geldi?”

Vashta hayretle ona baktı. “Aynen öyle oldu,” dedi alçak sesle.

“Anlıyorum,” dedi Ana. Tatmin olmuş gibi başını salladı. Sandalyesinde geriye yaslandı, burnunu çekti ve, “İşte bu harika. Lanet olsun,” dedi.

Dokuzuncu Bölüm

“BU, BEKLEDİĞİNİZ BİR şey miydi, Immunis?” dedi Vashta merakla. “Yoksa tahmin ettiğiniz bir şey miydi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Ana. “Bu tür bir tahminde bulunmuş olsaydım, derhal size haber verirdim.”

“Peki, bu sonuca nasıl vardınız?”

“Beni ziyarete geliyorsanız, bunun Blas’la ilgili olabileceğini düşündüm, hanımefendi. Blas’ın katilinin Talagray’da olduğundan şüphelendiğim için katilin yine beneklicamdan faydalanaarak cinayet işleyeceğini öngörüyorum. Dolayısıyla, buraya aynen böyle olduğu için geldiğini tahmin ettim. Ama sonra siz bir şeyin duvarları içten çökerttiğini söylediniz. Bu durumda –öyle gözüküyor ki tutarlı bir şekilde– sadece *bir* kişinin değil, pek çok kişinin bulaşıcı hastalığa yakalandığı varsayımında bulundum. Duvarların çökmesine yetecek kadar.” Öne eğildi. Aklını yitirmiş gibi sırtıtmamak için kendisini tuttuğunu görebiliyordum. “Bana olan biten *her şeyi* anlatın.”

“Bi-biz hâlâ raporları toplamaya çalışıyoruz,” dedi Vashta sarılmış bir hâlde. “Çok görgü şahidi yok. Ama bize göçüğün esas

nedeninin, korunaklı alanın kritik bir bölümünde çalışmakta olan iki kıdemli mühendis olduğu söylendi.”

“Bir destek inşa ediyorlardı,” dedi Strovi. “İnanılmaz bir yük taşıyabilen bir direk inşa ediyorlardı çünkü birkaç direk deprem-den dolayı zayıflamıştı.”

“İki Mühendis, şey, *filizlendiğinde* diyelim,” dedi Ana, “ağaç-lar desteğe hasar verdi ve göçük meydana geldi.”

Vashta başını salladı.

“Bu şekilde sadece o *ikisi* mi öldü?” dedi Ana.

İki Lejyoner yine bakiştılar.

“Hayır,” dedi Vashta.

“Kantonun dört bir yanında sekiz kişi daha hemen hemen aynı anda benzer bir dönüşüm geçirdi,” dedi Strovi.

O kadar afallamıştım ki kendimi tutamadım. “On!” dedim yüksek sesle. “Sığınak aşkına... On Mühendis mi zehirlendi?”

İki Lejyoner de bana baktı. Strovi anlayışlı bir tavırla hafifçe bana gülümsedi. “Evet,” dedi Vashta. “Büyük bir olasılıkla, im-pa-ratorluk tarihinde yaşadığımız en kötü kitlesel zehirlenme vakası.”

“Göçüğe neden olan ikisi dahil, dördü deniz duvarlarında öldü,” dedi Strovi. “Diğerleri Talagray şehrindeydi. Hatta içlerin-den biri olay sırasında atının sırtındaydı.”

“Aa!” dedi Ana ilgiyle. “Ata ne oldu?”

Strovi öksürdü. “Şey, öldü, hanımefendi.”

“Ha. Hımm.” Ana biraz hayal kırıklığına uğramış, daha heyecan verici bir şey duymayı bekliyormuş gibi başını salladı. “On ölüm arasında benzerlikler var mı? Hepsi aynı hamamı mı kullan-mışlar? Ya da fazla miktarda buhar bulunan bir yere gitmişler mi?”

“Hayır, aynı yerlerde bulunmamışlar,” dedi Vashta. “Şu âna kadar bunu bulaşıcı bir hastalık olarak ele aldık, hepsine ne şekil-de bulaştığını anlayabilmek için nerelere gittiklerini araştırdık. Ama aynı buharı içlerine çekmek bir kenara, son bir ayda aynı odada bile bulunduklarına dair bir kanıt bulamadık.”

“Aradaki tek ortak nokta, hepsinin Mühendislik İyaleti’nin üyesi olması, hanımefendi,” dedi Strovi.

“Mühendislik...” dedi Ana kendi kendine konuşuyormuş gibi.

“Evet,” dedi Vashta. “Birisinin Mühendisleri öldürmek için hedef aldığından şüpheleniyoruz. Belki sabotaj niyetiyle. Henüz bilmiyoruz.”

“Ama bunu yağış mevsiminde yapmak...” Stovi başını iki yana salladı.

“Birisinin titanları Khanum’un dört bir yanına salmak istediğini düşünüyorsunuz,” dedi Ana.

“Bunu düşünmek bile çılgınlık,” dedi Vashta. “Ama zaten son günler çılgınca geçti.”

Ana sessizleşti, düşünceli bir tavırla başını eğdi.

“Bunun nasıl gerçekleştiğini öğrenmemiz gerek, Dolabra,” dedi Vashta. “Bunu kimin yaptığını öğrenmemiz, başka felaketler *yaşanmadan* onu yakalamamız gerek. Binlerce değilse bile yüzlerce insan sakat kaldı ya da öldü. İmparatorluk’un tamamı olmasa bile kantonun tamamı tehlikede. Tehdidin ortadan kalktığından emin olana dek ne güven içinde göçüğü tamir edebiliriz ne de titanlarla savaşabiliriz. Bu fenomenle karşılaşmış olduğunu bildiğim tek kişi sizsiniz, Immunis ve anladığım kadarıyla bunu doğru bir şekilde teşhis ettiniz ve bir *gün* içinde önlem aldınız. Şu anda fazlasıyla yardıma ihtiyacımız var... ama özellikle de *sizin* yardımınıza ihtiyaç duyduğumuzu düşünüyorum.”

Ana parmaklarını masanın üstünde daha hızlı vurmaya başlamış, *tak tak tak tak* diye çılgınca bir ritim tutturmuştu. “Size buradan yardımcı olamam, hanımefendi. Bu soruşturmalar için Din’e çok güveniyorum ama buradan Talagray’a gidip gelmek biraz zor olabilir.”

“Böyle diyeceğinizi tahmin ediyorduk,” dedi Vashta. “Kabul edebileceğinizi umarak derhal bir araba yollanmasını emrettim. Sabaha burada olur.”

“Bir de prosedür ve yetki bölgesi meseleleri olacaktır, öyle değil mi?” dedi Ana. “O kantonun Iudex soruşturmacısı değilim. Din bir çırak ve bildiğim kadarıyla resmî görevine başlayana dek Daretana’dan ayrılması yasak.”

“Dış Halka’nın tamamında olağanüstü hâl ilan edildi,” dedi Vashta. “Her yerde kurallar esnetiliyor. Size engel olacak yasalar varsa, bunları da askıya alabiliriz. Talagray Iudex Soruşturmacısı da memnuniyetle yardım edecektir. Artık herkesin en büyük derdi yağış mevsimini atlatmak.”

“Peki... bunun mümkün olma şansı ne kadar?” diye sordu Ana.

Vashta keyifsizce gülümsedi. “Bu ihtimal sürekli değişiyor,” dedi. “Büyük bir olasılıkla, büyük ölçüde Talagray’da yapacağınız çalışmalara bağlı.”

“Bu durumda, sizi nasıl geri çevirebilirim ki? Öyle değil mi, Din?”

Bir şey demedim. Çünkü bir dehşet kuyusuna itilirken söyleyebileceğiniz bir şey yoktur.

Onuncu Bölüm

BİR ZAMANLAR, ARABALARIN prenslerin ve soyluların dünyasına ait olduğunu düşünürdüm. Ama o nemli ufak arabadaki altıncı saatimizde, arabanın duvarları ve zemini sarsılırken ve etrafımda yükselip inerken koltuğu sıkı sıkı tutuyor, bunun akla hayale gelebilecek en korkunç ceza olduğunu düşünüyordum.

Hava sıcak ve boğucuydu. Pencerelerden yanından geçtiğimiz, sıcak, rutubetli ormandan ve zaman zaman ortaya çıkan bir mika çayırkuşundan başka görececek bir şey yoktu. Tuğla döşeli, bakımlı İmparatorluk yollarında ilerlediğimiz hâlde, araba yine de birkaç saniyede bir sarsılıp sallanıyor, uyumayı ya da düşünmeyi imkânsız kılıyordu. Elbette, gözleri bağlı bir şekilde hiç durmadan konuşan Ana da berbat bir yol arkadaşıydı.

“Şu tümsek!” diyordu heyecanla. “Az önceki! Yolun güney tarafındayken her on yedi saniyede bir, *kuzey* tarafındayken her on dokuz saniyede bir sarsılıyoruz! Dolayısıyla, kusur arabamızın tekerleğinde değil; Mühendislerin bu yolu bölüm bölüm inşa ederken uyguladığı yöntemde bir hata olmalı! Ya da belki de... belki de zeminle ya da nemin taşlar üstünde yarattığı etkiyle ilgilidir...”

Yolun bakımından sorumlu olan Mühendislik ekiplerinden birinin yanından geçerken daha da çok heyecanlandı; başımı dışarı sarkıtıp tuğla arabalarını ve üstü başı toz toprak içindeki işçilerin yoldan çatlak olanları çıkarıp yerine nasıl yenilerini koyduklarını incelememi istedi.

“İşte, *gerçek* İmparatorluk bu, Din,” dedi sırtarak. “Yolları tamir eden oğlanlar ve kızlar.”

“Deniz duvarlarına doğru gittiğimiz için bu konuda size katılamayacağım, hanımefendi,” dedim.

“Ah, ama insanlar kılıçlarıyla, duvarlarıyla ve bombacılarıyla Lejyon’a bayılıyorlar. Övgü almıyorlar ama İmparatorluk’u esas ayakta tutanlar, bakımından sorumlu olan kişiler. Ne de olsa, birilerinin çağımızın büyük eserlerinin yıkılmasını engellemesi için itibar görmeyen işleri yapması gerekiyor.”

Başını iki yana sallayıp Ana’nın zihnime kazımamı istediği haritalara odaklandım: Talagray şehri, Tala kantonu, deniz duvarları gibi gibi. Ayrıca, Talagray’daki bütün kıdemli mühendislik görevlilerinin listelerini çıkarmış, yüzlerce, binlerce ismi ezberlememi istemişti. Ben de her ismi kesik kesik fısıldayarak okumaya ve ezberlemeye koyulmuştum.

Nihayet, yolda keskin bir virajı döndük. Başımı pencereden çıkarıp havanın tadına baktım. Rüzgâr biraz acı ve keskin tuz tadı taşıyordu. Batıda güney yönüne bakan, yamacı düz ve çıplak bir tepe gördüm. Gözlerimi yumdum ve zihnimde kantonun haritasını canlandırıp bu yol işaretlerinin –yoldaki bir tümsek ve bir yamacı olan bir tepe– nerede olduğunu aramaya, nerede olduğumuzu hesaplamaya çalıştım.

“Sanırım, deniz duvarlarına yaklaştık, hanımefendi.”

“Şimdiden mi?”

“Evet, hanımefendi. Birazdan doğuya bakan pencereden görebileceğim.”

“Gördüğün anda bana tarif et. Üstüne biraz düşünmek için neye benzediğini *bilmek* istiyorum.”

Araba sarsılarak ilerlemeye devam etti. Orman bir perde gibi açıldı ve karşımızda önce kocaman, yemyeşil ve puslu bir çayır, sonra da uzakta bir kumsal belirdi.

Yanımda getirdiğim dürbünü çıkarıp gözüme tuttum ve doğu yönüne baktım.

Kırmızı bir gökyüzünün altında, bir tablonun çerçevesinin alt kısmı gibi uzanan, taşları ıslak ve parlak, üstünde sarmaşıklar ve bitkiler olan bir kule yüksekliğinde koyu gri renkli bir yamaç vardı. Yamacın uzun, dikey bir çıkıntısında bir kıpırtı fark ettim; yamacın dibinden tepesine doğru ağır ağır güçlkle tırmanan bir böcek olmalı diye düşündüm.

Buna odaklandığımda gözüm seğirdi. Bunun bir böcek değil, tahtadan yapılmış, iplerle yukarı çekilmekte olan ufak bir kutu olduğunu fark ettim. Gri yamaçlarda biraz yukarı ulaştığında durdu ve içinden daha da ufak figürler çıktı.

Atlar. Kutunun içindeki parlak çelik bir hava topunu çekerek çıkaran dört at.

Şaşkınlıkla dürbünle o noktaya baktım. Ufak sandığım kutu kesinlikle ufak değildi: Birlikleri ve silahları uçsuz bucaksız deniz duvarlarının üstünde taşımak için kullanılan bir asansördü.

Dürbünü indirip afallamış bir hâlde ilerideki duvarlara baktım.

“Eee?” dedi Ana. “Görüyor musun? Neye benziyor?”

“Duvarlar,” dedim yavaşça, “çok ama çok büyük, hanımefendi.”

Elimden geldiğince tarif ettim. Uzamsalcı olmadığım için kısa sürede *büyük* sözcüğü yerine kullanabileceğim sözcükler tükendi ve deniz kıyısını çevreleyen bu muazzam taş parçasını ve tepeleri anlatmakta zorlandım. Dürbünü tepelerine çevirdiğimde çoğu denize, birkaçı karaya çevrilmiş olan en azından iki düzine devasa boyutlarda havan topu gördüm. Canavar duvarları aşmayı başarır mı diye herhalde, diye düşündüm.

“Havan toplarının bazıları atlarla çekilebiliyor,” dedi Ana açıklama yaparak. “Çok büyük olanlar için duvarların bazı kısmında tepeye kadar uzanan raylar var, böylece atların bunları çekmesi daha kolay oluyor.”

“Onlar ne kadar büyük, hanımefendi?”

“Yanlarında duracak olsan, senin boyunun beş, altı misli, Din. Bu kadar büyük havan toplarının yukarı çıkarılması inanılmaz zor. İmparatorluk’un diğer eserleri gibi, bunlar da son derece *karmaşık* düzenekler; bu müthiş şeyleri yapmak için kullanılan kaynakları, bilgiyi ve tesisleri bir araya getirmek için gereken sistemlerin, idari işlerin ve koordinasyonun yanı sıra bunlardan *yüzlercesinin* yapılıp her yağış mevsiminde duvarlara yollandığını hayal edebiliyor musun?”

“Peki... deniz canavarları ne kadar büyüktü?”

“Bazıları duvarlar kadar uzun. Çoğu biraz daha uzun.”

İlerideki alana bakıp o canavarlardan birini hayal etmeye çalıştım. Bunu düşününce midem bulanmaya başladı.

“Hiç deniz canavarı gördün mü, Din? Ya da bir parçasını, kemiğini veya kitininin bir kısmını?”

Başımı iki yana salladım.

“Din,” dedi Ana sert bir sesle, “gözlerim bağlı. Başını oynattıysan da göremiyorum.”

“Hayır, hanımefendi, görmedim.”

“Hımm. İnanılmaz bir deneyimdir... Uç uca yere uzanmış iki adam kadar uzun bir diş. Üç araba büyüklüğünde sivri bir tırnak. Ashradel şehrinde kalesinin bir parçası eski günlerden kalan bir deniz canavarı kafatasından yapılmıştır. Ufak bir kale kadar büyük olduğunu duydum. Akıllara durgunluk veren bir manzara. Deniz canavarlarının her yağış mevsiminde büyüyor olması da hayret verici.”

“Bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum.”

“Rakamlarla ifade etmek istemiyorlar. Rakamlar insanları en-dişelendirir.”

Sarsılmış bir hâlde pencereden dışarı baktım. “Siz hiç canlı bir deniz canavarı gördünüz mü, hanımefendi?”

“Ah, ne yazık ki görmedim. Sadece ölü olanların parçalarını gördüm. Lejyon onları püskürtünce ve yaratıklar denize gömüldüklerinde, sonradan leşlerini limanlara çekip incelemek için gemiler yollarlar. Kesersin, bir soğan gibi kabuklarını soyarsın. Kanları zehirli olduğu için tehlikeli bir iş ama birçok süfuzyon ve greft bunların eşsiz özelliklerine göre tasarlanır. Bugüne kadar sadece birkaç örnek inceleyebildim.” Güldü. “Bir keresinde biyologlara etinden biraz yiyebilir miyim diye sormuştum ama hayır demişlerdi. Bu yüzden onları asla affetmedim...”

Talagray’a yaklaşırken etrafımızdaki dünya canlanmaya, tarlalar bir anda her biri malzemeleri taşıyan ya da ıslak çayırlarda hızla tepecikler inşa eden Lejyonerlerle, Mühendislerle ve atlarla dolmaya başladı. Hatta Daretana’da hiç görmediğim Slothikleri bile gördüm; bunlar devasa yükleri kaldıran kocaman tembel havyanlardı. Askerlerden birçoğu daha önce hiç görmediğim şekillerde değiştirilmişlerdi: İri siyah gözlü, dev gibi, garip sivri kulakları olan ya da taş bloklarını saman balyaları gibi taşıyan iri kıyım, sekiz, dokuz kanat boyu uzunluğunda insanlar vardı. Yanlarından geçerken hepsini Ana’ya tarif ettim.

“Çatırdayanlar,” dedi. “Ya da çatırtı adamlar. Bunlar aşırı kaslı olmaları için greft uygulanmış, kaslarını taşıyabilmek için iskeletlerine yeni kemikler eklenmiş olan kişilerdir. Yürürlerken kemikleri hafifçe çatırdar; onlara bu yüzden bu ismi vermişler.”

“Kulağa dehşet verici geliyor,” dedim.

“Hiçbir şeyi unutmasın diye beyninde minik yaratıklar yüzen bir genç de öyle,” dedi. “Bir çatırdayan olmak zordur –çoğu elli yaşından fazla yaşamaz– ama İmparatorluk’un onlara ihtiyacı var; onları yüceltir, saygı gösterir ve iyi maaş öder.” Yine güldü.

“Khanum böyle bir yer işte, değil mi? Garip güvenlik ve emniyet önlemleri. Birçoğu buna razı.”

Araba tangır tungur ilerlemeye devam etti ve Talagray ilerideki pusların arasında belirdi. Başlarda, şehir bana her biri geniş körfezlerle ayrılmış, silindir ve konik biçimli, uzun bir sıra alçak taş yığını gibi geldi ama bir tepenin kenarından döndüğümüzde, bunların taş yığını değil, fret sarmaşığı kuleleri olduğunu gördüm; düzinelerce yeni imal edilmiş ve kurumaya bırakılmış kil fırını gibi tabanları geniş, tepeleri dardı. Fret sarmaşığından yapıldıkları için bazı yerlerde tomurcuklar açmıştı ve parlak turuncu ya da açık yeşil renklere bürünmüştü. Hepsinin etrafına tepelerine kadar parlak mavi ışıklı mai fenerleri dolandığı için şehir muhteşem bir gece manzarasına sahipti.

Sonra takviyeleri fark ettim: Şehrin batı tarafında duvar olmamasına rağmen, doğu tarafında devasa siperler ve toprak tepeler vardı; bunların hepsi doğu yönüne çevrilmiş havan toplarıyla doluydu. Etrafımızdaki askerlerin oraya gittiğini, doğudaki ovalar ile şehrin arasına konuşlandırılmış olan devasa silahlara takviye yaptıklarını anladım.

Gördüklerimi Ana'ya tarif ettim.

“Evet... Burası bir hizmet şehri, Din,” dedi. “Lejyon tarafından idare ediliyor, deniz duvarlarına hizmet etmesi için kendi duvarlarının arasına inşa edildi; siperlerin ve havan toplarının gölgesine hapsolmuş bir şehir. Gerçi gördüğün havan topları bir titana pek zarar veremez. Bunlar daha çok yaratıkları yavaşlatmak, şehirdeki herkese üçüncü halka duvarına kaçacak zamanı vermek için buradadır.”

“Neden bu kadar garip aralıklar var, hanımefendi?”

“Depremeler yüzünden. Anladığım kadarıyla, beş-altı kattan daha yüksek bina inşa etmiyorlar ve hepsi fret sarmaşığından

ve eğreliotu kâğıdından yapılıyor. Deniz canavarları denizlerin derinliklerinden çıktıklarında, bütün şehir bir davulun derisinin üzerine inşa edilmiş gibi titriyor.” Başını pencereye yasladı ve rüzgâr kemik beyaz saçlarını dalgalandırırken gülümsedi. “Bir şair bir zamanlar Talagray’da deprem olurken sevişmekle ilgili bir şiir yazmıştı... Kulağa müthiş bir deneyim gibi geliyor.”

Arabanın içinde sarsılarak ilerlerken şehrin devasa duvarı solumuzda, havan topları tepemizde yükseldi. Hangi yöne baksam, olmayı umut bile edemeyeceğim kadar deneyimli zırhlı emektar asker vardı... ve hepsi ve şehrin tamamı tek bir amaca hizmet ediyordu: üçüncü halka duvarına varmadan önce, bir deniz canavarına mümkün olduğunca çok hasar vermek.

“Yaklaşıyoruz, hanımefendi,” dedim boğuk bir sesle.

“Biraz sarsılmış gibisin, Din.”

“Sarsılmasaydım normal sayılmazdım, hanımefendi. İçimi rahatlatan tek şey, sizin bu gibi şeylere alışık olmanız.”

Kaşlarını çattı. “Alışık olmak mı? Din, ben ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

“Ama ben... Iudex’teki kariyeriniz sayesinde İmparatorluk’un dört bir yanını dolaşmışsınızdır diye düşünmüştüm, hanımefendi,” dedim.

“Elbette ama deniz duvarları mı? Ölü deniz canavarları mı? Bunların hepsi benim için de yeni.” Elini arabanın duvarına yasladı, sarsıntıları hissederken sııttı. “Bunu olduğu gibi, yani hepsi daha büyük tasarım oluşturan kendine has tuhaflıkları ve sapkınlıklarıyla yeni bir olgu olarak değerlendirmeliyiz. Bu senin görevin, Din. Gidip görmek. Heyecan verici, değil mi?”

Talagray’ın heyula gibi kapıları açıldı ve ağır ağır içeri girdik.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

On Birinci Bölüm

EZBERLEDİĞİM HARİTALARDAN ŞEHRİN tam ortasında Trifecta denen yerin olduğunu biliyordum: Burası Lejyon, Iudex ve Mühendislik İyaletleri'nin ofisleriydi ve diğer ofisler etraflarında ufak yıldız takımları gibi toplanmıştı. Lejyon şoförümüz, fret sarmaşığından inşa edilmiş kulelerin etrafında dönüp duran yoğun trafiğin arasından geçerek bizi oraya doğru götürdü. Arabadan şehrin nasıl bir yer olduğunu anlamak zordu ama eğreti bir yere benziyordu: Oraya buraya serpiştirilmiş gibi duran eğreliotu kâğıdı evler etrafımızda narin güve sürüleri gibi dalgalanıyordu, eğri direklerin üstüne asılmış olan eğreliotu kâğıdı tabelalar smithie dükkânlarının, pansiyonların, şarap meyhanelerinin yönünü gösteriyordu. Kalıcı olan tek şey, taş ve tuğladan yapılmış olan yollar ve temeller gibiydi. Diğer her şey geçici ve gelişigüzel gözüküyordu. Âdeta ıslak bir taştan oluşan bir tuvalin üstüne aceleyle çizilmiş bir eskiz ya da karalama gibiydi.

Nihayet, Trifecta karşımızda belirdi: her biri yosun kiliyle kaplı, siyah, mavi ya da kırmızı İyalet renkleriyle donatılmış, uzun fret sarmaşığından yapılmış üç uzun konik kule.

“Gözlerini dört aç,” dedi Ana bana. Artık gülümsemiyordu.

“Hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyorum, hanımefendi.”

“Manzaraları boş ver, daha çok *insanları* gözlemle,” dedi. “Yakında bir sürü elit görevliyle görüşeceksin, Din. Senden fazla konuşmanı istemeyecekler ama onlara dikkat etmen gerekecek. Nereye baktıklarına, onları neyin huzursuz ettiğine dikkat et ve bana aktar. Kimlerle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum.”

“Şişe kullanmaya değer mi, hanımefendi?” dedim kazıcı çantamı alıp.

“Tabii ki! Bir şişe seç ve hemen lanet olasıca burnuna sok!”

Ağır ağır Trifecta'nın avlusuna girdik. Yarım düzineyi geçmeyecek kadar Mühendisten, Biyologdan ve koyu mavi renkli Iudex üniformalı görevlilerden oluşan ufak bir grup bizi Iudex binasının önünde bekliyordu.

Oraya yaklaşırken en çok Iudex görevlilerine dikkat ettim. İki kişiydiler: Biri uzun boylu, ince yapılı, göğsünde soruşturmacı olduğunu anlatan iki çizgi olan gri yüzlü bir adamdı; çizgilerin yanında bir de benim gibi bir kazıcı olduğuna işaret eden bir kutu içindeki göz sembolü vardı. Onun yanında gözlerini kısmış bizi süzen fazlasıyla geniş omuzlu, bir seksen boylarında, yüz seksen kilo gözüken dağ gibi kır saçlı bir adam duruyordu. Belli ki güçlü olması için değiştirilmişti çünkü bir insanı ikiye ayırabilirmiş gibi gözüküyordu. Onun göğsünde parıldayan bir rütbe gördüm: bir soruşturmacı asistanı olduğuna işaret eden bir çizgi ve çiçek.

Dikkatle ona baktım. Bu göz korkutucu, iri, kör bir silahı andıran insan Talagray'daki dengimdi. Ondaki neredeyse bir ayak boyu kadar uzun olmama rağmen, kendimi hayatımda hiç bu kadar genç ve ufak hissetmemiştim.

Araba durunca kapıyı açtım, apar topar indim ve Ana'nın inmesine yardım ettim. Ufak bir kalabalık olmasına rağmen, her gözü kurşun bir ağırlıkmış gibi üzerimde hissediyordum.

Talagraylı soruşturmacı –ince uzun adam– yanımıza gelip eğildi. “Ana,” dedi. “Seni yeniden görmek büyük şeref.”

“Tuwey Uhad!” dedi Ana neşeyle, bir köpekbalığı gibi sırtarak. “Sığınak aşkına, seneler oldu. Ya da onlarca sene mi desem?”

“Sadece seneler oldu,” dedi Uhad. “O kadar da abartmayalım.” Avurtları çökmüştü ve yorgun görünüyordu –büyük ihtimalle, günlerdir uyumamıştı– ama yine de hafifçe gülümsedi. Bir askerden çok Iudex mahkemelerinde davalara çıkan bir avukata benzeyen değnek gibi, iç karartıcı bir adamdı. Ama çoğu soruşturmacının öyle görünüyordu olabileceğini fark ettim.

Uhad, Ana’ya bakarken gözleri hafifçe kapanır gibi oldu: Gözbebekleri titredi, yanağındaki kas seğirdi. Gerçekten de bir kazıcıydı. “Komutan-Prificto Vashta özürlerini yolluyor,” dedi. “Burada olmayı istiyordu ama kantonun hâkimi olarak yeni bir göreve atandı. Ciddi bir formalite... ama gerekli.”

Bu prosedürü duyduğum için başımı salladım. Bir ihlal olduğunda, Talagray durum çözüme kavuşana dek bir Lejyon görevlisini hâkim –aslında, tüm iç olaylar konusunda bir diktatörden farksızdı– olarak atardı. Yani, Ana’nın kulübesinde gördüğüm uzun boylu yorgun kadın artık kantonun hâkimi, jürisi ve infaz memuruydu; yani tamamıyla onun hükmü alanında çalışıyor olacaktık. Onu tekrar görmemiz, işlerin ya çok iyi ya da çok ters gittiği anlamına gelecekti.

“Buradaki grubun ufak olması seni hayal kırıklığına uğratmasın, Ana,” dedi Uhad. “Ufak bir ekibi gizli tutmak çok daha kolay.”

“Ne kadar büyük ya da ufak olduğuna dair en ufak bir fikrim yok,” diye sırttı Ana göz bağının altından. “Ama söylediğin için teşekkürler.”

Uhad yanındaki iriyarı, kır saçlı adamı işaret etti. “Öncelikle... Bu, asistan soruşturmacım, Yüzbaşı Tazi Miljin.”

İri adam yerlere kadar eğildi ama doğrulurken gözlerini benden ayırmadı. Geniş omuzlarıyla, güneşten koyulaşmış, orası burası beyaz yara izleriyle kaplı gri teniyle tam bir asker gibi görünüyordu. Gür kırmızı saçları dağınık bir şekilde kulaklarına uzanıyordu. Geniş, eğri ve kırık bir burnu vardı. Sakalı öyle bir kesilmişti ki yüzünün sürekli asık olup olmadığını anlamak mümkün değildi. Gözlerindeki ifadeden yüzünün asık olduğunu tahmin ettim.

En ilginç yanı belindeki kılıcıydı: Üstünde sade bir balçak vardı ama sapı ve kını çok değişik tasarlanmıştı; ikisi tıpkı Lejyon'un Daretana'daki İyalet binasındaki saat gibi karmaşık bir pirinç mekanizmayla birleştirilmişti. Siyah deri kını yıpranmıştı ama özenle cilalanıp temizlenmişti. Garip bir silah olsa da onun için çok değerli olduğu belliydi.

Bakışlarımı kaldırdığımda, hâlâ bana baktığını fark ettim. Bir nehir taşının alt kısmı kadar soğuk bir ifadeyle bakıyordu. Gözbebekleri kıpırdamıyordu. Ne gibi değişimlerden geçtiğini merak ettim.

“Doğal olarak, bizlere Biyologların ve Mühendislerin temsilcileri yardım ediyor,” dedi Uhad. “Immunis Vasiliki Kalista...”

Üstünde Mühendislerin mor giysileri olan kısa boylu bir kadın öne çıkıp eğildi. Tıknaz ve gösterişli, zeki koyu renkli gözleri olan, parlak siyah saçları sımsıkı zarif bir topuz biçiminde toplanmış, benim gibi Tala halkından birisiydi. Gözlerinin alt kenarlarına parıltılı istiridye tozu sürmüştü ve topuzuna parlak bronz ve seramik saç çubukları takmıştı. Önce görülmek, sonra etrafındakileri görmek için yaşayan birisi olduğu izlenimine kapıldım. “Sizinle çalışmak bir şereftir,” dedi.

“Ve Immunis Itonia Nosis,” dedi Uhad diğer kişiyi işaret ederek. “Biyologlardan...”

Minyon, derli toplu, kıvrıkcık siyah saçlı güzel bir Kurmini kadını öne çıkı, kırmızı Biyoloji pelerinini abartılı bir hareketle

geriye attı ve hızla eğilip doğruldu. “Sizinle çalışmak bir şereftir, hanımefendi.” Birden yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. Kadının her yanı temiz ve tiril tiril, her açısı o kadar ayarlanmış ve keskindi ki parçaları teker teker birleştirilmiş yama işi bir örtü gibiydi. Teni koyu griydi ama mora çalan gözleri ciddi greftlerin varlığını anlatıyordu. Büyük bir olasılıkla, karanlıkta vahşi bir kediden daha iyi görebiliyordu.

Her biri gururla duran, göğsünü kabartmış, İyaletlerinin renklerine ve armalarına bürünmüş olan üç *Immunis*’iyi inceledim. Nedense onları kuşlara benzettim: Uhad uzun boyuyla, tereddütlü, temkinli ve kıpırtısız hâliyle mavi bir leylekti; Kalista ihtişamlı ve parlak tüyleri olan mor bir saray güverciniydi ve Nuis neşeyle öten, daldan dala atlayan kırmızı renkli ufak bir ardıçtı. Kambur ve gözleri bağlı ama saldırmaya hazır avcı bir hayvan gibi gergin olan Ana’nın yanında ne kadar da havalı gözüküyorlardı.

Ana parmaklarından birini kıvrıp göğsüme vurdu. “Bu, Din. Soruşturmacı asistanım.”

Bütün gözler bana döndüğünde tepeden tırnağa beni süzdüler, tartıp biçtiler.

“Kendisi yeni,” dedi Ana, “iri ve espri anlayışını trajik bir kazada yitirdiğini düşünüyorum. Ama Blas vakasını hızla çözme yardımcı oldu.” Sonra, “İyidir,” dedi sadece.

Eğilerek selam verdim ama kısa olsa da bunun Ana’nın bana ettiği en büyük iltifat olduğunu fark ettim.

“Normal şartlar altında size biraz dinlenmeniz ve kendinize gelmeniz için zaman verirdim,” dedi Uhad, “ama bu durumda bir an önce işe koyulmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Kesinlikle,” dedi Ana. Sıkı sıkı kolumu tuttu. “Bana yolu göster.”

Normalde arabuluculuk için kullanılan ama Uhad'ın soruşturması için ayrılmış olan eski Iudex Yargı ofisine gidiyorduk. En hayret verici şey, ofisin resmen pis olmasıydı: Büyük yuvarlak masanın etrafında öbek öbek kâğıtlar, tütün çubuğu külleriyle dolup taşmış saksılar vardı. İçerideki tüm kumaş döşemeler tütün, ter ve bayat clar çayı kokuyordu. Hiç şüphesiz, insanlar birkaç gün hiç uyumadan endişe içinde o odaya tıkılmışlardı.

Uhad yuvarlak masaya yaklaştı, gözleri kapandı ve eldivenli elleriyle bir kazıcının neyi nereye koyduğunu hatırlamasını sağlayan becerisine başvurarak birkaç belgeyi aldı. Bunları üst üste dizdi ve ben Ana'nın masadaki tek boş yere oturmasına yardım ederken, belgeleri ona uzattı. Ana bunları iştahla bir fareye saldıran bir sokak kedisi gibi kaptı.

“Söylememe gerek yok ama size gösterdiğimiz ve bu odada konuştuğumuz her şey çok gizli,” dedi Uhad. “Söylenenleri ya da gözden geçirilenleri bu odanın dışında paylaşanlar, İmparatorluk Lejyonu tarafından ihanet suçuyla cezalandırılacaktır.” Diğerleri sandalyelerine otururken, eliyle onları işaret etti. “Elbette, bu uyarı ekibin geri kalanına da yapıldı.”

Doğal olarak, Uhad'ın oturduğu yerin önünde notlar ve belgeler yoktu çünkü her şey zihnine kazınmıştı. Nuis soluna, Kalista sağına oturdu ve onlardan daha farklı iki kişi olamazdı diye düşündüm: Nuis önündeki dağ gibi belgeye bakıp neşeli bir ifadeyle başını sallarken, Kalista belgelere göz atarken çarşaflarının arasında bir mücevherini kaybetmiş soylu bir kadın gibi geriye yaslandı ve tütün çubuğunu tüttürdü. Ben her zamanki gibi Ana'nın arkasına oturdum. Ama Miljin Uhad'ın yanına geçti, sandalyesinde eğildi ve uzun kılıcının kını yere sürtündü. Bir soruşturmacıdan çok, katkıları soylu bir adamın serebral değil, kaba kuvvetten ibaret olan koruması gibiydi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters bakışlarla ekibi süzdü.

“Ölenlerle başlayacağım,” dedi Uhad Ana'ya. “Uygun mu?”

“Elbette,” dedi Ana. Gözlerindeki bağı çıkarmadan başını yana eğdi ve onu dinlemeye hazırlandı. Yeni bir şişe çıkardım –bu seferki çim kokuyordu– ve her şeyi zihnime kazıyabilmek için kokladım.

Uhad’ın gözbebekleri bulanık gözükecek kadar döndü. Sonra alçak, ciddi bir sesle konuşmaya başladı: “Princeps Atha Lapfir. Signum Misik Jilki. Princeps Keste Pisak. Yüzbaşı Atos Koris. Yüzbaşı Kilem Terez. Princeps Donelek Sandik. Princeps Kise Sira. Princeps Alaus Vanduo. Signum Suo Akmuo. Son olarak, Signum Ginklas Loveh.” Gözleri sabit kaldı ve Ana’ya baktı. “Ölüm nedeni beneklicam hastalığı olduğu ispatlanmış olan on görevli bunlar. Ayrıca, size olaydan önceki iki gün süresince kaldıkları yerlerle ve neler yaptıklarıyla ilgili bilgi vermiştim. Şu âna kadar edindiğimiz tüm bilgi bundan ibaret.”

Ana sandalyesinde ileri geri sallandı, elleri belgelerin üstünde bir sahnedeki dansçılar gibi hareket etti. “Bu ölümlerin nedeninin beneklicam hastalığı olduğunun *kanıtlandığını* söyledin, Uhad,” dedi, “çünkü daha fazlasının olup olmadığından emin değiliz, öyle mi?”

“Daha fazlası olabilir. Bazı kişilerin kimse fark etmeden benzer semptomlar sergilemiş ve ihlal sırasında ölmüş olmaları mümkün.”

“Burada kullanmamız gereken terim *tomurcuklanma*,” dedi Nuis heyecanla. “Bir beneklicam tomurcuklanması.”

Uhad eliyle onu işaret etti. “Tamam, bir tomurcuklanma. Nuis bu konuda uzmandır. Bu alanda ilk deneyimini Oypat’ta, Biyologların durumu kontrol altına almaya çalıştığı dönemde edindi.”

“Sahi mi?” dedi Ana. “Çok ilginç! Bir kantonun tamamının ölümüne şahit olmak inanılmaz bir şey olmalı, değil mi?”

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Nuis yüzünü buruşturdu. “Ah. Öyle sanırım, evet.”

Kalista hafifçe öksürdü. “Bence tomurcuklanmaya kurban giden on kişiden başka birisi yok,” dedi sözcükleri uzatarak. Tütün çubuğunun dumanı, ağzından çıkan son hecede yanağından yukarı süzüldü. “Mühendisler bu yüzden duvarlarda tek başlarına çalışmıyorlar. Birisi yaralanırsa ve yardıma ihtiyacı olursa, yalnız olması başını derde sokar. Ölü ve yaralı sayılarını çok iyi takip ediyoruz. Bence liste bu on kişiden ibaret.”

“Mühendislerden dördü deniz duvarlarının arasında öldü,” dedi Uhad. “Tam olarak Khanum Zirvesi olarak bilinen noktada. İç karaya uzanan Titan Yolu’nun ağzına yakın olduğu için tüm deniz duvarının en kalın ve en korunaklı kısımlarından biridir.”

“Ya diğer ölümler?” dedi Ana.

“İki kişi duvarlardan Talagray’a geri dönerken öldü.” Hafızasına kazıdıklarını hatırlarken gözbebekleri yine dönmeye başladı. Çirkin bir manzaraydı. Ben de aynı şeyi yaptığımda bu kadar ürkünç mü gözüküyorum diye düşünmeden edemedim. “Biri uzun bir vardiyanın ardından yatmaya gittiğinde yatağında öldü. Diğeri yemek çadırında yemeğini yerken öldü. Bir başkası Talagray’dan üçüncü halka duvarlarına gitmek üzere arabayı beklerken öldü. Son kurban da duvar güçlendirme çalışmalarını at sırtında izlerken öldü. Hepsi aynı şekilde öldü. Gövdelerinde büyüyen kötücül bir beneklicam tomurcuğu, beş dakika içinde iki buçuk, üç metre uzunluğunda filizler oluşturdu ve yukarısında ve aşağısında ne varsa etkisiz hâle getirdi. Gerçekten de korkunç bir olay.”

Ana’nın parmakları, metinde bir dokuma tezgâhında bir düğüme rastlamış gibi ilginç bir terime rastlayınca kıpırtısız kaldı. “Ama... bunlar Blas vakasından biraz farklı.”

“Bütün filizler gövdeden fışkırmış,” dedi Uhad, “ama bunların aşağıya doğru da ilerlediğini fark etmedik. Komutan Blas’ta olduğu gibi enseye yakın bir yerden değil de sırtlarının ortasından fışkırmışlar. Nedeninden emin değiliz. Nosis bunun üstünde çalışıyor.”

Nusis bitkilerin neden birisinin ensesinden değil de sırtından fıskırdığını incelemek dünyanın en heyecan verici olayıymış gibi neşeyle başını salladı.

“Aynı zamanda da ölmediler,” dedi Uhad. “Elimizdeki görgü şahidi raporlarını inceliyoruz ama ilk ölüm ile sonuncusu arasında dokuz-on saatlik bir aralık var.”

“Yani, beneklicam sporları onlara farklı zamanlarda bulaşmış,” dedi Nusis.

“Ölmeden önceki gün neler yaptıklarını biliyor muyuz?” diye sordu Ana.

“Sadece aynı yerlerde bulunmadıklarını biliyoruz,” dedi Kalista kayıtsız bir sesle. “İstasyon görevleri, devriye saatleri, proje çalışmaları çakışmamış... Bu yüzden, bulaşma noktasını takip etmemiz çok zorlaşıyor.”

Ana bir sayfayı çevirdi, diğer sayfaya geçti ve parmaklarıyla metni okumaya devam etti. “Tanıdıklarının listeleri var mı?”

“Henüz yok,” dedi Kalista yine aynı ses tonuyla.

“Arkadaşlarını ya da birlikte çalıştıkları kişileri sorguya çektik mi?”

“Henüz çekmedik,” dedi Kalista. “Aslında kimseyi sorguya çekmedik. Mühendislikte esas olarak bir sonraki saldırıyı öngörmeye ve durdurmaya yönelik çalışmalar yaptık.”

Ana kaşlarını çattı. “Bir sonraki saldırı mı?”

“Şu anda üstünde durulan teori, Mühendislik görevlilerinin hedef alındığı. Belki de bitkinin kaçınılmaz bir şekilde tomurcuklanmasının duvar güçlendirme çalışmalarına hasar vermesi, bir başka ihlale neden olması umuduyla ama... yaptığımız analizlerden sonra bunun pek de olası olduğunu düşünmüyoruz.”

“Herhalde,” dedi Ana Nusis’e dönerek, “beneklicam birisinin içinde tomurcuklandığında *planlama* yapmak çılgınlık olacağı için,” dedi.

Nusis’in neşeli gülümsemesi silinir gibi oldu. Uhad’a baktı, Uhad başını hafifçe salladı, *aldırış etme*.

“Şey... doğru,” dedi Nuis. “Bir tomurcuklanmanın tam vak-
tini belirlemek imkânsız. Bir beden yapısı, kişinin beslenme
alışkanlıkları, hareketleri, aktiviteleri ve bunların yanı sıra içine
çektiği spor miktarı... Tüm bunlar beneklicamın büyüme hızını
etkiler.”

“Dahası, ölenler duvarlarda çalışmıyorlardı,” diye iç çek-
ti Uhad. “Dolayısıyla, birisinin Mühendislerden bazılarının bu
güçlendirme bölgesinde çalışacağını umarak gelişigüzel on mü-
hendisi zehirlemiş olduğu... ve içlerindeki beneklicamın *tam* da
o bölgeye zarar verecek şekilde *aynı* zamanda tomurcuklanaca-
ğını düşündüğü fikri... Eh, biraz abartılı.”

“Ama *hepsi* Mühendis’ti,” dedi Kalista. “Dahası, hepsi düşük
rütbeli görevlilerdi; Princepsler, Signumlar ve Yüzbaşılar. Za-
manlarının büyük bir kısmını duvarların arasında geçirenler.”

“Aralarında Blas gibi komutanlar yok,” dedi Ana.

“Doğru,” dedi Uhad. “Ama yine de seçilmiş bir hedef kitlesi
varmış gibi gözüküyor. Henüz tam olarak nedenini anlayamadık.
Blas doğrudan hedef alınmıştı. Bu on kişi için de aynı şeyin söz
konusu olduğunu varsaymamız gerek.”

Ana sandalyesinde çok hızlı sallanmaya, parmaklarıyla sayfa-
ları arka arkaya çevirmeye başlamıştı ki son sayfada durdu. Yü-
zünde gergin, ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifade belirdi.
Bana dar bir kanaldan geçmeye çalışan bir mavnacıyı anımsattı.

“Ölümlere şahit olan kişilerin bir listesini görmek istiyorum,”
dedi sonunda.

“Tamam, bunu yapabiliriz,” dedi Uhad.

“Bir de ölen kişilerin bir sene öncesine kadar ne tür görev-
lerde bulunduklarına ait bir liste,” dedi Ana. “O dönemde aynı
tesislerde kalan kişilerin de bir listesi gerek.”

Kalista Uhad’a kaçamak bir bakış fırlattı. “Oldukça fazla mik-
tarda bilgi,” dedi.

“Ama siz Mühendislerde bu bilgiler var, öyle değil mi?” dedi Ana. “İmparatorluk her bir boku yazmaya bayılır. İyaletlerin Talagray’daki lojmanları da ayrıntılarıyla kayıt edilmiştir diye düşünüyorum.”

“Bunu halledebilirim,” dedi Kalista tereddütle. “Ama... yine de çok fazla miktarda bilgi istiyorsunuz. Tahmin edebileceğiniz gibi, şu anda Mühendislerin işleri başlarından aşkın. Bunlara neden ihtiyaç duyduğunuzu sorabilir miyim?”

“Hepimize biraz zaman kazandırmak için tabii,” dedi Ana sırtarak. “Bir şeyler bildiğini düşündüğümüz herkesle konuşmamız gerekir, öyle değil mi? Fiziksel olarak haftalarca ve aylarca kurbanların yakınında olan kişilerle başlamak doğru olur gibime geliyor.” Sonra, daha rahat bir ses tonuyla, “Kimlerle yatıp kalktıklarını da bilmek iyi olur,” dedi. “Kaldıkları yerler genellikle bu tür ilişkileri ele verir, aylarca kimin kimi izlediğini öğrenebiliriz. Bir insanın yatak odasına bir pencereden girmek zordur. Aynı binada olmak daha pratiktir. Hem sevgililer ciddi bilgi kaynaklarıdır.”

Şok içinde kalmış olan Kalista tütün çubuğunu ağzından çıkardı ve dudağında hafif bir iz kaldı. Nosis artık zoraki gülümsüyordu. Bakışlarımı ısrarla Ana’nın sandalyesinin arkasına diktim.

“Tamam, bu bilgileri edineceğiz,” dedi Uhad ciddi bir tavırla. “Gün sona ermeden... Değil mi, Immunis?”

“Elbette,” dedi Kalista. Bir duman bulutunun arkasından Ana’ya baktı. “Ama... Bu ilişkinin *karşılıklı* olacağını sanıyordum. Biz de önceki vakayla ilgili sizden biraz bilgi edinmeyi isteriz, Immunis.”

“Tabii...” dedi Ana. “Ama önce sizlere bir sorum olacak. *Aranızda* Komutan Blas’ı tanıyan var mıydı? Şahsen tanıyan birisi yani.”

Odada herkes gergin ifadelerle birbirine baktı... Yüzünü asıp sandalyesinde biraz aşağı kayan Yüzbaşı Miljin dışında.

“Hepimiz tanıyorduk,” dedi Uhad. “İmparatorluk’un önde gelen Mühendislerinden biriydi. Ama itiraf etmem gerek, büyük bir ihtimalle onu en az ben tanıyordum. Sadece merhabalaşmışsızdır...”

“Ben onun altında hiç çalışmadım,” dedi Kalista. “Ama onu tanıyordum. Sık sık karşılaştık. Ama bu sıradışı bir durum değil. Kendisi çizim masasının başından kalkmayan bir adam değildi. Daha ön planda olmaktan hoşlanırdı.”

“Ben de onu Çevreyi Koruma Kurulları’ndaki çalışmaları aracılığıyla tanıdım,” dedi Nuis.

Ana başını hızla ona çevirdi. “Lütfen, bana biraz bundan söz edin.”

“Ah... Blas birçok kantonun Çevre Koruma değerlendirmelerinin aracısıydı,” dedi Nuis tereddütle. “Yeni bir süfuzyonun, değişim işleminin ya da yeni bir inşaat projesinin yakınlardaki kantonların doğal yapısını bozup bozmayacağını incelerdi.”

“Devam edin,” dedi Ana.

“Şey... Diyelim ki bir nehir bitkisine bir süfuzyon uygulamak istiyorsunuz,” dedi Nuis. Gerilmiş, alnı ince bir ter katmanıyla kaplanmıştı. “Bir nehirde daha az büyümesini istiyorsunuz. Ama bu değişim işleminin aynı zamanda nehirde küfün *daha fazla* oluşmasına ve küfün bir barajdan aşağı akarken fazla asidik olduğunu, barajı güçsüz düşürdüğünü, aşağıdaki bir kasaba için tehlike yarattığını görüyorsunuz... Bu tür bir örnek verebilirim. Bu değişimlerin çok iyi düşünülmesi gerekir. En ufak bir değişim, çok ciddi etkiler yaratabilir. Biyologlar ve mühendisler bu tür değerlendirmelerde en sık başvuru alan kişilerdir ve Blas bu alanda yaptığımız çalışmalarda oldukça aktifti.”

“Ama *tam olarak* ne yapıyordu?” diye sordu Ana bıkkınlıkla.

“Bir kere... Talagray’daki bulaşıcı hastalığın yayılması açısından savunmasız olan ya da yayılmasına neden olabilecek olan yapıları, altyapıları ve binaları gözden geçiriyordu. Çok da sıradışı bir iş değil aslında...”

“Hımm. Anlıyorum...” dedi Ana sıkılmış gibi. “Ya Yüzbaşı Miljin... Siz Blas’ı tanıyor muydunuz?”

Miljin başını iki yana salladı. “Onu uzaktan gördüm, hanımefendi. Sesi boğazına duman yağı sürülmüş gibi kalın ve çatlaktı. “Ama sesini bile duymadım.”

“Tamam,” dedi Ana. “Bu durumda... Onunla tanışmış olanlarınız bana *nasıl* bir adam olduğunu biraz anlatabilir mi, lütfen? Bu konuda gerçekten çok az bilgi sahibiyim.”

Uhad omzunu silkti. “Son derece profesyoneldi. Nazikti. Çalışkandı.”

“Çok saygın birisiydi,” dedi Kalista. “Özellikle de benim ıyaletimde. Bildiğim kadarıyla düşmanları yoktu.”

“Konuşması bilgi doluydu ve konuştuğunda onu dinlerdiniz,” dedi Nuis.

“Anlıyorum...” dedi Ana. Elini bana doğru salladı. “Teşekkür ederim. Şimdi... Din. Şeyini yap.”

O âna kadar göze batmamaya çalışmışım. O kadar çok yüksek rütbeli görevlinin bana bakması hoşuma gitmedi. Ayağa kalkıp eğildim ama sonra duraksadım. “Şey... onlara tam olarak ne anlatmamı istiyorsunuz, hanımefendi?”

“Hepsini.” Yine elini salladı. “Kus içindekileri evlat!”

“Peki...” dedim. “O hâlde, bir saniyenizi rica edeceğim.” Yine küllü su dolu şişeyi çıkardım, sıvıyı kokladım ve anıların gözlerimin arkasına dolmasını bekledikten sonra konuşmaya başladım.

Onlara Komutan-Prificto Vashta’ya anlattıklarımı harfiyen anlattım. Hiçbir şeyi atlamadım. Sustuğumda, içeride uzun, derin bir sessizlik oldu. Tekrar yerine oturdum, şişeyi kaldırdım ve o ânı kaçırmadan hatırlayabilmek için çim kokan şişeyi kokladım.

“Evet...” dedi Uhad yavaşça. “Bahçıvan suikastçıyla buluşmuş. Ama... bu kişinin yüzü şiş miymiş?”

“İfadesine göre öyleymiş,” dedi Ana. “Farklı kalıcılık özellikleri olan birçok şekilsizleştirme grefti olduğunu biliyorum...”

Yüzbaşı Miljin birden canlandı, sesli bir şekilde öksürdü. “Doğru,” dedi. “Dern macunu bunlardan biri. Sürdüğünüz yerleri öyle bir şişirir ki anneniz bile sizi tanıyamaz. Deri tonunu değiştirmek daha zordur ama... bunun için de kullanılan şeyler var.”

“Sanırım, yüzü şişmiş, elinde bir parça beneklicamla Blas’ı gizlice izleyen birisini görmüş olsaydınız, bundan söz ederdiniz,” dedi Ana.

“Elbette,” dedi Uhad. “Ama Blas çok aktifti. Sık seyahat ederdi. Onu çok kişi tanırdı.”

“Burada onunla ilgili hangi soruşturma adımlarını attınız?” diye sordu Ana.

“Yağış mevsimi yaklaştığı için ne yazık ki asgari düzeyde adım atabildik,” dedi Uhad. “Biyologlar Blas’ın ofislerini ve lojmanını gözden geçirdiler. Önemli bir şey bulamadılar.”

“Peki...” Ana birden duraksadı. Bir şey bekliyormuş gibiydi. Gülümsemesi ağır ağır silindi ve bağlı gözlerini masada farklı yönlerle çevirdi. “*Bu kadar mı? Bu konuda başka kimsenin söyleyecek bir şeyi yok mu?*”

İçeriye gergin bir sessizlik çöktü. Kalista koyu renkli gözlerini kısmış Ana’yı izliyordu. Nuis, Ana çok utanç verici bir hata yapmış gibi bakışlarını yere çevirdi. Uhad kimseye bakmıyordu ve zihnine akın eden anılar arasında gözbebekleri dönüyordu. Miljin’in kollarını göğsünde kavuşturmuş, büyük bir dikkatle beni süzdüğünü görünce şaşırdım.

“Ne yazık ki aklıma bir şey gelmiyor,” dedi Kalista uzatarak.

“Anlıyorum...” dedi Ana. “Peki. Çok önemli bir konu da failin aylarca değilse bile haftalarca burada, Talagray’da kalmış olması gerektiği. Blas’ın nereye gideceğini ancak bu şekilde öğrenmiş olabilirdi.”

“Ama bu şüpheli listesini daraltmaz,” dedi Uhad. “Yağış mevsiminden önce burası çok telaşlı olur.”

“Elbette,” dedi Ana. “Ama Beneklicamın çok belirgin bir işareti vardır. Bunu daha önce hiç duymamış olan Din’in bile anında fark ettiği bir şey.”

Herkes bana baktı.

“Eğreltiotu kâğıdı,” dedim. “Beneklicam bunun üstünde küf lekeleri bırakıyor.”

“Doğru,” dedi Ana. “Şehirde *çok fazla* eğreltiotu kâğıdı gördüm. Ne de olsa, burada sık sık deprem oluyor. Lekelenmiş bir yer bulundu mu? Eğer bulunduyorsa bizi doğruca katile ya da zehirlenme olayının gerçekleştiği yere götürebilir.”

Uhad, Yüzbaşı Miljin’e bir işaret verdi. “Lütfen, Miljin,” dedi iç çekerek.

Miljin öne eğilince, sandalyesi ağırlığı altında gıcırdadı. “Mektubunuzu okuduk, hanımefendi. Lekeli eğreltiotu kâğıdı var mı diye inceleme yaptık. Birkaç Lejyon görevlisiyle konuştuk ve onları gizlice şehre yolladık, ihlalden beri siyahlaşmış eğreltiotu kâğıdı gören oldu mu diye araştırmalarını istedik. Kimse görmemiş. Sonra, şehri baştan başa gezdiler, bütün eğreltiotu kâğıdı duvarları, pencereleri ve kapıları incelediler. Bunlarda da bir sorun yokmuş. Bence fail ya sporları zaptetmenin bir yolunu buldu –ama bu konuda öğrendiklerimizden sonra, bu ihtimal pek yüksek gözüküyor– ya da zehirlenme olayı Talagray’da gerçekleşmedi. İkinci ihtimal doğruysa, zor durumda kalırız. Bütün kanyonu inceleyemeyiz.”

Bu haber moralimi bozdu ama Ana sabırsızlıkla başını sallıyordu. “Evet, evet, evet,” dedi. “Ama zaman akışımızı biraz *genişletmemiz* gerek! Eğreltiotu kâğıdından yapılmış yerlerin ihlalden önce lekelenip lekelenmediğini nasıl öğrenebiliriz? Belli ki çatlağın teki cebinde bu zehirle şehirde uzun süre dolaşmış. Büyük bir olasılıkla geride bir is bırakmıştır!”

Kalista biraz alaycı bir sesle güldü. “Bunu... yapamayız! Öğrenmemiz mümkün değil!”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Uhad.

Ana ellerini birbirine sürttü, pembe parmak uçlarını parmak eklemlerinin üstünde dolaştırdı. “Yüzbaşı Miljin... Şehirde kaç tane eğreltiotu kâğıdı değirmencisi var?”

“Düzinelerce, hanımefendi,” dedi Miljin. “Yaygın yapıların çoğu depremler yüzünden bu malzemeye inşa edilir.”

“Bu üreticilere ihlalden *önceki* dört hafta içinde lekeli eğreltiotu kâğıdı paneli değiştirip değiştirmediklerini sorabilir misiniz? Hatta daha da iyisi, o sürede aldıkları bütün siparişlerin bir listesini çıkarabilir miyiz?”

Miljin başını salladı. “Deneyebiliriz, hanımefendi. Lejyon’dan Yüzbaşı Strovi’den, Vashta’nın yardımcısından yardım isteyebilirim. Gerekli olduğu takdirde bize destek vermekle görevlendirildi.”

“O hâlde, öyle yapalım,” dedi Ana. “Çok büyük bir panel siparişi bulursak, zehirlenmenin gerçekleştiği bölgeye ya da zehrin muhafaza edildiği veya üretildiği yere işaret edebilir.” Başını Uhad’a çevirdi. “Elbette, son söz bana ait değil...”

Uhad yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Çok nazıksın. Evet, öyle yap Miljin. Bu arada, Ana... Sorgulayacağın kişileri ne zaman seçeceksin?”

“Listeler Mühendislikten kısa sürede gelirse, sabahın erken saatlerinde kimin ölenlerle yakınlaştığını anlayabilirim sanıyorum. Miljin sorgulama şerefini üstlenmek ister mi? Kabul ederse, Din de yanınızda gelebilir mi? Kendisi benim gözlerim ve kulaklarımdır.”

Miljin yük hayvanının taşıyacağı bir yükmüşüm ve ağırlığımı kestirmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. “Şey... Tabii ki, hanımefendi.”

“Güzel. Aslında, *sizi* sorguya çekebilirim, Miljin. Ama o kadar sabırlı olduğunuzu ve vaktiniz olduğunu sanmıyorum.”

“Ben onu bu cezadan kurtarırdım,” dedi Uhad hafifçe gülümseyerek. Sonra, Immunis Nusi’e baktı. “Gerçi genç Signum Miljin’le birlikte şehir dışına çıkacaksa, bulaşıcı hastalık yüzünden birkaç grefte daha ihtiyacı olacaktır...”

“Ah! Evet,” dedi Nusi büyük bir keyifle. Bana döndü. “Darretanalısın, değil mi?” dedi. “Dış Halka için gereken bağışıklık değişimlerini geçirmişsindir.”

“Evet, hanımefendi,” dedim.

“O hâlde, bunlara Tala kantonu için gerekenleri de eklememiz gerek,” dedi iç çekerek. “Seni orada karşılaşılabileceğiniz solucan uyuzu, ense solucanı, kemik solucanı ya da yarık solucanı hatalıklarına karşı korumak için. Yanak solucanı da var elbette.”

Vahşi doğada beni yemek için bekleyen solucan çeşitlerini idrak etmeye çalışarak ona baktım.

Miljin sadist bir gülümsemeyle araya girdi. “Suratındaki yanakları kastetmiyor, evlat.”

“Ama... bu bağışıklıkları nasıl elde edeceğim, hanımefendi?” dedim.

“Normalde tıpçılardan bir randevu almak gerekir,” dedi Nusi. “Ama bunun için vaktimiz olmadığından, yerleştikten sonra Biyolog kulesindeki ofislerine gel. Ben bu işi orada hallederim.”

“Güzel,” dedi Uhad. “Hava kararıyor sanırım. Kantonda olağanüstü hâl olduğundan, Lejyon görevlileri dışında kimse karanlıkta dışarı çıkamıyor. Hazır konu açılmışken... Hepinizin uyarı sistemini bildiğinizi sanmıyorum.”

“Bilgileri okudum,” dedi Ana. “Ana Din okumamış olabilir.”

Miljin gözlerini kısarak bana baktı. “Fişekleri biliyor musun, Signum?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, efendim.”

Yüzbaşı başparmağıyla doğuyu işaret etti. “Doğu göğünde yeşil fişek ışıklarını görürsen, bir deniz canavarı görülmüş demektir; o durumda, gökyüzünü izlemeye devam etmen gerekir.

Ondan sonra kırmızı fişek ışıklarını görürsen, deniz canavarı kıyıya gelmiş, duvarlara yaklaşmış demektir; o durumda, en kötü olasılık gerçekleştiği takdirde bulunduğun yeri boşaltmaya hazır olman gerekir. Sarı fişek ışıklarını görürsen, deniz canavarı duvarları aşmış demektir. O durumda, arkana bakmadan kaçman gerekir.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

“Mavi fişek ışıkları, deniz canavarının uzaklaştığı ya da öldürüldüğü anlamına gelir,” dedi. Keyifsizce güldü. “Mavi ışıkları sık görmeyiz.”

“Evet...” dedi Uhad. Ayağa kalktı, hafifçe durduğu yerde sallandı. Uykusuzluktan mı başı dönüyor diye merak ettim. “Seni kalacağın yere götüreyim, Ana. Yanlış hatırlamıyorsam, yeni ortamlara alışman biraz zaman alıyor.”

“Bir kazıcı olmanın kötü yanı şu, Uhad,” dedi Ana, “Hepimiz her şeyi kusursuz bir şekilde hatırladığımızı bildiğimiz için, ‘yanlış hatırlamıyorsam’ gibi nazik lafların inandırıcı olmaması.” Ayağa kalkıp sııttı. “Beni oraya götür,” dedi. “Din valizlerimi getirir.”

Iudex Kulesi, görkemli, yuvarlak, kendi etrafına kıvrılan bir yapıydı ve rüzgâr fret sarmaşığı duvarlarına vurdukça gıcırdıyor, tiz bir ses çıkarıyordu. Tavanların ve balkonların köşeleri narin yapraklarla kaplıydı ve aralara serpiştirilmiş gibi duran çiçekler vardı.

Uhad, Ana için kulenin üçüncü katında doğu tarafındaki bir ofisi, benim için de beşinci katta bir yer ayarlamıştı. Sanırım, kidediniz yükseldikçe bir deniz canavarından kaçarken daha az basamakla uğraşmanız için daha alçak katlarda kalabiliyordunuz. İkisi Ana’nın odasında mutlu mutlu konuşurken, Ana’nın valizlerini teker teker yukarı taşıdım. Son valizi de yukarı çıkardığımda –onu uyarmama rağmen, Ana yanına çok fazla kitap almıştı– eski dostlar gibi sohbet ediyorlardı.

“... iç halkalarda nasıl o kadar uzun süre dayandığını bilemiyorum,” diyordu Uhad, son valizi içeri soktuğumda. Bir duvara yaslanmıştı ve gülümsemeye çalışıyordu ama o kadar karamsar bir ifadeye sahipti ki gülümseme çabası yüzündeki kasları gerim gerim germişti. “Bir engerek yuvasından farksız olduğunu duydum.”

“Talagray da kulağa pek iç açıcı gelmiyor,” dedi Ana. “Kim bilir o zihninde kaç dehşet verici olay saklı, Tuwey.”

“Çok fazla olabilir,” dedi Uhad. “Sık sık kriz geçirmiyorum ama arada sırada oluyor. Baş ağrılarımı kontrol edebilmem için de sürekli Nusiş’e gidip greftler almam gerekiyor.”

Bunu duyunca donakaldım. Kazıcıların zihinlerine daha fazla bilgi kazıdıkça zihinsel çöküşler yaşadıklarını biliyordum: depresyon, öfke krizleri, bocalama anları. Bir kazıcı olarak acaba geleceğim böyle mi olacak diye düşündüm.

“Açıkçası, İmparatorluk’un üçüncü halkasındaki bir istasyonu tercih ederdim,” diye iç çekti Uhad. “İnek hırsızlığının en büyük suç olduğu bir kantonda. Ama seneler hızla geçiyor, öyle değil mi?”

“Belki de bu son görevin olur, Tuwey,” dedi Ana. “İmparatorluk’u kurtarırsın ve daha sevimli yerlere yollanırsın.”

Ana’nın sandığını köşeye ittim ve nefes nefese üstüne oturdum.

“Belki,” dedi Uhad. “Ama sen... Sen bir çatırdayanın baltalı kazması gibi dünyayı çiğnemeye devam edeceksin, değil mi?”

Ana sırtıttı. “Bana izin verdikleri sürece.”

Alnımda biriken terleri sildim, gülerlerken onlara dik bir bakış fırlattım. Immunis Uhad tekrar veda ettikten sonra gitti. Eğilip selam verdim ve kapıyı arkasından kapattım.

Ana’nın gülümsemesi anında silindi. “Garip. Çok garip, Din. *Bu da* neydi böyle?”

“Ah. Ne dediniz, hanımefendi?”

“Yani... Ne düşünüyorsun? Anlatılanlar *eksik* değil miydi? Yoksa aklımı mı yitiriyorum?”

Sessizce Uhad'la yaptığı dostane sohbeti düşündüm. “Siz... Immunis Uhad'la yaptığınız sohbetin *başka* bir yere mi gitmesini istiyordunuz, hanımefendi?”

“Ne? Hayır! Onu kastetmiyorum! Aşağıdaki o salak toplantıyı diyorum! *Toplantıyla* ilgili bir gariplik sezinlemedin mi, Din?”

“Sizin sürekli uygunsuz bir dil kullanmanız dışında mı, hanımefendi?”

Göz bağına rağmen bana sert bir bakış fırlattığını hissettim. “Yapma, düşün. O toplantı sana normal geldi mi?”

Düşündüm. “Hayır.”

“Güzel. Şimdi bana dürüstçe söyle: Ne gibi bir gariplik vardı? Önemli bir konu bu.”

Düşünmeye başladım ve toplantıyla ilgili anıların hepsi zihnime doluşurken gözlerim kapandı: Her anlık bakışı, hareketi, çevrilen başı ve koltukta dönen bedeni hatırladım. “Gerginlerdi,” dedim sonunda. “Evet, ihlal konusunda gerginlerdi. Ama... başka bir konuda daha gerginlerdi.”

“Devam et,” dedi Ana. “Blas'ı tanıyorlar mı diye sorduğunuzda garip bir an yaşandı. Hepsi suspus kesildi. Nусis yere baktı. Kalista sadece sizi izledi. Ne dediğinizi umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştı ama umursadığı belliydi. Uhad kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Anılarını kontrol ediyor, büyük bir olasılıkla kendi başına bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Miljin... Şey, daha çok beni izliyordu, hanımefendi. Neden bilmiyorum. Adam gözlerini bana dikti ve hiç ayırmadı.”

“Güzel,” dedi Ana. “Her şeyi görmüşsün, ayrıntıları kaçırmamışın. Ama hâlâ eksik olan şeyi anlamadın. Sen zihnindekileri kusmadan önce, oradaki herkes Komutan Blas'ın örnek, takdir edilen, çalışkan bir imparatorluk görevlisi olduğunu söyledi. Zekiydi, seviliyordu gibi gibi.” İşaretparmağını havaya savurdu. “Ama sonra, *sen* sevgili Din, ayağa kalktın ve onlara bir fahişeyle gönül eğlendirmek için Hazaların taşradaki evlerinden birine gittiğinde öldürüldüğünü söyledin! *Bu* konuda ne dediler?”

“Ha! Şey... hiçbir şey demediler, hanımefendi,” dedim.

“*Hiçbir şey demediler!*” dedi zafer kazanmış gibi. “Hiçbiri şok geçiriyormuş, afallamış, hatta bununla *ilgilenmiş* gibi değildi! Onlara konuşma şansı vermeme rağmen ağızlarını açıp tek kelime etmediler! Vakayı tartışmaya devam ettiler! Sence de çok garip değil mi?”

“Evet,” dedim. Blas vakasının son günleriyle ilgili anılarımı zihnime getirdim. “Dahası, buraya yolladığınız mektupta bu bilgiyi vermemiştiniz. Yani, bunu önceden biliyor olamazlardı.”

“Çok doğru. Resmî bir mektupta adamın rezilliklerinden söz edecek kadar aptal değilim. Bu, onlar için yeni bir bilgi olmalıydı.”

“İhlale odaklandıkları için öyle davranmış olamazlar, değil mi hanımefendi?”

“Böyle tatsız bir öykü duyduğunda, en azından *bir şey* söylesin. Ama tepki bile vermediler.”

“Peki, bu neden önemli, hanımefendi?”

“İşte, onu henüz bilmiyorum,” dedi Ana. “Ama iyi bir anlamı olamaz. Biraz düşünmem gerek.” Esinti beyaz saçlarını dalgalandırdı ve odasının penceresine döndü. “Pencere açık, Din. Lütfen, kapat, aksi takdirde buraya asla alışamayacağım.”

Pencereye gittim ama duraksayıp şehrin birbiri ardına göz kırpan mai fenerlerini, Talagray’ın tamamının kabaran bir dalganın altında kalıyormuş gibi giderek karanlığa boğuluşunu izledim. Çok geçmeden, görebildiğim tek şey kulelerin kıvrımları, kuzeydeki ve batıdaki ormanların parıltısıydı. Doğuya, deniz duvarlarına baktım ama pusun arasında hiçbir şey göremedim. Panjurları indirip kilitledim.

“Blas’ın sekreteriyle konuşmamız gerek,” dedi Ana arkamdan. “Hayatını idare eden kadın, Rona Aristan. Adresini hatırlıyorsun değil mi, Din?”

Hatırlıyordum. Mektubu geldiğinde adresini yüksek sesle okumuştum ve sözcükler hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

“Blas’ın Daretana yolculuğu hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden kadın,” dedim.

“Evet ama belli ki yalan söylüyor,” dedi Ana. Göz bağına koparırcasına çıkarıp gözlerini ovuşturdu. “Onu karşıma alıp bir rime meyvesi gibi sıkmak istiyorum. Burada kimsenin dile getirmek istemediği bir olay var ve bence kadın bir şeyler biliyor.”

Ana’nın bir kaşık ekşi yulaf ezmesi yutmuş gibi gergin bir ifadeyle bakışlarını yere diktiğini gördüm. “Gizli bir iş yapacakmış gibi konuşuyorsunuz, hanımefendi,” dedim.

“Ha, kesinlikle öyle çünkü ondan Uhad’a ya da diğerlerine söz etmeyeceğiz.”

“Neden?”

“Çünkü *onların* bize kadından söz etmiş olması gerekirdi. Hatta şu âna kadar onu sorguya çekmeleri gerekirdi! Ama ölü Komutan Blas konusuna bulaşmak istemiyorlarmış gibi davranıyorlar. Ben de bunun nedenini öğrenmek istiyorum.”

Tam o sırada, kapı tıklatıldı. Kapıyı açtığımda, karşımda elindeki belgelerle dolu kocaman bir kutu yüzünden dizleri titreyen genç bir Mühendislik görevlisi gördüm. “Soruşturmacı... için belgeleri getirdim,” dedi.

Ona teşekkür edip kutuyu aldım ve içeri koydum. “Sanırım, Immunis Kalista’dan istediğiniz belgeler, hanımefendi.”

“Güzel!” Ana yere oturup kutuyu karıştırmaya başladı. “Umarım bu insanların ortak noktasına dair bir şeyler bulabilir, yarın kiminle konuşman gerektiğini anlarım. İhlalden önce ölen Mühendislerin nerelere gittiklerini öğrenmemiz gerek. Çünkü elimizde eksik bilgiler olsa da *esas* bilmemiz gereken şey cinayetin gerçekleştiği yer, Din. Bu insanların hepsi bir yerde zehirlendi, belki birden fazla yerde ama öyle olduğunu sanmıyorum. Hepsi belirli bir yerden, bu dünyadaki lanet olasıca ufak bir noktadan geçti ve oradan ayrıldıklarında ölmüşlerdi. Sadece bunu bilmiyorlardı. Senin ve Miljin’in öğrenmesi gereken şey bu.”

“Yüzbaşı Miljin’le ilgili bilmem gereken bir şey var mı, hanımefendi?” diye sordum. “Yarın onunla birlikte insanları sorguya çekeceksem, her türlü tavsiyenize ihtiyacım var demektir.”

“Onun bir savaş kahramanı olduğunu biliyorum. Bir isyanda savaşmış. Sanırım, biraz İmparatorluk gibi. Çok iyi düşünülmüş ama biraz abartılı ve *yaşlı*. Belki de artık fazla yaşlı.” Sırıttı. “Yanlış hatırlamıyorsam, bir zamanlar çok yakışıklıymış. Söylesene... Kol bilekleri hâlâ kalın mı, Din? Kalın bilekleri ve iri, kare biçimli, etli elleri mi var?”

“Bunun konuyla ne ilgisi var, hanımefendi?”

“Sırf gözlerimi bağlıyorum diye hayal kurmayacak değilim, Din.” Daha da çok sırıttı. “Şimdi, sokağa çıkma yasağı başlamadan Nusiş’e gidip bağışıklıklarını al. Yarın sorgulamadan iyi bir şeyler öğren ve yine sokağa çıkma yasağına yakalanmadan Blas’ın sekreterine giderek ona bunu ver.” Gennadios ve Hazarların hizmetlileri için yaptığı gibi hemen el yazısı bir görüşme talebi yazdı. “Onun buraya gelmesini ve Blas hakkında bilgi vermesini istiyorum. Çünkü bu soruşturmadan pis kokular almaya başladım.”

“Konuştuklarımızın ötesinde mi, hanımefendi?”

“Kesinlikle.” Belgelerden birini açıp okumaya koyuldu. “Kalista mühendislerin hep çiftler hâlinde dolaştıklarını söyledi. Bu yüzden ihlal sırasında kimlerin öldüğünden eminiz.”

“Yani...”

“Yani, katil bir süredir Talagray’daymış.” Belgeyi atıp bir diğerini aldı. “Ya Mühendislerden başka kişileri de öldürdüyse ve kimse bunun farkında değilse?”

On İkinci Bölüm

“SOLUCANLARLA İLGİLİ OLARAK bilmen gereken şey,” dedi Nuis, “çok *becerikli* oldukları. Hem çok becerikliler hem de çok dayanıklılar.”

Biyolog ofisine göz gezdirdim. Hemen hemen her yüzeydeki parıldayan cam şişelerle, tanklarla ve deney tüpleriyle daha çok bir laboratuvarı andırıyordu. Bazılarının içinde tüylü küfler, iri mantarlar ya da büyük bir olasılıkla insanlara ait olan enine kesit alınmış kemik parçaları vardı. Odanın ortasında, pirinçten yapılmış bir ameliyat masası duruyordu. Yüzeyi temiz olmasına rağmen, zemin silik eski lekelerle kaplıydı. Acaba o sıvılar leke bıraktığında o masada yatan kişiler canlı mıydı, yoksa ölü müydü diye merak ettim.

“Solucanlar herhangi bir yerinde nasıl yaşayacaklarını bilirler ve herhangi bir parçanı yiyebilirler,” dedi Nuis bir şey ararken. “Aslında, hayran olunacak yaratıklar. Bir keresinde, bacakları solucan kaynayan, oturduğunda solucanların çıkardığı vıcık vıcık sesleri duyabileceğin bir yüzbaşıyı tedavi etmiştim. Sen hiç bu tür bir bulaşıcı hastalık yaşadın mı, Kol?”

İçinde koyu sarı renkli bir sıvı olan cam bir kavanoza baktım. En dibinde ince uzun, kaygan bir şey vardı ve beni kokluyormuş gibi burnunu cama dayamıştı. “Şey hayır, hanımefendi. Bildiğim kadarıyla yaşamadım.”

“Hımm. Çok yazık. Sonradan bu yaratıklara çok saygı duyuyorsun. Hımm... Her zamanki greftlerden kalmamış sanırım. Kendime ayırdıklararımdan almam gerek.” Ön tarafında neredeyse bir düzine ufak metal kapak olan büyük çelik bir kasaya doğru giderken, kırmızı pelerini arkasında dalgalandı. Kasanın önüne çömeldi, bir çekmecedan bir anahtar aldı ve üst sol, orta sıra sağ alt, üst sağ, alt sıra orta kapak derken gelişigüzel açmaya –arada bazılarını tekrar kilitledi– başladı.

“Bütün kıdemli görevlilerin odasında kasa var mıdır, hanımefendi?” diye sordum.

“Hayır. Normalde bu gibi önlemler almam. Ama ileri seviye bağışıklık greftleri, hırsızların tercih ettiği şeylerdir çünkü varlıklı kişiler korunabilmek için daha fazlasını ödemeye razılar. Dolayısıyla, bir şey almam gerektiğinde her seferinde kapakları doğru sırada açmam gerek.”

Anahtarı farklı kilitlere sokuşunu izledim. Kafa karıştıracak kadar karmaşık bir hareket kombinasyonuydu ama tüm bunları hafızama kazımakta olduğumu fark ettim. “Odadın çıkmamı ister misiniz, hanımefendi?”

“Odadın çıkmak mı?”

“Ben bir kazıcıyım, hanımefendi. Sisteminizi ezberlememi isteyeceğinizi sanmam.”

“Ah! Evet, haklısın. Hep unutuyorum. Başka bir yere bakarsan lütfen...”

Duvara döndüm, son kilitlerin ve mandalların çıkardığı *klik klak* seslerini dinledim.

“Tamam!” dedi. “Ve... bir saniye... Evet, ihtiyacın olan her şey burada.”

Önüme döndüm. Kasanın içindeki bir dizi kutudan farklı renklerde dört ufak topak çıkardı. Bunlardan biri mavi, ikincisi beyaz, üçüncüsü sarı, sonuncusu kahverengiydi. Her biri bir parmak eklemi büyüklüğündeydi. “Şimdi, bunları karıştıracağım ve süt ekleyeceğim,” dedi Nuis ofisinde başka bir yöne giderken. “Proteinler ve yağ, bunları hazmetmene yardımcı olacak. Bunları aldıktan bir saat sonra aynada aksini kontrol et. Gözlerinin aklarında sarımtırak tonlar ya da diş etlerinin dişlerine değdiği noktalarda hızlı bir geri çekilme var mı diye bak. Bunlar ters etkilerdir. O durumda, derhal tıpçılara haber vermen gerekir.”

Topakları kıvamlı, açık kahverengi bir macun hâline getirene dek sütle karıştırdı.

“Başka yan etkiler olacak mı?” diye sordum. “Mesela psikolojik.”

Macunu ezerken eli yavaşladı. “Psikolojik... Ah, evet. Geçirdiğin son değişimler büyük bir olasılıkla kazıcı süfüzyonlarıydı, değil mi? Bir Yüce olmak için.”

Başımı salladım.

“Bunlar zihnini değiştirirken uyumayı mı tercih etmiştin, Kol?”

“Hayır, hanımefendi.”

“Uyanık mı kaldın? Dönüşümün boyunca uyanık mıydın?”

“Evet, hanımefendi.”

“İnanılmaz,” dedi. “Ben bir aksiyom olurken uyumayı tercih ettim. Hayır, bu greftleri yutmanın psikolojik etkileri olmayacak. Ama bu kadar sıkıntıya tahammül edebildiğine göre sağlam ufak bir kuşsun, Kol.” Karıştırma kabını bana uzattı. Mora çalan yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “En azından, öyle olduğunu umalım.”

“Neden umalım dediniz, hanımefendi?”

“Çoğu kazıcı Talagray’da uzun süre hayatta kalamaz. Çok fazla kötü anı edinirler. Özellikle de Yol Çayırları’nı ziyaret edenler. Ama daha gençsin. Sorun çıkacağını sanmıyorum.”

Sütlü kahverengi karışıma bakarken, Immunis Uhad'ın yorgun, kırışmış yüzünü hatırladım. Sonra karışımı bir dikişte yuttum.

Bağışıklık tedavilerimden sonra, apar topar Iudex kulesine döndüm ve odalarımın uzanan merdivenleri çıktım. Odamda birkaç parça eşyayı topladım: ceketim ve gömleğim, pantolonum ve iç çamaşırlarım. Standart imparatorluk jileti. Tahta antrenman kılıcı. Bunların hepsini dolabın üzerine dizdim ve odaya alışmayı bekledim. Ama öyle olmadı. Çenemi kaşıdığım da, parmaklarıma batan kirli sakalımı hissettim. Bakışlarım karşı duvardaki parlak bronz aynaya kaydı. Belimden yukarısı çıplak kalacak şekilde soyundum, jiletimi aldım ve aynanın karşısına geçip tıraş olmaya çalıştım. Gece rüzgârı, fret sarmaşığı kuleye çarpıyor, sallanmasına ve titremesine neden oluyordu ama elim titremiyordu. Jileti dikkatle oynattım, çenemi ve yanaklarımı tıraş ettim. Dünyanın en anormal yerlerinden birinde böylesine önemsiz ve sıradan bir şey yapmak çok güzel bir histi. Tıraş olduktan sonra, Nusi'sin beni uyardığı işaretler var mı diye kontrol ettim ama bir şey yoktu. Yüzüm her zamanki gibiydi.

Gözlerimin içine bakarken hatırlamaya başladım. Süfüzyonlarımın karıştırıldığı zamanı hatırladım. Tıpçıların bunları bir kâsede bir tokmakla nasıl ezdiklerini. İçine nasıl süt kattıklarını. Bunu ağır ağır içerken genzimde hissettiğim tebeşirimsi tadı. Sonra da kulağıma ne fısıldadıklarını hatırladım: İstersem bir uyku içeceği içebileceğimi, dönüşüm sırasında uyuyabileceğimi ama bunun dönüşümü uzattığını ve rüya görebileceğimi söylemişlerdi. Ben de onlara uyanık kalmak istediğimi söylemiştim. Başıma gelecekleri anlamak istediğimi söylemiştim. Görmek, bilmek ve hatırlamak istediğimi.

Sonra dört korkunç gün boyunca halüsinasyonlarla, baş ağrılarıyla, uykusuzlukla mücadele etmiş, günlerce korkunç bir

karanlıkta dolaşmış, zaman etrafımda uçsuz bucaksız bir çölün kapkara ovaları gibi uzamıştı. Çünkü zihnim kafatasımın içinde yeniden şekillendiriliyordu ve zihnim değişirken zaman kavramı da değişiyordu.

O karanlıktan çıktığımda farklıydım. Tenim kesinlikle griydi ama artık normal anılar oluşturmıyordum. Normal bir anı, sadece zihninin kişinin deneyimlerinden oluşturduğu kusurlu ve yoruma dayalı bir eskizdir ama o andan itibaren, zihnimin oluşturduğu anılar kusursuz, mutlak ve sonsuzdu.

Rüzgârda sallandığını hissettiğim Iudex fret sarmaşığı kulesinde durdum. Yüzüme baktım, farklı yerlerindeki ufak yara izlerini ve kusurları incelerken gözlerimin kapandığını hissettim. Her minik yaranın kökeni, zihnimde kusursuz bir şekilde duruyordu.

Dönüp sırtıma baktığımda, birkaç silik yara izini gördüm. Yüzbaşı Thalamis eğitimim sırasında beni üç kez sopayla dövmüştü ama hep en acımasız darbeleri sona saklamıştı. Sopanın sırtıma çat diye inişi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

“Daha kötülerini atlattın,” dedim aksime.

Gözlerim buna inanmaya çalışıyormuş gibiydi.

Derken zemin titrer gibi oldu, çok hafif bir sarsıntı hissettim. Pencereye gidip azıcık aralayarak dışarıya baktım. Şehir sakindi, ne birileri bağılıyor ne de çığlık atıyordu. Bir deprem olmuştu ama kimsenin umurunda değildi.

Gözlerim doğu yönündeki karanlığa takıldı. Yeşil ya da başka bir renk fişek ışığı görmedim. Görevimde başarısız olursam ve orada daha çok Mühendis ölürse, yakında o fişek ışıklarını görebileceğimi ve uzaktaki duvarların çökebileceğini düşündüm. Elbette, öyle olduğu takdirde eve maaşımı yollamaktan çok daha büyük endişelerim olacaktı.

III

ÜÇ ANAHTAR VE
ON ÖLÜ MÜHENDİS

Ön Üçüncü Bölüm

ŞAFAK ŞEHRİN ÜSTÜNE çökerken, Talagray canlandı, sokaklar, yollar ve geçitler bozulmuş bir karınca tepesinden fırlayan karıncalar gibi yayaların akınına uğradı. Görevlerine koşturan insanların oluşturduğu kalabalıklar koyu kırmızı, mor ve siyah olmak üzere farklı İyalet renklerine bürünmüştü. İmparatorluk'un işlemlerini sağlayan büyük mekanizma çalışmaya başlamıştı.

Bu yoğun kalabalığın arasında, önde uzun kılıcı belinin yan tarafında sallanan Yüzbaşı Miljin ve arkasında sırtımda sarsılan büyük çantamla ben, birlikte ilerliyorduk. Kalabalıklarda herhangi bir ritim yoktu, zaten bir ritim görmek için bir neden yoktu ama nedense insanlar hep Miljin'e yol veriyorlardı: İnsanlar onu görünce duraksıyor, bir, iki kol diğerlerini geride tutmak için öne savruluyordu; sonra bu yabancılar yanlarından geçen Miljin'e selam vermek için ellerini saygıyla göğüslerine götürüyorlardı. Hatta devasa boyutlardaki çatırdayanlar bile onu görünce duruyor, çeneleri neredeyse önlerindeki insanların şapkalarına değecek kadar eğiliyorlardı.

Ama Miljin bunların farkında değildi. Yürüyor, zaman zaman o gün yapacaklarımızı anlatırken esniyor, herkesin ona dikkatle baktığını ve selam verdiğini görmemiş gibi yoluna devam ediyordu. “Patronunun bugün sıkıştırmamızı istediği bütün o zavalı hergeleler İleri Mühendislik Konutları’nda,” dedi. “Duvarlara daha yakınlar. Sene boyunca materyalleri ve inşaat iskelelerini orada hazırlarlar. Kıyıya götürmesi daha kolay olur.”

“Duvarlara tam olarak ne kadar yakın, efendim?” dedim.

“Endişelenmeni gerektirecek kadar yakın değil. Merak etme. Sıkıcı, boktan bir yerdir. Çok da çirkindir.” Yine esnedi. “Konuşacağımız kişilerin çoğu yaralı. İhlal sırasında yaralanmışlar. Sanırım, onları bulmamız daha kolay olacak. Kaçamazlar ya da uzağa kaçamazlar. Bağışıklıklarını aldın mı?”

“Aldım, efendim,” dedim. “Yanıma su, bir bıçak takımı, çakmaktaşı ve çelik, bir yemek pişirme seti, yolda karşılaşacağımız böceklerden ya da haşarattan kaynaklanabilecek yaralanmalar, sokmalarda zehirlenmeler için birkaç greft tedavi ilacı aldım.”

Miljin durdu, sırtındaki çantaya baktı. “Ahh... demek öyle.”

“Evet, efendim. Ben... Yol Çayırı’na girerken önerilen standart malzemeler bunlar diye biliyorum.”

“Olabilir,” dedi. “Ama biz *yolu* takip edeceğiz. Bugünlerde oranın vahşi tehlikelerle kaynadığı söylenemez. Atları sever misin, evlat?”

“Ata binmişliğim var, efendim.”

“Eh, en azından bu iyi bir şey,” diye homurdandı. “Oraya zamanında gidip gelebilmek için ata binmek zorundayız.” Başıyla koşturan askerleri işaret etti. “Ahırlar ileride. Birazdan varırız.”

Şehrin doğu sınırına yaklaşmıştık ve eğreltiotu kâğıdı evler yabani çiçekler gibi alçak tepelerin kenarına yapışmıştı. Ama yürürken bir şeyin değişmeye başladığını fark etmiştim: Rengi çıplak sazların çamur kahverengisinden parlak beyaza dönüşmüş olan eğreltiotu kâğıdı daha kaliteliydi; binalar biraz daha süs-

lüydü –arada bronz kapı tokmakları, oymalı ön kapılar görüyordum ve nemli havada duman, buhar ve çeşitli yağların aroması hissedilebiliyordu–, yakınlarda bir hamam ya da birkaç hamam olmalıydı. Artık varlıklı bir bölgedeydik.

Ama bu bölgenin zenginliğini ele veren en çarpıcı şey, biz sokaklardan geçerken balkonlardan bize bakan insanlardı. Hepsi ince uzun, heykel gibi, gri tenli, iri yapılı, koyu renkli biçimli gözleri ve düzgün yüz hatları olan süfuzyonlu kişilerdi. Gözlerine istiridye tozu sürmüşlerdi. Dudakları mora boyanmış, yanaklarına mavi çizgiler çekilmişti. Sanki benim gibi biri onlara bakarsa güzellikleri lekelenecekmış gibi gümüş rengi kumaşlardan dikilmiş peçeler takan birçok kişinin dalgalanan kumaşın ardındaki yüzünü göremediğim de oldu.

Soylular, diye düşündüm. Dana önce hiç soylu bir insan görmemiştim. Bunu Miljin'e sordum.

“Ah,” dedi. Keyifle sıırttı. “Bu soylular *arkadaş* edinmek için buradalar.”

“Arkadaş edinmek için mi, efendim?”

“Evet. Hepsi politika. Eski kurallar ve gelenekler. Sığınak Senatosu'na girebilmek için en az iki dönem deniz duvarlarında çalışman gerekir. Savaşmamız gereken şeyle yüzleşmediğin takdirde İmparatorluk'u idare edemezsin.” Kalabalık asker gruplarını işaret etti. “Bu mutsuz hergelelerin arasında, geleceğin valileri, senatörleri ve Sığınak bilir daha kimler var. Vergi denetçileri. Bu gibi boktan kişiler var.”

“Peki, soylular...”

“Daha *hızlı* yükselmek isteyenler. İyilikler yaparlar ve hamilik sunarlar, yükselen yıldızları bulurlar ve onları hediyelere boğarlar. Daha iyi konutlar, zırhlar, atlar, yiyecekler. Belki değişik bir süfuzyon. Bu mahalle en şık yerlerden biri bile değil, şehrin batısındaki Mishta'ların, Kuraf'ların, Haza'ların sahip olduğu malikâneler *gerçekten* de güzeldir...”

Son ismi duyunca adımlarım biraz yavaşladı.

Miljin balkonlardan birindeki soylulara dik bir bakış fırlattı. “Bu, bir at yarışı gibidir, evlat. Hepsi bahis oynamak için burada. Doğru bahsi oynarlarsa, hayat boyu yetecek bir servet elde ederler. Kulağa haksızlık gibi geliyor olabilir ama bundan pek emin değilim.” Alaycı bir sesle gülerek yere tükürdü. “Soyluların korkunun ne olduğunu öğrenmesinin, deniz duvarlarının gölgesinde yaşamasının tek yolu bu olabilir.”

Güneş ufukta yükselmeye çalışırken, güneşten ve yağmurdan korunmak için konik hasır şapkalar taktık ve at sırtında doğuya doğru ilerlemeye başladık. Yol vagonlarla, arabalarla ve güçlendirme çalışmalarının yapıldığı bölgedeki istasyonlara giden asker gruplarıyla doluydu. Etrafımdaki tarlalara, efsanevi Titan Yolu’nun çayırlarına bakarken, hem kutsal hem de menfur sayılan topraklara girdiğimizin farkındaydım: Sayısız imparatorluk nesli burada titanları püskürtmek için savaşmış, yaralanmış ve ölmüştü; bunlara soyları tükenmiş ilk imparatorluk nesli olan kutsal Khanum da dahildi.

İlerisi puslarla kaplıydı ama çamurlu yolda ilerlerken gözlerimi doğu yönünden ayırmadım. Orada ne görebileceğimi ya da ufuk ansızın sarı ya da kırmızı fişek ışıklarıyla parıldarsa, bizi bir titanın yaklaştığına dair uyarırsa ne yaparım diye düşündüm. Ancak Miljin gülüp koluma vurduğunda bakışlarımı oradan ayırabildim.

“Göremezsın, evlat,” dedi beni azarlar gibi.

“Neyi, efendim?”

“Hiçbir şey göremezsın. Duvarlar, ölü deniz canavarı. Pus neredeyse öğleye kadar dağılmaz. Duvarlar pusu içlerine hapseder. Dağılması için güneşin tepeye çıkması gerek. Buradaki en tehlikeli şey...” Bir hendeği işaret etti. “Yolun kenarlarında gizleniyor olmaları.”

Ne demek istediğini anlamadığımı görünce gülümsedi ve sonunda bir açıklama yaptı. “*İsyancılar*. Kaçaklar. İhlal yüzünden sarsılıp *kaçmak* isteyenler. Onlar için sağlıklı bir atın sırtında senin gibi bir genci görmek... fazlasıyla iyi. Yanımızda hâlâ bunları taşımamızın nedeni bu.” Mekanik kılıç kabzasına hafifçe vurdu. “Bir titana karşı bir kılıcın faydası olmaz. Ama titanlarla *savaşmayı* zorlaştıranlara karşı, bir kılıcın pek çok faydası vardır.”

Sessizce yolumuza devam ederken kılıcım bana ağırlaşmış gibi geldi, bunun esas nedeni, yüzbaşıya kendi kılıcımın tahtadan ve kurşundan yapıldığını söylemek istemememdi.

At sırtında iki saat içinde İleri Mühendislik Konutları'na vardık. Etraftaki sandıklarla, halatlarla, çamurlu inşaat alanlarıyla ya da göğe kalın duman sütunları yayan fabrikalarla, belki de Daretana'dan beri gördüğüm en berbat manzaraydı.

Hava leş gibi bir duman kokusuyla kaplanırken, Miljin yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Deniz canavarlarının hâlâ neden karaya çıkmak istediğine hayret ediyorsun doğrusu...” Başıyla ileriye işaret etti. “Tıpçıların kanadı. Buradan kaç kişiyi sorguya çekeceğiz?”

Elbette, bunu ona söylemiştim ama hatırlatmamam gerektiğini düşündüm. “On bir kişi, efendim.”

“On bir... Peki, hepsi ölen adamla *yakın* mıymış?”

“Çoğu. Daha doğrusu, patronum öyle olduklarından şüpheleniyor, efendim.”

“Ağızlarından laf alabilmek için bu insanları sıkıştıracağız, on ölü Mühendisimizin nasıl beneklicamla dolduklarını anlayabilmek için onları hizaya getirmeye çalışacağız.”

“Öyle gözüküyor, efendim.”

“O hâlde kendi aramızda bölüşsek iyi olacak. Ben son beşi alayım, sen de ilk altıyı al. Daha sonra öğrendiklerimizi karşılaştırırız.”

Atlarımızı ahıra bırakıp tıpçıların kanadına girdikten sonra, Miljin'e sorguya çekmesi gereken beş kişiyi söyledim. Kapıya asılı olan fenerin ışığında gözlerini kısıtı, isimleri bir kül kalemiyle bir kâğıda yazdı. Bu isimleri ve hangi ölü kişilerle ilişkili olduklarını birkaç kere tekrarlamamı istedi. Daha önceki hiçbir soruşturmada birisinin yanı başında çalışmamıştım ve Miljin saygın bir isme sahipmiş gibiydi ama mırıldanarak belgelerini karıştırdığını görünce huzursuz oldum.

"Listeyi bölüşmek istediğinizden emin misiniz, efendim?" dedim. "Bu işi birlikte yapsak daha akıllıca olmaz mıydı?"

"Ne yaptığımı biliyorum!" diye parladı. Ama bir belge daha parmaklarının arasından kaydı ve eğilip bunu yerden aldı. "Bilmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

Kâğıda bulaşan çamurları silkeleyişini izledim. "Tabii ki hayır, efendim."

"O zaman, artık başlayalım."

Sorguya çekeceğim ilk kişi, Biyologlar İyaleti'nden bir tıpçı olan Princeps Anath Topirak'tı. Bir görevliyi durdurup ona nerede olduğunu ve yaralarının durumunu sordum.

"Göçükte yaralandı, efendim," dedi görevli. "Durumu ciddi. Koridorda sağdan sonuncu odada dinleniyor."

Odaya gidip kapalı olan kapıyı tıklattım. Yanıt gelmedi. Kapı kolunu çevirip içeri girdim, bir anlığına donakaldım.

Daha önce gerçek bir tıpçı kanadı görmemiştim. Dolayısıyla, karşımdaki manzaraya hazırlıklı değildim.

Koyu renkli fret sarmaşığı odanın ortasındaki büyük metal banyo küvetinin üstünde bir tane mai feneri yanıyordu. Küvet ekşimiş süt gibi keskin bir koku yayan garip, beyazımsı bir sıvıyla doluydu. Küvetin içinde başını kenara yaslamış, gözlerini yummuş, solgun yüzü ter içinde kalmış uzun boylu bir Kurmini

kadını vardı. Kazandaki beyaz sıvı onu örtüyordu ama çıplak olduğundan emindim.

Bu manzara bile şok ediciydi ama daha da şaşırtıcı olan şey, sağ kolunu suyun üstünde tutan tavandan sarkan halat ve tel düzeneği... ama eli yoktu. Bunun yerine açık pembe renkli kesik bir kısım, bunun üstünde de açık yarayı iştahla emen düzinelerce siyah renkli ufak sümüklüböcek vardı.

Dehşet içinde sümüklüböceklerle baktım. Sonra gözlerimin arkasında bir kıpırtı hissettim ve eski düello öğretmenim Trof'un bir keresinde esprili bir tavırla söylediği şeyi hatırladım: *Biriniz kazayla kolunuzu ya da kulağınızı kaybederseniz, merak etmeyin çocuklar, tıpçılar size yeni bir tane büyütmek için yaranıza sangri-sümüklüböcekleri koyarlar.*

Eh, sanırım dediği sümüklüböcekler bunlar, diye düşündüm. Aklımdan çıkmayacak olan bir başka anıya dönüştü. Kendime kontrollü ve sakin kalmayı hatırlattım.

Kazıcı sırt çantamı açtım, bir şişe çıkarıp içindeki sıvıyı kokladım. Bu seferki duman ve kül kokuyordu. Yüzümü buruşturup küvete yaklaşarak hafifçe öksürdüm.

Topirak kıpırdamadı.

“Princeps?” dedim.

Kaşı çok hafifçe kıpırdadı. Temiz, güzel ve orantılı bir yüzü vardı. Renkleri bayat çay tonuna dönmüş olan çürüklerinin hepsi yüzünün bir tarafındaydı. Kadının teni benimki gibi griydi ama burnunun değişimlerinin odak noktası olduğu belliydi: Morlaşmıştı, burun deliklerinin arkasında birçok damar vardı ve normalden biraz daha büyüktü. Bunun Biyologlar arasında yaygın bir greft olduğunu biliyordum: Bir karışımı ya da yarayı koklayıp durumunu anlama becerisi, İyaletlerinde çok önemliydi.

“Princeps?” dedim daha yüksek sesle.

İçine ani bir nefes çekip inleyen Topirak uyandı. “Ne... ne?” Şişmiş olan gözlerini açtı. Gözlerinin akları kan çanağına dön-

müştü. Beni görünce gözleri daha da irileşti ve panik içinde bağırmaya başladı: “*Kimsin sen?*”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Arkamda birisi mi var diye arkaya baktım. “Ben... Iudex’ten Signum Dinios Kol, Princeps. Sorun ne?”

Kadın birkaç saniye bana baktı, sonra rahatlamış gibi iç çekti. “Ha, Sığınak’a şükürler olsun... Kapkara giysilerle tepeme dikilmiş bana baktığınızı görünce...” Yorgun bir ifadeyle güldü. “Ölüm’ün beni almaya geldiğini sandım, efendim.”

Duraksadım, ne diyeceğimi düşündüm. İyaletlerdeki kısa kariyerim boyunca bana türlü türlü isim yakıştırılmıştı ama kimse beni Orakçı’yla karıştırmamıştı.

“Bu banyo yüzünden, efendim,” diye açıklama yaptı. “Suyun içindeki şey insanın zihnini etkiliyor.” Suyu kokladı. “Daha çok mur otu var. Bir tür yosun. Dışkısının bir sürü tedavi edici özelliği var. Su bu yüzden beyaz...” Tekrar suyu kokladı. “Bir de bir uyku reaktifli olan *ceterophin* var... Ve *altias yağları*. Kabızlık için. Bunun içine yapmamı istemiyorlar.”

“Etkileyici bir beceri,” dedim.

Hafifçe gülümsedi. “Khanum’un Kutsal Atir’inin uyanıp havayı kokladığında, bir buçuk kilometre çapındaki her kuşun, yaratığın ve çiçeğin yerini bilebileceği şekilde kendisini değiştirdiğini söylerler... Gerçi bunun gibi bir küvete girdiğini hiç sanmıyorum. Çok fazla uyuyorum... Artık hangi gün olduğunu bile şaşırmış durumdayım.”

“Kyuz ayının on sekizi,” dedim. “Dahası ben ölüm diyarından değil, Iudex’ten geliyorum. İhlalle ilgili birkaç soruya yanıt verebileceğinizi umuyordum.”

“Iudex neden bir ihlali araştırıyor, efendim?” diye sordu çatlak bir sesle.

Soruyu duymazdan gelerek köşeden bir sandalye çektim ve küvetin yanına oturdum. “Size Signum Misik Jilki hakkında birkaç soru sormam gerek. Onu iyi tanıyor muydunuz?”

Yüzünde hüznünlü bir ifade belirdi. “Mi-Misik öldü, efendim,” diye fısıldadı.

“Bunu biliyorum, Princeps. Onu iyi tanıyor muydunuz?”

Süt beyazı sıvının içinde, yüzünde acı bir ifadeyle kıpırdandı. Beyaz su gövdesinin etrafında dalgalanınca, dolgun göğüslerinden birinin çürüklerle kaplı olduğunu fark ettim. “Evet.”

“Yakın mıydınız?”

Bana ters bir bakış attı. Kendisine gelmeye başlamıştı. “Sevgiliydik, efendim. Ama farklı İyaletlerden olduğumuz için kurallara aykırı değil, öyle değil mi?”

“Anlıyorum,” dedim. Ana’nın tahminlerinin doğru çıkmasına şaşırmamayı öğrenmeye başlamıştım. “Ne kadar süredir birlikteydiniz?”

Hesap yaparken gözlerini ağır ağır kırıştırdı. “Tanrım... üç sene oldu.”

“Başınız sağ olsun ve...” Kesik eline bakmamaya çalıştım. “başına gelenler için üzgünüm. Jilki’nin nasıl öldüğünü biraz daha iyi anlamaya çalışıyorum.”

“Neden?”

Bir kez daha soruyu duymazdan geldim. “Onu ölmeden önceki gün görmüş müydünüz?”

Topirak başını iki yana salladı.

“Hayır mı?”

“Hayır, efendim. O, duvarlarda çalışıyordu,” diye mırıldandı. “Gece orada kaldı.”

“Bütün gün orada mıydı?”

“Evet, efendim. Ondan önceki iki gün de oradaydı.”

“Duvarlardan başka bir yere gitmedi mi?”

“Bildiğim kadarıyla gitmedi, efendim.”

“Buharlı, sulu bir yere gitmedi mi?”

“Ben... tam olarak neyi sorduğunuzu anlayamadım, efendim. Bir sorun mu var?”

Ne demem gerektiğini düşündüm. Sümüklüböceklerden biri geride bir pembe et şeridi bırakarak kesik bileğinde dolandı.

“Jilki’yi en son ne zaman gördünüz, Princeps?”

“Sanırım ölmeden dört gün önce, efendim.”

“Peki, o gün nerelere gitmişti?”

“Sabahleyin duvarlara gitmiş, sonra geri gelmişti, efendim.”

“Ya ondan önceki gün?”

“Aynı.”

Gözlerimi kısarak dediklerini anlamaya çalıştım. “Tamam... Emin olmak için soruyorum. Ölümünden önceki altı gün içinde sadece burada, bu konutlarda ve duvarlarda mıydı?”

“Evet, efendim.”

Bu iş hoşuma gitmemişti. Uhad’ın raporundan ölen on mühendisten ikisinin Talagray’da çalıştığını ve duvarlara ya da İleri Mühendislik Konutları’na gitmediklerini biliyordum. Jilki’nin ölmeden önce *sadece* bu yerlere gitmiş olması, on kişi arasında ortak bir yan olmadığına işaret ediyordu; yani, nerede zehirlendiklerini anlamak daha da zorlaşacaktı.

“Bulaşıcı hastalığı soruyorsunuz, değil mi efendim?” dedi Topirak.

“Neden öyle dediniz?” diye sordum. Sesim biraz fazla sert çıkmış olabilirdi.

“Ben bir tıpçıyım, efendim. Soruların neyle ilgili olduğunu anlarım. Nerelere gittiklerini, nelere dokunduklarını, hastalığın nerede bulaştığını anlamaya çalışıyorsunuz. Öyle değil mi, efendim?”

“Sayılır.”

“Misik’in göçükte öldüğünü sanıyordum. Duvarlar yıkıldığında. Neden... neden bulaşıcı hastalığı soruyorsunuz? Hem neden Biyologlar değil de Iudex bir bulaşıcı hastalığı araştırıyor?”

“Sadece daha fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz. Bu konuda aklınıza başka bir şey geliyor mu, Princeps?”

“Ha-hayır,” dedi. “Misik çalışmadığı zamanlarda benim yanımdaydı.” Yine hafifçe gülümsedi. “Yanımda olmasını isterdim.”

Anlayış göstermemi istermiş gibi bana baktı. Ama artık bir terslik olduğunu hissedebiliyordum ve istediğini yapmadım.

Topirak küvetin içinde kıpırdandığında, bir *damla* dışarı aktı. Endişeyle, korkmuş gibi tavana baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama vazgeçti. Konuşmasını bekledim. “Misik... yanlış bir şey mi yaptı, efendim?”

Beklediğim soruydu.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Sizce Jilki yanlış bir şey yaptı mı?”

“Hayır,” dedi. Bakışlarını yine tavana çevirdi, gözbebekleri oradan oraya gitti. “Ama ihlalden önce sekizi gecesi...”

“Evet,” dedim. “O gece ne oldu?”

Yutkundu. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları beyaz suya düştü. “O... kasabaya, Talagray’a gitti. O gece orada kaldı.”

“Ne için?”

“Bir... proje üstünde çalışıyordu. Depremlerle ilgili bir şey. Duvarlar zarar görmüştü. O... bir toplantı için kasabaya geri gitmişti. Bana toplantının konusunu söyleyemedi. Yasak olduğunu söyledi.”

“Neden yasaktı?” dedim.

“Bir panik başlatmamak için, efendim. İnsanların duvarların durumunun o kadar kötü olduğunu öğrenmemesi için. Çok gizli bir proje gibiydi.”

“Anlıyorum.” Bir süre sessiz kaldım. “Ona inandınız mı?”

“Neden inanmayayım ki?”

Dikkatle yüzüne baktım. Gözleri irileşmişti, korktuğu belliydi ve çenesi titriyordu.

“Buraya başka ölümleri engellemek için geldim, Princeps,” dedim. “Sizinki gibi yaralanmaları engellemek için. Bir terslik varsa, bunu bilmem gerek.”

“Sadece... bir histi,” diye fısıldadı. “O toplantılar için Talagray’a gidip geldikten sonra hep çok suskundu. Bir de iki sefer de söylediği bir şey vardı.” Yüzünü buruşturdu. “*Dünyayı Mühendisler inşa ediyor. Geri kalan herkes bu dünyanın içinde yaşıyor.*”

“Bu tür bir toplantı için Talagray’a ilk kez gitmemiş miydi?”

“Hayır. İki ay önce de gitmişti, efendim.”

“Ya ondan önce?”

Biraz düşündü, başını iki yana salladı.

“Daha önceki toplantı ne zamandı? Tam tarihi.”

“Egin ayının yedisiydi sanırım.”

“Bu... kapıldığınız garip his, bu toplantılardan döndüğü zamandı demek. Bunu biraz açıklayabilir misiniz?”

Karşısındaki süt beyazı suya baktı. “Birisiyle tanıştığından endişelendim,” dedi sonunda. “Her seferinde, üstünde bir koku vardı. Yıkandığını anlayabiliyordum ama... bu tür şeyleri hemen anlarım. Oranj yaprağı ve acı içki kokusuydu. Soğuk ülkelerde yaptıkları fıçı şarabı gibi. Tuhaftı. Onun birisiyle görüştüğünden şüphelenmeme neden olacak kadar tuhaftı. Ama emin değilim... O yüzden, ona bir şey sormadım. Sadece benimle kalmasını istiyordum.”

“Anlıyorum,” dedim.

Yalvarır gibi bana baktı. “Bunu yaptı mı, efendim? Biliyor musunuz? Başka birisiyle birlikte olup olmadığını biliyor musunuz, efendim?”

“Bilmiyorum. Ama araştırmaya devam etmem gerek. Size neler öğrendiğimi anlatmamı ister misiniz, Princeps?”

Biraz düşündü, yüzünün morarmış, çürük kısmını suya eğdi. Sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Yeteri kadar kayıp verdim. En azından, onunla birlikte geçirdiğim son birkaç günü saklamak isterim. Bunların bana ait olmasını isterim.” Mutsuz bir ifadeyle güldü. “Yani... bana en azından bunu borçlusunuz, öyle değil mi?”

On Dördüncü Bölüm

TOPIRAK'TAN SONRA DÖRT görüşme daha yaptım. Hepsi çok yorgundu, yas tutuyorlardı ve yaralılardı –erkeklerden biri bir baş sarsıntısı geçirmişti, kadınlardan birinin ayaklarından biri kopmuştu, bir diğer kadının başı ve yüzü tamamıyla sargılıydı– ve kimse benimle konuşmak istemiyordu. Ama yanlarında kaldım, bandajların ve küvetlerin etrafında sessizce dolaştım. Kül kokulu şişeyi koklarken ve yıpranmış zihinlerinden sözcükleri zorla çekip çıkarırken, ölü Mühendislerle ilgili bir örüntü oluşmaya başladı.

Princeps Donelek Sandik, ihlalden sekiz gece önce yaralı bir arkadaşını ziyaret etmek için Talagray şehrine geri gitmişti; aynı gece, yani Kyuz ayının altısında Jilki de geri gitmişti.

Yüzbaşı Atos Koris, yine Kyuz'un altısında materyallerin nakliyesiyle ilgili olarak Talagray'a gitmişti.

Aynı gece, Signum Suo Akmo ve Princeps Kise Sira çok gizli imparatorluk sırlarını öne sürerek şehre gitmişti. Soru sordukça, Sira'nın ilk ziyareti olmadığını anladım: O da iki ay önce Jilki'nin gittiği tarihte, Egin ayının yedisinde Talagray'a gitmişti.

Parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı.

Farklı bir durum yaşadığım tek kişi, Princeps Atha Lapfir’le ilgili sorular sormak için görüşmeye gittiğim adam olmuştu. Onun iyileşme ünitesine girdiğimde, küvetinin boş ve kuru olduğunu, sadece köşedeki hasır şapkanın orada bulunduğuna işaret ettiğini gördüm. Tıpçıya ne olduğunu sorduğumda, “Dün akşam öldü,” dedi. “Elimizden bu kadarı geldi.”

Daha sonra, tıpçıların kanadının koridorlarında durup öğrendiklerimi düşündüm. Ölü Mühendislerden beşi, ihlalden sekiz gece önce ya muğlak ya da gizemli nedenlerle şehri ziyaret etmişti.

Nedenlerinin hepsi bana saçma gelmişti. Jilki duvarlarla ilgili gizli bir projede çalışmıyordu çünkü öyle olsaydı, Kalista bundan söz ederdi. Bu işi araştırdıkça, Koris’in materyallerin naklini yapmadığını, Sandik’in şehirde yaralı bir arkadaşı olmadığını öğreneceğimi düşünmeye başladım. Hepsi Talagray’da bir yere gitmiş, arkadaşlarına ve sevgililerine bu konuda yalan söylemişlerdi.

Ama sadece Princeps Sira ve Signum Jilki Talagray’a iki ay önce, Egin’in yedisinde gitmişlerdi.

Belki de düzenli olarak yaptıkları... son derece gizli toplantılardan biriydi. Herkesin yalan söylemesini gerektirecek kadar. Sonuç olarak, birisi Mühendislerin bu gizli toplantısına katılmıştı ve ölümü de beraberinde getirmişti.

Nihayet Yüzbaşı Miljin’le buluştuğumda, benim kadar coşkulu ya da heyecanlı değildi. “Sığınak aşkına, berbat bir iş bu,” dedi oflaya puflaya yürürken. “Zavallı hergeleler... İki bacağı birden kopmuş olan bir adamla konuşmak zorunda kaldım! Zavallı tıpçıların doğru boyutlarda yeni bacak büyütemeyeceğinden endişe ediyordu...”

“İçler acısı bir durum, efendim,” dedim.

“Boktan bir durum için nazik bir ifade.” Görevlilerden biri yüzü keten bandajların altında kalmış olan bir adamı tekerlekli sandalyeyle iterek yanımızdan geçti. “Açıkçası, bu gibi insanları doğru dürüst sorguya geçebilmek için taş kalpli hergelenin teki olmak gerekiyor.”

Yorum yapmamayı tercih ettim.

“Hiçbir şey öğrenemedim,” dedi. Bir kâğıt çıkardı, gözlerini kısarak inceledi. “Kayda değer tek şey, Yüzbaşı Kilem Terezhad’ın son birkaç gündür takip edildiğinden endişe etmesi oldu. Hem de lanet olasıca bir çatırdayan tarafından.”

“Bir çatırdayan onu takip mi etmiş?”

“Evet.” Güldü. “Saçmalık. Çatırdayanlar üç metre boyunda değil mi? Birisini gizli gizli izleyecek daha kötü bir seçenek düşünemiyorum. Yüzbaşı adama çatırdayanın sarı saçlı olduğunu da söylemiş. Çok garip. Konuştuğum adamın beyni hasar görmüş olmalı. Sen neler öğrendin, evlat?”

Ona öğrendiklerimi anlattığımda, gözleri hayretle irileşti.

“*Tüm* bunları onlardan mı öğrendin?” dedi Miljin. “Benden çok daha nazik davranmış olmalısın, evlat.”

“Onu bilemiyorum, efendim. Ama ölen on kişiden beşi şehre geri dönmüş ve ölmeden önce ayın sekizinde oradarmış. Ne düşünüyorsunuz?”

“Bilemiyorum.” Ofladı ve elinin tersiyle bıyığını ovuşturdu. “Neredeyse mantıklı.”

“Neredeyse mi?”

“Evet.” Notlarını açtı, kaşlarını çatarak lekeli belgelerini karıştırdı. “Ama ölenlerden birinin haftalardır Talagray’a gitmediğini öğrendim. Senin kalıba uymuyor, değil mi?”

Kalbim erimiş, kaburgalarımın arasından çizmelerime akmış gibi hissettim. “Kimmiş, efendim?”

“Signum Ginklas Loveh,” dedi. Okurken burnunu kırıştırdı. “Bunu, şey... sanırım sorguya çektiğim *sevgilisi*, Lejyon’dan Sig-

num Sirgdela Vartas söyledi. Onun hemen hemen bir aydır hiç Talagray'a gitmediğini söyledi. Kadın şehre hiç gitmediyse, orası zehirlendikleri yer olamaz, değil mi?"

"Ya diğer toplantının tarihi?" dedim.

"Egin ayının yedisi mi?" Miljin notlarına göz attı. "Hayır, o zaman da Talagray'da değilmiş."

"Peki, neredeymiş? Buradaki karargâhta mı?"

"Hayır... Vartas ölen Signum Loveh'nin Komutan Blas'la birlikte duvarlara gittiğini söyledi. Bana verebildiği tek bilgi buydu."

Tenimin buz kestiğini hissettim.

"Bir dakika. Tam olarak Egin'in kaçında gitmişler?"

Yine notlarına baktı. "O ayın yedisinde ve sekizinde."

Bunu düşündüm. Sonra yavaşça kül kokulu şişeyi çıkarıp kokladım. Gözlerim titredi ve Daretana cinayetiyle ilgili bütün ayrıntılar, kafatasım yine sıçrayan balıklarla dolu bir su kâsesiymiş gibi zihnime doldu.

"O, bunu... kendiliğinden mi söyledi, efendim?" diye sordum.

"Evet... neden? Ne oldu, evlat?"

"Sanırım... Signum Vartas size yalan söyledi, efendim. Hayır... Yalan söylediğini *biliyorum*."

Miljin istifini bozmadı. "Öyle mi?"

"Evet. Ama henüz nedeninden emin değilim. Bunu öğrenmek isterim. Sakıncası yok değil mi, efendim?"

Çene kasları seğirdi. Sonra sağ elini yumruk yaptı ve iri elinin parmak eklemleri aynı anda çıtladı. "Kesinlikle yok."

Sorguya çektiğim diğer kişilerin aksine, Signum Vartas iyileşme küvetinden çıkmış, yanında bir çay tepsisi ve bir küllüğün içinde üstünden dumanlar tüten ince bir filizlenmiş saman tütün çubuğuyla bir yatakta yatıyordu. Yepyeni gözüken ipekten bir gecelik giymişti ve yaraları kesinlikle hafif olmamasına rağmen –büyük

bir ihtimalle göçük sırasında yarılan omzuna ve boynuna ince çizgiler şeklinde haal macunu uygulanmıştı- oradaki ünitelerde kalan diğer yaralılarından çok daha hızlı iyileşiyor gibiydi. Hatta odasının bir penceresi bile vardı. Diğer odaların hiçbirinde yoktu.

Miljin ve ben içeriye girince, kaşını kaldırdı -buz gibi, küstah bir ifadeyle bize baktı- ve tütün çubuğunu yandaki masaya bıraktı. “Ne oldu?” dedi. “Sorularınızın hepsini yanıtlamıştım, Yüzbaşı.”

Eğilmeye ya da merhaba demeye tenezzül etmeden karşısına oturdum. “Benim de birkaç sorum vardı, Signum Vartas.”

Burnunun ucundan bana baktı. İnce uzun, kalkık kaşlı, derin göz çukurlu, size henüz pek güvenmediği bir hizmetkârmışsınız gibi bakan bir Rathras erkeğiydi. “Siz kimsiniz?” diye sordu.

“Signum Kol, Iudex. Sadece tarihleri karşılaştırmak istiyoruz.”

“Yüzbaşı Miljin’e bildiğim tarihlerin tamamını söyledim.”

“Sadece bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Bana bir kez daha Signum Loveh’nin ölmeden önceki günlerde neler yaptığını anlatabilir misiniz?”

“Yüzbaşı Miljin’e söylediğim her şeyi teyit edebilirim,” dedi biraz sinir olmuş gibi. “Yoksa *ikimizin* de sözüne güvenmiyor musunuz?”

“Yüzbaşıya Loveh’nin Talagray’a hiç gitmediğini söylemişsiniz.”

“Evet. Ölmeden önceki haftalarda gitmedi.”

“Oraya en son ne zaman gittiğini hatırlıyor musunuz?”

“Hayır. Aylar önce olabilir. Neden?”

“Ama Signum Loveh’yle yakındınız, değil mi?”

Buz gibi bir ifadeyle beni süzdü. Tekrar filizlenmiş saman tütün çubuğunu alıp içine bir nefes çekti. “Gözleriniz titrer gibi oldu...” dedi yavaşça “Siz de benim gibi bir Yücesiniz. İlişkilerin bizim gibiler için zor olduğunu bilirsiniz.”

“Soruma yanıt vermediniz,” dedim.

“Peki. Evet, onunla *yakındım*.”

“Yani, Talagray’a gitmiş olsaydı bunu bilirdiniz.”

“Evet ama gitmedi!” dedi. Burun deliklerinden dumanlar çıktı. “Bu soruları neden soruyorsunuz?”

“Sadece Komutan Blas’la bir yere gittiğinden söz etmişsiniz.”

“Evet!”

“Nereye gittiler?”

“Duvarları denetlemeye! Eminim ki Miljin bunu size söylemiştir!”

Ama Miljin istifini hiç bozmadı, o boş, tekinsiz gözleriyle ona baktı.

“Ne zamandı?” diye sordum.

“Yedisi ve sekiziydi,” dedi Vartas. “Egin ayıydı. İki aydan biraz uzun bir süre önce.”

Yüzüne baktım. Soğuk, ufak gözlerini gözlerime dikti ama orada belli belirsiz bir parıltı, gözbebeklerinde hafif bir titreme fark ettim.

“Doğru değil bu,” dedim. “Bunu siz de biliyorsunuz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi sert bir tavırla.

Kendi gözlerimin titrediğini hissettim ve bir anımı hatırladım: Daretana’daki Haza malikânesinin bahçelerinde hızla ilerliyordum ve Blas’ın denetlemeleriyle ilgili notları yüksek sesle okuyor, tarihleri zihnime kazıyordum. Özellikle de bir cümle beynimin içinde ön plana çıktı: *kntrl. Tala kanyonunun kuzeyindeki Paytasız köprüleri -6-7 Egin arası- hepsi tamam.*

“Çünkü...” dedim, “komutan Blas o tarihlerde duvarlara hiç gitmedi.”

Vartas hareketsiz kaldı. “Ne? Komutan Taqtasa Blas o ayın altısı ve sekizi arasında kantonun kuzeyinde köprüleri kontrol ediyordu. Günlüğünü gördüm. O yüzden, yanıtınız çok yanlış, Vartas.”

Gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Sonra tütün çubuğunu yavaşça ağzına götürüp bir nefes aldı. “O hâlde yanılmışım. Başka bir zaman Blas’la birlikteydi.”

“Hangi günler?”

“Egin’in on dördü ve on beşi. Ufak bir hata.”

Başımı iki yana salladım. “Bu da yanlış yanıt.”

“Doğru!”

“Hayır. Blas o tarihlerde Daretana’daydı. Egin ayının on üçünden on beşine kadar. Bunu da biliyorum. Son üç aydır nereye gidip geldiğini biliyorum.”

Vartas gözlerini kırptırdı. Eli titreyince çubuğunun içindeki yanık tütün kıpırdadı. Miljin yavaşça ayağa kalktı ve arkama geçti.

“İki seçeneğimiz var,” dedim. “Ya o günlerin *hiçbirinde* Signum Loveh’nin nerede olduğunu bilmiyorsunuz... ya da yüzbaşıya yalan söylediniz ve Loveh ihlalden sekiz gün önce gerçekten de Talagray’a gitti. Ama Miljin’in bunu bilmesini istemediniz, o bir şey sormayınca da bir şey söylememeye karar verdiniz. Gerilmiş olmalısınız. Loveh’nin Egin’in yedisinde, diğer iki ölü Mühendis’in de bulunduğu toplantıya katıldığı gün, Talagray’a yaptığı ziyaret için bir tanığı olsun istediniz. Her ihtimale karşı. Ama ufak bir hata yaptınız. Yanındaki kişiyi bilemediniz. Sizin adınıza talihsizlik. Sesinizi çıkarmamış olsaydınız, bunu asla bilemezdik. Ama artık biliyoruz.”

“Neyi?” dedi Vartas aksi bir tavırla.

“Talagray’a *neden* gittiğini bildiğinizi,” dedim. “Diğerleri bunu bilmediği için hiçbiri yalan söylemeye çalışmadı. Ama siz yalan söylediniz.”

Vartas tütün çubuğunu tekrar ağzına götürdü. İçindeki tütün artık kesinlikle kıpırdıyordu. “Neden söz ettiğinizi...” dedi kısık sesle, “bilmiyorum...”

Tam o sırada, Miljin harekete geçti.

Onu izlemediğim için buna hazırlıklı değildim. Ama birisi bir kilidi açmış gibi *klik-klik* diye kısa bir ses çıktı ve ona baktığımda kılıcını eline aldığını, bir saman çöpüymüş gibi çevirdiğini gördüm. Sonra kılıcı var gücüyle sapına kadar Vartas’ın

bacaklarının arasına, şilteye sapladı. Adamın apış arasına isabet etmesine ramak kalmıştı.

Vartas çığlık attı, tütün çubuğu dişlerinin arasından fırladı. Yatakta oturmaya çalıştı ama Miljin elini karnına dayayıp onu geri itti.

“Bana *yalan* mı söyledin, Signum?” diye böğürdü. “Bana *sik-tiğimin* yalanını mı söyledin?”

Yüzümün dibinde duran kılıca baktım. Keskin olması gereken kısmın parlak çelik olmadığını, soluk, donuk ve beyazımsı yeşil bir renk olduğunu fark ettim.

Vartas’ın çığlıkları cıyaklamalara dönüştü ve geceliğinin yan tarafına vurmaya başladı. Geceliğinin kalçasının üstündeki kısımdan güzel kokulu ince bir duman şeridi yükseliyordu. Elimi geceliğinin içine soktum, yan tarafına düşmüş olan çubuğunu bulup çıkardım ve çay fincanına sokup *fısss* diye söndürdüm.

Hâlâ titremekte ve sızlanmakta olan Vartas her şeyi anlattı. Kül kokulu şişemi koklayıp onu dinledim.

“Ben... Konuyu bilmiyorum,” dedi burnunu çekerek. “Gink’in neden Talagray’a gittiğini bilmiyorum. Ama bunun kariyeriyle ilgili olduğunu biliyordum. Gelecek olasılıklarla ilgiliydi.”

Miljin öfkeli bir yaban domuzu gibi soluyarak yanımda duruyordu. Vartas’ın dediklerine odaklanmaya çalıştım. “Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Çünkü oraya gitmeye başladıktan sonra, işiyle ilgili her şey çok iyi gitmeye başladı,” dedi. “Çok iyi görevler verildi. Daha hızlı terfi aldı. Maaşına zam yapıldı. Komutan Blas’ın altında çalışmaya başladıktan sonra *ciddi* bir zam aldı.”

Vücudumdaki bütün kasların gerildiğini hissettim. “Komutan Blas mı? Onun altında mı çalışıyordu?”

Vartas başını salladı.

“Onun için ne yapıyordu?”

“Mühendislikle ilgili işler sanırım. Diyagramlar, köprüler gibi. Sadece birkaç ayda bir Talagray’a gittiğini ve paranın aktığını biliyorum. Bana soru sormamamı, çenemi kapalı tutmamı söylendi. Ben de öyle yaptım. Gerçi bana teşekkür bile etmedi.”

Şık geceliğini, çay tepsisini ve tütününün aromasını düşündüm. Birden, yaşam koşulları bana o kadar da iyiymiş gibi gelmedi.

“Bu toplantılar için şehre kaç kez gitti?” diye sordum.

“Bilmiyorum. On kere. Belki daha fazla.”

Kayda değer bir rakamdı. Signum Loveh oraya hakkında soru sorduğum diğer ölü Mühendislerden daha sık gitmiş gibi gözüküyordu.

“Bana neler olduğunu söylemesini istedim,” dedi Vartas. “Ben de onunla gitmek istedim. Ama buna izin verilmediğini söyledi. Seçilmiş olmam gerektiğini söyledi. Seçilmek için ne gerektiğini bilmiyordum. Yani, o ufak çetesini düşündüğümde, neden bu kadar özel olduklarını anlayamamıştım.”

Miljin ven ben merakla bakıştık. “Çete mi?” dedim. “Hangi çete bu?”

“Aslında, tam olarak bir çete olduğundan emin değilim,” diye mırıldandı Vartas. “Belki sadece... sadece iş arkadaşlarıydı. Arkadaşlardı. Ama hepsi yukarıdan kutsanmış gibiydi.”

“İsimler,” dedi Miljin emreder gibi. “Lanet olsun, bize isimlerini ver.”

“Ka-kahretsin,” diye kekeledi Vartas. “Ben bir kazıcı değil uzamsalcıyım! Her şeyi gözlerimin arkasında saklamıyorum!” Bir süre homurdandı. “Gink üçüyle daha yakındı. Daha fazlası da olabilir ama o ve üçünün arasından su sızmiyordu.” Düşünürken parmağıyla tütün çubuğunun yan tarafında yaktığı yeri yokladı. “Vanduo. Bir tanesi buydu sanırım.” Başımı salladım. Princeps Alaus Vanduo, ölenlerden biriydi. “İkincisi... Galiba ismi Lapa gibi bir şeydi. Lapir?”

“Lapfir?” dedim.

“Evet, doğru sanırım. Belki, evet. İsmi buydu.”

Princeps Atha Lapfir. Ölen on Mühendisten bir diğeri.

“Sonuncusu da...” Vartas kaşlarını çatıp düşündü. “Sonuncusu... *Jolgalgan*. Evet. Oydu.”

Boş boş ona baktım. Sonra, Miljin’e döndüm ama o da kafası karışmış gibi bakıyordu. Bu ismi ilk kez duyuyorduk.

“Bir dakika... Kim?” dedim.

“Jolgalgan,” dedi Vartas yine. Başını salladı. “Oydu. Yüzbaşı Kız Jolgalgan. Hatırlıyorum çünkü aralarındaki tek Biyolog oydu.”

Son bir gündür duyduğum sayısız ismi düşünürken gözlerim kapandı. Ama Yüzbaşı Kız Jolgalgan’ın ölen on Mühendisten biri olmadığından emindim.

“Bu konuda... emin misiniz?” dedim. “Bu kişinin Loveh ve Mühendislerin geri kalanıyla aynı grupta olduğuna *emin* misin?”

“Evet,” dedi. Toparlanmış, yine burnu havada tavrına geri dönmüştü. “Size hatırladığımı ve neden hatırladığımı söyledim. Dikkatli dinleyin.”

Bu bilgiyi düşünürken, düşüncelerim zihnimde âdeta dans etmeye başladı. Miljin’le göz göze geldiğimde yüzünde pürdikkat, gergin bir ifade gördüm ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. *Biri hayatta kalmış*. Grubun on birinci üyesi. Bu gizemli toplantılardan birine gitmiş... ve belki hayatta kalmış olan birisi.

“Onu tarif et,” dedi Miljin. “Bu kadın neye benziyor?”

“Uzun boylu,” dedi Vartas. “İriyarı. Çok katı, sert bir yüzü var. Hep bir limon çekirdeği emmiş gibi bir yüz ifadesi var.”

“Hangi ırktan?” diye sordu Miljin. “Tala mı? Rathras mı? Kurmini mi?”

“Şey... Aslında, emin değilim,” dedi Vartas. “Bir Kurmini ismi vardı ama Kurmini’ye *benzemi*yordu. Çok uzun boyluydu, saçları açık sarıydı ve çok kıvırcıktı. Saçları öyle olan başka bir Kurmini görmedim.”

“Biyologlar altında hangi görevdeydi?” diye sordu Miljin.

“Bilmiyorum. Onunla hiç konuşmadım. Partiye davet edilmedim,” dedi gücenmiş gibi.

Onu Jolgalan denen bu kadınla ilgili biraz daha sorguya çektik ama pek bir şey bilmiyordu. Sonunda pes ettim ve başka bir açıdan yaklaştım. “Signum Loveh bu toplantılardan bir şey getirir miydi?” diye sordum.

“Hayır.”

“Toplantılara bir şey *götürür* müydü? Belgeler? Para?”

“Hayır ama...” Kaşlarını çatıp düşündü. “Ama bazen o... Bu ziyaretlerde kaldığı yerden bir şey alırdı. Madeni paraya benzeyen bir şey. Bir keresinde, bunu cebine koyarken gördüm. Ne olduğunu sorduğumda, bana söyleyemeyeceğini söyledi. Ben de...”

“Bu toplantılarla ilgili olduğunu düşündün,” dedim.

Başını salladı. “Ama bildiklerim bu kadar. Sadece toplantıları, parayı, madeni parayı biliyordum... Bir de soru sormamam gerektiğini. Buraya gelip ondan söz ettiğinizde... Bir yolsuzluk olayı olduğundan korktum. İsmi lekelenmeden huzur içinde yatmaya hakkı olduğunu ve Komutan Blas’ın onu koruyabileceğini düşündüm...”

Yüzüne baktığımda doğruyu söylediğini anladım. Bilmediği belliydi.

“Komutan Blas öldü,” dedim.

“O... ne?” dedi Vartas şok içinde.

“Blas öldü. Şu gizli toplantılara giden diğer Mühendisler gibi o da öldü. Büyük bir olasılıkla, o gizli toplantılar *yüzünden*. Dolayısıyla, başka bir şey biliyorsan hemen bize söylemen gerek.”

“Başka bir şey bilmiyorum!” dedi Vartas.

“Emin misin, evlat?” dedi Miljin.

“Yemin ederim ki bilmiyorum!” Yüzüne ağır ağır bir dehşet ifadesi yayıldı. “Neden ikiniz bu konuda sorular soruyorsunuz? Bunun ihlalle bir ilgisi var mı?”

Uzun bir sessizlik oldu. Miljin onun yanmamış tütün çubuklarından birini alıp kokladı. “Yataktan çıkma, Signum,” dedi. “Lanet olasıca paran sende kalsın. Çeneni de kapalı tut. Yoksa buraya geri geleceğim... Ve bu var ya...” Vartas’ın bacaklarının arasındaki yarığı gösterdi. “Aynısını yapacağım ama birkaç santim yukarıya çıkacağım. Sonra, yukarıya doğru ilerlemeye devam edeceğim. Anlaşıldı mı?”

Vartas’ın alnında ter damlacıkları belirdi. “Gayet iyi anladım, efendim.”

“Güzel.” Miljin tütün çubuğunu cebine attı ve omzuma vurdu. “Gidelim buradan.”

Miljin ve ben tıpçıların koridorlarında durmuş sessizce düşünürken, görevliler etrafımızda koşuşturuyordu.

“Evet,” dedi.

“Evet, efendim.”

“Mühendisler gizemli toplantılar yapıyorlarmış ve bu toplantılar... Henüz ne için toplandıklarını bilmiyoruz. Ama hepsi Komutan Blas’la ilişkili.”

“Doğru, efendim.”

“Şimdi de elimizde bunun bir parçası olabilecek bir Biyolog var,” dedi. “Ama... ismi ölü listesinde değil.”

“Doğru, efendim.”

“Hemen kadını bul,” dedi. “Bize o lanet olasıca toplantılarda neler olduğunu anlatması için sıkıştır. Lejyon’daki gençlere onu aramalarını söyleyeceğim. Ama belki o da ölmüştür. Issız bir tarlanın ortasında içinden ağaçlar fışkırmış olabilir. Sadece onu henüz bulamamış olabiliriz.” İç çekip ensesini ovuşturdu. “Bu arada, Daretana’da siyahlara bürünmüş suikastçılar var.”

“Evet, efendim.”

“İçinden ağaçlar fışkıran insanların ve bugün öğrendikleri-
mizin yanı sıra.”

“Evet, efendim.”

Miljin alaycı bir ses çıkardı ve yere tükürdü. “Lanet olsun.
Karmakarışık bir i .” Sonra dudağını ısır , bir şey düşünmeye
koyuldu. “Biliyor musun, elimde gizli toplantılara girmemi sa -
layan sihirli bir madeni para olsaydı...”

“...bunu deniz duvarlarına g t rmezsiniz, değil mi efen-
dim?” dedim.

“Hayır. Kesinlikle g t rmezdim. Güvenli bir yere saklardım.”

“Aynı fikirdeyim, efendim.”

 kimiz de düşüncelere daldık. Tam o sırada, iki görevli teker-
leklerinden biri gıcır gıcır  ten tahta bir tekerlekli arabayı iterek
yanımızdan geçti. Arabada bir akvaryumu andıran büyük cam
bir tank vardı... ama yanımızdan geçerlerken, içinde sıradan ba-
lıklar olmadığını gördük.

Kocaman, kıpır kıpır, mor tonlarında bir denizyıldızı tankın
dibine yapışmıştı... ve sırtından bir insan eli çıkmıştı. Araba ya-
nımızdan geçerken, elin parmakları suyun içinde gev iyormu 
gibi hafifçe esneyip kıpırdadı. Bir kadın eline benziyordu. Tır-
nakları ve parmak eklemleri narindi.

Arabanın tekerleği itiraz edermi  gibi gıcırdarken, sessizce
tankın uzaklaşmasını izledik.

“Topirak yedek eline kavu acak sanırım,” dedi Miljin.

Hafifçe  ks rd m. “ yle gözüküyor, efendim,” dedim bo uk
bir sesle.

Miljin tekrar konuşmak için gıcırdayan arabanın sesinin ke-
silmesini bekledi. Sonra da homurdanmaya başlamıştı.

“Birisi üzerinde penis büyüyen bir denizyıldızını yanımızdan
geçirmeden...” dedi, “ve ben bayılıp kafatasımı çatlatarak ken-
dimi o lanet k vetlerden birinde bulmadan önce, gidip o lanet
olasıca madeni parayı aramak için Loveh’nin kaldığı yere gide-
lim,” dedi.

Loveh'nin kaldığı yerin, binanın batı kanadında olduğunu keşfettik. İçinde tek kişilik bir yatak, bir sandık, bir dolap ve kitap rafı olan ufak bir odaydı ama etrafa dikkatlice baktığımızda, buranın varlıklı birisine ait olduğuna işaret eden birçok ipucu vardı. Çarşaf lar kaliteli ipek kumaş tandı. Pencere pervazında bir kavanoz dolusu köpüklü ve mis kokulu sabun tozu duruyordu. Dolapta çoğu İyale t'in dağıttığından çok daha fazla giysi vardı.

İçeri adım atıp etrafıma bakındım. "Ufacık bir madeni para," dedim. "Herhangi bir yerde olabilir..."

Derken, Miljin yeşil kılıcını eline aldı ve işe koyuldu. Kılıcıyla yatağı, giysileri, odanın duvarlarını yardı, fret sarmaşığını ve parkeleri parçaladı, karşısına çıkan her şeyi kırıp döktü.

"Efendim?" dedim panik içinde. "Ne yapıyorsunuz?"

"Araştırma yapıyorum," diye homurdandı. Kılıcıyla bir sandığın kilidini kırdı, içindeki giysileri çıkardı. "Başka ne yapıyor olabilirim?"

"Diğer görevlilerin eşyalarını yok edemeyiz, efendim," dedim. "Geçerli bir neden olmadan yani..."

"Kadın öldü!" dedi. "Lanet olasıca duvarlar aşıldı! Kılıcım la Vartas'ın hayalarını kesmek üzereyken şikâyet etmiyordun! Orakçı aşkına, artık kafanı kurallar kitabından çıkar da şimdiki âna odaklan!"

Sonra Miljin eğildi ve zeminde açtığı bir yarığı inceledi. Kılıcının ufak bir darbesiyle yarığı bir metre genişliğinde kare biçimli bir deliğe dönüştürdü. Yere çömelip elini deliğe soktu ve bronz bir kutu çıkardı.

"İşte," dedi. "Bulduk, bulduk, bulduk..." Kutuyu inceledi. "Kilidi yok, greft tuzakları yok..."

"Greft tuzakları mı?"

"Çatlakta büyüyen mantar gibi bir şey. Kutu doğru şekilde açılmadığında bir zehir salgılar..." Kutunun üstüne hafifçe vurdu. "Sadece bir kutu. İçinde de..."

Kutunun kapağını açtı. Alt tarafında ince bir katman yosun ve bunun üstünde çok garip bir alet vardı.

Ufak, yuvarlak, üstünde her birinin içinde farklı renklerde sıvılar olan beş minik cam tüpün gömülü olduğu oymalı bronz bir plakaydı. Miljin kaşlarını çattı, plakayı kokladı ve homurdandı. “İnanılmaz.”

“Nedir bu, efendim?”

“Reaktif bir anahtar.”

Gözlerimi yumduğumu hissettim. Aklıma Daretana’da Princips Otirios’un içerisinde siyah sıvı olan ufak cam bir tüp çıkarıldığı ve *Beni yakından takip etmeniz gerek, efendim. Kapı biraz eski. Açmak zor olabiliyor*, dediği an geldi.

“Sarmaşık kapılar olanlardan mı?” dedim.

“Evet... ama hiç bunun gibi bir şey görmemiştim. Beş farklı anahtar mı? Nasıl bir kapı ya da patika için kullanılıyorsa dünyanın en güvenli yerlerinden biri olmalı.” Yüzünü buruşturarak doğruldu. “Bir başka odayı inceleyelim.”

Topirak’ın sevgilisi Signum Jilki’nin odasına gittik. Miljin’in yeşil kılıcı yine işe koyuldu. Bir başka bronz kutu –bu seferki bir duvarın içine gizlenmişti– bulduk ve içinde Loveh’ninkiyle aynı olan bir reaktif anahtar daha olduğunu gördük.

“Bir tane daha,” diye mırıldandı Miljin. “*Bir tane daha.*” Başını çevirip gözlerini kıstı, arkasında Talagray’ın duvarlarını görebiliyormuş gibi batı yönüne baktı. “Şehrimde neler olup bitiyor?” dedi sözcükleri tane tane söyleyerek.

Bekledim, Miljin’in kaşlarını çatışını izledim. Sonra parmak eklemelerini cıtlatarak elini yine yumruk yaptı ve, “Biri sende, diğeri bende kalsın,” diye kükredi. “Tamam mı? Gidelim artık buradan.”

Odadan çıktı ama ben geride kalıp Topirak’ın ifadesini düşündüm. Jilki’nin gardırobunu inceledim, giysilerini kokladım, Topirak’ın sözünü ettiği o garip kokuyu hissedebilecek miyim diye baktım.

Giysileri incelemeye devam ederken, ufak bir fulara hafif bir koku hissettim: oranj yaprağı ve bir tür baharat karışımı bir koku.

Kokuyu bir anıyla eşleştirirken gözlerim kapandı. Birden, kendimi tekrar Daretana'da, Taqtasa Blas'ın ağaçların arasında asılı olan parçalanmış cesedinin önüne çömelmiş hâlde buldum. Elimde bir yağ kavanozu vardı, bunu kokluyordum ve baharat, oranj yaprağı, tatlı şarap ve belki tütsü karışımı bir koku hissediyordum.

Buydu. Jilki'nin fuları Blas'ın yağ kavanozu gibi kokuyordu. Tıpatıp aynıydı.

Miljin'in arkamdan bana seslendiğini duydum. "Kol... ölen kadının giysilerini mi kokluyorsun?"

Fuları bıraktım. "Geliyorum, efendim."

On Beşinci Bölüm

TALAGRAY'A GERİ DÖNÜŞ yolunda ikimiz de sessizdik. Mil-jin kabadayılığı bir kenara bırakmıştı. Atının sırtında omuzlarını sarkıtmış, dikkatle ileriye bakıyordu ve kılıcı yanında sallanıyordu. Ancak ileride güçlendirme çalışmalarını ve havan toplarını gördüğümüzde –hepsi bize çevrilmişti– konuştu.

“Daha önce böyle değildi,” dedi.

“Ne dediniz, efendim? Nasıl değildi?”

“Tüm bu işten kaytarma olayları ve entrikalar,” dedi. “Burada düzeni sağlamak, bunu kullanmak anlamına gelirdi...” Hafifçe yine kılıcına vurdu. “Herkes hizaya girene dek. Yani, burası askeri bir şehir. Ama sonra İmparatorluk para kazanmaya başladı ve her yere, buraya bile girdiler. İşler büyüdü, karmaşık hâle geldi. Artık senin gibi beyinleri... Lanet olsun, kafatasının içinde neler olduğunu bile bilmiyorum, evlat.”

Ona baktım. “Peki, siz, efendim... Siz...”

“Ben Yüce değilim,” dedi. “Güç, tepki ve iyileşme hızı için greftler ve süfuzyonlar aldım. Bazılarının dediğine göre bunları atlarda kullanıyorlarmış. Ama hiçbirisi zihnimi etkilemedi. Bazen

beni sadece yanlış yönlendirilmiş bir görev hissi yüzünden yakınlarda tuttuklarını düşünüyorum.”

“Ana bir savaş kahramanı olduğunuzu söyledi,” dedim.

Boğuk bir kahkaha attı. “Savaş şöyledir, evlat: Meydana gelirken sen neler olduğunu bile anlamazsın... ve sona erdiğinde herkes hayatının sonuna dek neler yaptığını anlatır.” Talagray’ın ilerideki kulelerini işaret etti. “Zaten artık burada savaş kahramanlarına ihtiyacımız yok. Bizim komploculara ihtiyacımız var. Senin Ana gibi. Birçok nüfuzlu kişiyi kızdırsa bile.”

“Kızdırdı mı?”

“Elbette. Bir şeyleri çözmekle ilgili sorun bu... Eninde sonunda pis işlerinin gizli kalmasını tercih eden birisiyle karşılaşırsın. Kılıç kullanmayı biliyor musun, evlat?”

“Kılıç dersimde birinciydim, efendim. Başarılı olduğum terk dersti sanırım.”

“Kulağa doğru gelmiyor. Orada bir tıpçının bıçağı kadar keskin bir zekâ sergiledin. Neşeli ve dostane tavırlıydın. Ama Uhad senin Iudex için yaratıldığını söylemişti.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet. Iudex dışında bütün Iyalet sınavlarında çok kötü puan aldığını söyledi. Iudex sınavlarında çok başarılı olmuşsun.”

Yan yan ona baktım. İçtenlikle konuşuyormuş gibiydi ve yüzünde bir şüphe ifadesi yoktu. Gevşemeye çalıştım.

“Ama sınavlar hizmet vermekten farklıdır,” dedi. “Tıpkı politikaların ve davranış kurallarının her lanet olasıca soruşturmayı yönlendiremeyeceği gibi. Hiç savaştın mı, evlat? Gerçek bir savaş diyorum.”

“Hayır, efendim.”

“Hımm. Bunu telafi etmen gerek.”

Yine ona baktım. Ciddi gibiydi. “Neden, efendim?”

“Hiç Dolabra’nın neden ufak kantonuna transfer edildiğini ama bir asistanı *olmadığını* merak ettin mi?”

Gözlerimi kırptırdım. Hiç aklıma gelmemiştir. Daha önceki yardımcısının transfer edilmediğini sanmışım.

“Söylentilere göre,” dedi, “Dolabra’nın önceki soruşturmacı yardımcısı kılıcın yanlış tarafıyla karşılaşmış. Yerinde olsaydım, dövüşmekle ilgili her şeyi öğrenirdim ve gözlerimi her daim açık tutardım, evlat.” Yere tükürüp göğe baktı. “Görmek istiyorsan, şu anda görebilirsin.”

Zihnim hâlâ söylediklerini idrak etmeye çalışıyordu. “Ne-ne-yi, efendim?” dedim şaşkınlıkla.

“Bu sabah doğuya bakıyordun ya? Pus fazla yoğun. Ama şimdi dağıldı. Bir bak bakalım, evlat.”

Arkama baktım. Sonra atımın dizginlerini çekip durdum.

Tala’nın muhteşem, yemyeşil çayırıları arkamda sere serpe uzanıyordu ama her yer dümdüz değildi: Orada burada bazıları yüksek bazıları alçak, bazılarıysa geniş, otlarla kaplı tümsekler ve tepeler vardı ve –en garip yanı da– her birinin bir balığın pullarını andıran kocaman, yaşlı çotuklarla kaplı olmasıydı. En büyük tepe devasa boyutlardaydı, açık yeşil bir parıltı saçan tırtıklı kaya oluşumuyla kaplı ufak bir dağı andırıyordu. Yüzeyini kaplayan ağaçlar çotuklar değil, yeni çıkmış, göğe yükselen fidanlardı ve gövdeleri mor, mavi ve donuk sarı gibi bir sürü tuhaf renkten oluşuyordu.

Tepeye dikkatle bakarken, kenarına gömülü olan bir şey fark ettim. Belki bir kınkanatlı böceğin bacağını andıran bir uzantıyı andırıyordu; çok büyüktü, çeyrek fersah uzunluğundaydı, açık gri kitinle kaplıydı ve garip bir pençeyle sona eriyordu. O tepede neyin gömülü olduğunu merak ettim.

Sonra ne olduğunu anladım. Tepedeki yeşil kaya oluşumları aslında kaya değildi.

Bunlar kemiklerdi. Kaburga kemikleriydi.

Deniz canavarının leşi tepeye gömülü değildi. Leşi tepenin kendisiydi.

Gözlerimi o tuhaf, parıltılı ağaçlarla kaplı devasa, bir dağı andıran kütleye dikmiş dururken dizginleri tutan ellerimin titrediğini hissettim.

“Kanları her şeyi değiştiriyor,” dedi Miljin alçak sesle. Panik içinde yana döndüğümde, ben fark etmeden yanıma geldiğini gördüm. “A-anlayamadım,” dedim.

“Kanları,” dedi, “toprağa değdiğinde, otların hızla büyümesini sağlıyor. Her yerde çeşit çeşit ağaçların ve bitkilerin yetişmesini sağlıyor. Bazıları meyve veriyor ve bunları yersen... *sen* de değişiyorsun. Genellikle, Biyologlar leşleri yakıyorlar. Ama artık bunu yapamazlar. Oradaki ihlal yüzünden. Çok fazla insan var, çok duman çıkar.” Gözlerimi ölü deniz canavarının muazzam büyüklükteki, otlarla kaplı bedeninin ötesine diktim ve uzaktaki deniz duvarının geniş, biçimsiz siyah kısmını gördüm. Orada, doğruca doğu yönünde, taş şeridinde ufacık, belli belirsiz bir boşluk gördüm. Ancak o anda deniz canavarının ne kadar ileri gittiğini, ne kadar mesafe aştığını ve birden gözüme karşımdaki leşten pek de büyük değilmiş gibi gelen Talagray’ı yok etmeye ne kadar yaklaştığını anladım.

İnsanın yaratıcısıyla bu şekilde karşılaşması çok garipti; İmparatorluk’taki bütün mucizeler –benim gibi Yücelerden çatırdayanlara, fret sarmaşıklarına ve Miljin’in kaslarına kadar– bu yaratıkların kanıyla mümkün olmuştu.

Miljin atını tekrar batı yönüne çevirdi. “Gel. Güneş alçalıyor. Sokağa çıkma yasağından önce geri dönelim.”

Bakışlarım tepeden uzanan kabuklu uzva takılı kaldı. Kabuğunun rengini fark ettim –fazla gri, fazla soluktu– ve tenimin renginden pek de farklı olmadığını düşündüm. Sonra, arkama dönüp uzaklaştım.

Miljin ve ben, Talagray'da Trinity'de ayrıldık ama gitmeden beni durdurdu. "Al," dedi. "Bugünkü çalışmalarının karşılığında bunu hak ettin." Vartas'ın tütün çubuğunu cebinden çıkardı, yarıya böldü ve bir yarısını bana uzattı. "Bir yerde kızgın bir demir bul ve keyifle tütür."

Tütün çubuğunu ondan alıp ucunu kokladım. Baharatlı ve aromatikti. "Peki, efendim."

"Uhad'a rapor vereceğim. Sen biraz yiyecek alıp patronunun yanına git. Eminim ki zihnini didik didik kurcalamak isteyecektir." Kararmakta olan göğe baktı. "Yakında gece vakti olacak ve yasak başlayacak. Dışarı çıkma ve kendine dikkat et."

"Anlaşıldı, efendim."

Avluya adım attı ama yağmur serpiştirmeye başlayınca aniden durdu. Başını çevirip bana baktı. "Boktan bir güne boktan bir son!" diye bağırdı sırtarak. Sonra, uzaklaştı.

Arkasından gülümsedim. Daha sonra, saniyeleri saydım ve Miljin'in yağmurun arasında gözden kayboluşunu izledim.

Tam iki dakika saniyeleri saydım. Arkama dönüp Iudex kulesinin girişinden geçtim ve gizlice bir yan sokağa çıktım.

Şehir etrafımda uyumaya hazırlanıyordu. Yiyecek satıcıları ve hanlar son çağrılarını yapıyordu, havaya yoğun bir yağ ve baharat kokusu sinmişti. Lejyon devriyeleri el fenerlerini kaldırmış sokakları denetliyor, sokağa çıkma yasağı zillerini çıkarıyorlardı. Kısa bir süre sonra, sokaklarda dolanmak ciddi cezalarla sonuçlanacaktı ama benim yapmam gereken son bir iş daha vardı.

Şehirde yürürken, zihnime Talagray'ın haritasını getirdim. Mühendislik İyaleti'nden Princeps Rona Aristan on iki senedir Komutan Blas'ın sekreteriydi. Adresini erimiş kurşun gibi kafatasıma kazımuştım. Şehrin Trinity'ye yakın olan batı tarafında yaşıyordu. Acele edersem, sokağa çıkma yasağından önce oraya gidip geri dönebilirdim.

On Altıncı Bölüm

ARISTAN'IN MAHALLESİNİ TAM yağmur hafiflerken, ıslak taş sokakları parlaklaştıran son gün ışığı da gökyüzünden silinirken buldum. O sabah gördüğüm soylu mahalleleri kadar şık bir yer değildi ama fret sarmaşığı çerçeveleriyle ve beyaz eğreltiotu kâğıdı duvarlarıyla hoş bir yerdi. Aristan'ın evi arka taraflardaydı. Kapıyı tıkladıp beklemeye başladım.

Sessizlik. Tekrar kapıyı tıklattım ama açan olmadı. Üçüncü kere denedim. Yine yanıt alamadım.

Evden geriye çekilip tekrar inceledim. Sessiz ve karanlık evde hiç ışık yoktu, tek bir mai feneri bile yanmıyordu. Evin etrafındaki avluda çamurları okudum ama ayak izleri yoktu. O yağmurlu günde benden başkası oraya yaklaşmamıştı.

Şehirde çalan ilk yasak zillerini dinledim ve etrafıma bakındım. Sokağı en geniş açıda görebileceğim daha ıssız bir nokta buldum ve yağmurdan korunmak için ceketimin yakasını kaldırıp beklemeye başladım. Aristan yasağa yakalanmamak için geri döndüğünde onu yakalamayı planlıyordum.

İkinci ve sonra üçüncü yasak zilleri çalarken beklemeye devam ettim. Sokaklarda hızla ilerleyen kalabalığa baktım; yüzle-

rini, hâl ve tavırlarını ve giysilerini zihnime kazıdım. Onları tanımıyordum ve hiçbirisi Aristan'ın kapısına doğru yürümüyordu.

Sonunda, dördüncü zil çalmaya başladı. Kaşlarımı çatıp tekrar kadının evine baktım. Komutan Blas'ın sekreteri her neredeyse yasağı deldiği için hapse atılacaktı. Büyük bir olasılıkla ben de atılacaktım.

Tabii, kadın evine geri dönecekse. Ya da belki evdeydi ve kapıya yanıt vermiyor ya da veremiyordu.

Gözlerim ön kapıya takıldı. Sonra aklıma bir fikir geldi ama yasak olan bir şeydi. Bir kazıcı olmanın dezavantajlarından biri de hem duyduğunuz her kuralı hem de her ihlal için verilen cezayı unutmamanızdı. Ama aklıma takılmıştı ve görmem gerekiyordu.

Evin arka tarafına gidip kapının önünde eğildim ve ceketimin kolunu yokladım. Astarına farklı şekillerde bükülmüş üç ince kısa demir dikmiştim. Bunları aylardır kullanmamıştım ama hepsini çıkarıp arka kapının kilidini inceledim.

Aslında kilit açmayı bilmiyordum ama Yüce eğitimim sırasında aylar önce üç farklı kilidi açmak için gereken hareketleri ezberlemiştim. Bu durum kilitlerin nasıl işlediğini ve nasıl açıldığını bilmekten çok farklıydı ama şansımı denemeye karar verdim. Kapının kilidi daha önce üstünde çalıştığım kilitlere benziyor olabilirdi.

Dikkatle çubuğumu ve sonra pimi kilide soktum. Pimi içine sokarken gözlerim kapandı, anılar geri geldi ve parmaklarım yapılması gereken hareketleri hatırladı.

Pimi çevirdim, çubuğu aşağı yukarı oynattım ve hafifçe salladım. Kilit bir klik sesiyle döndü.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı açtım.

Yoğun, insanı afallatan leş gibi bir koku yüzüme çarptı. Kolumla burnumu kapatıp geri gittim, içime derin bir nefes alıp temiz hava çektim ve açık kapıya yaklaşıp içeri baktım.

Ev darmadağın durumdaydı. Dolapların hepsi açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Sandalyeler ve masalar tepetaklaktı. Minderler lime lime edilmiş, içlerindeki yosun dolgular yırtılmıştı. Her yerde kitaplardan koparılmış öbek öbek kâğıt duruyordu. Parçalanmamış olan tek şey, mütevazı evde şık bir parça olarak göze çarpan köşedeki standın üstünde asılı olan ufak dürbündü.

Öyle gözüküyordu ki birisi eve gelip bir şey aramıştı. Aradığı şeyi bulup bulmadığını merak ettim.

Tekrar sokağa bakıp yalnız olduğumdan emin olmak istedim. Sonra içeriye adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Leş gibi kokan evde dikkatle yürüdüm, yerlere saçılmış olan şeylere, kırık reaktif tüplere, merhem kâselerine ve lime lime edilmiş olan kitaplara baktım. Sonunda yoğun koku yüzünden kusmama ramak kalmış bir hâlde yatak odasına girdim. Gardıroplardaki giysiler çıkarılıp paramparça edilmişti. Odanın tamamı leş gibi kokan bir fare yuvası gibiydi.

Tereddüt ettim. Ama sonra birkaç adım atıp ona baktım.

Ceset yaşlıca bir kadına aitti ve iç kanama yüzünden yer yer kararmış olan derisine bakılacak olursa, birkaç gün önce ölmüştü. O kadar katılaşmıştı ki hangi ırka ait olduğunu anlamak zordu ama ince yapılı, narin görünümlü, gür gri saçlı bir kadına benziyordu. Başının hemen yanında zeminde kararmış bir kan birikintisi lekesi vardı ama yarasını göremedim.

Yatak odasının panjurlarını biraz araladım, gece ışığının içeriyi biraz aydınlatmasını sağladım. Sonra isyan hâlindeki mide mi yatıştırdım ve eğilip başına baktım. Kafatasının dibinde, gri saçlarının gizlediği bir noktada, serçeparmağımın yarısı büyüklüğünde ufacık kusursuz bir delik vardı. Delikten akan kan kafa derisinde tırtıklı bir çizgi şeklinde kurumuştu. Hayatımda hiç o

tür bir yara görmemiştim ve bu deliği neyin açtığını anlayamadım.

Geri çekilip cesedi inceledim. Rona Aristan olmalıydı. Birisi gelip evinde bir şey aramıştı ama kadın bunu ya vermemişti ya da verememişti.

Yatak odasında etrafıma bakınırken, sokağa çıkma yasağı zillerinin yankılarını dinledim. Gözlerim hasar görmemiş ama eğri duran bir tabloya takıldı. Biraz tanıdık bir adamın kalın yağlı boya ile yapılmış bir portresiydi; bana tanıdık gelmişti çünkü onu son gördüğümde içinden beneklicam filizleri fışkırmış hâldeydi.

Komutan Taqtasa Blas'ın portresinin karşısına geçtim. Onu ilk kez normal hâliyle görüyordum. Bakışları çelik gibi ama samimiydi, çocukluğunda kırmış olduğunu tahmin ettiğim hafif eğik burnu ona gururlu bir hava katmıştı. Tanıdık gri tonun hâkim olduğu, tipik bir Kurmini gibi esmer teni vardı. *Yakışıklı, cesur bir yaratık*, diye düşündüm.

Başımı hafifçe yana eğip biraz tabloya yaklaştırdım. Çerçevenin köşesinde ufak bir leke vardı. Sonra başka lekeler de olduğunu fark ettim. Üstünde ve altında da vardı. Sanki bu tablo zaman içinde pek çok kere yerinden çıkarılmıştı ve bir şeye çarpmış, sürtünmüştü.

Biraz düşündüm. Ardından tabloyu çivisinden çıkarıp arkasına baktım.

Tuvalin arkasına kalın bir kâğıt yapıştırılmıştı ama sağ üst kısmı dikkatle yırtılmıştı.

Tabloyu salladım. İçinde bir şey çingirdadı. Tersine çevirip açık kısmını avcuma tuttum.

Tuvalin arkasından ufak, parlak bir şey elime düştü: bir anahtar.

Anahtarı pencereden içeri sızan cılız ışığa tuttum. Parlak, gül rengi bronzdan yapılmış basit bir şeydi. Sıradan bir kilidin ya da sıradan bir kapının anahtarı gibiydi. Anahtarı incelerken düşünmeye başladım.

Neden bu anahtarı oraya gizlemişti? Eve giren kişinin aradığı şey bu olabilir miydi?

Kaşlarımı çatarak Aristan'ın cesedine baktım. Bu sırada gözlerim yatak odasının panjurlu penceresine takıldı.

Zihnimde yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı.

Ana odaya geri döndüm, bir standın üstünde oradaki panjurlu pencereye çevrilmiş olan dürbüne yaklaştım. Panjurları açtım –izlenmediğimden emin olmak için durup dışarıya baktım– ve gözümü dürbüne dayadım.

Dürbün tepenin yarım fersah kadar üstündeki, içinde bulunduğumdan daha ufak bir grup eve çevrilmişti. Eğreltiotu kâğıdından yapılmış, panjurları sıkı sıkı kapatılmış sıradan ufak evlere benziyorlardı.

Ama birinin –dürbünün merceğinin tam ortasındaki evin– panjurları farklıydı: Panjurların kanatlarının arasına sıkıştırılmış parlak mavi bir kumaş duvardan aşağı sarkıyordu. Diğer evlerdeyse bu tür bir süs yoktu.

Başımı kaldırıp ufak eve ve pencereden sarkan mavi kumaşa baktım.

Bir tür sinyal olabilir miydi? Rona Aristan bunu o pencereden görmüş olabilir miydi?

Elimdeki ufak bronz anahtara baktım. Sonra tekrar dürbüne eğildim ve evin kapısına doğru azıcık çevirdim.

Kapıda gül rengi bronz bir şey görür gibi oldum. Belki de elimdeki anahtarın yapıldığı metal malzemenin aynısıydı.

Arka kapıdan sessizce dışarı adım attım, uzakta sokağa çıkma yasağı zilleri çalarken anahtarı sıkı sıkı tutarak serpiştiren yağmurun altına çıktım. Ara sokaklara ve pencerelere göz atarak yavaşça ufak eve yaklaştım.

Etrafta kıpırtı yoktu. Her yer sakindi.

Ön kapiya yaklaştım –kapı kolu ve kilit gerçekten de anahtarla aynı metalden yapılmıştı– ve kulağımı kapiya dayadım. İçeriden ses gelmediğine karar vererek, ufak bronz anahtarı kilide sokup çevirdim. Kapı bir klik sesiyle açıldı.

İçerisi neredeyse bomboş, bakımsız ufakça bir yerdi. Bir zemin, bir tavan, bir gardırop ve bir masa ile sandalyeleri dışında bir şey yoktu. Kapıyı arkamdan kapatıp birileri olabilir diye sessizce içeri girdim.

Ama panjurlu pencerenin yanındaki kancaya asılı olan kırmızı, mavi ve yeşil birkaç kumaş dışında görecekt pek bir şey yoktu. Tahminimin doğru olduğunu anladım: Birisine farklı sinyaller vermek için farklı renk kumaşlar vardı. Belki de tıpkı deniz duvarlarının orada patlatılan fişeklerin renkleri gibi.

Sade, boş evde etrafıma bakındım. İçeride bir yatak yoktu, dolayısıyla, birisinin kalması için tasarlanmamıştı. Ama birisine gelmesi için sinyal verecek ne gibi bir durum olduğunu bilemiyordum.

Yürürken parke zemini ayağımla yokladım, bir gıcırtı ya da tok bir ses duyacak mıyım diye kulak kesildim. Hiçbir şey olmadı. Dolaplarda da hiçbir şey yoktu. Sonra gardırobun kapağını açtım.

En dibinde açık renkli tahtadan yapılmış, üst kısmı bronz olan ufak bir sandık vardı. Kapağını açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm. Ceketimin kolundan yine maymuncuklarımı çıkardım, belki o akşam ikinci kez şansım yaver gider diye düşündüm.

Birinci denemem de ikinci denemem de başarısız oldu. Ama ezberlediğim üçüncü teknikte, yine bir klik sesi duydum ve kutunun kapağını yavaşça açtım.

İçine baktım.

Bakakaldım. Sonra da kutuyu hemen kapattım.

Tekrar yalnız olduğumdan emin olmak için ufak eve göz attım. Yutkundum, kutuyu tekrar açtım ve doğru gördüğüme inanamayarak içine baktım.

Kutunun dibinde ağzı sıkıca bağlanmış ufak bir deri kese vardı ve bunun yanında üst üste dizilmiş, her biri parlak, cilalı ve avcum kadar ince uzun, kalın gümüş plakalar duruyordu. Hepsinin üstüne Hazine İyaleti'nin amblemi basılmıştı.

Plakalardan birini alıp loş ışıktaki inceledim. Ufak harflerle şöyle yazıyordu: *BÜYÜK VE MUHTEŞEM KHANUM İMPARATORLUĞU BİN TALİNTİ*.

Başımın döndüğünü hissederek gümüş plakayı bıraktım. Bin talint'lik paraları sadece duymuş, hiçbir zaman görmemiştim. Bir tanesine elleyeceğim, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Aklıma bir şey gelince plakayı diğer tarafına çevirdim. Sonra ufak bıçağımı çıkarıp, yüzeyinde gezdirerek hafifçe kazıdım. İç kısmı da gümüştü. Gerçek bir imparatorluk talint'i idi.

Geri kalan plaka paraları da çıkarıp yere dizdim. Yanlış görmüyorsam, orada yedi bin imparatorluk talinti vardı. Hayatımda hiç o kadar parayı bir arada görmemiştim.

Dizlerim boşalınca, kalbim gümbür gümbür atar hâlde yere oturdum. Bu garip ufak ev neyin nesiydi? Neler oluyordu?

Kutuya geri dönüp ufak deri keseyi çıkardım. İçinde tehlikeli bir şey olabilir diye bağcıklarını dikkatle açtım. Belki bir titan kemiği parçası ya da İmparator Sığınağı'nın anahtarları olabilir diye düşündüm.

Ama kesenin içinden düşen ilk şey o kadar da ilginç değildi: Bir imparatorluk duvarı pasosuydu. Buna sahip olan kişinin İmparatorluk'un üçüncü duvarından diğer tarafa geçmeye ve Dış Halka'dan üçüncü halkaya girmeye izni olduğuna işaret eden, üstünde metal bir sembol bulunan ufak deri bir kitapçıktı. Ön kapağının iç kısmında resmî mavi mürekkeple *Rona Aristan* ismi yazıyordu. Sayfaları karıştırdım, ziyaret ettiği üçüncü hal-

ka kantonlarının mhrlerine göz attım; c halka bulaşıcı hastalıklar konusunda Dış Halka'dan çok daha sıkıydı ve bütün ziyaretçileri yakından takip ederdi.

Öyle gözüküyordu ki Rona Aristan c halkadaki dört kantonu defalarca ziyaret etmişti: Qabirga, Juldiz, Bekinis ve Mitral. Son dokuz senede, her birine senede en az bir kere gitmiş olmalıydı.

Şaşkınlık dolu bir sesle zihnime İmparatorluk haritasını getirdim. Bu dört kanton genel olarak çayırlardan oluşuyordu ve duvarların koruyucu kanatlarının arkasında tahıl ve reaktif madde üretimine adanmıştı. Talagray'dan bir Mühendislik sekreterinin oralarda ne işi olduğunu bilmiyordum. Gerçi nasıl öldüğünü ya da kendi evinden birkaç sokak ötedeki boş bir eve neden yedi bin talint gizlediğini de bilmiyordum.

Duvar pasosunu masaya koydum, ufak deri keseye elimi sokup içindeki son şeyi de çıkardım. Ne olduğunu görünce duraksadım çünkü diğerklerinden çok daha tanıdık bir şeydi.

ıkardığım şeyi loş ışığa tuttum: Ortasında içi siyah sıvıyla dolu olan ufak bir cam tüp bulunan küçük bronz bir diskti.

Reaktif bir anahtardı. Miljin'le bulduğumuz iki anahtardan sonra *c* anahtardı. Ama bu anahtar, on l Mühendis'inkiler kadar süslü değıldi ve sadece bir tüpü olması, daha az korunan bir kapıyı açtığı anlamına geliyordu.

Karşımda yerde duran  çok farklı şeyi inceledim: reaktif anahtar, duvar pasosu ve yedi bin talint.

“Hımm,” dedim yüksek sesle.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için kazıcı çantamı açtım ve gümüş plakaların birbirine çarpıp ınlamasını engellemek için bir mendile sardıktan sonra hepsini çantama koydum. Çantamı sıkı sıkı kapattım, evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Sessizce çiseleyen yağmura çıktım ve son sokağı çıkma zilleri de çalarken koşa koşa Trinity'ye döndüm.

On Yedinci Bölüm

ANA'YA RAPOR VERDİKTEN sonra, yatağının kenarında şaşkın şaşkın oturduğunu görünce kendimle gurur duymadan edemedim. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçip ne diyeceğini düşündü. Art arda birkaç kez daha ağzını açıp kapattı. Sanki bana birçok soru sormak istiyordu ama bir tanesi bile ağzından çıkmıyordu.

Sonunda, “Şu talintlerden birine bakayım,” diyebildi.

İri gümüş paralardan birini çıkarıp ona verdim. Parayı evirip çevirdi. “Peki... Şunu doğru anlamak için soruyorum, Din. Şimdi, sen... çantanda *yedi bin talint* varken... şehirde yürüyerek buraya geldin, öyle mi? Kaynatıp çorba yapacağın birkaç lahana gibi bunları çantanda taşıdın yani?”

“Şey... Evet, hanımefendi.”

“Sığınak aşkına,” dedi. “Bir de insanlar *benim* zırdeli olduğumu sanıyorlar! Çizmelerinden birinin içine para gizlemedin, değil mi?”

“Ah... Hayır, hanımefendi. Hayatım zaten yeteri kadar zor, belaya davetiye çıkarmak istemedim.”

“Bilgeliğini konuşturduğunu duymak ne güzel! Ama... bu vaka birbiri ardına gelen sürprizlerle dolu! Gizli toplantılar! Hayatta kalan kayıp bir kişi! Cinayete kurban giden, İmparatorluk’un dört bir yanını dolaşmış sekreterler! Bir günde, içinde sadece kocaman bir servet olan bir kese değil üç tane de reaktif anahtar mı!” Bir süre heyecan içinde düşündü. “Evet. Evet! Tüm bunlardan bir anlam çıkarabilmek için *derinlere dalmamız* gerekecek.”

Ayağa kalktı.

“Nereye dalacağız?” diye sordum.

“Epeydir bu gibi bir yöntemle başvurmam gerekmemişti,” diye homurdandı. Kitaplarla dolu iri sandıklarından birinin başına geçip eğildi ve kitapları kucaklayarak yere atmaya başladı. “Ama bunu gerektiren bir durum varsa, işte bu.” Sonra, dönüp dik dik bana baktı. “Bütün işi bana bırakma, evlat. Yardım et!”

Dediğini yaptım, eğilip sandık boşalana dek kitapları çıkardım. Yanına almakta ısrar ettiği birkaç kişisel eşyasından biri olan sandık kocaman, eski bir şeydi ama kitapları çıkarınca, dip kısmının tahta olmadığını, bir hayvan için bir yatak hazırlanmış gibi kumaşla kaplı olduğunu gördüm.

“Hemen geliyorum,” dedi Ana. Göz bağını taktı. “Sadece eylem planımıza karar vermeden önce bunları düşünmem gerek. Yalnız kalmak odaklanmamı sağlıyor.” İri sandığın içine girdi. “Sen burada bekleyebilirsin. Eşyalarımı fazla karıştırma yeter. Bir şeyin yerinin değiştiğini *hemen* anlarım!”

“Ama hanımefendi,” dedim. “Nereye gidi...”

Ana sandığın kapağını kapattı. Hayretler içinde sandığa baktım. Sonra içine iyice yerleşip rahat etmeye çalışıyormuş gibi *tak* diye bir ses çıktı ve oda sessizliğe gömüldü.

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım. Sessizlik devam etti. Gözlerim ayaklarımın dibindeki talint kesesine takıldı ve istediğim an keseyi alıp ortadan kaybolabileceğimi düşün-

düm. Ama devriyelerle sıkı sıkı denetlenen bir yolda tek başına büyük bir servetle dolaşan, sık sık ölümcül kaçakların rahatsız ettiği genç bir suçlunun şansının sıfıra yakın olduğuna karar verdim. Bu yüzden de hırsızlık yapmak yerine çay yaptım.

Ana'nın penceresini açıp yanına oturdum, çayımı yudumlarken bir kez daha Talagray gece manzarasını izledim. O gün öğrendiğim onca şeyden sonra o şehirde olmak, saçma hırsızlık ve kaçış fantezilerimden daha güvenli gelmiyordu. Şehrin tüm İmparatorluk'un temel taşı olması gerekiyordu ama bir gün içinde temeline kadar çürük olduğunu öğrenmiştim.

Derken, *tak* diye bir ses duydum. Sandık açıldı, Ana mezar-
dan fırlamış lanetli bir ruh gibi doğruldu. Odadaki hafif esintiyi hissedince duraksadı. "Kapat şu pencereyi!" diye bağırdı. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun, çocuğum? *Düşünmeye* çalışıyorum!"

Apar topar pencereyi kapatırken, Iudex ceketime çay sıçrattım ve dışarıda huzurlu bir gece yaşanmıyormuş da sağanak yağmur varmış gibi panjurları kapattım. "Özür dilerim, hanımefendi. Ben..."

"İnsanın odaklanabilmek için yalnız kalması gerekir," diye parladı. "Çalışmak istemiyorsan, güzel manzarası olan bir ofis bul. Ama sorunlarının hepsini dikkatle analiz etmek istiyorsan... *Lanet olsun.*" Sandıktan çıkarken yerdeki kâğıtlardan birini üzerine basıp kaydı ve son anda sandığın kenarına tutunmayı balardı. Sandıktan çıktıktan sonra bir süre kendi kendine homurdandı. "Tamam. Çay yaptın mı, Din?"

"Evet, hanımefendi."

"O zaman bir fincan içerim."

Ben çayını koyarken yatağa oturdu.

"Önce... Bir soru sormam gerek." Korku dolu bir ifadeyle bana baktı. "*Yaptığın* bir şeyle ilgili yanıt istiyorum."

"Ah. E-evet, hanımefendi? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Evet! Hem de çok yanlış! *Neden* bana kilitleri açabildiğini söylemedin?"

“Ha,” dedim utanç içinde. “Şey, aslında bildiğimi söyleyemem, hanımefendi. Sadece üç temel kilidi açmak için gerekli olan hareketleri ezberledim.”

Hayretle bana baktı. “Ama bu... ‘kilitleri açmayı biliyor’ ifadesinin tanımı, evlat! Çok saçma! Başka neler biliyorsun bakalım?”

Ona fincanını uzattım. “Sözlü tacize ve çılgınca sorulara tahammül geliştirmek gibi bir becerim var, hanımefendi.”

Yine dik dik yüzüme baktı. “Şu kilit açma becerin hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum, Din... Ama şimdi Yüzbaşı Kiz Jolgalgan’la başlamak üzere öğrendiğimiz her şeyi inceleyelim. Çünkü yüzbaşının çok önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Zehirlenme olayının tek görgü şahidi olabileceği için mi?” dedim.

Çayından uzun bir yudum aldı. “Hayır. Onun katilimiz olabileceğini düşünüyorum.”

Peleriniyle dudaklarını silerken şaşkınlıkla ona baktım.

“Efendim?” dedim.

“Bulaşıcı hastalıklar konusunda en deneyimli kişiler kimler?” dedi Ana. “Biyologlar. Şimdi de bana bir Biyolog’un Mühendislerle birlikte bir takım gizli toplantılara katıldığını mı söylüyorsun? Üstelik hayatta kalmış olabilecek *tek* kişi mi?”

“Siz... Gerçekten de Jolgalgan’ın diğerlerini zehirleyen kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz, hanımefendi?”

“Büyük bir olasılıkla!” dedi Ana. “Elbette, henüz bütün yanıtları bilmiyorum. Neden arkadaşlarını öldürmek istediğini ya da bunu yapmak için en çılgınca yöntemi seçtiğini bilmiyorum. Deniz duvarını çökertip lanet olasıca İmparatorluk’u da yerle bir etmeyi amaçlayıp amaçlamadığını da bilmiyorum! Ama... öyle gözüküyor! Ufak bir bilgi olmasına rağmen, biraz ipucu veriyor. Yüzbaşı Miljin, Jolgalgan denen kadının bulunması için Lejyon’a haber vermiştir. Ama lütfen yarın Nusi’e git ve Biyologların onun hakkında neler bulduğunu öğren, Din. Kadının değişimleriyle il-

gili kayıtlar olmalı. Jolgalgan'ın neler yapabileceğini, nerelere gittiğini, hangi görevlerde bulunduğunu ve yanında çalışan herkesi öğrenmek istiyorum. Bakalım tahminim doğru mu çıkacak.”

“Anlaşıldı,” dedim.

“Güzel. Şimdi... reaktif anahtarlar! Onları bana göster, lütfen.”

İki anahtarı –Miljin’le birlikte Jilki’nin kaldığı yerde bulduğumuz ve benim Aristan’ın evinin yakınlarındaki boş evde bulduğum anahtarları– çıkarıp ona verdim.

“Bir günde üç anahtar bulmak çok garip...” Jilki’nin anahtarını gözüne yaklaştırdı. “Ama Miljin yanılmıyordu. Bu anahtar *çok* korunaklı bir kapıya ait. İmparatorluk Hazine bankalarının beş ya da daha fazla reaktif anahtar gerektirdiğini duymuştum. İnanılmaz. Ama bu...” İkinci anahtarı da yüzüne yaklaştırdı, ufak bir dürbünle bakıyormuş gibi inceledi. “Diğeriyle aynı değil. Çok sade ve çok basit... Sığınak bilir hangi kapıya ait.” Dudağını ısırıp ve Jilki’nin kaldığı yerde bulduğum daha gelişmiş olan anahtarı aldı. “Ama *bunun* hangi kapıya ait olduğunu biliyorum sanırım... Bütün Mühendislerin zehirlendiği yerin kapısını açıyor olmalı.”

Başımı salladım. “Gizli toplantılarını yaptıkları odanın, binanın ya da salonun kapısı.”

“Doğru. Büyük bir keşif bu! Aferin. her şey yolunda gidiyorsa, Yüzbaşı Strovi şu anda Talagray’da son dört hafta içinde üreticilere verilmiş olan bütün eğreltiotu kâğıdı siparişlerini öğreniyordur. Durup dururken eğreltiotu kâğıdını değiştirmek zorunda kalan bir yer olduğunu... ve orada aynı zamanda reaktif anahtarla *açılan* bir kapı olduğunu da öğrenirsek ve bu anahtar o kapıyı gerçekten de *açarsa...*”

Kulaklarım uğuldamaya başladı. “Orası ölenlerin zehirlendiği yer demektir.”

“Evet! Dahası, sen tüm bunlar için bize bir zaman akışı sundun, sevgili Din: ihlalden sekiz gece önce, bu ayın altısında. Tüm

bunlar doğrulanırsa, kayıp Jolgalgan'ın o tarihte orada olup olmadığı... orada ne yaptığını ve nereye gittiğini öğreniriz. Belki iki haftadan uzun bir süre önce işlenen Komutan Blas cinayetiyle bir ilgisi olup olmadığını da anlarız.”

Gözlerim talint kesesine takıldı. “Ben... Bu paranın olayla bir ilgisi olabilir mi, hanımefendi?”

“Öyle gibi gözüküyor ama... emin değilim,” diye iç çekti. “Blas’la ilgili keşiflerin o kadar muhteşem ki biraz başımı döndürdü doğrusu. Çünkü bir anda sadece kirli işler çeviren, Hazaların evlerini açıp gönül eğlendirmesine izin verdiği bir adam değil, büyük olasılıkla yakın geçmişte gördüğümüz en yozlaşmış İmparatorluk görevlisi olabileceği de ortaya çıktı! Ayrıca, endişeleniyorum... Ya bu yozlaşma Blas’la sona ermiyorsa?” Bağlı gözlerini kapalı pencereye çevirdi. “Ya diğer görevliler de onunla işbirliği yaptıysa?”

Odaya gergin bir sessizlik çöktü.

Ne demek istediğini anlayınca ürperdiğimi hissettim. “Yani... soruşturma ekibi mi? Kendi meslektaşlarınızdan mı şüpheleniyorsunuz?”

“Evet,” dedi alçak sesle. “Şu âna kadar, soruşturma burada iyi idare edilmemiş. Blas’ın *araştırılmış* olması gerekirdi. Aristan’ın cesedinin daha önce *bulunmuş* olması gerekirdi. Ama beceriksizlik daha iyi bir açıklamayken, art niyetli olduklarını düşünmek istemiyorum... Hımm. Duvar pasosuna bakayım.”

Bunu da ona uzattım. Hızla göz attı, parmakları sayfaların üstünde gidip geldi. “Ne kadar pis bir iş bu! Belli ki Blas’ın parayı bir komutanın fazla miktarda para yatırdığının anında fark edileceği bir yerden, mesela bir İmparatorluk Hazinesi bankasından daha az resmî olan bir yerde tutmasını gerektiren bir iş. Madam Aristan, Talagray ve bu dört uzak kanton –Qabirga, Juldiz, Bekinis ve Mitral– arasında gidip geldiyse... Her şey ortada.” Pasoyu çat diye kapattı. “Kadın onun çantacısı olmalı.”

“Affedersiniz... Ne dediniz, hanımefendi?”

“Yani, kuryesi, parayı taşıyan kişi. Blas onu ya insanlara rüşvet vermek ya da ödeme almak için üçüncü halkaya yollamış olmalı. Kusursuz bir kurye... Kim yaşlıca bir İyalet sekreterinden şüphelenir ki? Ama... acaba Blas ne için para ödüyordu ya da *ona* para ödeniyordu? Bu hergele *ne* işler karıştırıyordu? Henüz bunu bilmiyoruz. Ama çok merak ediyorum.”

Bir süre başını yana eğip sarı gözlerini kısarak ileri geri sallandı. Sesimi çıkarmadan düşünmesini bekledim.

“Pekâlâ, Din,” dedi. “Şimdi, sana başka bir sorum var.”

“E-evet, hanımefendi?”

Göz bağını azıcık yukarı çekti ve sarı gözlerinden birini yüzüme dikti. “Sence Rona Aristan ve Komutan Blas *aynı* kişi tarafından öldürülmüş olabilir mi?”

Bunu düşündüğümde gözlerim kapandı ve bütün anılarımı geri getirdim. Uzunca bir süre düşündüm.

“Bence... bu çok düşük bir olasılık, hanımefendi,” dedim sonunda.

Tatmin olmuş gibi başını salladı. “Neden?”

“Cinayetlerden biri... daha pratikti. Daha tipik. Katil eve girmiş ve... kurbanın başına bir şey yapmış. Belki bıçaklamış. Kimsenin ruhu duymamış. Ama diğer cinayet daha karmaşık ve çok daha fazla hazırlık yapılmış. Önceden ayrıntılı bir şekilde planlanmış. Cinayet yöntemi de son derece sıradışı. İkisi çok farklı.”

“İçinde aniden ağaçların filizlenmesiyle patlamak, gerçekten de çok sıradışı,” dedi Ana keyifsizce. “Ama haklısın. Karşımızda *iki* katil var, Din. İki farklı yöntem kullanan ve çok farklı ilgi alanları olan iki katil. Bu yeni katille ilgili en bariz sonuç, bu işi *temizlemek* için burada olduğu. Blas öldü ama pis işleriyle olan bağlantıları hâlâ ortada. Dolayısıyla, Blas’ı bu daha büyük bir yolsuzluk olayıyla ilişkilendirebilecek her şeyi... tehlikeli bir şekilde hâlâ hayatta olan insanlar dahil herkesi ortadan kaldırmak için burada.”

“Ama... bu yeni katilin kim olabileceğini bilmiyoruz. Öyle değil mi, hanımefendi?”

Ana birden heykel gibi kıpırtısız kaldı ve başını eğdi. “Başında bir delik olduğunu söylemiştin...” dedi yumuşak bir sesle. “Söylesene... çok ufak bir delik miydi?” Parmaklarını iyice birbirine yaklaştırdı. “Bu kadar mıydı?”

“Evet, hanımefendi. Aşağı yukarı o kadardı.”

“Vücudunda çürükler ya da yaralar yok, öyle mi?”

“Görebildiğim kadarıyla yoktu, hanımefendi.”

“Çok garip,” diye fısıldadı. “Bir insanın... kafatasını delmek ne kadar zordur biliyor musun, Din?”

“Şey, kendim hiç denemedim, hanımefendi.”

“Çok zordur. Anormal bir güç ve hız gerekir. Özellikle de *hız*. Gerekli olan hız ve doğru aletler sağlandığında... Aslında, şok edici bir şey.”

Ana bir hayale dalmış gibi yine sessizlik oldu.

“Daha önce bu gibi ölümler görmüş müydünüz, hanımefendi?” diye sordum yavaşça. “Daha doğrusu, cinayetler.”

Bir süre yanıt vermedi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi alçak ve yumuşaktı. “Şöyle yapacağız. İlk olarak, yarın Nusiş’e bunu göstereceğiz.” Aristan’ın güvenli evinde bulduğum basit reaktif anahtarı gösterdi.

Anahtarı ondan aldım. “Bunu neden istesin ki?”

“Diğer anahtarın nereyi açtığını tahmin edebiliyoruz ama bunun nereye ait olduğunu bilmiyoruz. Biyologların birçok reaktif maddeyi tersine mühendislikle çözebileceği yöntemleri vardır. Bu anahtarın tam olarak hangi kapıyı açtığını öğrenemeyiz ama Nusiş bize kapının türünü söyleyebilir. Hangi malzemeden yapıldığını, neler kullanıldığını... Böylece, araştırmamızı biraz daraltabiliriz.”

“Peki. Paralar ne olacak, hanımefendi?”

“Paraları ve duvar pasosunu biz... kullanacağız,” dedi yavaşça. “Bu soruşturmada görev alan meslektaşlarımızın İmparatorluk’un dürüst ve sadık hizmetlileri olup olmadığını anlamak için kullanacağız. Çünkü hâlâ endişeliyim, Din... Blas’ı neden araştırmadılar? Aristan’ı neden aramadılar? Bunlar gayet sıradan prosedürler! Ekipteki bir kişi Aristan’ın öldürüldüğünü *biliyor* muydu? Blas’ın büyük bir yolsuzluğa karıştığını *biliyor* muydu?” Başını yana eğdi. “Kalista yalan söylüyor olabilir mi? Pahalı ve zevkli şeyleri seviyormuş gibi gözüküyor. Ya da belki de Nusis’tir. Çünkü Blas’la birlikte Çevreyi Koruma Kurulları’nda çalışmış. Yoksa bizim yaşlı ve güçsüz Uhad ileride rahat edebilmek için rüşvet almaya razı mı? Belki de Miljin’dır. Ya da hiçbiri görevini kötüye kullanmamıştır ve bu durum sadece beceriksizlikten ibarettir. Bilemiyorum.”

Yine gergin bir sessizlik oldu. İçime çok kötü bir his çökmeye başladı.

“Peki... parayı bu soruları yanıtlamak için nasıl kullanacağız?” diye sordum.

“Ah, Din.” Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “O parayı ve duvar pasosunu alacaksın... ve Aristan’ın cesedinin olduğu eve bırakacaksın. Kolaylıkla bulunabilecek bir yere. Sonra, Uhad’dan sekreteri sorguya çekmesini isteyeceğim... Olay ortaya çıkınca, bakalım o paranın ne kadarı bize geri dönecek.”

Dehşet içinde ona baktım. “Önce kendi soruşturmamıza devam etmemi istiyorsunuz... Şimdi de bir cinayet mahallini *bozmamı* mı istiyorsunuz?”

“Yok, bozmuş sayılmazsın,” dedi elini sallayarak. “Senden birisini öldürmeni istemiyorum ya! Bunu sadece soruşturmaya kanıt sunmanın çok sıradışı bir yolu olarak kabul et.”

“Ama... Ben... Daha buraya geleli bir gün oldu, hanımefendi,” diye itiraz ettim. “Ama siz çoktan soruşturmacıları soruşturmaya başladınız.”

“Evet,” dedi sert bir sesle. “Çünkü biz *Iudex*’iz, Din! İmparatorluk *adına* İmparatorluk’u kollayan kişileriz! Buradan burnuma çok pis kokular geliyor! Belki sorun ihlaldır, beceriksizliktir ya da... belki bambaşka bir şeydir. Ama ilerleme kaydedeceksek, neler olduğunu anlamam gerek.”

“Peki, bu performans için ne yapacağım, hanımefendi? Miljin’i doğrudan Aristan’ın evine götürüp o manzara karşısında şaşırmış gibi mi yapacağım?”

Biraz düşündü. “Haklısın. Yalan söylemeyi beceremiyorsun, Din. Tamam... Ben onlara seni Nusiş’e yolladığımı söylerim, Miljin’den olayı soruşturmasını istemelerini rica ederim ve kendim Uhad’la ve diğerleriyle kalıp neler olacağını gözlemlerim. Benim için *çok* sıkıcı olacak –havadan sudan konuşmaya tahammül edemiyorum– ama bu önemli bir konu...”

“Ya suç mahalline müdahale ederken yakalanırsam?” dedim sinir olmuş bir hâlde. “Ya bileklerime bir kelepçe geçirip rütbemi ve pozisyonumu elimden alırlarsa?”

“Öyle bir şey olursa Vashta’yla konuşurum,” dedi. “Bunu yapman için talimat verdiğimi söylerim.”

Hayretle ona baktım ama gayet ciddiye. “Ne yapacaksınız, kantonun hâkimini mi azarlayacaksınız? Ona haddini mi bildireceksiniz?”

Ana birden kıpırtısız kaldı. Sanki bu sözcükleri zihninde evirip çeviriyor, ne anlama geldiklerini anlamaya çalışıyordu. Sonra korkunç bir ifadeyle sırtarak öne eğildi. Gözlerinde daha önceden görmediğim garip, beni huzursuz eden bir parıltı gördüm: Karşı çıkmak bir kenara, görmek bile istemediğim bir parıltıydı.

“Evet!” dedi neşeye. “Ona bildiğim her şeyi anlatırım. O da yaptıklarımızı onaylar. Kim onaylamaz ki, Din? Biz İmparatorluk savunmalarının temellerini gözden geçirmek için buradayız... ve doğal olarak, bu iş en önemli görevlilerin çoğunun kararlılığını sınamaya başlar. Şimdi, git ve biraz uyu, evlat. Uyuyabilirsen tabii.”

On Sekizinci Bölüm

ERTESİ SABAH, ŞAFAK sökmeden uyandım, giyindim, içinde bin talint ve duvar pasosu olan çantamı aldım –çanta bana çok ağır gelmeye başlamıştı– ve aşağı kata inip sessizce sokağa çıktım.

Talagray bir kez daha görevlerine başlamak üzere olan sayısız saygın ve emektar görevliyle canlanıyordu. Aralarında yürürken foyamın ortaya çıkacağından endişelenerek adımlarımı, duruşumu, hâl ve tavrımı kontrol etmeye çalıştım. Fazla mı hızlı yürüyordum? Çantamdan gelen *çın* sesini duyan olmuş muydu? Ama kimse dönüp bana bakmadı bile. O şehirde benden çok daha önemli işleri vardı.

Aristan'ın evinin arka kapısını kilitlemediğim için içeri girmem yeteri kadar basit oldu. Yine o korkunç ceset kokusuyla karşılaştım. Adi bir hırsız gibi evde ilerledim ve Aristan'ı bıraktığım gibi yatak odasında buldum; çıplak ayaklarının parmakları hâlâ mor ve kıvrıktı.

Kalbim çılgınlar gibi yatarken cesede baktım. Sonra, Miljin ve Uhad'ın bulabilmesi için bir hazineyi nereye saklayabilirim diye etrafıma bakındım. Ama aklıma bir şey geldi: Miljin'in daha

önceki gün bir odayı nasıl aradığını görmemiş miydim? Yöntemlerini biliyordum.

Yatağın diğer tarafına gidip çömeldim, bıçağımı kınından çıkardım ve parkelerden birini gevşettim. Altında fazla boşluk yoktu ama yeterliydi. Dikkatle yedi kalın plakayı ve duvar pasosunu oraya gizledim. Parkeyi yerine taktım, arka kapıya gidip ilerideki yolun boş olduğundan emin olmak için azıcık araldım ve kalbim hâlâ yerinden fırlayacakmış gibi atarken evden uzaklaştım.

Öğleye doğru Iudex kulesine geri döndüm, merdivenleri çıktım ve Ana'nın kapısını beş kez tıklattım çünkü işi başarıyla tamamladığımı anlatan sinyal buydu. Tatlı bir sesle, "Teşekkür ederim!" dedi ve birden görevlilerden birinin beni durduracağından endişe ederek koşarak aşağı indim.

Ama beni kimse durdurmadı. Bir sonraki görevime başlarken, alnımda biriken terleri sildim.

Nedense her şey bir anda garip geldi: Kariyerim başladığından beri örnek bir görevli olmuştum ama Iudex'e katıldıktan sonra gerçek bir suçluya dönüşmüştüm.

"İyi misin, Signum?" diye sordu Nuis. "Biraz gergin görünüyorsun."

"E-efendim, hanımefendi?" dedim irkilerek. Yine alnımdaki terleri silerken, başka birisi daha o hâlimi fark etmiş olabilir mi diye ofisinde etrafıma bakındım. "Ah. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Nuis. "Sadece yeni bağışıklık greftlerine ters bir tepki mi veriyorsun diye merak ettim. Ya da Yol Çayırı'nda bir şey kapmış olabilirsin." Merakla masasında öne eğildi. "Büyük tuvaletini yaparken garip, titremeye benzer bir şey hissediyor musun?"

Ne diyeceğimi düşündüm. “Sadece iş stresi olabilir, hanımefendi,” dedim dürüstçe.

“Anlıyorum... Eh, uyarıcıya ya da yatıştırıcıya ihtiyacın olursa söyle. Burada farklı türler var ve çoğu çok güvenlidir. Şimdi... Sanırım bana bir reaktif anahtar getirdin.”

Ona Rona Aristan’ın boş evinde bulduğum sade görünüm-lü ufak bronz diski uzattım. “Evet, hanımefendi. Dün soruşturduğumuz kişilerin eşyalarının arasında buldum. Benim için göz atabileceğinizi umuyordum.” Biraz terlemeye başladım ama dediklerimin hiçbirisi yalan değildi. Artık onu ilk gördüğümde benzettiğim o neşeli kırmızı ardıç kuşu gibi gözüküyordu çünkü daha ağır hareket ediyordu ve bir süredir uyumamış gibiydi. Nedeni belliydi: Masasının üstünde Ana’nın her zamanki metinlerine bile meydan okuyacak kadar çok belge duruyordu. Onu görebilmek için içeri girmem de saatler almıştı: Belli ki üstünde çalıştığı şey, Iudex’in bir ziyaretinden daha önemliydi.

“Hımm,” dedi Nusi anahtara bakarak. “Özensiz yapılmış. Basit bronz malzemeden, çatalı andıran kısmı teneke ve bağlantı yeri gayet kaba. Çok amatörce. Kayda değer bir gaz yaymıyor... ama buradaki örnekler yüzünden hissetmiyor olabilirim.”

Bir laboratuvarı andıran ofisindeki sayısız tüpü ve tankı işaret etti. Cam hapishanesinin kapağını düşünceli düşünceli yoklayan solucanlardan birine baktım.

Şişeyi kokladı. “Ne yazık ki bundan da pek bir koku alamadım. Ama ben kokular için değil, sadece görüş için değiştirildim. Yine de rutin testleri yapabilirim. Feromonlar açısından ilginç bir şey varsa tepki verebilecek özel bitkilere, mantarlara ve diğer şeylere maruz bırakabilirim.”

“Yardımcı olabileceğiniz her şey olur, hanımefendi.”

“Çok iyi. Şimdi...” İç çekti. “Diğer meseleye gelelim. Yüzbaşı Kız Jolgalan, değil mi?”

“Doğru, hanımefendi.” Başımınla belgeleri işaret ettim. “Umarım bunlar onunla ilgili değildir.”

“Bunlar mı? Yok, yok. Bunlar Çevreyi Koruma Kurulları’nın onayları. Lejyon ihlalden sonra titanlarla savaşmak için yeni bir silah hazırlıyor. Tabii, bir sürü greft ve değişim işlemi gerekiyor, genel olarak patlayıcıların türünde anlayacağın.” Arka duvardaki rafta yan yana dizilmiş, içlerinde koyu renkli bir toz olan cam kavanozları işaret etti. “Bir tür havan topu. Bu değişim işlemlerinin kantondan dışarı yayılıp ortalığı karıştırmayacağından emin olmak için belgeleri gözden geçirip inceliyorum.” Uykulu gözlerle geriye kalan belgelere baktı. “Ama evrak işlerine alışığım. Bugünlerde reaktiflerden çok kâğıtla haşır neşirim. Evet, meraklandım... Neden Jolgalgan denen kişiyi araştırıyorsunuz?”

Ona önceki gün Miljin’le birlikte Mühendislerle yaptığım görüşmeleri ve öğrendiğim her şeyi anlattım.

Nusis’in ifadesi ciddileşti. Öyle ki kendi endişelerimi unuttum. “Anlıyorum,” dedi temkinli bir ses tonuyla. “Ne yazık ki Yüzbaşı Jolgalgan’ı tanıyan herkes öldü.”

“Öldü mü? Sahi mi, hanımefendi?”

“Evet. Kendisi Biyologların On İkinci Alayı’ndan. Alayın *tamamı* ihlal sırasında Sapfir’de öldü. Cesetlerini bile bulamadık. Korkunç bir olay. Ne yazık ki görüşebileceğiniz bir kişi bile yok.”

“Ama Jolgalgan,” dedim. “O da mı...”

“Onun statüsü... farklı bir mesele.” Nusis kasasının başına gitti ama duraksadı. “Lütfen, yine diğer tarafa dönebilir misin, Signum?”

Ben dediği gibi yaparken, Nusis kasasını açmak için o uzun işleme başladı. Kapağı açtı ve içinden rulo hâline getirilmiş bir kâğıt çıkardı. Sonra, masasındaki reaktif anahtarı alıp kasadaki bağışıklık greftlerinin yanına koydu. “Şimdilik burada durabilir... Yani, kanıt sayılır, değil mi? Her neyse, sizin için Jolgalgan’ın değişim belgelerini buldum... O da senin ve benim gibi

bir Yüce. Altı sene önce Kurmin kantonunda göreve başlamış ve değiştirilmiş olan bir aksiyom. Sınavlarından çok yüksek notlar almış. İkinizin ortak noktası da bu sanırım.”

Öksürüp başımı salladım.

“Ama Jolgalgan her zaman... nasıl desem, psişeyle ilgili sorunlar yaşadı,” dedi Nuis kibarca.

“Sorunlar mı?”

“Öfke. Öfke krizleri. Anksiyete ve paranoya. Çok çalışkandı ama *onunla* çalışmak zordu. Ayrıca, kariyeri boyunca şikâyet ve öfke patlaması kalıbı sergilemiş.”

Kazıcı çantamı açtım. “Bir sakıncası yoksa...”

“Buyurun,” dedi Nuis.

Tekrar kül kokulu şişeyi alıp kokladım ve bu konuşmayı da anılarımın arasına sabitledim. “Sorunu neydi?” diye sordum. “Geçirdiği değişimlerle ilgili bir şey miydi?”

“Hayır,” dedi. “Hayır. O tür bir şey değil.”

Dikkatle ona baktım. Gözleri sabitti, ağzını da hafifçe bük-müştü. Zihninde çok uzaklarda bir yere gittiğini hissettim. Konuşmasını bekledim.

“Signum,” dedi, “Oypat’ta görev yaptığım için bu soruşturma ekibinde olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, hanımefendi.”

“Oypat hakkında *neler* biliyorsun?”

“Blas olayına kadar hiç duymamıştım. Beneklicam, yani burada bir silah olarak kullanılmış olan bulaşıcı hastalığın yerle bir ettiği bir kanton olduğunu öğrendim. Bildiklerim bu kadar.”

“Evet... Şunu söyleyebilirim, Kol. Oypat’ta olanlar birçok insanın değişimlerden titanlar kadar korkmalarına neden oldu. Haksız değiller. O zamanlar yeni bir görevliydim, daha Yüce eğitiminden yeni çıkmıştım. Aksiyom,” dedi başına hafifçe vurarak.

“Rakamlar ve matematik.”

“Hatırlıyorum, hanımefendi.”

“Elbette, hatırlıyorsun. Oypat’tayken çevre gözlem ekibinde çalıştım, tek bir beneklicamın bile bölgeden çıkmaması için uğraştık. Her gün bir dürbünle ot tarafından yenen uzak tepeleri izledim. Öğleden sonra tıpçıların koğuşunda hizmet verirken, vücutlarındaki otların kesildiği insanlar gördüm; böbreklerinde, ciğerlerinde ve rahimlerinde düğüm düğüm ot vardı. Elbette, daha da fazlası öldü. Özellikle de biz orayı tamamıyla kapattıktan sonra. Oradan asla çıkamadılar.” Oturduğu yerde huzursuz olmuş gibi kıpırdandı. “Hayatta kalanlar, Iudex tarafından başka yerlere yerleştirildi. Bazıları... Oypatilerden bazıları evlerini yok eden şeyin beneklicam olmadığını söyledi. Bunu bizim yaptığımızı söylediler. İmparatorluk görevlilerinin tembellikleriyle onları öldürdüğünü söylediler. Ama öyle olmadı. Denedik. Olay çok karmaşıktı. Bu büyük, muhteşem dünya bazen çok karmaşık olabiliyor.”

“Anlıyorum,” dedim. “Ama... bunların Jolgalgan’la ne ilgisi var, hanımefendi?”

“Jolgalgan’ın garip bir görünümüne sahip olduğunu duymuşsundur,” dedi. “Sarı, kıvrırcık saçları vardı. Değil mi?”

“Evet, hanımefendi.”

“Çünkü bir Kurmini soy ismi olsa da yüzbaşı bir Kurmini ailesinde dünyaya gelmemiştir. Evlatlıktı. Esas ismi *Prarasta*. Yaygın bir isim değil çünkü normalde bu tür bir ismi olan kişiler ya dağıldılar ya da öldüler.” Hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. “Jolgalgan *Oypati*’ydi. Çocukken ölmekte olan kantondan kaçmıştı. Ebeveynlerini kaybetmişti. Bu yüzden de başka bir yere yerleştirilmişti. Böyle bir geçmişe sahip... Dolayısıyla, ruhsal durumuyla ilgili sorunlar yaşamasına şaşmamak gerek.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. “Hanımefendi, bana Jolgalgan’ın ekibiyle birlikte ölüp ölmediğini söylemediğinizi fark ettim.”

“Söylemedim,” dedi. “Çünkü Yüzbaşı Jolgalgan haftalardır kayıp.” Bana kâğıt rulosunu itti. “Hatta Komutan Blas suikastından birkaç gün önce sırra kadem bastı. Onca Mühendis kantonunu öldüren bulaşıcı hastalık yüzünden birden ölmeye başlamadan hemen önce. Garip... Öyle değil mi?”

On Dokuzuncu Bölüm

CEBİMDE JOLGALGAN'IN HIŞIRDAYAN belgeleriyle Iudex kulesi avlusuna hızla girdiğimde akşamüzeri olmuştu. Berbat gözüküyor olmalıydım ama sonra Yüzbaşı Miljin'in de aynı şekilde avluda koşturduğunu gördüm. Ama o içeri girmiyor, dışarı çıkıyordu.

Yanımdan geçerken kayarak durdu. "Kol!" dedi nefes nefese. "Nerelerdeydin..."

Kızarmış yüzünü ve irileşmiş gözlerini fark ettim. Aristan'ı bulduğunu anladım.

Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Neler oluyor, efendim?" dedim.

"*İnanılmaz* bir şey bulduk, gerçekten de *akıl almaz* bir olay ama..." Miljin geride kalan kapıya baktı. "Ama halletmem gereken bir iş var. Gidip Immunisine sor. O, sana anlatır!" Ardından o yaştaki bir adama göre şaşılacak bir hızla uzaklaştı.

Arkasından bakakaldım. Ana'nın ufak deneyi sonuç verdi mi diye merak ettim.

O gün ikinci kez hızla merdivenlerden çıkarken, zihnimde bin bir türlü düşünce dönüp duruyordu. Ana'nın kapısına vardığımda duraksadım.

İçeriden sesler geliyordu: onun ve bir adamın sesi. Sert değil, yumuşak ses tonlarıyla konuşuyorlardı; en azından, o an için.

Kapıyı tıklattım. Her zamanki gibi, "Girin!" dedi Ana tatlı bir sesle.

Kapıyı açtım. Genç Yüzbaşı Kepheus Strovi, üstünde siyah Lejyon üniformasıyla odanın ortasındaki bir sandalyede oturuyordu ve orada gayet rahatmış gibi bacak bacak üstüne atmıştı. Arkasına baktı ve beni görünce gözleri biraz irileşti.

Ben de onu görünce olduğum yerde kaldım. Ana'nın bütün eğreliotu kâğıdı üreticileri hakkında bilgi edinmesine yardım ettiğini birkaç saniye sonra hatırladım.

Etrafıma bakındım ama Ana'yı göremedim. Burnuma keskin bir balık kokusu doldu ve sesini duydum: "Din! Muhteşem bir zamanlama. Strovi de az önce rica ettiğim o eğreliotu kâğıdı siparişlerini getirdi."

Yere baktım. Ana, Strovi'nin ayaklarının dibinde bir öbek kâğıdın arasına sırtüstü uzanmıştı ve gözleri her zamanki gibi bağlıydı. Solunda tuzlanmış ve baharatlarla kaplı bir balığın artıklarının olduğu bir tabak duruyordu. Balığın eti o kadar pembeydi ki ateşte pişirilmemiş olmalıydı.

"Siz neden..."

"Yerde miyim?" dedi. "Kulenin hareketlerini buradan daha iyi hissedebiliyorum, Din. Sırtımla rüzgârı ve havayı okuyorum." Sırıttı. "Harika bir şey. Bir ara denemelisin."

Strovi bu çılgınlığı komik bulmuş gibi hafif bir gülümsemeye beni izliyordu. Vashta'yla birlikte Daretana'ya geldiği geceki kadar yorgun gözüküyordu. Tıraş olmuş, kıvrıcık koyu renkli saçlarını geriye taramıştı; siyah pelerini ütülü ve çizmeleri de cilalanmıştı. Boyutlarıyla ve canlılığıyla odanın tamamını kap-

lamış gibiydi; hatta Ana yanında yerde yatarken bir sandalyeye bile yayılmıştı.

Kucağında porselen bir fincan, yanındaki masada da bir çaydanlık vardı. Hasır konik şapkamı çıkarıp eğildim ve içeri gir-dim. Sonra, çaydanlığa baktım –yarısı boştu– ve parmağımla yan tarafına dokundum. Soğuktu.

“Az önce istediğiniz bilgileri mi getirdi, hanımefendi? Epeydir buradaymış gibi gözüküyor. Onu sorguya çektiniz, değil mi?”

“Şey, ben...” Strovi hafifçe öksürdü. “Yaklaşık bir saat oldu, hanımefendi. İki de olabilir. Ya da üç.”

Ana istifini bozmadan elini salladı. “Olabilir. Bir Talagray Lejyon askeriyle sık sık sohbet edemiyorum.”

“Kendi rızasıyla buradaysa sorun yok,” dedim. “Ve siz medeni davrandığınız sürece, hanımefendi.”

“Bir hâkim kadar medeniyim. Genç yüzbaşıya çişinin nasıl koktuğunu sadece bir kere sordum.”

Strovi’nin yüzündeki gevşek gülümseme sönen bir mum ateşi gibi silindi.

“Buraya gelirken Yüzbaşı Miljin’e rastladım, hanımefendi,” dedim imalı bir tavırla. “Bir şey bulduklarını söyledi...”

Ana elini salladı. “Evet, sana ufak bir özet geçeceğim. Bunu daha sonra konuşuruz.”

Gözlerimi kıstım. Ufak bir özet mi? Meslektaşlarımızdan da mı kuşkulananmaya başlamıştı?

“Strovi bana Lejyon’un bu korkunç durumdan nasıl kurtula-cağımızı anlayabilmek için eski tarih kitaplarını araştırdığını an-latıyordu, Din,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Yaklaşık olarak altmış sene önce, İmparatorluk’ta korkunç bir ihlal meydana gelmişti ve bunu ancak *ikinci* deniz canavarının gelmesini bekleyerek, tam ihlal noktasında öldürüp leşini aşılması mümkün olmayan bir engele dönüştürerek, yani deliği tıkayarak çözebilmişler! *Harika*, değil mi?”

“Devasa bir leşin harika olabileceği kadar, hanımefendi,” dedim.

“Bu sefer, biraz farklı bir yöntem izleyecekler,” dedi. Parmaklarını balığa batırdı, pembe renkli ince bir parça aldı ve ağzına attı. “Yüzlerce savaş topunu ateşleyen binlerce asker yerine, tek bir atışla bir deniz canavarını öldürebilecek –teorik olarak– bir tür havan inşa ediyorlar. Bir titan katili.”

“Nusis bundan bana söz etmişti sanırım,” dedim. Strovi’ye baktım. “Havanda kapsamlı greftler kullanılması gerekiyormuş, değil mi?”

“Patlayıcı toz için,” dedi Strovi. “Yeni bir varyant. Canavarlardan birini delebilmesi için çok daha güçlü olması gerek. Ama havanlarla ilgili ayrıntılı sorularınızı yanıtlamaktan büyük keyif alıyor olsam da hanımefendi, Komutan-Prificto Vashta beni buraya başka bir görevle yolladı. Size elimden geldiğince soruşturmanızda yardımcı olacağım.”

“Muhteşem.” Ana yattığı yerden kalkmadan bir parça balık kaptı ve bana uzattı. “Bir parça tartun ister misin, Din? Strovi istemediğini söyledi ama daha bugün yakalanmış.”

Parmaklarının arasından sarkan ince pembe et şeridine baktım. “Ben de yememeyi tercih ederim, hanımefendi.”

“Sen bilirsin.” Eti ağzına attı. “Nusis başka neler dedi, Din? Jolgalgan’la ilgili faydalı bir şeyler öğrendin mi?”

“Fazlasıyla faydalı şeyler öğrendiğimi söyleyebilirim, hanımefendi,” dedim alçak sesle. Jolgalgan’ın belgelerini kucağına koydum. Ana doğruldu, kâğıtlara balık bulaştırmasına aldırış etmeden sayfaları karıştırmaya başladı.

“Konuşmaya başla, evlat,” dedi sert bir sesle. “Hemen.”

Nusis’in anlattıklarını harfi harfine tekrarlardım. Ben devam ettikçe, Yüzbaşı Strovi’nin gözleri irileşti ve Ana sayfaları daha da hızlı karıştırmaya başladı.

Lafımı tamamladıktan sonra kısa bir sessizlik oldu.

Sonra yüzbaşı bağırdı. “Tamam o zaman! Onu buldunuz, değil mi? Jolgalgan denen kadın suçlu olmalı! Harika bir iş çıkardınız!”

Gergin bir hâlde başımı salladım. Daha önce bir başka İyale'tin kıdemli bir görevlisinden, hele ki bir Lejyon askerinden böyle bir iltifat duymadığım için ne yapacağımı şaşırdım.

“Biliyor musunuz,” dedi Ana düşünceli bir ifadeyle. “Ben de aynı fikirdeyim...”

“Ben hâlâ nedenini anlayamadım, hanımefendi,” dedim. “Neden o kadar Mühendis'i bu şekilde öldürdü?”

“Bir kere Oypat'taki beneklicam salgınını durdurması gerekenler Mühendisler ve Biyologlardı, değil mi?” dedi Ana. “Burada olmayan meslektaşlarımız alınmasınlar ama kantonun tamamı öldüğü için pek de başarılı oldukları söylenemez. Nusi'sin dediği gibi, birçok Oypati derin bir kin besliyor. Çılgın bir Biyolog Oypati'nin beslediği kinle neler yapabileceğini hayal etmek güç değil. Bir grup genç görevliyi öldürerek ne elde etmeye çalıştığından emin değilim ama... *kusursuz* bir şüpheli doğrusu.” Başını yana eğdi. “Tek soru... neden şimdi?”

“Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?” dedi Strovi.

“Senelerdir bir Biyolog olarak çalışmış. Acaba... onu harekete geçiren şey ne oldu? Dahası, şu anda nerede?”

“Lejyon hızlı hareket eder,” dedi Strovi. “Bütün kapıları ve yolları izliyoruz. Onu kısa sürede bulacağımızdan eminim.”

“Olabilir,” dedi Ana. “Ama katilimiz gerçekten de oysa, zeki ve kaçmakta usta olan bir kadın. Yüzünü gizlemek için dergin macunu kullandı ve ülkede nasıl hızla oradan oraya gideceğini biliyor. Şu anda nerede olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. Ama bir yere varmaya başladık galiba, çocuklar! Elimizde *kim* sorusunun yanıtı var. *Nasıl* sorusunun yanıtı da olabilir... çünkü Jolgalgan Mühendislerin gizli toplantılarından birine gitti ve hepsini orada zehirledi. Senin ve Miljin'in dünkü çalışması sayesinde, *ne za-*

man sorusunun yanıtını da biliyoruz, Din. Mühendisler ihlalden sekiz gün önce, Kyuz ayının altısındaki son toplantılarında zehirlendiler. Şimdi, sadece *nerede* sorusunun yanıtını bulmamız gerekiyor. Strovi de zaten geri kalanını çözmemiz için gerekli olan materyalleri verdi!” Ana gözleri bağlı bir hâlde ona döndü. “Bu siparişler şehirdeki bütün eğreliotu kâğıdı değirmenlerinden geldi, değil mi yüzbaşı?”

“Evet, hanımefendi,” dedi Strovi. “Bulabildiğimiz her üreticiden bilgi aldık.”

“Tamam, büyük siparişleri bulmamız gerek. İhlal günü ya da yaklaşık olarak sekiz gün önce verilen siparişler, yani, zehirlenmenin gerçekleştiği tarih.” Dudaklarını büzdü, sert bir kıkırdak parçasını çiğnedi. “Bence dört seçenek var,” dedi.

Strovi şok geçirdi. “He-hepsini okudunuz mu, hanımefendi?”

“Sohbetimiz ilginçti, Yüzbaşı,” dedi Ana. “Ama *tüm* dikkatimi vereceğim kadar da ilginç değildi...” Göz bağını çıkarmadan dört farklı kâğıdı aldı, dizlerinin üstünde yürüyerek Strovi’nin bacaklarını bulmaya çalıştı ve kâğıtları kucağına bıraktı. Sonra, öne eğilip parmaklarıyla üstteki kâğıtta bir satırı işaret etti. “Şu değirmen... Ostrok’un ki? Görüyor musunuz? İhlalden dokuz gün önce dört panel sipariş edilmiş.”

Strovi, Ana’nın özel alanına girmesinden, başının dizlerinin üstünde olmasından ve işaretparmağıyla üzerine bastıracağı kâğıdın apış arasında olmasından dolayı paniğe kapılmış gibiydi. “Ahh. E-evet, hanımefendi,” dedi. “Görüyorum.”

“Sonra, bir de şuradaki var.” Ana sert bir şekilde kâğıdı dürttü. Strovi irkildi. “Rakmon. İhlalden beş gün önce *altı* eğreliotu kâğıdı paneli sipariş edilmiş.”

“E-evet ve...”

“Ve bir de *şu* var.” Parmağını kâğıda daha da sert bir şekilde bastırdı. Strovi hafifçe cıyıkladı.

“Ana!” dedim.

“Ha?” dedi. “Ne oldu, Din?”

“Bence size inandı. Öyle değil mi, Yüzbaşı?”

Strovi hızlı hızlı başını salladı. “E-evet. Elbette. Kesinlikle inandım, hanımefendi.”

“Tamam,” dedi Ana yumuşak bir sesle. Yüzbaşının kucağından uzaklaştı ve kâğıtları sallayarak esnedi. “Neyse. Bunlar Din’in başarıyla oluşturduğu zaman akışına uyan ilk üç seçenek. Ama hiçbirinin en iyi adaylar olduğunu düşünmüyorum.”

“Ama... şimdi bana size az önce verdiğim *bütün* eğreliotu kâğıdı siparişlerini hatırlayabildiğinizi mi söylüyorsunuz?” dedi Strovi sarsılmış bir hâlde. “Bunlardan herhangi birini istediğiniz zaman hatırlayabiliyor musunuz?”

Ana sırttı. “Ben *ilginç* olan her şeyi hatırlarım ve analiz ederim, Yüzbaşı. Bu konu ilgimi çekti. En azından, şu âna kadar.”

Bu cümleye aşina olduğum için sırttım. Merak etmeden edemedim: Ana aslında bir kazıcı mıydı? Geçirdiği değişim bu muydu? O sırada yerde yatarken parmaklarıyla okuduğu sözcükleri mi hatırlıyordu? Ama böyle olması mümkün değildi. Benim gibi kazıcılar büyük miktarda bilgiyi anında hatırlayabilirdi ama Ana’nın sergilediği gibi çılgın sezgisel çıkarımlar yapamazdık.

“Bu listelerde olan şeylerin değil *olmayanların* daha çok ilgimi çektiğini söylemem gerek,” diye devam etti Ana. “Sorularınıza yanıt vermeyen birkaç işyeri var, Strovi. Üstelik siz kapılarına birkaç Lejyoner yollamış olmanıza rağmen. Şu dükkân dahil,” dedi. Parmağını kâğıda bastırdığında, kâğıdı delmesine ramak kalmıştı. “Eğreliotu kâğıdı değirmencisi Yonas Suberek. Bu adam bilgi ricanıza yanıt *vermedi* ve burada bilgi alınamadığı yazıyor.”

Strovi afallamıştı. “Ah... Ben o araştırma sırasında orada değildim, hanımefendi. O yüzden, dediğinize inanıyorum. Ama yapabileceğimiz tek şey soru sormak. İnsanları orada olup yanıt vermeye zorlaya...”

“Ama!” dedi Ana. Öbekten bir kâğıdı daha kaptı ve elinin tersiyle vurdu. “Komşusu da bir *değirmenci*. Linz Kestip isimli bir adam. *Kestip* size en yeni eğreliotu kâğıdı siparişlerini söylemiş... Bunlara komşusu, yani görüşemediğiniz Suberek’in siparişi de dahil! Bir bakıma, Kestip’ten Suberek’e envanter transferi olmuş. Altı eğreliotu kâğıdı paneli için! *Yüklü* bir miktar. Söz ettiğim dördüncü sipariş bu. Dahası, en iyi adayımız.”

Üst üste söylenen isimler, tarihler ve rakamlar yüzünden şaşkına dönmüş olan Strovi yardım ister gibi bana baktı.

İç çektim. “Hanımefendi... Bu siparişin önemi ne?”

“Önemi *büyüklüğü*, Din. Kestip şu anda ortalıkta olmayan Suberek’e fazla miktarda eğreliotu kâğıdı sattı ve yüksek bir fiyata sattı. Sanki Suberek kendi envanterini aşan çok büyük bir sipariş almış, bir an önce eksikliğini tamamlamaya çalışmış.” Sırıtarak bana baktı. “Bir de tarih konusu var. Bu işlem ihlalden *yedi gün* önce gerçekleşmiş.”

Durumu anlamaya başladım. “On Mühendis’in zehirlendiğini düşündüğümüz tarihten bir gün sonra...” dedim.

“Evet. Suberek’e Mühendisler zehirlendikten *hemen* sonra gizemli bir kişi tarafından çok yüklü ve acil bir eğreliotu kâğıdı siparişi verildiği belli. Bu sipariş o kadar büyük ki tamamlayabilmek için komşusundan paneller satın almak zorunda kalmış! Komutan Blas zehirlendikten hemen sonra bahçıvanın telaşla eğreliotu kâğıdı kapıyı yenisiyle değiştirmesi gibi ama çok daha büyük bir siparişle. Ama şimdi... Suberek Lejyon askerleri olsa bile kimseye kapısını açmıyor.”

Strovi endişeli bir ifadeyle öne eğildi.

“Suberek denen bu adamın tehlikede olabileceğini mi düşünüyorsunuz, hanımefendi?” diye sordum.

“En azından, nerede olduğunu öğrenmek isterim. Ayrıca, bu siparişin nereye *yollandığını* da öğrenmek istiyorum. Çünkü orası Jolgalgan’ın zehri getirdiği ya da zehirlenmenin gerçekleştiği yer olabilir.” Yüzünü Strovi’ye çevirdi. “Akşamüzeri oldu. Sırf belgeleri karıştırarak neredeyse bütün günü harcadık. Soruşturma

ekibinin geri kalanına öğrendiklerimizi aktaracağım... ama so-
kağa çıkma yasağı Lejyon çalışanları dışında herkes için geçerli,
değil mi?”

“Doğru, hanımefendi,” dedi Strovi.

“O hâlde, yanınıza Din’i alıp Suberek’in eğreliotu kâğıdı de-
ğirmenine gitmenizi ve adamın orada olup olmadığına bakma-
nızı istiyorum. Mühendislerin reaktif anahtarını da al, Din...
Siparişin nereye yollandığını öğrenirsen gerekli olabilir.” Parma-
ğını havaya kaldırdı. “Ama sen gitmeden, Din... Biraz konuşabi-
lir miyiz?”

Kapının kapanmasını bekleyip, “Bugün nasıl gitti, hanımefen-
di?” diye sordum.

“Sonuçsuz kaldı,” diye iç çekti. “Miljin cesedi, parayı ve duvar
pasosunu buldu. O kadar öfkeliydi ki resmen şok içindeydi. Bun-
ları Uhad’a götürdü, Uhad da aynı tepkiyi verdi. Uhad bulunan
şeyleri Kalista’ya gösterdi, Kalista da *onlar* gibi tepki verdi. Son-
ra, Miljin Nuis’i getirmek için gitti –sanırım, o sırada karşıla-
ştınız– ve Nuis’in de onlar gibi öfkeli olduğunu ve şok geçirdiğini
tahmin ediyorum. Bugün fazlasıyla rol yaptım ve bunaldım, Din
ama meslektaşlarımızın hiçbirinden ters bir tepki görmedim.
Hepsi olması gerektiği gibi tepki verdi.”

“Artık onlara güveniyor musunuz?”

“Hayır. Hâlâ bir terslik olduğunu hissediyorum. Henüz ne ol-
duğunu anlayamadım. Ama... bu gece gözlerini dört aç. Cinayet
mahallini araştırmamız gerek ve dışarıda bir yerde bunu *yapma-
mamızı* isteyen birisi var. Strovi güvenilir bir adam gibi ama...
sen yine de elini kılıcına yakın tut.”

Duraksadım. “Kılıcım... hâlâ tahtadan, hanımefendi.”

Kaşlarını çatıp başını yana eğdi. “Ha. O zaman... çizmeleri-
nin bağcıkları mutlaka sıkı sıkı bağlı olsun ki arkana bakmadan
kaçabil.”

Yirminci Bölüm

STROVI VE BEN, sokağa çıkma yasağı zillerinin sesi kesildiği anda kuleden çıktık. Şehrin sokakları artık sessiz ve boştu, ay ışığının azıcık aydınlattığı binalarsa bulutların arasında kalmıştı. Etrafta Strovi'nin ve devriye gezen Lejyonerlerin elindeki fenerlerden başka fener ya da ışık yoktu.

Strovi yanımda yürümüyor olsaydı, yirmi adımda hapse atılırdım: Bir Lejyoner bizi her gördüğünde hızla yanımıza geliyordu ama yüzbaşığı görünce duraksıyor, eğilip selam veriyor ve yola devam etmemize izin veriyordu. Strovi de sık sık onları yüreklendiren bir şey söylüyor ya da sırtlarına bir şaplak atıp iyi geceler diliyordu. Gecenin karanlığında, çok daha yaşlı ve benden çok daha rahat görünüyordu. Kendime hemen hemen aynı yaşta olduğumuzu hatırlatmak zorunda kaldım.

“Kaçaklar,” dedi bir köşede, neredeyse özür diliyormuş gibi.

“Anlamadım, efendim?” dedim.

“Bu yüzden bu kadar çok devriye var. Genellikle, sokaklar geceleri güvenli değil. Duvarlardan gizlice geri dönmeye, kantondan çıkmaya çalışan çok fazla isyancı ve kaçak var. Yüzbaşı Miljin dün yanındayken çılgınca davranmış, kılıcını etrafa sa-

vurmuş olabilir ama o konuda yanılmıyordu. Kaçaklar gündüzleri evlerde gizleniyorlar, geceleri harekete geçiyorlar.”

Esnediğimi belli etmemeye çalıştım ama başaramadım. “A-anlıyorum, efendim. Bunu dikkate alacağım.”

Anlayışlı bir tavırla gülümsedi. “Yorgun musun?”

“Biraz, efendim. Bir kulede o kadar yüksek bir katta uyumaya alışık değilim. Özellikle de rüzgârla birlikte sallanan bir kulede.”

“O zaman, bir istasyonda mola verelim. Ben de bir enerji içeceği içebilirim doğrusu.”

Beni sokakta kocaman siyah bir çadırın kurulu olduğu bir sonraki köşeye götürdü. Farklı zırhlar içindeki Lejyon askerleri çadırın önünde dolanıyor, dinleniyor, ekiplerini kuruyor ya da talimat alıyordu. Uzun boylu olduğum hâlde, bu adamlardan bazıları benden daha uzun boylu, daha iriyarı ve daha güçlüydü; isteseler beni ikiye ayıracak kadar kuvvetli, değiştirilmiş adamlardı. Ama Strovi beni arka tarafa götürürken, hepsi yüzbaşıya selam verdiler, başlarını eğdiler ve saygıyla köprücükkemiklerine vurdular.

Çadırın arka tarafında alevleri parlak ve titrek kil bir ocak vardı. Üç genç yanına çömelmiş ateşi karıştırıyor ve içi su dolu kazanlarla ilgileniyordu. Strovi iki parmağını kaldırıp işaret verince, bize iki fincan çay getirdiler ve kil bir kâsedan fincanlara birer parmak fıçı şarabı koydular.

Strovi fincanını bana kaldırdı. “Enerji içeceği. Clar çayı ve şekerli şarap. Saatlerce şehirde yürüyeceğiz, Kol. Bir dikişte bitir.”

Kendisi çayı bir dikişte içince, ben de aynı şeyi yaptım. Sıcaktı, keskin şekerli bir tadı vardı ama kötü değildi. Kemiklerimin anında ısındığını, sonra beynim bir tencerede haşlanıyormuş gibi alt kısmında garip bir fokurdama hissettim.

Strovi yüz ifademi görünce sırıttı. “Biyologlar harika değişimler yarattılar ama bu clar çayı suşu favorim.”

İçimizi ısıtan ateşin karşısında çayımın son damlalarını da içerken –“Son yudumu neredeyse çiğneyebiliyorsun,” dedi Strovi– kibarca Iudex’teki ve Daretana’daki işimi, Ana’yla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sordu. Garip bir histi: Aylardır kimseyle –hele Ana’yla– böyle havadan sudan sohbet etmemiştim ama imparatorluk hizmetinin kusursuz bir örneği olan Strovi gibi birisiyle kesinlikle konuşmamıştım. Adamın hareketleri rahat ve zarifti, yüzü yakışıklı ve asildi ve açık yeşil gözlerine her daim yansıyan bir gülümsemesi vardı.

“Biraz medeniyet iyi geldi, değil mi?” dedi çayımızı bitirdiğimizde. “Eksik olan tek şey bir tütün çubuğu.”

“Ha. Bir dakika, efendim,” dedim. Cebimden Miljin’in bana verdiği filizlenmiş saman tütün çubuğunun yarısını çıkardım.

Strovi güldü. “Sihir! Orada başka neler gizlediğini merak ediyorum.” Gençlerden birine bir işaret verdi ve ateşte kızdırdıkları bir demir çubuk getirdiler. Strovi bunu çubuğun ucuna tuttu ve alev alana dek emdi. Sonra içine derin bir nefes çekip dumanı keyifle burun deliklerinden dışarı verdi. “Epeydir bu kadar kaliteli ot içmemiştim. Bunu nereden buldun?”

“Miljin’den,” dedim. “Şey, aslında Miljin onu hadım etmekle ve bağırsaklarını deşmekle tehdit ettikten sonra, ona memnuniyetle çubuğunu veren Signum Vartas isimli birisinden aldık.”

Strovi keyifsizce güldü. “Yaşlı ama hiç değişmemiş deşene. Bir çekicin altı darbesi kadar kibar, demir eldivenin içindeki demir yumruk.”

“Çok doğru, efendim.”

“Bu kadar resmî olmana gerek yok, Kol. Yani, aslında sen beni yönlendiriyorsun, öyle değil mi?”

Buna ne yanıt vereceğimi bilmedim. Deneyimli bir askeri benim yönlendirdiğim fikri inanılmazdı.

Çubuğu bana uzattı. “Sen devam et. Bu, sana ait. Hepsini ben içmemeliyim.”

Tütün çubuğunu ondan alıp dudaklarının değdiği noktadan içime derin bir nefes çektim. Daha önce hiç tütün çubuğu içmemiştim –bu tür bir alışkanlığa gücüm yetmezdi– ama kendimi karnımda âdeta bir dansçı gibi dönen duman tadının keyfini çıkarırken buldum.

“Alışabileceğim bir şey bu,” dedim.

Güldü. “Konik şapkanla ve tütün çubuğunla buraya alışmış gibisin.”

“Sadece görünüşte öyle, efendim. Kendimi burada bulacağım hiç aklıma gelmemişti. Geçen ay maaşımı yolsuzluk olaylarını çözerek kazanıyordum.”

“Ama çok da sıradışı bir durum değil.” Strovi titrek ateşin ışığında içeri girip çıkan Lejyonerlere baktı. “Buraya anlaşmalar yapan, sözleşmeler imzalayan ya da hayatlarının bir kısmını bir avuç talint için feda eden pek çok kişi gelir. Ama buraya geldiklerinde, yan yana durduklarında ve gizlediklerimizi fark ettiklerinde... İşte, o zaman anlarlar.”

“Neyi, efendim?”

“İmparatorluk’un gerçekte ne olduğunu.” Gülümsedi. “Oradaki duvarlar var ya... Bazıları dört yüz senelik. Khanum’un hâlâ bu topraklarda en güçlü olduğu zamanlarda inşa edilmiş. Eski insanlar tarafından planlanmış, yapılmış ve idare edilmiş; bazıları Biyologların şu anda yapabileceği her şeyden daha garip. O ilk taşlar oraya koyulduğundan beri, tek bir deniz canavarı bile Titan’ın Yolu’nda yürümemiş, iç karaya girememiş. Dahası, *kimse* Khanum Vadisi’ne yaklaşmamış. Acı çektiğimiz, çalıştığımız ve hizmet verdiğimiz için.” Hülyalı bir ifadeyle gülümsedi. “İmparatorluk yanındaki ve karşıdaki insanlardır. Duvarlarda savaşıyor, eski halk tarafından yerine getirilen görevleri devralmış olan kişilerdir. Bizler İmparatorluk’un geri kalanının etrafında döndüğü dayanak noktasıyız. Bu hizmette ve uzun tarihi karşısında hepimiz eşitiz ve sıradanız.” Duraksadı. “Belki bu konuda biraz duygusal davranıyor olabilirim.”

“Talagray’ın daha duygusal olmaya ihtiyacı var bence,” dedim dürüstçe. “Özellikle de öğrendiklerimizden sonra, efendim.”

“Hah! Ama gerçekten de bu kadar resmî davranmana gerek yok.” Gülümsemesi silindi. “Yani, Immunisine ilk ismiyle hitap ediyorsun.”

“Ana... farklı, efendim. Bunu gördüğünüzden eminim.”

“Evet ama...” Artık gülümsemedi. “Sen benim İyaletimden değilsin. Ben de farklı olabilirim. İstersen bana sadece Kepheus diyebilirsin.” Yüzünde garip, samimi bir ifade belirdi ve gözlerimin içine baktı. Samimi sözlerine rağmen, ateşin ışığı altında, şakaklarına yapışmış kıvrıkcık saçlarıyla gözüme birden çok yalnız göründü. Kendime kontrollü ve mesafeli olmam gerektiğini hatırlattım.

“Boş ver,” dedi aniden. “Belki de çizgiyi aşıyorumdur. Affedersin. Yola devam etsek iyi olur, değil mi?”

Başımı salladım ve peşinden karanlığa çıktım.

Suberek’in mahallesine vardığımızda, hava zifiri karanlık olmuştu. Ana’nın dediği gibi, Suberek’in eğreltiotu kâğıdı değirmeni, kasabanın sanayi bölgesindeki birçok değirmenden sadece biriydi; o bölge kanalların yanına inşa edilmiş, her biri tekerleklerine ve mekanizmalarına güç veren sudan faydalanan yüksek, dar ahşap yapılarla doluydu. Değirmenler ahırlarıyla ve arka tarafta vagonlarındaki yüklerini boşaltmak için kullanılan büyük kapılarıyla birbirine benziyordu. Yıldızların ışığının altında, iri tekerlekler kıpırtısız, mavi ve hayalet gibi görünüyordu. Gündüzleri etraf cıvılcıvılcı olmalıydı ama o gece garipti ve başka bir dünyaya ait gibiydi.

Strovi karanlıkta bir yeri işaret etti. “Sondaki. Evet, orası olmalı.”

Dikkatle Suberek'in değirmenini inceledim. İçerisi karanlıktı, tek bir ışık bile açık değildi. Eğreliotu kâğıdı duvarlar temiz ve kalındı, aynı zamanda kumtaşı direklerle çerçeve içine alınmıştı. En şiddetli depremlere bile dayanabilecek kadar sağlam görünüyordu.

"Kapıyı çalacağım," dedi Strovi ikimiz oraya yaklaşırken, "ama yanıt gelmezse, Lejyon yetkisiyle içeri girebilirim. İçeri kolaylıkla giremezsek, bu adamın hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için zorla gireceğiz. Sence de mantıklı mı?"

"Evet, efendim," dedim.

Keyifle gülümsedi. "Eğlenceli olacak. Sanırım bir eve ilk kez izinsiz gireceksin."

Buna yanıt vermemeyi tercih ettim.

Strovi adamın ön kapısına yaklaşıp elindeki feneri kaldırdı. Peşinden giderken, değirmenin ahırları karşımızda belirdi. Çit kazıkların arkasındaki gölgeler, Strovi'nin fenerinin ışığında kıpırdadı, titredi ve o noktadaki karanlık hareket ediyormuş gibi bir izlenim yarattı. Belki de bunun nedeni damarlarımda akan clar çayıydı ama hiç hoşuma gitmedi.

Ben ahırlara bakarken, Strovi kapıyı tıklatmak üzere elini kaldırdı. Tam o sırada bir şey fark ettim ve bunu yapmasına fırsat vermeden elini geriye çektim.

"Ne oldu?" dedi.

Başımın ahırın azıcık aralık duran kapısını işaret ettim. Sonra, ahır kapıları sıkı sıkı kapalı duran diğer değirmenleri gösterdim.

"Kapı açık duruyor," diye fısıldadım. "Bir terslik var."

Strovi önce kapılara, sonra bana baktı. Başını salladı, kılıcını çekti ve birlikte ahırlara doğru yürümeye başladık.

İçindeki ufak avlu bomboştu; etrafta araba çekmek için kullanılan midilliler, katırlar ya da yabandomuzları yoktu. Birkaç öbek gübre vardı ve büyük bir kısmı yağmur yüzünden yumuşamıştı. Köşeye istiflenmiş olan samanları ellediğimde, yumuşak ve nemli olduğunu fark ettim. Kokladığımda burnuma mantar

kokusu geldi. En azından, birkaç gündür dışarıda kalmış olmalıydı.

Strovi'ye feneri indirmesini işaret ettim. Dediğimi yaptığında, ayaklarımızın altındaki çamuru inceledim. Orada çoğu benimkilerden daha iyi çizmelere ait bir sürü iz ve şekil gördüm ama tek bir toynak izi, herhangi bir hayvana ait bir iz yoktu. Dahası, ıslak giysilerimin şahitlik edebileceği gibi o gün yağmur yağmıştı.

Tekrar değirmene bakıp düşündüm. Pencereleeri inceledim, içeride bir kıpırtı var mı diye dikkat kesildim.

Derken, rüzgâr bir anda şiddetlendi. Havada hafif ama belirgin bir koku hissettim. Rüzgâr kesildiğinde koku da kayboldu ama bunun ne olduğunu biliyordum: Çürüme ve bozulma kokusuydu.

Eve bakmaya devam ettim. Kulaklarımda kan akışımın uğultusunu, sırtımdan terler aktığını ve belimdeki tahta kılıcın ağırlaşıp sarktığını hissettim.

Strovi'nin yüzü fener ışığında solgun gözüküyordu. “Bir terslik var,” diye fısıldadı.

Bu, bir soru olmadığı hâlde başımı salladım. Sonra, sessizce yan kapıya gittim, çömelip burnumu alttaki aralığa yaklaştırdım ve içime bir nefes çektim.

Ölüm kokusu boğucuydu, Aristan'ın evinden sonra bu kokuyu iyi biliyordum. Gözlerim sulandı ve öksürmemek ya da öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Kapıdan geri çekildim ve ahırların köşesine gittim.

Strovi fenerini kaldırarak peşimden geldi. “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“İçeride ölü bir şey var,” dedim alçak sesle.

Gözleri irileşti. “Sığınak aşkına... Emin misin?”

“Evet, efendim. Günlerdir bu ahırlara tek bir hayvan bile gelmemiş. Ama yerde bir sürü çizme izi var. Daha saatler önce yağmur yağdı. O yüzden, bu izler çok yeni... ama içerideki ceset yeni değil.”

Strovi eve dönüp başını yana eğdi. Sonra, feneri yere koydu ve üstünü kapatıp ışığı söndürdü.

“Hâlâ içerideler,” diye fısıldadı. “Öyle değil mi?”

Bir şey demedim.

“Gidip bir Lejyon devriyesi getireceğim. Onlar gelince evi kuşatabiliriz.”

Ayaklarımızın dibindeki fenere bakıp düşündüm. Mideme bir panik hissi yayılmaya başladı.

“Bir dakika. Feneri tekrar yakın,” dedim.

“Ne? Lanet olsun, ışığı görürler!”

“Işığı *çoktan* ön pencerelerden gördüler. Burada olduğumuzu biliyorlar.”

“Yani?”

“Yani, ışığın bir anda söndüğünü ama uzaklaşmadığını gördülerse endişelenirler ve...”

Derken, kapı açıldı ve dışarı çıktılar.

Karanlıkta hafif zırhlı, kemerleri ve düğmeleri loş ışıktaki parıltıya dayanan beş iriyarı adam gördüm... Elbette, kılıçlarının uçları da parıltıyordu.

Bunlar İmparatorluk uzun kılıçlarıydı. Parlak ve hafif bir ışıltı saçan kılıçlardandı. Birisini hızlı ve kolay bir şekilde öldürmek için yapılmış ciddi silahlardı. Adamlar ne bağırdılar ne de bir uyarıda bulundular. Sadece kılıçlarını çekip üzerimize yürüdüler.

Strovi benden çok daha hızlı tepki vererek hemen kendisini korumak için kılıcını çekti. Ona saldıran adam yaklaştı ve kılıcını soldan sağa doğru yanlamasına aşağı indirdi. Strovi kılıcıyla onu savuşturdu ve öne adım atıp pozisyon aldı. Cesur yüzbaşının bir saniye daha yaşayıp yaşamayacağını görmek için onu izledim. Ama tam o sırada ikinci saldırgan kılıcını havaya kaldırıp bana saldırınca, düşünebildiğim tek şey kılıcının keskin tarafı oldu.

Neler olduğunu idrak edemedim ya da inanamadan kılıcın yaklaşmasını izledim ve gözlerim seğirip titremeye başladı.

Her şey yavaşladı.

Etrafımdaki adamların kılıçlarını, ayaklarını ve omuzlarının pozisyonlarını okudum. Bileklerinin, dizlerinin, kalçalarının açılarını. Kılıçlarını, balçaklarını nasıl tuttuklarını, bir kılıcın kenarının eğimini. Her şeyi okudum ve hafızama kazıdım.

Sonra harekete geçirildim.

Bunu ancak böyle tarif edebilirdim: Ben kıpırdamamıştım ama iskeletim etrafımdaki etler tarafından bir anda ileri ittirilmiş gibi kaslarım beni harekete geçirdi.

Saldırgan yaklaşırken arkamdaki ahır duvarına dikkat ederek geriye sıçradım. Sonra, tahta kılıcımı çekip iki elimle havaya kaldırdım ve sağ dirseğimi yukarı atarak saldırganımın kılıcının üstüne indirdim.

Saldırganımın kılıcının antrenman kılıcımı ortadan ikiye ayırması gerekirdi ama kendi silahımı öyle bir açıda tutuyordum ki adamın kılıcı, kılıcımı ortadan bölmek yerine kenarını tıraşladı. Kılıcı benimkinin içinde kaldı, tahta ve kurşun kısmına saplandı. Adam böyle bir şey beklemediği için şaşkınlıkla bağırdı.

Gözlerim kapandı. Antrenmanımla ilgili anılarım zihnime ve kaslarıma akın etti.

Aklıma bir anda eski düello öğretmenim Princeps Trof'un nasıl bağırdığı geldi: *Bir kılıç darbesini doğru pozisyonda durdurursanız, vücutlarını yararsınız, çocuklar. Unutmayın, lanet olasıca bir kılıçla sadece kılıç dövüşü yapmazsınız!*

Yaşlı Trof ne yapmamız gerektiğini göstermişti.

Ve ben bunu hatırlıyordum.

Yine harekete geçirildim.

Öne adım attım, karanlıkta sağ dirseğimi var gücümle adamın boğazının olduğunu tahmin ettiğim noktaya indirdim. Ama dirseğimin altında kıkırdakların çatırdadığını ve etrafa sıcak kanlar fışkırdığını hissettim, dirseğim burnuna inmişti.

Karanlıkta acı içinde bağırdı ama bunu umursamadım: Kaslarım beni hareket ettiriyor, ne yaptığımı düşünmeme gerek kalmadan aylar önce öğrendiğim sayısız düello adımlarını atmam için yol gösteriyordu. Sol elimi öne savurup adamın bileğini yakaladım, sert bir şekilde aşağı indirdim ve kılıcımın kılıcını sola ittim.

Eli yavaş yavaş gevşedi, kılıcı bıraktı. Adam arkaya doğru düşerken kılıcının sapını sıkıca kavradım, basit tahta kılıcımın içinden çıkardım ve iki elimle tutup pozisyon aldım.

Artık imparatorluk kariyerimde ilk kez gerçek bir kılıcım vardı. Karşımdaki karanlık avluya baktım.

Strovi hâlâ ayaktaydı, iki adamla savaşıyordu. Kılıcını kaptığım adam sağımda yere yıkıldı. Dördüncü bir adam bağırarak ve uzun kılıcını soldan sağa savurup omzuma ya da boynuma indirmeye çalışarak solumdan saldırdı.

Gözlerim kapandı. Hareketi ve pozisyonu okudum.

Seçeneğinin kötü olduğunu anladım.

Yaşlı Trof'un sözlerini duydum: *Bir kılıç dövüşü tamamıyla savunmasız bırakmakla ve üstünlük sağlamakla ilgilidir! Kılıç nasıl indirildiğinde, yarıklar ve kesikler açıldığında, rakibinize daha çok fırsat verir? Bir hareket nerede ve ne zaman durdurulabilir? Kılıcın izlediği yol nerede başlar ve sona erer? İşte, çeliğin dili budur, çocuklar!*

Kaslarım beni yine harekete geçirdi, öne adım attırdı ve kılıcımı dik bir şekilde tutturup vücuduna saplanmadan önce saldırıganımın kılıcına isabet etti.

Çelik kılıçlar birbirine çarptığında, titreşimler bileğime yayıldı. Ama hareketi çok erken yarıda kestiğim için vücudunun tamamı savunmasız kalmıştı.

Üç parmak, diye bağırdı Trof anılarımda. *Üç parmak*, çocuklar! *Bir kılıcın ucu rakibinizi öldürebilmeniz için onun gövdesine ya da boynuna sadece üç parmak kadar saplanmalıdır! Fazla abartmayın!*

Kılıcımı sola çevirdim, adamın kılıcının sert bir darbe indireceği kısmı balçağımla yakaladım ve kılıcımın ucunu sola ve yukarı doğru itip boğazına sapladım.

Öksürdü, hırıltılı sesler çıkardı ve karanlıkta etrafa sıcak kanlar fışkırdığını hissettim. Ağzımda tuzlu bir tat hissettiğimde, gözlerim yanmaya başladı. Gözlerimi kırptırdım ve adam arka üstü geriye düştü.

Hareket etmeye devam ettim.

Sağımdan çığlık atarak, kılıcını öne savurarak bir başka adam geliyordu. Biraz daha ağır davranmış olsaydım, beni çok kötü yaralayabilirdi ama clar çayı bana enerji vermişti; gözlerim adamın hareketini anında algıladı, kaslarım da Trof'un bana bu tür bir hamleye karşı ne yapmam gerektiğini öğrettiğini hatırladı.

Hemen sağa, kılıcının keskin kısmından uzağa kaçtım. Kılıcının üstüne, sapını sıkıca kavradığı yere var gücümle bir darbe indirdim (*Kılıcın kavrandığı nokta, çocuklar, diye bağırdı yaşlı Trof kulaklarımda, her zaman tüm kılıç dövüşlerinin en güçsüz noktasıdır!*) ve öne adım atmaya, elini zorlamaya devam ettim. Bu sefer, balçağa daha yakın bir noktayı zorladım, onu engelleyecek olan darbeme yanıt vermesinin zorlaşacağını umdum.

Ellerindeki kemiklerin kırıldığını, kılıcımın başparmağını koparmış olabileceğini hissettim. Bağırdı, hızla döndü ve sağlam eliyle kılıcını kaldırmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Kaslarım beni öne itti, kılıcımı omzuna ve adam döndüğünde dizinin kenarına savurdu. Adam çığlıklar atarak çamurların arasına yığıldı.

Sağımdan boğuk bir ses geldi. Burnunu kırdığım adam öfkeyle bağırarak üzerime hücum etti. Elinde kılıç yoktu. Hiç düşünmeden tepki verdim: Gövdesinin orta kısmına, boynuna yakın bir yere hızlı bir darbe indirdim ve hemen geri kaçtım. Sendeledi, beni görmek için dönmeye çalıştı ve bu arada Strovi'nin mai fenerine çarptı. Fener açılırken avluyu mavi bir ışık kapladı ve onu net bir şekilde gördüm: Otuz, kırk yaşlarındaydı,

kırık burnundan ve sol köprücük kemiğinin hemen altındaki derin yarıktan kanlar akıyordu.

Gözlerini gözlerime dikti, dudakları sessizce kıpırdadı. Bir kâbustan uyanmış gibi acınası garip bir ifadeyle bana baktı. Arından yana doğru devrildi.

Yine hareket etmeye, ettirilmeye, öne çekilmeye, çamurlu avluda koşmaya başladım. Strovi köşede hâlâ iki adamla savaşıyordu ve adamların sırtı bana dönüktü.

Zihnimde bağırان, hatta böğüren Trof'un sesini duydum: *Rathras süvari birliği kaçan ruhları kovaladıklarında, bir mızrakla dizlerinin arkasına nişan alırlardı! Önce yere yıkın, sonra öldürün!*

Neredeyse çaresiz bir hâlde kılıcımın öne savruluşunu, ucunun adamın dizinin arkasındaki dokuyu parçalayışını izledim. Ama sonra...

Sol topuğum çamurlara saplandı. Ayağım öne kaydı. Neye uğradığımı anlayamadan çamurların arasına serildim ve saldırganlardan birinin bacaklarına çarptım.

Adam hırlayarak bana döndü. Kılıcını kaldırdığını, göğsüme nişan aldığını gördüm.

Ansızın boğazının yan tarafından kanlar fışkırdı. Yüzümde sıcak ve ıslak kanlar hissettim. Sonra, boş bir ifadeyle boynunu kavrayarak yere devrildi ve kanla kaplı kılıcı siyah bir tona bürünmüş olan Yüzbaşı Strovi'yi arkasında gördüm.

Strovi'nin son saldırganı nasıl öldürdüğünü görmedim. Gözlerim kanla doldu, başım çamurların arasında aldığı darbeden dolayı dönmeye başladı. Ama doğrulurken, sadece nefes nefese olan Strovi'nin avluda ayaktaki tek kişi olduğunu, bir yerden bir inleme sesi geldiğini fark ettim.

Sendeleyerek ayağa kalkıp afallamış bir hâlde etrafıma baktım. Eğitimimle ilgili anılar, vücudumdan bir perde gibi geri çekildi.

“Kim... Bu insanlar kim?” diye mırıldandım.

“Kimler mi? Esas *sen* kimsin?” dedi Strovi.

“Ne?”

“Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?” diye sordu. “Kaç, iki adamı mı öldürdün? Bir diğerini de etkisiz hâle getirdin.”

“Ben... sadece eğitimimi hatırladım,” dedim şaşkınlıkla.

“Sen... sadece bunu mu *hatırladın*? *Temel* eğitimini mi?”

“Evet. Neden?”

Düşünceli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Bunlar Lejyon kaçakları. Üniformalarından belli. Bu evde gizlenmiş olmalılar. Bir Iudex görevlisinin üç Lejyonerle dövüşmesi bir yana, bir taneyle bile dövüştüğünü gördüğüme inanamıyorum ama...” Yine başını iki yana salladı. “İnanılmaz. Gidip bir devriye bulacağım. Sen burada kal. Tamam mı?”

Başımı salladım. Ardından Strovi karanlıkta koşarak uzaklaştı.

Yirmi Birinci Bölüm

KAÇAKLARI ALMAK İÇİN Lejyon devriyesi geldi ve ahırlardan uzaklaşıp feci bir leş kokusu arasında değirmene girdim. Bir mağara kadar geniş, direklere iri desteler hâlinde eğreliotu kâğıtlarının asılı olduğu karanlık bir yerdi. Yıldızların cılız ışığı yüksek bir pencereden içeri sızıyordu ve makinelerin iskeletleri köşelerde çömelmiş gibi gözüküyordu. Bir yeraltı mezarına girmiş gibi hissettim ama o kadar şok içindeydim ki bunu umursamadım. Karanlıkta bir sandalyeye çöktüm ve oturup sadece dışarıdaki askerlerin mırıltılarını ve bağırışlarını dinledim.

Gözlerim seğirmeye, titremeye başladı. Yüzüme fışkıran kanları, ağızımdaki tuzlu tadı hatırladım. Bir adamın fener ışığının altında sessizce dudaklarını kıpırdatışını, gözlerindeki şaşkın ve incinmiş ifadeyi hatırladım. Vücudumun her yanı kurumakta olan kanla yapış yapıştı ve çitirdiyordu. *Hiç kıpırdamamak daha iyi olacak*, diye düşündüm.

Strovi fenerini havaya kaldırmış bir hâlde geri geldi. Odada etrafına bakındı, feneri masaya koydu ve ter içinde kalmış olan yüzü karanlıkta hafifçe parıldadı.

“Aşağıya açılan bir yer gördün mü, Kol?” diye sordu.

“Aşağıya açılan mı?” dedim bitkin bir sesle.

“Bodruma açılan bir yer. Etrafı dolaştın mı?”

Başımı iki yana salladım.

Karanlıkta ileriye baktı. “Onlarla konuştum. İçeri girdiklerinde orada bir şey olduğunu söylediler. Kaçaklar bu evin terk edilmiş olduğunu düşünmüşler ve bir pencereden içeri girmişler. Ama bodrum katına indiklerinde...” Yutkundu. “İudex’e haber yolladım. Birazdan bütün soruşturma ekibi burada olacak... Uhad ve diğerleri. Şimdilik...” Titreyen eliyle yüzünü sildi. “Ben-
ce odayı kazımalısın. Immunisi’nin isteyeceği şekilde etrafı incele. Tamam mı?”

Bakışlarımı boşluğa dikmiştim. Ne dediğini duyuyordum ama anlayamıyordum.

“Din?” dedi. “Din!”

“Ne?” dedim alçak sesle.

“Kalkıp etrafa göz atman gerek!” diye bağırdı. “Burası bir ölüm mahalli! Kalk ve... Ah, lanet olsun...”

Gömleğimin ön tarafını kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Sonra, şefkatli ama çaresiz bir ifadeyle yüzüme baktı ve cebinden bir mendil çıkardı.

“İlk çatışmandı, değil mi?” dedi.

Yanıt vermedim. Böyle bir soruya yanıt vermek anlamsızdı.

“Berbat görünüyorsun.” Mendiliyle nazikçe yüzümü temizledi, gözlerimi, burnumu ve ağzımı sildi. İç çekti ve, “Kılıcın,” dedi.

“Neyim?”

“Kılıcın. Temizlemen gerek. Kanlı bir şekilde kınına sokamazsın. Onurlu bir davranış olmaz.”

Aşağı baktığımda, kılıcımın hâlâ kanlı elimde olduğunu fark ettim. Hâlâ elimde olduğunun farkında değildim. Bileğimi nazikçe tutuşunu, kılıcı elimden alışını ve kanlı mendiliyle silişini izledim.

“İşte, oldu. Kusursuz değil ama... idare eder.”

Kılıcımı kınına soktum ama sığmadı; kın fazla kısa geldi, kılıcın en az dört parmak kadarı dışarıda kaldı.

“Bu... senin kılıcın değil mi, Din?” dedi.

“Tahta bir kılıcım vardı,” dedim. “Çatışmada kaybettim.”

“*Tahta mı?*”

“Henüz mezun olmadım, efendim. Hâlâ bir çırağım.”

İkimiz de kından taşan kılıca baktık. Sonra, Strovi kahkahalarla gülmeye başladı.

“Sığınak aşkına!” diye bağırdı. “İnanılmaz, inanılmaz!”

Her şeye rağmen gülümsedim.

Strovi cesetlerle ilgilenmek için yanımdan ayrıldı ve biraz toparlandıktan sonra değirmeni incelemeye koyuldum. Her biri İmparatorluk’un o bölgesinde yaygın olarak kullanılan panelleri oluşturan kadar eğreliotu öbeklerini kaynatmak, kolalamak ve düzleştirmek için kullanılan varillerle, pres makineleriyle, kayışlarla ve çeşit çeşit makineyle dolu garip, karmaşık bir yerdi. Bunları bilmeme rağmen, bu tür bir yerin nasıl işlediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ama ne yapmak için orada olduğumu biliyordum: O Mühendislerin zehirlenmiş olabileceği geceden hemen sonra kimin bu kadar büyük bir eğreliotu kâğıdı siparişi verdiğini öğrenmek istiyorduk, bir de orada yaşadığını bildiğimiz Suberek’in başına ne geldiğini.

Odanın ilerisindeki karanlık koridora baktım. Hem keskinleş kokusu orada daha güçlüydü hem de tavanda ve duvarlarda karasinekler dolanıyordu.

“En son seni inceleyeceğim,” diye fısıldadım karanlığa.

Tezgâhları ve dolapları inceleyerek belgeler ya da kâğıtlar aradım, Suberek’in bir siparişi, bir ismi ya da bir yerin adresini

yazmış olabileceği bir şey bulmaya çalıştım. Ama değirmencilikte kullanılan aletlerden ve materyallerden başka bir şey bulamadım. Bunların, makinelerin ve odanın tam ortasındaki üstü çizik kocaman bir çalışma tezgâhının dışında hiçbir şey yoktu.

Yan odaları inceledim. Eski bir şilte ve battaniye. Küllerle dolu eski bir ocak. Tıraş olmak ve giysi tamir etmek için kullanılan aletler. Suberek yalnız yaşıyor olmalıydı.

Tekrar karanlık koridora baktım.

Sineklerin vızıltısını duydum. İnsanın içine işleyen leş kokusunu hissettim.

Strovi'nin fenerini alıp içime derin bir nefes çektim ve koridora girdim.

Koridor kısa sürede daraldı ve bir merdivenle aşağı inilen bir giriş fark ettim. Ama merdivene doğru yürürken, havanın hareket ettiğini gördüm.

Hayır, hareket etmiyordu: Parıldıyordu ve titriyordu. Merdivenli boşluğun oradan dışarı akın eden karasineklerle kaynıyordu.

Feneri ellerimden birine takıp cesaretimi topladım ve karanlığa indim.

Keskin koku o kadar arttı ki gözlerim sulandı. Dünya etrafta dönüp duran, oraya girdiğime öfkelenmiş olan böceklerle doluydu. Ama bodrum kata indiğimde, feneri kaldırıp etrafıma baktım.

Aletlerin ve malzemelerin muhafaza edilmesi için ayrılmış ufak bir alandı. Yeniden işlemekten geçirilecek olan eğreltiotu kâğıtları gördüm. Tahta çerçeveler ve pres makinesi parçaları vardı. Bodrum katının en ucunda bir sandalyenin üstünde sırtı bana dönük olan birisi oturuyordu.

Kalın bir sinek perdesinin arkasında kalmış olan kişiye baktım. Cesaretimi topladım, birkaç adım attım ve siyah perde tereddütle açıldı.

Geniş omuzlu, tıknaz, kaba giysili bir erkek cesediydi. Omuzları ve sırtı eski kan lekeleriyle siyahlaşmıştı ama bir yara izi görmedim... henüz. Bu manzara bana çok tanıdık geldi.

Yere çömelip feneri cesedin kafasına tuttum. Kafatasının dibinde minnacık, siyah bir delik vardı. Tıpkı Aristan'ın cesedinde gördüğüm gibi.

Adamın yüzüne baktım, gördüklerimi zihnime kazıdım: Geçmişte tekrar tekrar kırılmış olan büyük bir burnu, seyrek bir sakalı, kalın kaşları ve kalay rengi bir takma dişi vardı. Kayıp değirmencimiz Yonas Suberek olduğunu tahmin ettim. Cesedinde başka kayda değer bir şey göremedim.

Bodrumun geri kalanına baktım, etraftaki molozları ve ıvır zıvırı karıştırıp bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım.

Yukarıdan boğuk, sert bir ses geldi; Miljin'di. "Kol!" diye bağırdı. "Aşağıda mısın, evlat?"

"Evet, efendim!" dedim başımı yukarı uzatarak.

Gri saçlarla çevrili başı merdivenlerin tepesinde belirdi. "Lanet olsun. Oraya sığmam mümkün değil..." Gözlerini kırptırdı, yüzüne uçuşan sinekleri kovdu ve gözlerini kıstı. "Kokuya bakılacak olursa bir cesedin yanındasın."

"Evet, efendim," dedim. "Bu, Suberek olmalı. Değirmenin sahibi. Ölmüş."

"Nasıl?"

"Başında bir delik var, efendim. Birisi başına delik açmış."

Gözlerini kıstı. "Başında bir delik mi... Sığınak aşkına. Diğer ceset gibi."

Başımı salladım, ciddi görünmeye çalıştım. "Aristan, evet. Ana ondan söz etti."

Gözleri kısarak bana baktı. "Strovi bana çamurların arasındaki o adamlardan senin sorumlu olduğunu söyledi. Doğru mu?"

“İki tanesini yüzbaşı hakladı, efendim. Diğerleri... bana ait olmalı sanırım, evet.”

Yüzünde çok garip bir ifade belirdi. “İlginç... Sadece hatırladığını söyledi. Öyle mi oldu?”

“Evet, efendim, eğitimimi hatırladım.”

“İlginç,” dedi yine. “Hımm. O hâlde, seni buradan götürelim. Bütün ekip buraya geliyor. Hiç şüphesiz yakında seni soru yağmuruna tutacaklar.”

Yirmi İkinci Bölüm

“Ortaya çok şaşırtıcı bir kalıp çıkmaya başladı,” dedi Uhad bezgin bir tavırla.

Herkes onu dinlerken, odada etrafıma bakındım. Esas ekip-ten herkes oradaydı, ufak değirmenin karanlıkta kalmış olan makinelerinin arasında duruyorlardı. Uhad balıksız bir dereyi süzen aç, mavi bir leylek gibi yüzünde karamsar bir ifadeyle tezgâhın başına yaslanmıştı; sağında gözleri bağlı olan Ana vardı ve öne eğilmiş, parmaklarıyla tezgâhın yüzeyindeki çizikleri ve çıkıntıları yokluyordu; Ana’nın karşısında o geç saatte bile canlı, neşeli gözüken, başını sallayan, kırmızı ceketini ütülü ve tiril tiril olan Nosis vardı, atölyenin arka tarafındaysa, kurumakta olan eğreltiotu kâğıtlarının arasında yarı kaybolmuş olan Kalista duruyordu. Etrafımızdaki korkunç manzaraya rağmen kil piposu ağzındaydı, şık ve ıslık ıslık gözüküyordu. Oraya getirilmiş olması hiç hoşuna gitmemişti: Tıpkı kafesinde surat asmış bir saray güvercini gibiydi.

“Artık kesin olarak *iki* katilin peşinde olduğumuzu söyleyebiliriz sanırım,” dedi Uhad. “Biri beneklicamla öldürüyor, diğeri kafatasına bir delik açarak. Beneklicam katili ortadan kayboldu

ama bu yeni katil hâlâ yakınlardaymış ve... büyük bir hevesle cinayet işliyormuş gibi görünüyor.” Ciddi bir ifadeyle sustu. “Ama daha fazla tahminde bulunmadan önce, en yeni cesedi deneyimli bir gözün incelemesini isterim.” Nusiş’e döndü. “Bir Biyolog olarak sizin kadavralara alışık olduğunuzu düşünüyorum, Immunis...”

Nusiş’in neşeli gülümsemesi bir anda silindi. İç çekti, kırmızı Biyolog ceketini çıkarıp dikkatle katladı ve sandalyesine astı. “Gidip bakayım,” dedi ve leş kokulu koridorlara doğru gitti.

“Bir el fenerine ihtiyacınız olmayacak mı?” diye seslendi Miljin arkasından.

“Hayır,” dedi Nusiş. “Karanlıkta gayet iyi görebiliyorum.”

Şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı. Sonra, Miljin ofladı ve başını iki yana salladı. “Lanet olasıca Biyologlar...”

“İki katil olduğundan *emin* miyiz?” dedi Kalista. “Evet, kafatasına delik açılan ilk kişi Blas’ın sekreteriydi. O cinayet Blas’ın korkunç yolsuzluğuyla ilgiliymiş gibi gözüküyor; bilmemesi gereken şeyleri bilen herkesi ortadan kaldıran bir kişi tarafından işlenmiş olabilir. Ama neden Suberek? Neden basit bir eğreliotu kâğıdı değirmencisini öldürsünler ki?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi Uhad. “Ama Blas bu adamla konuştuysa... Yine de pek olası gelmiyor...”

Ana sırtarak başını yana eğdi. “Yoksa bir ‘temizlik’ yapıldığıyla ilgili tahminimizde fazla mı tutucu davranıyoruz?”

Bütün gözler ağır ağır ona döndü.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Uhad.

Ana omzunu silkti. “Belki de bu zehirlenme olaylarının nasıl, ne zaman ya da nerede meydana geldiğini bilmemizi istemeyen birisi vardır. Çünkü bunu öğrendiğimiz takdirde, *daha* fazla yolsuzluk olayıyla karşılaşabiliriz. Bu varsayımda bulunursak ve Suberek’in cinayetleri ört bas etmek için eğreliotu kâğıdı temin ettiğini düşünersek... O zaman, değirmenciği öldürmek mantıklı olabilir!”

İçeriye gergin bir sessizlik çöktü.

“Bu tahminimiz doğruysa, Suberek’in son teslimatını nereye yaptığını öğrenmeliyiz,” dedi Uhad.

“Doğru,” dedi Ana. “Din, aramaya katılmadan önce...” Parmaklarını havaya kaldırdı. “Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?”

Diğerleri değirmende araştırmaya başlarken, yanına gittim. “Evet, hanımefendi?”

“Beni hemen ahırlara götürebilir misin?”

Kolumu uzattım. Ana koluma girdi ve onu dışarı çıkardım.

Cesetleri götürmüşlerdi. Geriye sadece çamur, kan ve duvarın önünde nöbet tutan birkaç Lejyon askeri kalmıştı.

Ana avlunun ortasında durdu, ay ışığında bir ceset gibi solgun gözüken yüzünü bana çevirdi. “Ne durumdasın? İyi misin?”

“İyiyim, hanımefendi,” dedim.

“Ne? Saçma. İnsanlar seni öldürmeye çalıştılar ama sen onları öldürdün. Nasıl iyi olabilirsin?”

“Her şey çok hızlı olup bitti,” dedim kısık sesle. “O arada... hiçbir şey düşünmedim.”

Sadece kapıdan geçen Lejyonerlerin mırıltılarıyla bölünen kısa bir sessizlik oldu.

“Topallamıyorsun,” dedi sonra. “Kolunda nabzın güçlü ve düzenli atıyor. Nefes nefese de değilsin. Yani, yaralı değilsin.”

“Öyle olsaydım, size söylerdim, hanımefendi.”

“Evet ama gururlu davranıp bir yaralanmayı gizleyecek kadar itaatkâr ve genç bir adamsın,” dedi ters bir tavırla. “Dahası, *emin* olmak istedim.”

Kızgın ses tonuna şaşırarak ona baktım. İnce parmaklarını beni kıpırtısız tutmaya çalışıyormuş gibi koluma geçirmişti.

“Yanlış bir şey mi yaptım, hanımefendi?” dedim.

“Miljin iki adamı öldürdüğünü, birini sakatladığını söyledi. Doğru mu?”

“Doğru olabilir. Ben... Bunu teyit etmek için orada kalmadım,” dedim gergin bir sesle.

“Ayrıca, Strovi’nin senin son derece iyi dövüştüğünü iddia ettiğini söyledi. Nasıl dövüşmen gerektiğini *hatırladığını* söylediğini söyledi. Doğru mu bu?”

“Evet, hanımefendi.”

“Anlat bana,” dedi sert bir sesle. “Ne hissettiğini anlat.”

Kaslarımın hareketleri hatırladığında, bir odada yeri değiştirilen bir eşyaymışım gibi nasıl beni hareket ettirdiklerine dair o garip hissi tarif ettim.

Lafımı tamamladığımda başını salladı. “Daretana’da... Benim için çay yaptığında, bunu her seferinde *tamı tamına* aynı şekilde yaptın. Havan tokmağını çevirmene kadar.”

“Efendim, hanımefendi?”

“Sonra, Uxos beni öldürmeye çalıştı. Hızla harekete geçip ona saldırdın. Neredeyse hiç düşünmedin.”

Bir şey demedim.

“Sonra, kapıları açma becerin var,” dedi. “Bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyorsun. Sadece *hareketleri* hatırlıyorsun.”

“Yanlış bir şey mi yaptım, hanımefendi?” diye sordum yine.

“Hayır. Ama *ilginç* bir şey yaptın. Açıkçası, burada bulmayı beklediğim onca ilginç şey arasında, senin de olacağın hiç aklıma gelmemişti, Din. Olmanı da istemedim. Sığınak’a şükürler olsun ki sadece kaçaklardı! Suberek’in yerinde saldırıya uğradığını ilk duyduğumda ben... ben şey sandım...”

“Ne sandınız?”

Başını iki yana salladı. Gözleri bağlı olmasına rağmen, yüzündeki korku ifadesini görebiliyordum. Onu ilk kez böyle görüyordum.

“Bir şey yok,” dedi.

“Bana bir şey yokmuş gibi gelmedi, hanımefendi.”

“Ama yok! Şimdi düşünüyordum da aslında *yanlış* bir şey yaptın, Din! O bodrum katına inmeden önce binanın *tamamını* kontrol etmiş *olmalıydın!*”

“Neden?”

“Çünkü evde yalnız olup olmadığını bilmiyordun!” dedi. “Orada *birisi* daha olabilirdi ve bunu bilemezdin! Başka bir kaçak ya da... ya da daha kötü birisi. Daha akıllı davranmalısın, evlat. Bir asistanım olmadan idare edemem ve artık seni kaybetmek istemediğimden eminim!” Parmağıyla göğsümü dürttü. “Bu şehirde, bilmemeleri gereken şeyleri bildikleri için insanlar öldürüldü, mesela Suberek gibi! Aristan gibi! Ama bir şeyleri bilmek bizim işimiz. Sen de o temizlik işine dahil olmamak için dikkatli davran!”

“Bu yeni katilin bir Iudex görevlisinin peşine düşecek kadar aptal olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi hanımefendi?”

“Hayır. Hayır!”

Yüzünde yine o korku ifadesi belirdi. Miljin’in bana ne dediğini hatırladım: *Söylentilere göre, Dolabra’nın önceki soruşturmacı yardımcısı kılıcın yanlış tarafıyla karşılaşmış...*

“Şimdi, odaklan, evlat,” dedi Ana. “Birlikte değirmeni *dikkatlice* inceleyelim. Seni canlı tutmamı zorlaştırmaya da çalışma!”

Bir saat boyunca, hep birlikte değirmeni inceledik. Hemen hemen hiç yazılı bir şey bulamadık: Ne bir belge ne hesap defterleri ne de satış makbuzları. Kayda değer tek şey, Nuis değirmenin bodrum katından geri geldiğinde söyledikleriydi. “Kafatasının dibinde bir delik var ve adamın sol gözündeki kanamaya bakılacak olursa silah neredeyse doğrudan gözünü delip geçmiş. Bir tür mızrak olmalı çünkü deliğin kenarları oldukça pürüzsüz.”

“Bu, katilin fiziksel olarak değişimden geçtiği anlamına geliyor, değil mi?” dedi Uhad. Başını Miljin’e salladı. “Belki yüzbaşı gibi.”

Miljin’e baktım ama endişeli bir ifadeyle Ana’ya baktığını fark ettim.

“Evet, öyle diyebiliriz,” dedi Nuis. “Çok güçlü bir kişi... ama çok iriyarı değil. O bodruma sığabilmiş. Bence bir çatırdayan ya da değiştirilmiş bir Lejyoner oraya sığamaz. Çok garip.”

“Huzursuz edici...” Uhad iç çekip gözlerini ovuşturdu. “Ama hâlâ Suberek’in son eğreliotu kâğıdı siparişini hangi adrese yolladığını bilmiyoruz.”

“Tek bir şey bile bulamadım,” dedi Kalista ağzındaki pipoyu çıkarmadan. Nefesi dışarı verdiği dumanla titredi. “*Kesinlikle* profesyonel bir iş. Önemli olan her şeyi almış. Suberek’in okuma yazma bildiğinden bile emin değilim.”

Ana hâlâ elleriyle tezgâhın yüzeyini yoklayarak öne eğildi. “Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Okuma yazma biliyordu. Bura-ya bir sürü şey yazmış.”

Herkes dönüp ellerini kanton panayırında fal bakan bir saz cadısı gibi tezgâha dayamış olan Ana’ya bakarken, uzun bir sessizlik oldu.

“Siz...” diye güldü Kalista hayretle. “Siz... Orada yazanları *hissedebildiğinizi* söylemiyorsunuz herhalde.”

“Pek çok şeyi hissedebiliyorum,” dedi Ana alçak sesle. “Bir kere, kendisi çok sert yazıyormuş. Kül kalemini çok güç uygulayarak kullanıyormuş... İşin zor yanı, hangi yazıların *daha yeni* olduğunu anlamak.” İşaretparmağı çizik masada bir noktada durdu. “Şurası mesela... İki panelden oluşan bir siparişi yazmış... Hajnal ayında bir tarih var. *Galiba*. Bunu okumak zor...”

Uhad, Nuis’e baktı. “Böyle bir şey mümkün mü?”

“Elbette,” dedi Nuis. “Bazı hassasiyet greftlerinin heykeltıraşların ve cerrahların birçok materyalde zayıf noktaları bulmalarına yardımcı olduğunu biliyorum.”

“Bir kül kalemi ve ince bir eğreliotu kâğıdı bulabilirsek, daha fazlasını öğrenebilirim,” dedi Ana.

Miljin ve ben bunları ona getirdik. Sonra, Ana’nın kül kalemini yanlamasına çizik masada gezdirişini, yüzeyini ince, siyah bir toz katmanıyla kaplayışını izledik.

“Şimdi kâğıt...” dedi.

Bir masayı kuran soylu hizmetçileri gibi ince bir eğreliotu kâğıdını alıp yavaşça masaya serdik. Ana bir parça filizlenmiş saman çöpü alıp bunu ileri geri masada gezdirdi, kâğıdın her noktasını masaya bastırdı.

“Tamam,” dedi. “Şimdi, kâğıdı kaldırırsak...”

Miljin ve ben kâğıdı kaldırıp diğer tarafına çevirdik. Herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu... çünkü kâğıdın diğer tarafı siyah ve gri lekelerle kaplanmış olmasına rağmen, aralarında bir baskının ters tarafı gibi beyaz yazılar vardı.

“Çok karmaşık gözüküyor olmalı,” dedi Ana. “Burada önemli olan, en okunaklı kısmı bulmak. En yakın tarihlisi en okunaklı olan olmalı. Büyük bir olasılıkla, Suberek’in hayatında yazdığı son şey... Umarım bu bilgi bize siparişi nereye yolladığını söyler.”

O noktada benim hiçbir faydam olamazdı –normal yazılar bile gözlerimin önünde korkunç bir şekilde titrerdi ve beyaz yazılar daha da bulanıktı– ama Miljin, Uhad, Nuis ve Kalista kâğıdın üstüne eğildiler ve kutsal bir metinmiş gibi incelediler. Sonunda, gözleri aramızda en keskin kişi olan Nuis bir köşeyi işaret etti.

“Şurası...” dedi alçak sesle. “Bence önemli olabilir. Diğerlerinin üzerine yazılmış ve net gözüküyor... Bastırılarak ve çok net bir şekilde yazılmış. Yazdığı şey önemliymiş gibi.”

Miljin gözlerini kısarak yazıya baktı. “Evet... bir adres değil. Daha çok yol tarifi gibi.”

“Evet.” Nuis feneri masaya yaklaştırdı. “*Ekipti üzerinden kuzeye doğru...*” diye okudu. “Sonraki kısmı hiç okuyamıyorum...”

Ama sonrası daha belirgin. *Petros'tan batıya doğru*. Sonra, iki kez *sağa sap* diyor... Ve yazı orada bitiyor galiba.”

Zihnimde Talagray'ın haritasını canlandırdım ve sokağı hemen buldum. “Bizi şehrin batı ucunda kuzeye ve güneye uzanan uzun bir yola yönlendiriyor,” dedim. “Gördüğüm hiçbir haritada isim yoktu. Ama Suberek son siparişini oraya yollamış olmalı.”

Uhad çok endişeli bir ifadeyle başını çevirdi. “O yolu biliyorum,” dedi fısıldar gibi. “Soyluların yaşadığı bir yer.”

“Din'de çok pahalı bir reaktif anahtar var,” dedi Ana. Bana baktı ve sıırtmadı ama hafifçe, bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Belki de o ve Miljin, o sokağa gidip hangi kapıyı açtığını öğrenmeye çalışabilirler.”

Miljin ve ben, hava hâlâ karanlık olduğu ve onun ayrıcalıklı pozisyonundan faydalanmak zorunda olduğumuz için Strovi'yle birlikte sokağa fırladık. Hızlı adımlarla hafızama kazıdığım yöne doğru gittik, doğudaki güçlendirme çalışmalarını ve fret sarmaşığı kuleleri geride bırakarak şehrin sere serpe serildiğı batıdaki alçak tepelere doğru ilerledik.

“Soylular...” Miljin başını iki yana salladı. “Bu işe onların karışmış olması hiç hoşuma gitmiyor.”

“Neden, efendim?” dedim.

“Büyük bir ihtimalle, Daretana'da onlara pek rastlamıyorsunuzdur,” dedi. “Ama soylular İmparatorluk'ta muazzam bir güce sahiptir. Bir sürü toprakları vardır, nüfuzlu kişilere sözlerini geçirirler.” Strovi'ye baktı. “Ama yüzbaşı bunu benden çok daha iyi biliyordur.”

Strovi bir şey demedi. Kafam karışmış bir hâlde Miljin'e baktım.

“Strovi soylu bir aileden,” dedi Miljin. “Tala kantonunun batısında yaşayan çok önemli bir aileden.”

Şaşkınlıkla Strovi'ye döndüm. Bana yan bir bakış attı. Her zamanki gibi gülümsemediğini fark ettim. “Ben öncelikle ve her zaman bir Lejyonerim, Miljin,” dedi sert bir sesle. “Tıpkı senin gibi. Bununla gurur duyuyorum.”

“Doğru,” dedi Miljin. Abartılı bir tavırla eğildi. “Siciliniz ve cesaretiniz takdirde şayan. Ama bu yüzden büyük değişimler geçirmediğiniz, değil mi Yüzbaşı?”

Strovi'nin yanakları kızardı. “Miljin...”

“Çok fazla değişimden geçmek, çocuk sahibi olmayı tehlikeye sokar,” dedi Miljin bana kayıtsızca. “Elbette, Strovi klanı da soyunu devam ettirmek istiyor.”

“Lanet olsun, Miljin,” diye parladı Strovi. “Kendi işine bak!”

Hafifçe öksürdüm. “Belki işimize odaklansak daha iyi olur...”

Miljin homurdanarak karşımızdaki tepelere baktı. “İşimize, evet... Ama içimde kötü bir his var. Soylular bu olaya karıştıysa, işler kısa sürede sarpa saracak demektir, Kol.”

Doğuda şafak sökmeye başladı ve ne demek istediğini anladım: Tepelerin zirvesinde devasa boyutlarda kalkan duvarlı, mai fenerleriyle süslü ve yüksek fret sarmaşığı duvarlarla çevrili malikâneler vardı. Birçoğunun önünde de yüksek kuş tüneği kapılar bulunuyordu. Bunlar resmî, çift kirişli, tahtadan yapılmış ve parlak kırmızıya boyanmış yapıları. Daha önce bunlardan söz edildiğini duymuştum, soyluların bir sembolü olduğunu ve imparatorun favorileri olduğunu biliyordum. Soylularla o kadar iç içe geçmişlerdi ki sembollerini sıklıkla soyluların sözleşmelerine eklenirdi: aralarında iki eğimli, kıvrık çizginin olduğu iki dikey çizgi. Bunları ve arkalarındaki büyük evleri gördüğüme gerçekten de şaşırmıştım.

Miljin yere tükürdü. “Havadaki para kokusunu alabiliyorsun. Sümkürsen yere talintler saçılır.”

Evlere uzanan yolda yürümeye devam ettik. İki yanımızda soyluların topraklarını koruyan yüksek duvarlar yükseliyordu.

Her birinin yanında bir ana kapı –tahtadan ve demirden yapılmış sıradan bir yapı– ve hizmetlilerin diledikleri saatte girip çıkabilmeleri için reaktif bir kapı vardı. Reaktif anahtarımı çıkarıp dikkatle kapılara yaklaştım. Bunlar genellikle karmaşık köklerden, çiçekli mantarlardan ya da sarmaşık dallarından yapılan, her biri doğru anahtarı ve doğru sinyali bekleyen başlı başına muhteşem yapılarıydı.

Ama benim anahtarımı beklemiyorlardı. Güneş ufukta yükselene dek soyluların yolunda yürümemize rağmen, reaktif kapılardan hiçbirisi bana açılmadı.

“Bu başarısızlığın ruh hâlimi düzelttiğini söylemek garip,” diye mırıldandı Miljin. “Umarım sokağın sonuna kadar hiçbir şey bulamayız.”

Derken, Strovi boğuk bir sesle, “Geriye tek bir kapı kaldı,” dedi.

Miljin şaşkınlıkla ona baktı. Sonra, yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. “Titanın lekesi aşkına. Umarım burası...”

İlerideki kapıyı gördüm. Devasa, çok yüksek bir kapıydı; duvardaki boşluğu tıkayan, parlak sarı sarmaşık dallarıyla ve aralarda yeşil yapraklarla bezeli düğüm düğüm bir köktü.

Mühendislerin reaktif anahtarını önüme tutarak yavaşça kapıya yaklaştım. Sarmaşığın dalları kıpırdayıp sallandı. Devasa kök titredi. Sonra, canlı bir düğümmüş gibi ağır ağır açılmaya, geride bir boşluk bırakmaya başladı ve açılan alanda koyu yeşil renkli tepeler ve uzakta etrafı yüksek duvarlarla çevrili, bir saray yavrusunu andıran, tepeye yükselmekte olan güneşin altında parıldayan uzun, beyaz gövdeli ağaçların arasında dimdik duran bir malikâne gördüm.

Her şey çok tanıdık geldi. Neredeyse Daretana’da Blas’ın cesedini görmeye gittiğim günkü gibiydi.

Gözlerim evin önündeki kuş tüneği kapıya ve üstüne çizilmiş olan armaya takıldı: iki uzun beyaz ağacın arasında bir tüy.

Gözlerim kapandı. Daha haftalar önce bu sembolü hafızama kazı mıştım.

Bana Daretana'daki günü hatırlatmıştı... çünkü birçok açıdan aynıydı.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Strovi. “Hazaların evi... Mühendisler *burada* mı buluşuyormuş?”

“Onca yer arasından burası olmalıydı, değil mi?” diye homurdandı Miljin. Yere tükürdü. “Lanet olasıca ev, Sığınak'ın Senatosu'ndan daha önemli kişilere ait. Çok önemli insanları rahatsız etmek üzereyiz, dostlarım.”

Ama onlar şaşırdığı hâlde, ben şaşırmamıştım. Düşününce çok mantıklı geliyordu.

Uxos'u tutukladıktan hemen sonra Ana'nın ne dediğini hatırladım: *Blas Hazalarla bir işler çeviriyordu... ve Hazalar kantonun başkenti Talagray'da kesinlikle sözü geçen kişiler. Bu işi sonuna kadar incelersek, ipuçları bizi oraya yönlendirebilir.*

“Biliyordu,” dedim.

“Ne?” dedi Strovi.

“Ana neresi olduğunu biliyordu.” Arkama dönüp uzaklaştığımda, reaktif kapı kapandı. “Başından beri biliyordu.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Yirmi Üçüncü Bölüm

IUDEX KULESİ'NDEKİ SORUŞTURMA odası, son birkaç gündür temizlenmemiştir. Hatta daha da kirliydi, içeriye keskin bir pipo dumanı sinmişti ve hava resmen clar çayı kokusuyla titreşiyordu. Afallamış bir hâlde odaya girerken, bana karanlık ve leş gibi ceset kokan eğreltiotu kâğıdı değirmeninden daha iyi bir yermiş gibi gelmedi.

Uhad, Nuis ve Kalista başlarını kaldırıp bana baktılar. Sadece kucağında bir kadeh şarapla sandalyesinde oturan, gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi gözüken Ana bakmadı. Ona ters bir bakış fırlattığımı hissedebildiğini umdum.

“Evet, Signum?” diye iç çekti Uhad. “Bir şey bulabildin mi?” Titreyen gözleri beni, sonra Miljin'i ve Strovi'yi taradı, yüz ifadelerimizi fark etti. “Buldunuz sanırım...”

Eğilip selam verdim. “Olanları başından dinlemek ister miydiniz, efendim?”

“Elbette.” Konuşmaya, bütün anıları, yoldaki her sapağı ve denediğimiz her kapıyı zihnime geri getirmeye çalışarak başladım –bunu telaş etmeden yaptım çünkü deneyimlerimi bir kokuyla emniyete almamıştım– ve her şeyi anlattım.

Ama lafımı tamamlarken, odadaki hava değişti ve üç Immuni-kırmızı, mavi ve mor- tepki verdi.

Nusis'in her zamanki neşeli gülümsemesi bozuldu, sonra tamamıyla silindi ve yüzünde o kadar berbat bir ifade belirdi ki sanki ona nasıl öldüğünü anlatıyordum. Uhad çay fincanını küt diye masaya koyunca, üstünden buharlar tüten siyah sıvıyı Kalista'nın belgelerine döktü. Kalista piposundan bir nefes çekerken öksürdü, sarsılınca yanan otları masaya saçtı ve otlar dökülen çayın arasında fışs diye söndü.

Sonra herkes donakaldı. Duyulan tek ses, masadan yere akan çay damlalarıydı. Ana'nın zafer gülümsemesi de yavaş yavaş silindi ve sessizlik devam ederken başını iki yana çevirdi.

Endişeye kapılmış gibiydi. O hâlini görünce, ben de endişelenmeye başladım.

"Yani... Mühendisler *Hazaların* evinde mi zehirlendi?" dedi Uhad güçlükle duyulan bir sesle.

Şok geçiriyormuş gibiydi. Ne diyeceğimi düşündüm. Bu haberin iyi karşılanmayacağını biliyordum ama bu kadar kötü bir tepki beklemiyordum.

"Bunun ihlalden *sekiz gün* önce meydana geldiğinden emin misin?" dedi Kalista. Çok korkmuş gibiydi. "Katil onları *orada* mı zehirledi? O gün mü? O partide mi?"

"Şey. Parti mi, hanımefendi?" dedim şaşkınlıkla.

"Kalista..." dedi Nusis alçak sesle.

Strovi'ye baktım ama o da şaşkındı. Ama Miljin bu durumu biraz komik bulmuş gibiydi.

Kalista ayağa kalktı. "Acaba... test yaptırmam gerekir mi?" diye bağırdı. "Bir test *var* mı? Yani... Şimdi, *benim* de içimde büyüyen sporlar mı var?"

"Kalista, partide zehirlenmiş olsaydın bunu şimdiye dek anlardık!" dedi Nusis.

"Şimdiye dek *ölürdüm!*" dedi Kalista.

“Evet, kesinlikle!”

“Ama bunun nasıl işlediğini bilmiyoruz!” diye cıyıkladı Kalista. Kil piposunu o kadar sıkı kavradı ki ikiye böldü. “Bunun... *diğer* Mühendislerde neden o kadar uzun sürdüğünü bilmiyoruz! Sığınak aşkına, *ben* bir Mühendis'im! Beni de öldürmeye çalışmış olmalılar, değil mi?”

Uhad'ın gözleri parıldadı. Boş bakışlarla ve titreyen eliyle çay fincanını kaldırıp bir yudum almaya çalıştı. “Hatırlıyorum... O partide lekelenen eğreltiotu kâğıtlar yoktu... Buhar da yoktu...”

“Nefes alamıyorum!” diye bağırdı Kalista.

“Kalista!” diye bağırdı Nусis. “Bizi *dinler* misin?”

“Ben... ciğerlerimde, içimde bir sıkışma hissediyorum, ben...”

Ana ayağa kalktı ve sert bir şekilde iki kere ellerini çırdı. Herkes suspus kesildi.

Sonra, gözleri bağlı olmasına rağmen teker teker herkese baktı. “Evet,” dedi. “Anladığım kadarıyla, ihlalden sekiz gün önceki akşam Hazaların malikânesinde bir davet düzenlenmiş. Bir *parti*. Değil mi?”

Herkes başını salladı.

Hafifçe öksürdüm. “Herkes başını salladı, hanımefendi.”

“Anlıyorum,” dedi Ana. “Peki... *Üçünüz* de orada mıydınız? Doğru mu anladım?”

Kalista o kadar paniğe kapılmıştı ki bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ama Uhad iç çekti ve tereddütle, “Evet,” dedi. “Doğru anladınız. Ama bir an için bile...”

“Ama orada o Mühendisleri görmedik!” dedi Nусis hemen. “Görmüş olsaydık, bunu size söylerdik!”

“Doğru,” dedi Uhad. “İyaletlerin *çoğu* seçkin üyesi oradaydı. Dahası, bu tür davetlere katılmak sıradışı bir şey değil. Soylular birçok davet düzenlerler. Görevliler bazılarını reddedebilir ama hepsini geri çeviremezler. Özellikle de Hazaların davetlerini.”

“Ayrıntılar!” dedi Ana sert bir sesle. “O partiye kaç kişi katıldı? Hangi saatler arasında?”

“Yüz veya daha fazla kişi,” dedi Kalista. “Saatler sürdü.”

“Ama o Mühendisler yoktu, bundan eminim,” dedi Uhad.

“Nasıl emin olabiliyorsun?” dedi Ana.

“Son beş gündür bu insanların hayatını araştırıyoruz!” dedi Uhad burnunu çekerek. “Orada olsalardı bunu bilirdim!”

“Ama ölen Mühendislerin *neye* benzediğini biliyor musunuz?”

“Ben... isimlerini hatırlıyorum,” dedi Uhad hakarete uğramış gibi. “Pozisyonumdan dolayı mutlaka isimleri sorarım.”

“Ya size *sahte* isim söyledilerse? O zaman ne olacak?” dedi Ana.

“Ne demek istiyorsun, Ana? O partide *bizim* o Mühendisleri öldürdüğümüzü ima etmiyorsun, değil mi?”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum!” dedi Ana. “Ama sadece on Mühendis’in zehirlenmesine ve öldürülmesine şahit olduğunuzu değil, yakın imparatorluk tarihinde yaşanan en büyük felakete neden olan eylemi de körüklediğinizin farkındasınız, değil mi? Bunun ne anlama geldiğini *anlamıyor* musunuz?”

Yine uzun, gergin bir sessizlik yaşandı.

“En azından, artık Komutan-Prificto Vashta’yı doğrudan bu işe karıştırmamız gerekiyor,” dedi Ana.

Ben dahil herkes şok içindeydi. Kantonun hâkimini rahatsız edeceğimiz kadar ciddi bir sorunla karşılaşmamıştık.

“Neden?” dedi Uhad.

“Dediğim gibi, sizler şahitsiniz!” dedi Ana. “*Kendinizi* soruşturamazsınız! *Kendinizi sorgulayamazsınız!* Özellikle de bu insanların esas olarak zehirlendiği evin sahipleriyle bu kadar yakın bir ilişki içindeyken!” Arkasına baktı. “Miljin!”

“Evet, hanımefendi?” dedi Miljin.

“Genç Strovi’yle birlikte Vashta’ya gidip çok önemli haberlerimiz olduğunu söyleyin. Bunda sonra ne yapacağımıza karar verebilmek için onun görüşlerini duymalıyız. Hemen gidin! Bir an önce bir eylem planı yapmamız gerek!”

Yirmi Dördüncü Bölüm

KOMUTAN-PRIFICTO VASHTA, Iudex hâkim odasının önündeki sandalyesine oturmuştu ve grili saçları lambanın ışığında parıltıyordu. Onu Daretana'daki o ilk geceden beri görmemiştim ama tıpkı hatırladığım gibiydi: Uzun boylu, ciddi, sert ifade-
li, Lejyon'un siyah kıyafetlerine bürünmüş olan hâkim, bir fareyi inceleyen katip şahini gibi dikkatle bize bakıyordu.

Ama sonra Ana konuşmaya başladı. Ana olanları anlatırken, Vashta âdeta gözlerimin önünde yaşlandı. Öyle ki sırtı kamburlaştı ve yüzünde çizgiler oluştu.

Sonunda, Ana lafını tamamladı. İçeriye sessizlik çöktü.

"Anlıyorum," dedi Vashta sakın bir ses tonuyla. "Raporunuz için teşekkür ederim, Immunis."

Kimse yanıt vermedi. Komutan-Prificto tüm bunları idrak etmeye çalışarak gözlerini kırptırdı.

"Bu..." Vashta sandalyelere baktı, sonra birisi ona yardım edebilirmiş gibi pencerelere döndü. "Bu... resmen bir *felaket*," dedi.

Sözleri fret sarmaşığı duvarlara ve tahta panelli sandalyelere çarpıp yankılanırken, Ana, Miljin ve ben ona bakakaldık. Orası

kantonun Iudex'inin suçluların ceza kararlarını belirlediği yerdin ve biz bir suç işlemediğimiz hâlde, cezalandırılmak üzere olduğumuzu hissediyordum.

“Dört deprem,” dedi Vashta dehşet içinde. “Geçen hafta boyunca dört deprem kaydedildi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bir deniz canavarı yaklaşıyor. Denizin derinliklerinde çamurların ve toprağın arasında ilerliyor. Önümüzdeki yedi gün içinde, belki daha kısa sürede saldıracak.”

“Korkunç.” Ana bir kasaba meydanında yürüyen kil güvercini gibi başını salladı. “Felaket.”

“Yağış mevsimini atlatabilmek için Mühendislerin işlevsel olması gerek. *Talagray*’ın işlevsel olması gerek. Duvarları, havan toplarını idare edebilmek ve Lejyon’un operasyonlarına devam etmesini sağlayabilmek için karmaşık bir sürü işin yapılması gerek. Ama... Şimdi, siz bana o on Mühendis’i kimin öldürdüğünü öğrenmeye yaklaşamadığımızı, bir de neredeyse bütün soruşturma ekibinin tehlikede olduğunu söylüyorsunuz. Çünkü zehirlenme olayı büyük bir olasılıkla İmparatorluk’un en güçlü klanlarından birinin evinde gerçekleşti! Soruşturmacılarımın hepsi de o evde fıçı şarabı yudumluyorlardı!” Dehşet içinde sustu. “Yani, ben... Mühendislerin gizli bazı toplantılar yaptıklarını ya da gizli bir iş çevirdiklerini ortaya çıkardığınızı sanıyordum, Dolabra.”

“Doğru, hanımefendi,” dedi Ana.

“Ama şimdi Mühendislerin bu gizli toplantıları *Hazaların malikânesinde, soylular bölgesinde* yaptıklarını düşünüyorsunuz, öyle mi? Bu son gizli toplantı da bir partide mi yapılmış?”

“Öyle gözüküyor, hanımefendi,” dedi Ana. “Ölü Mühendislerde Haza malikânesinin kapılarının reaktif anahtarları vardı. Hazaların partisinin düzenlendiği gün orada olduklarını ve orada zehirlendiklerini düşünüyorum. Ama nasıl ve neden olduğundan emin değilim.”

Vashta çenesini sıkarken, yüzündeki kaslar seğirdi.

“Miljin... Bunu sormak bana saçma geliyor ama en azından senin orada olmadığına dair ifade verebilirsin, değil mi?”

“Orada değildim, hanımefendi,” dedi Miljin. “Soyluların şık partilerine davet edilmem. Belki de dans ayakkabılarımı kaybettiğim içindir.”

“Eh, bunu bir lütuf olarak kabul edelim. Bu durumda, soruşturmaya devam edebilirsin.” Vahsta’nın elleri kucağındaki oymalı miğferin yüzeyinde dolaştı. “*Sen sez imperiya,*” diye mırıldandı. “İmparatorluk’un yaptığı her şeyin dürüst ve açık olması gerekir. Çünkü İmparatorluk bir kişi için çalışmazsa, kimse için çalışmaz... Sonra da deniz canavarlarını uzak tutamaz.” Dikkatle Ana’ya baktı. “Evet. İyi bir iş çıkardınız, Immunis!”

Ana başını daha hızlı sallamaya başladı. “Teşekkür ederim, hanımefendi.”

“Sadece işlenen suçun olası zamanını ve yerini belirlemeyi değil –yine söylemem gerek, sadece birkaç gün içinde– bu kantunun İyaletlerine olan inancımı tamamıyla yerle bir etmeyi de başardınız,” dedi keyifsizce. “Müthiş bir iş çıkardınız! Bu müthiş işi sürdüreceğinizi umuyorum.”

Ana parmaklarını elbisesinin üstünde gezdirdi. Vashta’nın ne diyeceğini biliyordu. “Elbette, hanımefendi,” dedi.

“Baş soruşturmacı siz olacaksınız,” dedi Vashta. “Uhad, Nuis ve Kalista’yı derhal sorguya çekerek başlayabilirsiniz. Bir an önce ifadelerini almamız gerek.”

“Kesinlikle,” dedi Ana.

“Güzel. Bana söylemediğiniz bir şey kalmadı, değil mi?” dedi Vashta. “Ne bileyim, imparatorun iç çamaşırı çekmecesini açan başka sihirli reaktif anahtarlarınız falan yok, değil mi?”

Garip bir sessizlik oldu. Miljin’e baktım ama boş boş hâkime bakıyordu.

“Şey...” dedi Ana.

“Yok, değil mi?” dedi Vashta donuk bir sesle.

“Ne yazık ki var, hanımefendi,” dedi Ana. “İkinci bir anahtar bulduk.”

“Şaka yapıyordum!” diye bağırdı Vashta. “Tanrılar her dediğimi duyup gerçekleştiriyorsa, artık şaka yapmayacağım! Nerede buldunuz?”

Ana bu sefer Rona Aristan’ın güvenli evinde bulduklarını anlattı. Vashta giderek daha fazla hayretler içinde kaldı, Miljin önce öfkelenmişti ama sonra orayı ilk bizim bulmamızı kabullendi.

“Dolabra’yla çalışmanın insanı deli ettiğini duymuştum...” diye mırıldandı başını sallayarak.

“Blas’ın o kadar parayı nereden bulduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Vashta. “Ayrıca, bunun onun ve diğer Mühendislerin cinayetiyle ne gibi bir ilgisi var?”

“Henüz bilmiyoruz, hanımefendi.”

“Bu tekinsiz etkinin diğer soruşturmacılara yayılmadığından emin misiniz?”

“Şu anda bu işe karışmaları tatsız ama tesadüfiymiş gibi gözüküyor, hanımefendi.”

“Peki, bu yeni reaktif anahtar nereyi açıyor?”

“Henüz bunu da bilmiyoruz, hanımefendi,” dedi Ana. “Haza anahtarından daha basit gözüküyor, o yüzden o kadar tartışmalı bir yeri açacağını sanmıyorum ama... anahtarı analiz etmesi için Nusiş’e verdik. Henüz üstünde çalışıp çalışmadığını bilmiyorum.”

Vashta yine sert bakışlarını yüzümüze dikti. “Onu sorguya çektiğinizde bilgi isteyin. En kısa zamanda bununla ilgili edinebildiğimiz kadar bilgi edinmeliyiz.”

“Anlaşıldı, hanımefendi,” dedi Ana. “Ama... elbette önce...”

“Hazalar,” diye iç çekti Komutan-Prificto. “Evlerine gideceksiniz sanırım.”

“Evet, hanımefendi.”

“Malikâneyi de inceleyeceksiniz.”

“Evet, hanımefendi.”

“O gece partide olan misafirlerinin ve tanıdıklarının listesini alacaksınız.”

“Evet, hanımefendi.”

“Hizmetkârlarıyla ve danışmanlarıyla da konuşacaksınız. Sıradan halktan birileriymiş gibi.”

“En tercih edilen sorgulama bu şekilde olur, hanımefendi.”

Neredeyse oflayacaktım. Ana tevazu konusunda çok yapmacık olabiliyordu.

“Tam beş yağış mevsimi boyunca deniz canavarlarına karşı savaştım,” dedi Vashta alçak sesle. “Ama en azından titanlar dürüst. Soylulara gelince... Onlar ayrı konu.” Buz gibi sert bakışlarını yine Ana’nın yüzüne dikti. “Elimden geleni yapacağım. Ama şunu bilmenizi isterim...”

“Evet, hanımefendi?”

“Hâkimim... ama sadece *bu* kantonun hâkimiyim. Hazalar tüm İmparatorluk’taki en verimli, en zengin topraklara sahipler, üstelik *birçok* kantonda. Onların arazilerinde yetiştirilen reaktif maddeler olmadan, İmparatorluk’un kendisini savunması imkânsız hâle gelir. Kumtaşı, Slothikler, çatırdayanlar için greftlerimiz olmaz. Şifa greftleri, iyileştirici macunlar... hiçbiri olmaz. Fret sarmaşığı greftlerimizin tam yüzde yirmisi Haza topraklarından geliyor! O yüzden, onlarla görüşmenize izin vereceğim... ama kesinlikle çok ama çok dikkatli olmanız gerekiyor.”

“Elbette, hanımefendi.”

“Özellikle de kendinizi o aileden birisiyle karşı karşıya bulursanız! Buna pek ihtimal vermiyorum –Hazalar özellikle de çok bulaşıcı hastalığın olduğu Dış Halka’da çok izole yaşarlar– ama onlardan biriyle karşılaşırsanız, sizden ricam çok nazik, düşünceli, itaatkâr ve...”

Tam o sırada, kapı sert bir şekilde tıklatıldı.

Vashta çok öfkelenildi. “Lanet olsun!” diye bağırdı. “Bizi rahatsız etmemenizi söylemiştim! Kim o?”

Kapı açıldı ve Strovi başını içeri uzattı. Çocuksu yüzü endişeliydi... ama bunun nedeninin Vahsta'nın öfkesi olmadığını görebiliyordum.

“Strovi?” diye bağırdı Vashta. “Neler oluyor?”

“Si-sizi görmek için birisi geldi, hanımefendi,” dedi Strovi.

“Yüzbaşı, size bizi rahatsız etmemenizi söylemiştim!”

“Biliyorum, hanımefendi. Ama bu kişiyi görmek isteyeceğinizi düşündüm.”

“Kimmiş? Lanet olasıca imparator mu?”

“Hayır, hayır. Fayazi Haza, hanımefendi.”

Vashta'nın öfkeli ifadesi bir anda silindi. Hayretle Strovi'ye, sonra Ana'ya baktı ve ayağa kalktı.

Vashta ne yapacağını düşünürken, diken üstünde sessizce bekledik.

“Anlıyorum,” dedi. “Onu içeri alın o zaman.”

Strovi eğildi ve kapıyı açtı.

Sonra, kadın içeri girdi.

Benimle benzer yaşlarda ve boylarda, uzun bir boynu, iri mor gözleri ve parlak bir perde gibi gözüken gür, gümüşümsü, düz saçları vardı. Göz kapaklarını maviye ve mora boyamıştı, kulaklarında da silik kırmızı renkli desenler vardı. Kirpikleri bir taç ağacının gövdesi kadar kalındı ve kar beyazı kaşlarının etrafına içinde açık yeşil çizgiler olan gri bir kurdele bağlamıştı. Teni o kadar pürüzsüz ve diriye ki parlıyormuş gibi gözüküyordu; boynundan aşağısını tamamıyla örten elbisesinin altındaki bembeyaz teni belli oluyordu, bir tek dikkatle adım attığı yüksek platform topuklu sandaletli ayakları görünüyordu.

Kesin olarak hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. En güzel kadın ya da en güzel insan değil ama en güzel şey. Arkasında hizmetlileri ve her biri silahlı olan temkinli korumalarıyla hâki-

min odasına girerken, vücudundan âdeta gümüşümsü bir parıltı yayılıyordu... ve bir süre gözüm başka hiçbir şey görmedi.

Sonra, bir şey fark ettim: burnunun ucu, yüzünün şekli... Sazi'ydi. Tıpkı hayatımda tanıdığım tek diğer Sazi olan Ana gibi.

Şüphemi doğrulamak için Ana'ya baktım. Sadece haklı olduğumu değil, Ana'nın genç kadının gelişine hiç tepki göstermediğini de fark ettim. İfadesi garip bir şekilde kabuğuna çekildiğini anlatıyordu. Öyle ki uyanık olup olmadığını anlamak bile zordu.

Genç soylu kadın arkasında duran iki yardımcısıyla Vash-ta'nın karşısında durdu: Göğüslerindeki sembollere bakılacak olursa ikisi de Yüce'ydi ama üstlerinde imparatorluk armaları yoktu. Daha önce hiç özel çalışan Yüceler görmediğim için bu durum beni çok şaşırttı. Çatırdayanlar kadar uzun boylu olan, Lejyondakilere hiç benzemeyen altı koruması tangır tungur sesler çıkarak karmaşık zırhlı levhalara bürünmüşlerdi; yani, standart, yenilenmiş ya da yeniden kullanılan türden şeyler değildi. Üstlerindeki her şey pahalı gözüküyordu.

Fayazi Haza Vashta'ya baktı, hafifçe eğildi ve başını azıcık salladı. Vashta da karşılık verdi ama tereddüt ettiği gözümünden kaçmadı. Ne de olsa bir komutan asla otoritesine meydan okunmasından hoşlanmazdı.

“Madam Fayazi Haya,” dedi Vashta gergin bir tavırla. “Şeref verdiniz. Sizi şehir merkezine getiren şey nedir acaba?”

Fayazi'nin ametist rengi gözleri kapandı, gür kirpiklerini bir kelebek kanadı gibi hızlı hızlı kırıştırdı. Konuştuğunda sesi yumuşak, sakin ve garip bir şekilde çocuksuydu.

“Size korkunç bir haber vermek için geldim,” dedi.

Ana'ya ve Miljin'e baktım, acaba Fayazi bir suçlama yapmak için mi geldi diye merak ettim. Miljin şaşkındı... ama Ana değildi. Yüzünde ne hissettiğini ele veren hiçbir şey yoktu. Gözleri bağlı bir hâlde gizemli bir havayla oturuyordu.

“Ne gibi bir haber, hanımefendi?” dedi Vashta.

“Buraya bir cinayeti bildirmek için geldim,” dedi Fayazi son derece üzgün bir sesle.

“Bir... cinayeti mi?” dedi Vashta. “Kurban kim?”

“Kurban babam,” dedi Fayazi. “On üç gün önce öldü.”

Sandalyemin o kadar ucunda oturuyordum ki az kalsın yere düşecektim. Bu kadını ve babasını hiç tanıımıyordum ama... on üç gün öncesi, ihlalden sekiz gün öncesine denk geliyordu: on Mühendis’in zehirlendiği gece.

Vashta ona bakakaldı. “Ka... Kaygi Haza mı? Kaygi Haza öldü mü?”

Fayazi devasa kirpiklerini kırptırdı ve alnında hafif bir hü-zün çizgisi belirdi. “Bilmiyorduk,” dedi. “Bunun bir cinayet olduğunu bilmiyorduk. Bulaşıcı bir hastalığa yakalandı. Ama biz... bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken, bir zehirlenme olayı olduğuna inanmaya başladık. *Cinayet* olduğuna. Dolayısıyla, katili bulabilmemiz için sizden yardım rica etmeye geldim.”

Vashta çaresizlik içinde Ana ve Miljin’e baktı. Miljin’in şaşkınlığı giderek artmıştı... ama Ana’nın yanağındaki bir kas da fena hâlde seğiriyordu.

Sonra onun ofladığını, fazlasıyla alçak bir sesle mırıldandığını duydum: “Küstah küçük kaltak. Başladık yine.”

IV

...

CEHENNEM VE SOYLULAR

Yirmi Beşinci Bölüm

YÜKSEK PENCERELERDEN BEYAZ bir ışık huzmesi içeri sızdı ve Fayazi soğuk spot ışığının vurduğu bir sandalyeye oturdu. Gümüş rengi saçları zarif bir şekilde omuzlarında toplanmıştı ve fildişi rengi parmaklarını kucağında kenetlemişti. Birbirine sıkı sıkı dayadığı dizleriyle ve ayaklarıyla, kusursuz bir tevazu ve hüznün tablosu çiziyordu. Her şey muhteşem bir tablodan bir sahne gibiydi: babasının mezarının başında yas tutan solgun yüzlü güzel kız.

“Elbette, daha önce gelirdim,” dedi Fayazi. Yine devasa kirpiklerini kırıştırdı. “Ama babamın ölümünün şüpheli olduğunu düşünmüyordum. Bugün Biyologlardan bir komutan bana birkaç Mühendis’in de benzer bir hastalıktan sonra öldüğünü –ve bunun işlenen bir suçun, bir cinayetin sonucunda olduğunu– söyledikten sonra yardım istemeye karar verdim.

Etrafıma bakındım. Odanın kenarları karanlıkta kalmıştı ama duvarların önüne sıralanmış olan korumalarının zırhları, karanlıkta bir kamp ateşini izleyen kedilerin gözleri gibi parılıyordu. Fayazi’nin iki Yücesi iki yanına oturmuşlardı. Bunlardan ilki, bir kazıcı olan, kısa boylu, soluk tenli, yumuşak yüz hatları mercan rengine boyanmış, dik yakalı bir gömlek giymiş olan

adamdı. Gözleri, diğerlerinin onu geçebileceğinden endişe eden bir sınıf birincisi gibi dikkatli ve endişeliydi. Bir aksiyom olan diğeriyse uzun boylu, bir değnek gibi ince, iğne uçlarını andıran ufak koyu renkli gözleri ve yüzüne iskeletimsi bir hava veren iri, pürüzsüz bir alnı olan bir kadındı. Fayazi konuşurken hiç kıpırdamadı ama gözlerini kırpmadan bakışlarını odada gezdirdi ve sık sık Ana'ya ve bana baktı.

“Lütfen nasıl öldüğünü anlatın,” dedi Ana sert bir sesle.

Fayazi ametist gözlerini ona çevirdi. Ufak ağzının kenarı belli belirsiz kıpırdadı, yapmacık bir gülümsemeydi. Ya da belki de alaycı bir gülümseme olabilirdi.

“Komutan-Prificto'yu tanıyorum ama ne yazık ki sizi tanımıyorum,” dedi Fayazi.

“Bu, Iudex'ten Immunis Ana Dolabra,” dedi Vashta. “Kendisi burada, Talagray'da kısa bir süre önce işlenen cinayetleri soruşturuyor.”

“Hımm,” dedi Fayazi yumuşak bir sesle. “Tanıdık bir isim... Ama henüz nerede duyduğumu hatırlayamadım. Önemli değil.”

Ana'nın yüzünde soğuk, keyifsiz bir gülümseme belirdi ama hemen silindi.

“Babam...” Fayazi trajik bir tavırla dudaklarını büktü. “Babam *bitkimsi* bir şey yüzünden öldü,” dedi. “Çok tuhaftı. Vücudunun içinden fışkırdı ve göğsünü delip çıktı. Bunun bulaşıcı bir hastalık olduğunu düşündük, incelemek için derhal evimizin tamamını kapattık. Dış Halka'da genellikle dış dünyayla fazla temasımız olmaz, bulaşıcı hastalık korkusu deniz canavarlarının öldürüldüğü yerlere yakın topraklarda çok yoğun yaşanır. Ama hiçbir şey bulamadık ve evdeki başka kimse hastalanmadı. Çok esrarengiz bir olay.”

“Bunu Biyologlara bildirmediğiniz mi?” dedi Ana.

“Bildirmiş olsaydık, evi açmaya çalışırlardı, öyle değil mi?” dedi Fayazi. “Bir mesajı taşıyan sözcükler, ölümü de taşıyabilir.”

“Peki, babanızın ölümünün şüpheli olabileceğini nasıl anladınız?”

“Evde hastalanan başka kimse olmayınca, yedi gün sonra kısıtlamayı kaldırdık ama elbette, babamın nasıl öldüğünü anlamaya çalışmaya devam ettik. Daha bu sabah birisinden bir haber aldık...” Kazıcısına döndü. Adamın gözleri titredi ve eğilip kulağına bir şey fısıldadı. “Komutan *Hovanes*’ten,” diye devam etti Fayazi. “Bunun gibi başka bulaşıcı hastalık vakalarının yaşandığını ama bunların imparatorluk vatandaşlarından gizlendiğini öğrendik. Biz hiçbir şey duymamıştık.” Sesi hâlâ hafif ve çocuksu çıkmasına rağmen, son cümlesi biraz daha sertti.

Vashta gözlerini kısıtı. “Panik ortamının oluşmaması için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz,” dedi. “Çünkü panik ortamı oluşursa, yağış mevsimini atlatamayız, madam.”

Fayazi başını salladı, bir perdeyi andıran gümüş rengi saçları ileri geri gitti. “Hepimiz bu tür tehditler altında yaşarken, birçok şey affedilebilir,” dedi.

Ama bu görüşle hemfikir olmadığını hissettim.

“Kısıtlamayı babanızın ölümünden yedi gün sonra kaldırdınız,” dedi Ana, “ama bu neredeyse bir hafta önce olmalı. Peki... *bunca* zamandır Biyologlara bu bulaşıcı hastalıktan hiç söz etmediniz mi?”

“Hayır. Çünkü kısıtlamayı kaldırdıktan hemen sonra ihlal meydana geldi. Şehre gidip İyaletleri haberdar etmektense, derhal evi boşaltmak için hazırlanmaya başladık. Son derece telaşlı ve acil bir durumdu. Doğuda gökyüzünde fişek ışıklarını görecekmiyiz diye bekledik. Kendim ve hizmetlilerim için endişelendim.”

Vashta bu yanıtı iyi kötü tatmin olmuş gibiydi ama Ana dudağını ısıırıyordu ve başını önüne eğmişti.

“Babanızın ölümü, Daretana’da Komutan Blas’ın ölümünden yedi gün sonra gerçekleşmiş olmalı,” dedi Ana.

Aksiyom iskeletimsi bakışlarını Ana'ya çevirdi. Acaba kadın gözlerini hiç kırpamıyor mu diye düşünmeden edemedim.

Fayazi buna şaşırılmış gibiydi. "Komutan Blas mı? Bu olay neden önemli?"

"Komutan Blas'ın babanızla *aynı şekilde* öldüğünü bilmiyor musunuz?" dedi Ana.

"Bana Komutan Blas'ın bir bulaşıcı hastalığa yakalandığı söylendi," dedi Fayazi şok içinde. "Bana bu şekilde rapor edildi. Ne tür bir hastalık olduğu söylenmedi."

"Kendi kahyanız Madam Gennadios, bahçıvanınızın komutanı öldürmesi için bir suikastçıya yardım ettiğini söylemedi mi?"

Fayazi'nin yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu bilginin bana değil, babama verilmesi gerekirdi. Gennadios denen bu kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Peki, evinizdeki kimse, klan idarecileriniz size babanızın ve Blas'ın *aynı şekilde* öldüğünü söylemedi mi?"

"Kendimizi eve hapsetmiştik," dedi Fayazi. "Dahası, yas tutuyordum. Belki de gerektiği gibi davranmak için gerekli olan bilgiye ya da kaynaklara sahip değildim."

Bakışlarımı aşağı çevirdim. Ana'nın parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti çünkü tırnaklarını avuçlarına batırıyordu.

Başını hafifçe salladı. "Hı-hı. Peki, babanızın cesedi şu anda ne durumda?"

"Geleneklerimize uygun bir şekilde yakıldı," dedi Fayazi. "Külleri ilk halkadaki aile evimize götürülmek üzere malikâne-de bekletiliyor. Bir hafta içinde cenaze törenini düzenlemek için külleri kendim oraya götürmeyi planlıyorum."

"Onu yaktınız. Hemen."

"Elbette," dedi Fayazi hüznle gözlerini kırıştırarak. "Çocuğu olarak benim görevim bu."

Ana'nın yumrukları titremeye başlamıştı. "Anladığım kadarıyla, artık birkaç Mühendisin de aynı hastalıktan öldüğünü biliyorsunuz."

“Komutan Hovanes’in bu tür bir şey söylediğini...”

“Bu Mühendislerin malikânenizde zehirlendiğine dair elimizde kanıtlar olduğunu biliyor muydunuz? Büyük ihtimalle, babanızla *aynı gece. Aynı saatte* zehirlendiklerini düşünüyoruz.”

“O... o gece, bir davet verdik,” dedi Fayazi şok içinde. “Birçok kişi katıldı. Ama konuklarımızdan bulaşıcı hastalıkla ilgili bir haber almadık. Başka zehirlenme olaylarının olduğunu da bilmiyordum.” Vashta’yı işaret etti. “Belli ki düzeni korumak için bir sır olarak saklanmış.”

“O konukların arasında Signum Misik Jilki de var mıydı? Ya da Signum Ginklas Loveh?”

Kazıcı bir kez daha Fayazi’nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Bu kişileri tanımıyoruz,” dedi Fayazi.

Ana ölen Mühendislerin geriye kalanlarının da isimlerini saydı ve kazıcı Jolgalgan dahil her biri için başını iki yana salladı.

“O hâlde, belki bana neden o Mühendislerden birkaçında kapıların reaktif anahtarı olduğunu söyleyebilirsiniz, madam.”

Fayazi afallamıştı. “En ufak bir fikrim yok! Ben... Anahtarlar çalınmış olmalı. Bu Mühendisleri araştırdınız mı? Geceleyin gizlice içeri girip babamı *onlar* öldürmüş olabilirler mi?”

Uzun bir sessizlik oldu. Gözleri bağlı olan Ana’nın yüzünde derin bir bıkkınlık ifadesi belirirken, Fayazi boş boş ona baktı.

“Peki,” dedi Ana. “Durumu özetlemek gerekirse... Siz Komutan Blas’ın evlerinizden birinde öldüğünden bihaberdiniz ve bu yüzden babanız da bu dehşet verici hastalık yüzünden öldüğünde, bunun aynı şekilde işlenen ikinci cinayet olduğundan da haberiniz yoktu. Sonra, babanızın cesedi yakıldı, bütün malikâne dışarıya kapatıldı ve hem bu yüzden hem de ihlalin gerçekleşmesinden dolayı, şu âna kadar babanızın şüpheli ölümünü imparatorluk görevlilerinden *hiçbirine* bildirmediğiniz. O gece malikânenizde zehirlenen Mühendisleri tanımıyorsunuz ya da malikânenize girmelerini sağlayan reaktif anahtarları nasıl bulduklarını da bilmiyorsunuz. Doğru mu?”

İki Yüce buz gibi ifadelerle Ana'ya baktılar. Fayazi söylenenleri idrak etmeye çalışırken, yüzü hafifçe kıpırdadı. "Ben... Evet, doğru sanırım."

"Anlıyorum!" dedi Ana başını sallayarak. "Tek bir sorum daha var."

"Elbette."

"Kil ne renkti?"

Fayazi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Kil mi? Hangi kil?"

"Etrafınızdaki hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar gözlerinize ve kulaklarınıza tıkadığınız kil," dedi Ana sırtarak.

Fayazi'nin gözleri biraz irileşti ama başka bir tepki vermedi.

Vashta ayağa fırladı. "*Immunis!*" diye bağırdı.

"Evet, hanımefendi?" dedi Ana kibarca.

"İçeri!" diye parladı Vashta. Hâkim odalarının kapısını işaret etti. "*Hemen!*"

"Peki, hanımefendi."

Ana kolumu tuttu ve ayağa kalktık.

Kapı kapandıktan sonra, Vashta onu bir güzel azarladı. Ciğerleri gayet sağlamdı ve avaz avaz bağırarak kadar coşkulu ve yetenekliydi. Ana'nın ne duruma düştüğünü Fayazi'nin de duyması için o kadar bağırdığından emindim.

Sonunda, sözlerini tamamladı. "Talagray'ın tamamının bu insanlara *bağlı* olduğunu size söylememiş miydim, Immunis? Onların bize ihtiyaç duyduğu kadar bizim de onlara ihtiyaç duyduğumuzu söylemedim mi?"

"Söylediniz," dedi Ana. "Ama yalan söylüyor, hanımefendi. Yalan söylediği belli. Hem de bariz bir şekilde. *İnanılmaz* bir şekilde! Bir kişi Iudex'e yalan söylediğinde, onu araştırmamız gerekir."

Vashta bir süre sinir içinde bunu düşündü. “İmmunis, Fayazi Haza’nın babasını, Blas’ı ve o Mühendisleri öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“Bunun... olası olduğunu sanmıyorum, hanımefendi,” dedi Ana dürüstçe.

“Peki, hâlâ Jolgalgan’ın mı olası katil olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Şu anda, evet, hanımefendi.”

“Ama bunları kanıtlayabilmek için, Jolgalgan’ın orada olduğunu anlayabilmek için Haza malikânesine girmemiz ve onun şu anda nerede olduğunu ele verebilecek ipuçları olduğunu umut etmemiz gerek, öyle değil mi?”

Ana sesini çıkarmadı.

“Fayazi’nin neden yalan söylediğini bilmiyorum,” dedi Vashta. “Neyi neden yaptığına dair en ufak bir fikrim yok. Ama birisinin onca Mühendis’i öldürdüğünü, Talagray’ın tamamını tehlikeye attığını ve daha da fazla zarar verebileceğini biliyorum. Önceliğimiz bu kişiyi bulmak. Eski düşmanlara karşı beslediğiniz kini ortaya dökmek değil!”

Ana hâlâ sessizdi.

“Ben durumu kurtarmaya ve soruşturmanıza devam etmeniz için bir yol bulmaya çalışırken burada bekleyin!” dedi Vashta.

“Anlaşıldı, hanımefendi,” dedi Ana.

Vashta son bir öfkeli bakış attıktan sonra kapıyı açtı, hızla çıktı ve arkasından sert bir şekilde çarptı.

“Evet, Din,” dedi Ana iç çekerek. “İtiraf etmem gerek, bu iş... pek de iyi gitmiyor.”

“Aynı fikirdeyim, hanımefendi.”

“Çenemi kapalı tutmamı tavsiye etmiştin.”

“Çok doğru, hanımefendi.”

“Ama daha fazla dayanamadım. Yüzümüze baka baka söylediği yalanlara daha fazla dayanamazdım.”

Gözlerim kapandı ve Fayazi’nin anlattıklarını hatırladım. “Açıklaması... en azından biraz makul değil mi?”

Ana yüzünü ağır ağır bana çevirdi ve öfkeyle ağzını açtı. “O adamlarla boğuşurken başına bir darbe mi aldın, evlat? Babanın göğsü bir anda yarılırsa ve içinden yeşillikler fırlasa, derhal çılgınlık atarak yardım istersin! Sessizce beklemezsin; tabii, babanın öldüğünü kimsenin fark etmemesini *umuyorsan* ayrı konu çünkü fark ederlerse neden komşu kantondaki diğer salak hergelenin aynı şekilde öldüğünü düşünmeye başlarlar! Hiç şüphesiz, zehirlenme olayının kendi evinde gerçekleştiğini asla öğrenmememizi umut ediyordu. Ama bunu anladık ve soruşturma ekibinden birisi bir arkadaş’a, ‘Biliyor musun, Haza partisinde az kalsın *canımdan* oluyordum, dostum,’ demiş olmalı. Tabii, Hazalar bunu öğrendiler ve zehirlenmenin lanet olasıca malikânelerinde gerçekleştiğini bildiğimizi anladılar. Bir soruşturmadan kaçamadığında, soruşturmayı etkilemeye çalışırsın. Evet, bu noktadayız. Asil, meşhur, soylu Haza klanı temize çıkıyor... ama bu arada suları daha da bulandırıyorlar.”

“Şimdi ne olacak, hanımefendi?”

“Bilmiyorum. Kesinlikle bilmiyorum. Ama olanlardan memnunum. Ne de olsa, buraya gelmeden önce bir cinayet daha gerçekleştiğini tahmin etmiştim. Hatırlamıyor musun, kazıcı?”

Gözlerim kapandı. Talagray’daki ilk gece Ana’nın şöyle dediğini hatırladım: *Ya Mühendislerden başka kişileri de öldürdüyse ve kimse bunun farkında değilse?*

“Evet, ama... bir Haza’nın öldürülmüş olduğunu tahmin etmiş miydiniz, hanımefendi?”

“Hayır, kesinlikle etmemiştim. Sadece diğerlerini zehirleyen kişinin, ölen Mühendisler ile Komutan Blas arasında bir bağlantı kurabilecek olan bir kişiyi zehirlemiş olabileceğini düşünmüş-

tüm. Ama lanet olasıca Haza klanının esas fertlerinden biri olabileceğini düşünmemiştim!”

Dikkatle ona baktım. “Neden? Ne de olsa, zehirlenme olayının *nerede* gerçekleştiğini biliyordunuz. Başından beri biliyordunuz.”

“Ahh. Demek fark ettin,” dedi.

“Evet, hanımefendi.”

İç çekip yere oturdu. “Tam olarak Mühendislerin nerede zehirlendiğini *bildiğimi* söyleyemem, Din. Sadece bu olayın eninde sonunda Hazalarla bir bağlantısı olacağından neredeyse eminim. Herkese nereden bit bulaştığını anlamak istiyorsan, en büyük yabani kedi sürüne bakman yeterlidir. Yüksek duvarların ve şık kapıların arkasında geziniyor olsalar bile.”

Başımı yana eğip kulak kesildim. Diğer odada bir tartışma yaşandığını duyabiliyordum. Vashta durumu biraz düzeltmeyi başarmış gibiydi.

“Kaygi Haza hakkında neler biliyorsunuz, hanımefendi?” diye sordum.

“Çok şey. Belki biraz fazla şey biliyorum. Klanının tamamının varisi olan üçüncü kişi. Ailesinin en büyük oğlu. Ayrıca, onu kaypak akrabalarından biraz farklı kılan bir özelliği var, daha doğrusu vardı. Varlıklıydı, kurnazdı, hırslıydı ve nüfuzluydu. Ve *yaşlıydı*. Birçok Haza gibi *çok* pahalı canlılık süfuzyonlarına erişimi vardı; adam öldüğünde yüz otuz yaşında olmalıydı. Bence Fayazi de değiştirildi. Hesaplarıma göre altmış yaşlarında olmalı.”

“İçerideki kız *altmış yaşında* mı?”

“Kız... Hah! Ondan hoşlandın galiba. Şaşırtıcı değil. Kadının her yanı değiştirilmiş ve söylentilere göre, bazı Hazalarda feromon greftleri var, elbette, bir saray dansçısı kadar gelişmiş değil, yasal eşiğin hemen altında. Hazaların kokusu yakınlardaki kişilerin zihnini belli belirsiz etkiler. Fayazi bir odaya girdiğinde, resmen ereksiyon olan adamların pantolonlarının hışırtısını duyarsın. Aslında, buraya onun gelmiş olmasına şaşırdım. Ken-

disi soyunun üçüncü en büyük erkek çocuğunun kızı, yani, pislik klanlarında pek de güç sahibi birisi değil. Ama Jolgalgan'ın neden onun babasını ve partide olmadığını iddia ettiği on Mühendis'i öldürdüğünü öğrenebilmek için onunla işbirliği yapmamız gerekecek!" Alaycı bir sesle güldü. "Hiç kolay olmayacak. Katil Jolgalgan ise hiç şaşırmam. Hazalara kin besleyen kişileri saymak bile mümkün değil."

"Siz de bu kişiler arasında mısınız, hanımefendi?" dedim.

Göz bağının arkasında kaşlarını kaldırdı. "Vay vay vay. Küstahlaşmaya mı başladık?"

"Sadece Vashta'nın onlara karşı eskiden beri beslediğiniz kinden söz ettiğini fark ettim, hanımefendi."

"Bir söylenti," dedi Ana bunu geçiştirerek.

"Ama bir keresinde Hazalar için şöyle demiştiniz: *Bütün çocuklarının, lanet olasıca ölü köpekler gibi çürüdüğünü görmek beni mutsuz etmez*. Bence insanlar düşmanları hakkında böyle konuşur."

"Ha, evet," dedi iç çekerek. "İşte, insanlar bir kazıcının yanında konuşmaktan bu yüzden bu kadar nefret ediyorlar... Söylenen hiçbir şeyi unutmuyorlar! Bir gün bu iş sona erdiğinde, sana birçok gerçekten söz edeceğim, kendim ve Haza klanı arasında İmparatorluk'un iç halkalarında meydana gelmiş olaylarla ilgili öyküler anlatacağım, Din. Eminim ki bunlarla ilgili söylentiler duymuşsundur... Ama bugün bu öyküleri anlatmanın sırası değil."

Bir süre dikkatle onu süzdüm. Sonra aklıma bir şey geldi.

"Daretana'ya sürülmenizden Hazalar mı sorumlu, hanımefendi?" diye sordum.

Gülümsemeyi sııtmaya dönüştü. "Tam olarak doğru değil bu."

"Daha önceki asistanınızı onlar mı öldürdü?"

Hâlâ istifini bozmadan sııttığını görmek beni şaşırttı. "Bu da tam olarak doğru değil."

“Hangisi? Hazalar olduğu mu, asistanınızın öldürüldüğü mü?”

“Odaklan, Din. Bu felaketin nasıl gerçekleştiğini ve kimin sorumlu olduğunu anlamak için buradayız. İpucunu, *sadece* bunu takip edersen başarılı oluruz.” Başını yana eğdi, çömeldi ve fret sarmaşığı kapıyı yokladı. “Vashta geri geliyor. Sarmaşıklardan adımlarını hissedebiliyorum... Miljin ve Strovi de yanında olmalı. Gel. Profesyonel davranmaya çalışalım çünkü cehennem ve soylular bizi bekliyor.”

“Durumu ancak şöyle kurtarabildim,” dedi Vashta buz gibi bir sesle. “Öncelikle, Fayazi Haza *sizinle* aynı odada bulunmak istemiyor, Immunis. Yas tuttuğu bir zamanda karakterine saldırmanız kabul edilemez. Anlaşıldı mı?”

Ana omzunu silkti. “Hoşuma gitmediyse de anlaşıldı, hanımefendi,” dedi.

“İkincisi, Fayazi Haza malikânesinin incelenmesine izin verecek. *Sadece* babasının ölüm olayının açıklığa kavuşması amacıyla. Bundan farklı bir konuda onları rahatsız etmeyeceğiz. Bu incelemenin bugün vakit kaybetmeden yapılması gerekiyor. Dolayısıyla, meslektaşlarınızın bu... *partiyle* olan ilişkisini sorgulama işini erteleyeceksiniz.”

“Pekâlâ,” dedi Ana. “Sıra onlara da gelecek.”

“Son olarak... Fayazi Iudex’ten kalabalık bir ekip gelmesini istemiyor. O yüzden, malikâneye sadece bir görevlinin girmesine razı geldi.” Vashta bana baktı. “Bu kişi sizsiniz, Signum.” Ona, sonra yüzünü tiksintiyle buruşturmuş olan Miljin’e, daha sonra paniğe kapılmış gibi gözüken Strovi’ye baktım.

“Ben mi?” dedim. “Sadece ben mi? *Hazaların malikânesine* mi gideceğim?”

“Aynen öyle,” dedi Vashta.

“Bence şık evlerinde gerçekleşmiş olsa bile, kimin bir cinayeti soruşturabileceğine Hazaların karar vermemesi gerekir,” diye burnunu çekti Ana.

“Tek bir kişi bile yollayabileceğimiz için şanslıyız!” diye parladı Vashta. “Hazaların kapılarını açması için başvurabileceğim yollar var ama bunlar zaman alır... ve bu arada sarsıntılar giderek artıyor. Bu işi hızla çözmemiz *gerek*. Anladığım kadarıyla, Kol Daretana’daki tek asistanınızdı, değil mi? O hâlde, bu iş için de yeterli olacaktır. Fayazi onu Haza arabasıyla götürmeyi bile teklif etti.”

Ana’nın başta sergilediği öfke yerini endişeye bıraktı. Kalp atışlarımı duyabiliyormuş gibi başını bana çevirdi ve bir süre düşündü. “Buna izin vereceğim ama önce Din ve Miljin’le konuşmak istiyorum.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Vashta. Eğilip selam verdik ve Vashta yanımızdan ayrıldı.

Strovi giderken dönüp bana baktı. Sanki ben değil de kendisi bu göreve gitmeye mahkûmmuş gibi sarsılmıştı. “Kendine dikkat et, Kol,” dedi. “Malikâne tehlikeli bir yerdir. Oraya giren herkes geri dönemez.” Sonra, Vashta’nın peşinden odadan çıktı.

“Neden... neden beni istedi?” dedim. “Talagray’daki onca kişi arasından...”

“Sana laf geçirebilecekleri için çağırmış olabilirler, değil mi?” dedi Miljin. Ana’ya döndü. “Genç birisi. Yeni. Hoş. Genci dilediği gibi yönlendirebileceğini düşünüyor olmalı.” Yere tükürdü. “Normalde Aristan’ın cesedini incelediğin için sana kızmam gerek, evlat ama bu görev yüzünden sana sadece acıyorum.”

“İyi de Fayazi Din’i yönlendirerek ne elde edebilir ki?” dedi Ana. “Din önemli hiçbir şey bilmiyor!”

“Ben yanınızdayım,” dedim araya girerek.

Ana beni duymazdan geldi, parmaklarını bacaklarının yan tarafına vurdu. “Bu işi düşündükçe, Fayazi’nin katili bizden önce bulmak istediğine inanmaya başlıyorum,” dedi.

“İntikam peşinde mi yani?” dedi Miljin.

“Tam olarak değil. Jolgalgan’ın Hazalar ve Blas hakkında bir şey *bildiğinden* şüpheleniyorum. İki adamı böylesine sembolik bir şekilde öldürmek için büyük bir zahmete gireceği bir konu olmalı. Hazaların ne pahasına olursa olsun bir sır olarak saklamaya çalıştığı bir şey. Bir de Aristan ve Suberek cinayetleri var...” Ciddi bir ifadeyle sustu. “Bence Fayazi ağzından bu bilgiyi almaya çalışacak, Din. Katili bizden önce bulmasını ve biz olayı daha fazla araştırmadan her şeyi sona erdirecek bir bilgi edinmeye çalışacak.”

“Bunu nasıl yapacak? Korumaları boğazıma bir bıçak mı dayayacaklar?”

“Yoo,” dedi Ana. Yüzüne düşen kemik beyazı bir saç tutamı yana itti. “Ben daha çok Fayazi Haza’nın seni yatağa atmaya çalışacağından endişeliyim, Din.”

Dilim tutulmuş gibi ona baktım. Asık bir suratla bana bakan Miljin’e baktım.

“Sizi doğru duyduğumdan emin değilim, hanımefendi.”

“Ha, inan ki ilk sen olmazsın,” dedi Ana keyifsizce. “Gençsin ve erkeksin... ve oğlanlar bu tür konularda her zaman daha salaktır. Kadın birkaç bin talintlik bir güzelliğe sahip, feromon greftlerinden söz etmiyorum bile. Yine de Hazaların istediklerini elde etmek için romantik ilişkileri kullandıklarını ve şantaja başvurdıklarını herkes bilir. Fayazi seni parmağında oynatmayı planlıyor olabilir, Din.” Bunu biraz düşündü. “Ya da başka bir yerinde. Ya da belki bir akrabasının altında...”

“Bu metafor biraz sıktı,” dedim asabi bir tavırla.

“Evet, evet. Ama onu bir sürpriz bekliyor olabilir! Sen sadece işine inanılmaz odaklı bir genç değilsin, aynı zamanda duygula-

rını gizlemekte hayatımda gördüğüm en usta kişisin. Hazaların çekiciliğine direnebilecek birisi varsa sensin. Ya da umarım sensindir.”

“İstenmeyen flörtleşmelere direnmekten başka ne yapacağım orada?” dedim bıkkınlıkla.

Ana biraz düşündü. Sonra, “Yazışmalar!” dedi.

“Efendim?”

“Yazışmalar! İletişim. Mektuplar. İhtiyacımız olan şey *bu*. Blas’ın cinayet haberi, biz Daretana’da soruşturmamıza başladığımız saniye babasına ulaşmış olmalı. Babası Blas’ın ölümünden sonra kiminle konuştu? Kime mesaj yolladı? Bu mesajlarda *ne* diyordu? Öğrenmen gereken şeyler bunlar.”

“Bunu nasıl yapacağım, hanımefendi?” dedim.

“Hazaların ufak bir kâtip şahini sürüsü vardır. Yapman gereken tek şey, kümeslerine girmek ve faydalı bir şey aramak.”

Elbette, katip şahinlerine aşinaydım çünkü İyaletler bunları İmparatorluk’un dört bir yanına acil mesajlar yollamak için kullanırlardı. Şahinler iki sabit nokta arasında inanılmaz bir hızda uçabilirlerdi. Ama birisinin özel bir şahin sürüsüne sahip olduğu fikri gerçekten de dudak uçuklatıcıydı.

“Peki... Kümeslerine nasıl gireceğim, hanımefendi?”

“Lanet olasıca bir cinayet mahallinde bulaşıcı bir hastalık izi arıyor olacaksın!” dedi sert bir sesle. “Her yere girebileceksin! Aptalca bir mazeret bul, bir yalan uydur ve ne yapacağını düşün, evlat!”

“Aptalca bir mazeret bulmak,” dedim yüzümü ekşiterek. “Çok net bir talimat. Başka, hanımefendi?”

“Araştırma yap! Git, gör, soru sor... ayrıca mesafeli ve kayıtsız kal. Katilin bu işi nasıl yaptığına dair kanıt bul, az konuş ve kaşlarını çat. Uzmanlık alanın bu değil mi zaten? Unutma, katil *ikinci* kez bir Haza evinde cinayet işledi. Benzer yöntemler kullandığını düşünüyorum. Anlaşıldı mı?”

“Gayet iyi anladım, hanımefendi,” diye homurdandım.

“Güzel.” Omzumu tuttu. “Sana vereceği hiçbir şeyi yeme, Din. İkram edilen içecekleri kesinlikle içme. Duman ya da buhar gibi şeylere karşı temkinli ol. Malikânede küçük ya da büyük tuvaletini yapma ve geride saç tellerinin kalmamasına özen göster. Son olarak, Fayazi’den uzak dur... Çıplak elleriyle yüzüne dokunmasına izin verme. Anlaşıldı mı?”

Bunları düşündüm. “Reddedemem, değil mi?” dedim.

“Reddetmek mi?”

“Hiçbir maaşın buna değeceğini sanmıyorum, hanımefendi.”

Sırıttı. “Doğru olabilir. Ama Hazalar ismini biliyorlar, evlat. Şimdi vazgeçersen, nedenini merak ederler, soru sormak için gelirler ve onlarla çalışmak benimle çalışman kadar eğlenceli olmaz. Bunun tek yolu bu işi yapmak. Şimdi, üstünü başını düzelt ve derhal yola çık!”

Yirmi Altıncı Bölüm

LEJYON'UN ARABASI SARSILAN, sallanan, tıngır mıngır giden bir araçtı ama Hazaların arabası şık, yumuşak ve pürüzsüzdü. Yolda ne sarsıldım ne de bir yerim çürüdü çünkü popom açık mavi minderlerin üstündeydi.

Ama tüm bunlar yolculuğun rahat geçtiği anlamına gelmiyordu. İki yanımda ensem kadar kalın kol bilekleri olan, benden neredeyse iki misli iri Haza muhafızları oturuyordu. Gözlerini bir an olsun benden ayırmadılar. Soğuk, ürpertici ve duygusuz ifadelerle bürünmüşlerdi. Kılıç kullanmayı iyi bildikleri belliydi.

Karşımda Fayazı'nın iki Yüce'si oturuyordu. Kazıcı bana bir cerrahın tiksiniç bir uzva baktığı gibi bakıyordu. Aksiyom ne düşündüğünü belli etmiyordu ama koyu renkli, iğne ucunu andıran gözlerini üstümden ayırmıyordu. Bana baktıkça tüylerim ürperiyordu.

Aralarında kadın oturuyordu: minderlerin üstüne serilmiş bir ceket gibi oturan Fayazi Haza. Nötr bir ifadeyle dikkatle bana bakıyordu ve iri ametist gözleri çok güzel olmasına rağmen duygularını ele vermiyordu. Kocaman bir oyuncak bebek tarafından izleniyormuşum gibi hissettim.

Buna rağmen, ona karşı bir çekim hissetmeye başladım. Parlak, açık renkli teni, narin boynu. Daha önce bir kadına karşı hiç böyle bir çekim hissetmemiştim ve bunun doğal olmadığını anlayacak kadar bilgiliydim. Öte yandan, çamurlu Iudex ceketimle ve başımda eğri duran hasır konik şapkamla karşısında oturduğum için kendimi salak gibi hissediyordum.

“Çok uzun boylusun,” dedi Fayazi sonunda. Bunu biraz küçümseyici bir tavırla, sanki o gün için yanlış bir kıyafet seçmişim gibi söylemişti.

Devam etmesini bekledim. Başka bir şey demeyince eğilip, “Teşekkür ederim, hanımefendi,” dedim.

“Doğal mı?” dedi.

“Boyum mu? Evet.”

“Ya yüzün? Yüz hatların? Onlar da doğal mı?”

“Ah. Evet, hanımefendi.”

“Hımm. Ne kadar küstahça.”

“Ne yazık ki bu konuda pek söz hakkım yoktu, hanımefendi.”

O garip oyuncak bebek bakışlarıyla beni süzdü. “Bana sormak istediğin sorular var, Signum.”

Ona baktım. Sonra, sağımdaki ve solımdaki korumalarına ve onun iki yanındaki Yücelere baktım. Hepsi sessizce beni izliyordu. Sorgulama işini böyle yapacağımı düşünmemiştim.

“Evet, hanımefendi. Ana soruları evinizde sorarım diye düşünmüştüm.”

Sıkılmış gibi elini salladı. “Şimdi sor.”

Tekrar arabadaki diğer kişilere baktım. Sonra kazıcı çantamı açtım, bir şişe çıkarıp içindeki şeyi kokladım –bu seferki güzel bir nane kokusuydu– ve, “Lütfen, babanızın ölümünden önceki günü anlatır mısınız?” dedim.

“Hımm.” Gözlerini azıcık kıstı. “Bir parti verdik. Büyük bir partiydi. Uzun süredir bunu planlıyorduk. Kutlamalarımıza pek çok kişi gelir. Bazıları isteyerek bazıları da mecbur hissettikleri için gelir. Bazıları eminim ki bildiğiniz gibi meslektaşlarınızdı.”

“Kaç konuk geldi?”

Eliyle kazıcıya bir işaret verdi. Adamın gözleri titredi ve hemen, “Yüz kırk altı davetli listesinden yüz on ikisi geldi.”

“Bana bütün konukların bir listesini verebilir misiniz?”

“Elbette,” dedi Fayazi. “Ama şimdi değil. Bütün günümü iki kazıcının ezberlediklerini dinleyerek geçiremem. Ama bu bilginin eksiksiz bir şekilde size ulaşmasını sağlayacağım.” Artık ses tonu o kadar alçak ve masum çıkmıyordu. “Bu, nadir bir olaydır. Eskiden malikânemizi bir sene içinde pek çok kez konuklara açardık, ayda bir ya da belki daha sık. Ama bulaşıcı hastalıklar buna son vermemize neden oldu. Yol Çayırları’ndan o kadar çok şey geliyor ki Talagray’da içime nefes çekmekten bile korkuyorum.”

“Bu davetlerin amacı nedir, hanımefendi?”

“Kutlama yapmanın amacı nedir?”

“Genellikle, bir şeyi kutlamaktır, hanımefendi. Bir nişan. Bir doğum. Kutsal bir gün.”

“Ah, hayır. O tür şeyler –meşhur birisinin dünyaya gelmesi ya da ölüm tarihleri– sadece kutlama yapmak için *mazeretlerdir*. İnsanlar yoldaşlıklarını yeniden güçlendirmek ve hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için kutlama yaparlar. Talagray’daki her görevli malikâneme gelebilir, şarkıcıların Titanların Vadisi’ne gelen ilk Khanum insanların öyküleriyle ilgili şarkılarını dinleyebilir. Ya da zihinleri değiştirilen ilk kişiler olan Yüce Prifictoların öykülerini. Ya da Üçüncü İmparator Ejelgi Daavir ve Titan’ın Yolu’nda nasıl ilerlediğiyle ilgili öyküleri.” Gözleri beni huzursuz eden garip bir enerjiyle parıldıyordu. “Büyük büyük büyükbabam oradaydı. Canavarları öldüren ve denize uzanan yolu ilk açan Lejyonlar arasındaydı ve kendisine ilk derebeyliği verildi. Bunlar kantonlardan önceydi. Üçüncü halka duvarlarını inşa etmeden önce.”

Gerici bir sessizlik oldu.

“Çok etkileyici, hanımefendi,” dedim. “Bana babanızın neler yaptığını anlatabilir misiniz? Partide nasıldı?”

Gözlerinde bir bıkkınlık parıltısı belirdi. Sonra yine canı sıkılmış gibi elini salladı. “Bir insan bir partide nasıl davranırsa öyleydi.”

“Biraz anlatabilir misiniz?”

“İçeri altı adam tarafından taşınan bir tahtirevanla girdi, giriş salonuna götürülmeden önce penceresinden konuklara el salladı.” Bu şaşıaalı olayı, babasının sandaletlerinin kaç numara olduğunu sormuşum gibi anlatıyordu.

“Şey... Anlıyorum. Çok konukla konuştu mu?”

“Çok kişiyle konuşmadı. Zamanı değerlidir... Daha doğrusu, değerliydi. Çok yaşlı ve çelimsizdi. Zamanını dikkatlice değerlendirdi ve sadece en önemli kişilerle konuştu. Komutanlar gibi kişilerle. Bir, iki Biyolog’la... ama Mühendislerden hiçbirleriyle konuşmadı. O partide konuşmadı.”

“Ya Lejyon veya Iudex görevlileriyle?”

Soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “Onları pek görmeyiz. Geldiklerinde kısa ve formalite icabı kalırlar. Kendilerini bu tür şeylerden üstün görürler. Dünyayı yönetirler... ama dünyayı inşa edenler Biyologlar ve Mühendisler.”

Gözlerim kapandı. Anılarımın arasında bir ses yüzeye süzüldü: Bir şifa küvetinin içinde her yanı çürükler içinde olan Princeps Topirak gözyaşları arasında şöyle fısıldamıştı: *Dünyayı Mühendisler inşa ediyor. Geri kalan herkes bu dünyanın içinde yaşıyor.*

“Az önce bir şey hatırladınız,” dedi Fayazi’nin aksiyomu.

Kadın ilk kez konuşmuştu; sesi yumuşak ve boğuktu. Nedense bu ses irkilmeme neden oldu. “Efendim?”

Aksiyom beni dikkatle izliyordu. “Az önce bir anı hatırladınız, değil mi? Neydi?”

Sorusunu duymazdan gelip Farazi’ye döndüm. “Bana babanızın partiye katıldıktan sonra neler yaptığını anlatır mısınız lüt-

fen, hanımefendi? Partide hiç buharla ya da sıcak suyla teması oldu mu?”

Kabalığım aksiyomu kızdırdıysa bile, yüz ifadesi değişmemişti.

“Partide değil ama sonra. Parti akşama doğru sona erdikten hemen sonra buhar banyosu yaptı. Eklemleri için önemli.”

“Banyosuna müdahale eden kimse oldu mu?”

“Küveti getirenler ve hizmetlileri içeri girmişti elbette. Bir şey görmüş olsaydılar, bunu söylerlerdi.”

“Ya sonra?”

“Yatmaya gitti. Dediğim gibi, çok yaşlı ve çelimsizdir.”

Sonra, ona partiyle, malikâne arazisiyle ve kapılardaki savunma önlemleriyle (“Girişe tarsa bitkileri ve çaput tohumu sarmaşıkları koyduk,” dedi kazıcısı. “Buharla ya da bitkilerle bulaşan bir hastalık olsaydı, bunlar bize anlatırdı.”); konukların içeri giriş çıkışlarıyla (“Davet başlarken üç yüz ibrik tatlı fıçı şarabımız vardı,” dedi Fayazi sert bir sesle. “Davetin sonunda sadece on altı tane kalmıştı, o yüzden herkes biraz sarhoştı, evet.”) ve diğer konularla ilgili sorular sordum. Tatmin olduktan sonra, parti boyunca şüpheli herhangi bir şey oldu mu diye sordum.

“Şüpheli hiçbir şey olmadı,” dedi omzunu silkerek. “Hatırladığım kadarıyla olmadı.”

Kazıcısı kıpırdandı. “Yangın çıkmıştı, hanımefendi,” dedi hafifçe öksürerek.

“Bir yangın mı?” dedim.

“Ha, şu olay,” dedi Fayazi. Yine soluk tenli elini salladı, belli ki en sevdiği hareket buydu. “Önemli bir şey değildi bence.”

“Şöminelerde siyah odun yanıyordu,” diye açıkladı kazıcı. “Üstlerine gümüş tozu serpilmişti, dolayısıyla alevler gümüş ve yeşil parıltılar saçıyordu. Bunlardan biri patladı ve halıya bir kor sıçradı.”

“Sonra ne oldu?” dedim.

“Halı tutuştu,” dedi kazıcı. “Azıcık alev aldı. Dumanlar çıktı, kalabalık telaşlandı. Olağanüstü bir şey değildi. Madam ve ben hemen müdahale edip ateşi söndürdük.”

“Esas hasarı küvet taşıyıcılarıyla ve muhafızlarla içeri dalıp dedikodulara neden olunca ben vermişimdir,” dedi Fayazi.

“Bu ne zaman oldu?” diye sordum.

Kazıcının gözleri kapanır gibi oldu. “Öğleden sonra saat ikide.”

“Sonra bütün konuklarınızın orada olduğundan emin oldunuz mu?”

“Biraz zaman aldı ama evet,” dedi Fayazi.

“Ne kadar zaman aldı?”

“Sanırım, bir saat.” Aklına bir şey gelmiş, ani bir hüzne kapılmış gibi yüz ifadesi değişti; gerçek bir hüznün, gerçek bir üzüntü yaşıyordu. “Sen... Bunu o zaman yaptıklarını düşünüyorsun, değil mi? Zehri... o zaman koydular.”

şaşkınlıkla gözlerindeki o hüznün parıltısına baktım. “Babanız ve siz yakın mıydınız, hanımefendi?”

“Neden? Bunun arkasında *benim* olduğumu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Görevimden dolayı bütün ilişkiler hakkında soru sormam gerekiyor.”

Dikkatle beni süzdü. “Gençsin. Yakın tarihte değiştirilmişsin. Büyük ihtimalle, aldığın maaş yüzünden, değil mi? Birçok İyalet görevlisinin yaptığı gibi sen de parayı ailene yolluyorsundur.”

Yanıt vermedim.

“Ama savaş konusunda çok beceriklisin. Bana daha saatler önce iki adamı öldürdüğün, diğerlerini ağır yaraladığın söylendi. Hatta tıpçıların düzeltemeyeceği kadar. Doğru mu?”

Yine yanıt vermedim. Ama bu tür şeyleri hemen biliyor olması hoşuma gitmedi. İyaletlerde kimlerin konuştuğunu merak ettim.

“Eh, o zaman her şey sana çok tanıdık gelecektir.” Soyluların toprakları etrafımızda yükselirken pencereden dışarı baktı. “Doğduğumuzda gözlerimizi sırf ailelerimiz bolluk içinde olsun diye bizi değiştirmeye mecbur bırakan, kontrolümüz dışındaki sistemlere, ilişkilere ve kurumlara açarız... İmparatorluk bu değil mi zaten? Sen renkli pelerinini takıyorsun, ben de pozisyonumu belli eden giysiler giyiyorum ama ikimiz de doğru dürüst anlamadığımız şeyler yapmaya zorlanıyoruz.”

“Böyle şeyler söylemeyin, hanımefendi,” diye fısıldadı aksiyo-mu. “O kadar da kötü değil.”

Fayazi, kadının sözleri onu huzursuz etmiş gibi ürperdi. Ama yüzü bu duyguyu ört bas etti ve eskisi gibi cilalanmış gümüş bir yüzeyi andıran soğuk ve güzel maskesi yüzünde belirdi.

“Babam İmparatorluk’un ne olduğunu biliyordu,” dedi Fayazi alçak sesle. “Çok iyi biliyordu.” Sonra, öne eğildi. “Geldik.”

Yirmi Yedinci Bölüm

ARABADAN İNİP PARIL parıl parıldayan öğle güneşine çıktık. Yolun iki yanında ve tepelerde, beyaz dalları bir sır dinliyormuş gibi parıldayan yüksek, açık renkli ağaçlar vardı. Altlarındaki otlar simsiyahtı ve sadece sıcak gün ışığı yaprakları aşır üstlerine vurduğunda bunların çok koyu bir yeşil tonu olduğunu görebildim. Haza toprakları koyu renkli bir şeritten oluşan bir sınırdı sona eren, pastoral bir güzelliğe sahip olan bu örtüyle doğu ve batı yönünde sere serpe karşımda uzanıyordu: Sınırları oluşturan yüksek fret sarmaşığı duvarlar bizi arasına hapsediyordu.

Manzara beni o kadar etkiledi ki durup etrafıma bakındım. Tüm İmparatorluk'ta gördüğüm en güzel yerdi. Esintinin bile tadı daha tatlıydı. Ancak korumaları Fayazi'nin arabadan inmesine yardım ettiğinde ve onun bembeyaz ayak bileğini gördüğümde gözlerden uzak bu dünyadaki her ot sapının sahibesi kadar değiştirilmiş olabileceğini düşündüm.

“Beğendin mi, Signum?” dedi Fayazi.

“Muhteşem bir yer, hanımefendi,” dedim. Ciddiydim. “Sormamın bir sakıncası yoksa, arazinin büyüklüğü nedir?”

Hesaplama yapacağını düşünerek aksiyomuna baktım ama yanıt veren kazıcı oldu. “Yirmi üç fersah kare,” dedi hemen, gözleri çukurlarında parıldarken.

“Ama bu arazi iç halkalardaki çiftlik arazilerimizin çok ufak bir kısmının değerinde,” dedi Fayazi. “Garip, değil mi?”

Karşımızdaki tepeye bir fırtına bulutu gibi tutunmuş olan evin ana taş merdivenlerinden çıkmaya başladık. Yüksek ve geniş sıra sıra beyaz sütunlarıyla ve parıldayan yemyeşil çimlerle kaplı alanlarıyla karmaşık bir yerdi. Her katta balkonlar vardı. Sütunların etrafına dolanmış, ağaç yılanlarını andıran bakır atık su boruları vardı. Ama daha yüksek duvarlar eğreltiotu kâğıdından yapılmıştı.

Gözlerim bunlara takıldı. Acaba paneller Suberek’in değirmeninden gelmiş olabilir mi diye merak ettim.

Fayazi’nin yardımcılarının ve korumalarının peşinden merdivenleri çıktım ama en tepede durdum. Ön girişin üstünde, sıra sıra uzun direğe asılmış kablolardan sarkan kocaman, uzun ve ince bir heykel asılıydı. Ama buna daha dikkatlice bakınca ve gri renkli olduğunu görünce, bir heykel değil bir kemik olduğunu anladım.

Bir pençeydi. Devasa bir pençe.

“İki yüz senelik,” dedi Fayazi. “Yol’da serbestçe yürüyen son deniz canavarlarından birinden alındı. O günlerde daha ufaklardı.”

Pençeye bakakaldım. Boyumun en az üç misliydi. Bu kemiğin alındığı yaratığın boyutlarını hayal bile edemedim.

“Sahi mi?” dedim. “Boyu ne kadardı biliyor musunuz?”

Garip bir sessizlik oldu.

“Hayır,” dedi Fayazi sıkılmış gibi. “Bilmiyoruz. Önce nereyi görmek istersin?”

Dikkatle ona baktım. Gözlerinde soğuk, temkinli bir ifade vardı. Kendinden emindi.

Aklıma Ana'nın verdiği tek talimat geldi: *Yapman gereken tek şey, kümeslerine girmek ve faydalı bir şey aramak.* Ama o anda Hazaların kümesini görmeyi istemek biraz şüphe yaratabilirdi.

Kendime... beklemem gerektiğini söyledim. Fayazi'nin özgüvenini zayıflatmalıyım. Er ya da geç bu fırsat karşıma çıkacaktı.

Hafifçe öksürdüm. "Bana nerede öldüğünü gösterin, lütfen."

FAYAZI'NİN GRUBU BENİ duvarları bir Lejyon havan topu çarpırsa sekecekmiş gibi gözüken sımsıkı dokunmuş fret sarmaşıklardan inşa edilmiş geniş, kubbeli koridorlardan geçirdi. Fayazi o devasa koridorlarda bir harabeyi arayan soluk bir hayalet gibi yürüyordu, ben de şişemi koklamayı ihmal etmeden peşinden gidiyordum. Korumalarının zırhlarının tangırtısından başka bir ses duyulmuyordu.

Duvarlar binanın boylu boyunca etrafında devam eden uzun ipekli kilimlerle örtülüydü. Arada sırada gizli bir pencereden sızan bir güneş ışını ipekli duvar kilimlerine vuruyor, elinde bir mızrak olan ışıldayan bir savaşçıyı ve tepesine dikilmiş kabuklu, salyaları akan bir yaratığı aydınlatıyordu.

"Atalarım," dedi Fayazi kilimleri işaret ederek. "Soyum bu ipekli kilimlerde tasvir edilmiş. Merak ediyorsan, kazıcı hepsini anlatabilir."

Yürürken etrafıma bakındım. Kısmen tüm bunları hafızama kazımak, kısmen de en kötü ihtimale karşın bu garip yerde girişleri ve çıkışları bellemek için.

Fayazi beni helezoni bir merdivene uzanan yan koridordan geçirdi ve dördüncü kata varana dek, tepemizdeki mozaikli yuvarlak camın yansıttığı renkli ışıklar arasında hiç durmadan basamakları çıktık. Bir başka koridora saptık ama Fayazi birden endişeli bir ifadeyle uzun kumtaşı bir kapının önünde durdu.

“Orada,” dedi alçak sesle. “Onu yeniden görmeye dayanamam.”

Yanındakilerden hiçbiri kapıyı açmayınca kapıya yaklaştım, kolunu tuttum ve açtım.

İçerisi karanlıktı ama kurumuş kan kokusu keskindi. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledikten sonra, hayatımda gördüğüm en görkemli odalardan biriyle karşılaştım: hazinelerle ve değerli eşyalarla dolu kocaman, geniş bir odaydı... ama bunların hepsi odanın bir kenarında yükselen eğri büğrü, yüksek kabartının yanında sönük kalıyordu.

Dikkatle kabartıya yaklaştım ama artık beneklicam görmeye alışmıştım: Köklerin kıvrımlarına, kalın ve sık yapraklarına ve minik tomurcuklarının mide bulandırıcı kokusuna aşinaydım. Daretana’da olduğu gibi, filizler tavanı delmiş, zemini aşındırmıştı ve cesedin etrafında parkelerde koyu renkli lekeler vardı. Yer yer tahta parçaları ve koyu renkli yosun öbekleri gördüm. Yaşlı Kaygi Haza yatağında uzanırken tomurcuklanmış, kökleri çarşafı ve yosunları yemiş, aşağıdaki parkeye kadar uzanmıştı ve sonra tavanı zorlayıp delmişti.

Açık kapıdan Fayazi’nin sesini duydum: “Cesedi oradan çıkaramıyoruz. Kökler evin temeline kadar işlemiş. Çıkarmaya çalışırsak, odayı tamamıyla yıkmak zorunda kalırız.”

Ona neler olduğunu sorduğumda, kapıdan bana her şeyi anlattı: Babası ayın yedisi sabahı erken saatlerinde mışıl mışıl uyuyormuş; sonra, tam şafak sökmeden önce uyanmış, bağırarak yardım istemiş, çok acı çektiğini söylemişti. Yardımcıları içeri girdiklerinde kaçınılmaz kanlı manzarayla karşılaşmışlardı: Tam sol köprücük kemiğinin altından titreyen yeşil bir dal fırlamış ve onu diri diri yiyene dek büyümüşü. Komutan Blas da öyle ölmüş olmalıydı.

Nane kokulu şişeyi kokladım ve etrafıma bakınarak her şeyi hafızama kazıdım. Oda kitaplarla, ipekli döşemelerle, duvar ki-

limleriyle ve tablolarla doluydu ama içeride bir sürü şarap fıçısı, varili ve bir sürü gümüş ibrik vardı. Üstü zümrütlerle kaplı, Haza sembolünü taşıyan ibriklerden biri gözüme takıldı: iki ağacın arasında diklemesine duran tek bir tüy.

Kapıya geri döndüm. Fayazi bana baktı. “Bir şey buldun mu, Signum?”

“Pek çok şey gördüm, hanımefendi ama henüz bunların önemli olup olmadığını bilmiyorum.”

Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Beni çağırmadı.”

“Efendim?”

“Ölürken. Acı çekerken. Hizmetkârlarını çağırdı ama... beni çağırmadı. Uyanana dek neler olduğundan bihaberdim. Beni uyandırmadılar ve sonrasında bu olayla karşılaştım. Belki... belki bu hâlâ bir kabustur.”

Aksiyom elini uzatıp Fayazi'nin kolunu tuttu. “Böyle konuşmayın, hanımım,” dedi kadın. “Babanız hastaydı.” Fayazi'nin üzülmesine ben neden olmuşum gibi ters bir bakış attı. “Bu tür bir ölümden bir şey öğrenmek mümkün değildir, hanımım.”

Fayazi başını salladı, toparlandı ve yüzünde yine o boş, nötr ifade belirdi. “Şimdi nereye gidelim, Signum?”

“Bana nerede banyo yaptığını gösterin, lütfen.”

Beni koridordan geçirip evin korkuluk duvarına götürdüler; orada yüksek, beyaz bir hamam vardı. Yaklaşırken binayı inceledim, ana binanın duvarlarından aşağı uzanan, yukarıdan bir yerden su aktaran kalın filizlenmiş saman borulara baktım. Çatıda bir su tankı olmalıydı.

Ama daha da önemlisi, hamamın tamamı eğreltiotu kâğıdı panellerden yapılmış gibi gözüküyordu. Şöyle bir baktığımda yirmiden fazla panel saydım. Hepsi kar gibi bembeyazdı.

Fayazi'nin korumaları hamamın kapısını açtılar ve içeri girdim. İçerideki alanda bakır ve bronz borulardan oluşan karmaşık bir hamam düzeneği vardı. Sıcak su yukarıdan geliyor, yanlarında ufak bir kol olan, bir daire biçiminde yerleştirilmiş uzun musluklara dağılıyor olmalıydı. Muslukları açtığınızda, düzenek bunlara su aktarıyordu ve etraflarını çeviren büyük, beyaz karolu yuvarlak küvete su doluyordu.

“Babam buraya buhar odası derdi,” dedi Fayazi kapıdan. “Eklemlerini rahatlatan şey buydu. Ona yaşından dolayı yardımcı olan birçok greft uyguladılar –korkunç bir işlemle bacak kemiklerine yerleştirdiler– ama babam en çok suyun iyi geldiğini söylerdi.”

Duyduklarımı düşünerek bronz musluklardan birine dokundum.

“İmparatorluk'tan daha ileri seviye olan canlılık süfuzyonlarından almayı düşündük,” diye devam etti Fayazi arkamdan. “Mesela, imparatorluk Conzulatelerinin kullandıklarından. Ama yan etkileri çok ağırdı.” Bana baktı. “Conzulateleri biliyor musun, Signum?”

Biliyordum –onlar prifictolardan bir üst seviyeydi ve esas olarak İyaleterleri idare ederlerdi– ama nasıl kişiler olduklarını bilmiyordum. Başımı iki yana salladım.

“Conzulateler asla yaşlanmazlar ve büyümeye devam ederler,” dedi Fayazi alçak sesle. “Büyüdükçe büyürler. Bazıları evler kadar büyür –evler kadar hareketsiz hâle gelirler– ve hizmetleri sona erer, kılıçtan geçirilirler. Bunları göz önüne alınca, buhar çok daha iyi bir seçenektir...” Duraksadı. “Burada hava *hâlâ* zehirli değildir, değil mi?”

Soruyu duymazdan geldim. Küvetin etrafında dolaşırken kenarındaki kırmızı ve sarı halkaları fark ettim. Uzun banyolar sırasında oraya getirilen kadehlerden, fiçılardan ya da ibriklerden koyulan şarap lekelerine ait olduğunu tahmin ettim. Parmağımı halkalardan birinin üzerinde gezdirdim.

“Evet?” dedi Fayazi. “Zehirli midir?”

Karşı duvara gidip çömeldim ve eğreltiotu kâğıdı panellerin arasındaki bağlantı noktalarını inceledim. Bu alanlar koyu renkli bir macunla doluydu... ve hâlâ yumuşaktı.

“Hâlâ tehlikeli olabilir,” dedim. Başımı çevirip ona baktım. “Tabii, hava dışarı verildiyse ve sporlar dışarı atıldıysa ayrı konu.”

Fayazi bir şey demedi.

“Buradaki eğreltiotu kâğıdı paneller değiştirilmiş miydi, hanımefendi?”

“Hayır,” dedi hemen. “Bildiğim kadarıyla değiştirilmedi.”

“Emin misiniz? Bu macun yumuşak ve yeni ve panellerin çıkarılmış olması hava sirkülasyonunu sağlardı.”

“Hanımefendi yanıt verdi,” dedi aksiyom sert bir tavırla. “*Hayır* dedi. Siz bu bulaşıcı hastalığı bizden daha iyi biliyorsunuz. Biz bunun ne şekilde işlediğini nereden bilelim?”

“Bir siparişi yollamış olan bir eğreltiotu kâğıdı değirmencisi vardı,” dedim. “İsmi Suberek’ti. Siparişi buraya yolladığına dair elimizde kanıt var.”

“Bu konuda bilgimiz yok,” dedi aksiyom.

Kadını duymazdan gelip Fayazi’ye baktım. “Çok büyük bir siparişti, hanımefendi. Bu eğreltiotu kâğıdı yeni görüldüğü için merak ettim.”

Yine garip bir sessizlik oldu. Fayazi aksiyomuna bakıp omzunu silkti. “Evim çok büyük ve burada birçok kişi çalışıyor. Burada olan biten her şeyi bilemem. Belki de bir sipariş verilmişti. Verildiyse de şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Sen Iudex’in ya da İmparatorluk’un tamamının ne yaptığını biliyor musun, Signum?”

“Ama hâlâ ölen on Mühendis’in buraya geldiğini inkâr ediyorsunuz,” dedim.

“Davetlerimize kıdemsiz görevlileri çağırmayız,” dedi aksiyom açıklama yaparak. “Özel bir rica olmadığı takdirde tabii.”

Teker teker üçüne baktım: soylu kadın, aksiyom ve kazı-
cı. Yüzlerini incelemek, parlatılmış bir cam parçasında duygu
görmeye çalışmak gibi bir şeydi. Kendimi kontrollü ve mesafeli
olarak düşünürdüm ama bu kişiler kesinlikle benden çok daha
ustaydı.

“Zehir buraya mı getirilmiş, Signum?” diye sordu Fayazi.

“Evet, buraya getirilmiş. Ama bulaşıcı madde burada değil.
Çünkü su burada ısıtılmıyor, değil mi?”

“Doğru, burada ısıtılmıyor,” dedi.

“O hâlde, beni ısıtıldığı yere götürün, lütfen.”

Su tankına erişebilmek için bir merdivenle malikânenin arka
çatısına çıkmak zorunda kaldım. Bir Slothik ya da bir çatırda-
yandan çok daha büyük bir tanktı ve bronz yüzeyi minyatür bir
güneş gibi parlaktı. Fayazi’nin yardımcıları beni aşağıdan izler-
ken, tankın hamamın çatısına uzanan filizlenmiş saman boru-
suna baktım.

“Su buraya nasıl çıkıyor?” diye sordum.

“Hizmetliler kovalarla getiriyorlar,” diye seslendi Fayazi.
“Başka nasıl olabilir ki? Altında kumtaşı ateşler yakıyorlar ve sı-
cak suyu hamama yolluyorlar.”

“Partiden sonra da böyle mi yapıldı, hanımefendi?”

“Evet. Elbette.”

Tankın kapağını açıp içine baktım. Geniş, yuvarlak bir tanktı
ve ortasında ufak bir ızgara vardı.

Izgaranın tam ortasında, koyu renkli ufak bir şey duruyordu.
Tankın içi karanlık olduğundan çok iyi göremiyordum ama ne
olduğunu çok iyi biliyordum.

Gözlerim kapandı ve birden bir su tankının içine eğilmiş hâl-
de değildim: Daretana’daydım ve Princeps Otirios’un ellerini yir-
mi santim kadar iki yana açışını izliyordum.

İnce bir ot parçası... Hiç büyük değildi. Minnacık bir şeyin bir insanı o kadar korkunç bir şekilde öldürebilmesi çok garip.

Anı silinirken yutkundum. “İşte, orada,” dedim boğuk bir sesle. “Hâlâ orada.”

Grubun yanına dönüp gördüklerimi anlattım. “Banyo mekanizmalarını kullanmayın, kurcalamayın ya da ellemeyin,” dedim Fayazi’ye. “Açıkçası, su tankını açmamalıydım. Geri dönünce Biyologları arayacağım ve onlar buraya gelip önlem alarak ondan kurtulacaklar.”

Fayazi ilk kez telaşlanmış gibiydi. “Ama... oraya nasıl gitmiş olabilir? Koridorların hepsinde muhafızlar vardı ve... Sığınak aşkına, malikânenin girişinde bu tür şeyleri haber veren şeyler var! İçeri giren bütün konukların bunların yanından geçmesini sağladık! Bulaşıcı hastalıklardan *bu* şekilde korunuyoruz!”

“Sakin olun,” dedi aksiyom alçak sesle. “Sakin olun, hanımım...” Yine Fayazi’nin kolunu sıkı sıkı tuttu.

Gördüklerimi düşündüm. Malikâne kocaman bir yerdi. Fayazi’nin yaptığı açıklamaya rağmen, bu kadar büyük bir evde bir sürü giriş noktası olduğunu biliyordum... ama işe nereden başlamak gerekiyordu?

Sonra, Uxos’u yakaladıktan sonra Ana’nın ne dediğini hatırladım: *Amaçlarını anlamaya çalışmak çılgınca bir iş. Ama nasıl yaptıklarını anlamak... İşte, bu bir madde meselesi, gerçek alanda gerçek şeyleri hareket ettirmekle ilgili.*

“Hizmetliler buraya nereden girerler?” diye sordum. “Bizim izlediğimiz yoldan mı?”

“Hizmetli girişlerini kullanırlar,” dedi kazıcı. Doğu yönündeki duvarları işaret etti. “Giriş orada, buradan görünmüyor ama kilitli tutulur.”

İşaret ettiği yere gidince, duvarın bir parçasıymış gibi görünecek şekilde inşa edilmiş olan ufak, basit bir kapı gördüm. Kolunu çevirdim ama kilitliydi.

“Parti günü de kilitli miydi?”

“Evet,” dedi kazıcı.

“Sadece Kaygi banyo yapmadan önce mi açıldı?”

“Evet.”

“Evin bu kısmına açılan tek hizmetli kapısı bu mu?”

“İçeride bir hizmetli kapısı daha var,” dedi yavaşça. “Bizim içeri girdiğimiz noktanın biraz ilerisinde. Ama pek kullanılmaz.”

Korkuluk duvarından uzaklaşıp tekrar içeri girdik, bir duvarın bir parçası olarak gizlenmiş olan ufak kapıyı bulduk. Kolu denedim... ve kapı açılınca karşımıza dar, karanlık ve ufak bir koridor çıktı.

Kapı kolunu inceledim. Birisi bir levyeyle kilidi kurcalamış gibi cıvatalardan biri yerinden çıkmıştı.

Aksiyom kırık kapı koluna baktı, sonra hışımla kazıcıya döndü. “Bunu nasıl fark etmedin?”

Adam kekeleyerek yanıt vermeye çalışırken araya girdim. “Zehri getiren kişi bu kapının sık kullanılmadığını biliyor olabilir,” dedim. “Buradan girmiş olmalı. Bu koridor partinin düzenlendiği salonlara açılıyor mu?”

“Elbette açılıyor!” diye parladı aksiyom. “Hizmetliler konuklara görünmeden başka nasıl işlerini yapabilirler?”

“Ama koridorun büyük bir kısmında aydınlatma yok,” dedi kazıcı. “Hizmetliler ve taşıyıcılar genellikle işlerini yaparken fenerler taşırlar. Eminim ki konuklardan biri elinde bir fenerle bu koridora girmiş olsaydı, bunu fark ederlerdi.”

Karanlık koridora baktım. “Kendim görmek isterim.”

Elinde bir fener olan bir hizmetliyle büyük bir kısmı dar ve sıkışık olan koridora girdim. Haza hizmetlilerinin ellerinde çarşafarla ya da yemek tepsileriyle oradan nasıl geçtiklerini anlayama-

dım. Ağır ağır yürüdüğüm, partinin düzenlendiği noktaya doğru indiğim hâlde, içeri birisinin zorla girdiğine dair bir işaret ya da en azından hizmetlilerin bıraktığından farklı bir iz göremedim.

Hizmetli nihayet beni zemin kattaki büyük salonlara götürdü, Fayazi ve ekibi de beni orada bekliyordu.

Ben hizmetli koridorundan çıkarken, Fayazi kaşını kaldırdı. “Eee? Bunun nasıl yapıldığına dair bir kanıt buldun mu? Ya da lanet olasıca zehrin evimize nasıl sokulduğunu anladın mı?”

Üstümü başımı silkeleyip düşünmeye çalıştım. Katilin koridorlarda yolunu bulmaya çalıştığı fikri mantıklı değildi... Yani, en azından o koridorun varlığından ve nereye açıldığından haberdar olmalıydı.

“Signum?” dedi Fayazi. “Beni dinliyor musun?”

“Hâlâ düşünüyorum, hanımefendi. Acaba... bu kapılar parti sırasında kilitli miydi?”

“Hayır, buradakiler kilitli değildi. Hizmetliler koştururken sürekli kapıları açıp kilitlemeleri çok zor olurdu.”

“O hâlde, herhangi bir kişi bu kapıları kullanabilirdi?”

“Evet,” dedi kazıcı. “Ama koridorlarda nöbetçiler vardı. De-diğimiz gibi, hizmetliler de bir el feneriyle o koridorda dolanan birisini görürlerdi.”

Kaşlarımı çattım, uzun, devasa odalara, duvarların arasında belli belirsiz seçilen hizmetli kapılarına baktım.

“Parti sırasında bir yangın çıktığını söylemişsiniz,” dedim. “Lütfen, beni o odaya götürür müsünüz?”

Beni içinde hâlâ eski is kokan kocaman kumtaşı bir şömine-nin olduğu salonlardan birine götürdüler. Şöminenin karşısındaki birkaç metre karelik kilim kararmış ve yanmıştı. Oraya yaklaşırken, ayaklarımın altında hışırdıyordu.

Şöminenin önüne çömelip odun yakılan alanı ve kül çukuru-nun kapağını inceledim. Yakma haznesinin sol arka köşesi boyunca beyazımsı yanık izleri vardı. Açık renkli çiçek tomurcuk-

ları gibi garip bir desen oluşturmuydu. Bunlara dokunduğumda, başka bir şeyin izi olmadığını fark ettim: Tuğlanın kendisi yanmıştı.

Sonra burnuma keskin, tatsız bir koku çalındı. Aklıma at sidiği ya da buna benzer pis bir şey geldi. Yanık köşeye eğilip tekrar kokladım. Koku orada daha belirgindi.

“Nedir?” dedi Fayazi.

“Emin değilim, hanımefendi,” dedim. Hızla şömineden çıktım ve anıyı eksiksiz hafızama kazımak için şişemi kokladım. “Ama dışarı fırlayan korun doğal olduğunu sanmıyorum.”

“Yani, birisi... şömineye bir şey mi attı?” diye sordu kazıcı.

“Evet. Dikkat dağıtmak için. Böylece, yangın başladı, muhafızlar –ve siz– koşa koşa geldi, o arada birisi hizmetlilerin koridoruna gizlice girip kimse fark etmeden hamama gitti ve geri döndü.”

Fayazi sarsılmış bir hâlde bana baktı. “Kimseye görünmeden nasıl hizmetlilerin koridoruna girmiş olabilir?”

“Bilmiyorum, hanımefendi.”

“Peki, lanet olasıca bulaşıcı hastalığı nasıl *buraya* soktu?”

“Sakin olun, hanımım,” dedi aksiyom alçak sesle. “Sakin...”

“Bilmiyorum, hanımefendi,” dedim yine.

“Bir yolunu bulmuş olmalı!” dedi Fayazi birden öfkelenerek. “Siz Iudex görevlilerinin zeki olduğunu sanıyordum.”

“Sakin olmalısınız!” dedi aksiyom. “İçinize derin nefesler çekin ve sakinleşin!”

Aksiyom yine hanımının kolunu tuttu ama bu sefer kolunu o kadar sıkı kavradı ki parmakları Fayazi’nin elbisesinin katmanları arasında kayboldu. Bu iğne gözlü yaratıktan daha az sakinleştiren ve güven telkin eden birisini düşünemiyordum. Ama bir fırsat yakaladığımı hissettim.

“Zehrin parti sırasında getirildiğini sanmıyorum, hanımefendi,” dedim hızla düşünerek.

“O zaman, nasıl geldi?” dedi Fayazi sert bir sesle.

“Daha önce geldiğini düşünüyorum,” dedim. “Bence *zaten* buradaydı, kullanılmayı bekliyordu. Katil sadece partiye gelmiş, bunu gizlediği yerden almış ve doğru yere getirmiş olmalı. Bir ot sapını malikânenize sokması zor olmamıştır.”

Duraksadım. O âna kadar söylediklerimde içtendim ama o noktadan sonra yalan söylemem gerekiyordu. Ama yalan söylemeyi hiçbir zaman becerememiştim.

“O zaman, nasıl oldu bu iş?” dedi Fayazi yine.

“Bir şekilde duvarların üstünden gelmiş ya da belki ufak bir hayvanla taşınmış olabilir,” dedim sözcükleri tane tane söyleyerek.

“Ne gibi?” dedi kazıcı. “Katil bir ot sapını su tankına gizlemesi için bir fareyi mi eğitti?”

“Ya da bir kuşu,” dedim. “Malikânede bir kümes var, değil mi? Katip şahinleri için.”

Fayazi bunu düşündü.

“Orası size göre değil,” dedi aksiyom tatlı bir sesle.

“Siz... birisinin... zehri hanımefendinin evine *postayla* mı yolladığınızı düşünüyorsunuz?” dedi kazıcı ağır ağır. “Bir katip şahiniyle mi yolladı?”

“Olabilir. Buraya birçok şahin geliyordur. Bir şahinin bir ot parçasını taşıması zor değil. Partiye gelen konuklarınızı kontrol ettiğiniz gibi şahinlerinizi de kontrol ediyor musunuz?”

“Gerçekten de bir katip şahini tarafından buraya getirilen zehri, hanımefendinin hizmetlilerinden birinin kuştan aldığını ve... bir yere mi gizlediğini düşünüyorsunuz?” dedi kazıcı.

“Normalde böyle bir şey aklıma gelmezdi,” dedim sakın bir tavırla, “ama birisinin hizmetli koridoruna girmesi, üst kapıyı açması ve sizlerin bu iki şeyi fark etmemesi de olası değildi. Yine de böyle olduğu belli.”

Buz gibi bir sessizlik oldu. Üçü de dikkatle bana baktı.

“Kümese çok az kişinin girmesine izin verilir,” dedi Fayazi. “Yakın tarihe kadar benim bile girmem yasaktı. Sadece babam ve en güvendiği hizmetlileri girebiliyordu.”

“Bütün giriş yollarını kontrol etmem gerek, hanımefendi,” dedim. “Kümes, duvarlar... her yer.”

“Ölümünden sonra efendimizin *bütün* mektuplarını yaktığımızı söylesek de oraya girmek ister miydiniz, Signum?” dedi aksiyom.

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalıştım. Elbette. Her şeyi yakmışlardı. Belki bulaşıcı hastalık yüzünden ama bir yandan da kanıtları yok etmek için.

Ama Ana bana kümese girmemi söylemişti. Orada hâlâ kayda değer bir şey bulabilirdim.

“Evet,” dedim istifimi bozmadan. “Tabii ki isterim.”

Fayazi biraz düşündü. “Bu durumda, size kısa bir süreliğine izin verebilirim.”

“Orada görebileceği bir şey yok, hanımım,” dedi aksiyom. “Ona izin...”

“Bana bu gencin Blas’ın cinayet vakasını soruşturan kişi olduğunu söylediler,” dedi Fayazi sert bir tavırla. “Belki bize yardımcı olabilir.” Bana baktı. “Beş dakika Signum, daha fazla izin veremem.”

Arkasına dönüp yürümeye başladı ve hep birlikte peşine takıldık.

Yirmi Sekizinci Bölüm

YÜRÜRKEN, FAYAZI'YI VE Yüceleri babasına gelen postalarla ilgili soru yağmuruna tuttum. Garip bir şey olmuş muydu? Bir kenara bırakılmış paketler var mıydı? Garip yerlerden mektuplar ya da mesajlar gelmiş miydi? Bunları hem kümesi neden görmek istediğime mazeret olarak hem de Kaygi Haza'ya gelen her şey yakılmış olsa da mümkün olduğunca bilgi edinmek için soruyordum.

Ama yanıtları kısa, öz ve itiraz edemeyeceğim türdendi: “Hayır”, “Kesinlikle hayır” ya da “Hatırladığım kadarıyla hayır”. Faydalı hiçbir şey söylemediler ve sonunda aksiyom yanıt vermeye başladı.

Nihayet, malikânenin kuzeybatı tarafında inşa edilmiş yüksek, yuvarlak bir kule olan kümese vardık. Fayazi'nin Yücesi kapıyı açmadan kokuyu hissettim: küflü saman, dalga dalga yayılan rutubet... ve elbette leş gibi bir kuş pisliği kokusu.

Kazıcı kapıyı itti ve içeri girmemi işaret etti. Yüksekteki çatının yan tarafındaki deliklerden içeri sızan gün ışığında loş gözüken yüksek kuleye baktım. Karanlıkta helezoni bir şekilde duvarlara monte edilmiş olan tahta bölmelerde oturan kuşların *klik klak* sesleri yankılanıyordu.

“Şurada bir masa var,” dedi kazıcı. Köşede üstüne kuşlar pislemesini diye yeşil bir tente gerilmiş olan süslü, beyaz tahtadan yapılmış bir masayı işaret etti. “Efendimiz burada mektupları okur, acil olanları hemen yanıtlardı. Şu anda masada hiçbir şey yok. Onu da yakmayı düşündük ama...”

“Bir aile yadigârı,” dedi Fayazi. “Khanum günlerinden. Kesinlikle bu kantondan daha eski bir şey.”

Masaya bakıp düşündüm. Görebileceğim mektuplar yoksa, tam olarak ne arayacaktım?

Yukarıda bölmelere tünemiş olan kuşlara baktım. Kuşları göremiyordum ama kapılarının tahta parmaklıklarının arasından parlak, kehribar rengi gözlerini görebiliyordum. Bölmeler çift çift yerleştirilmişti, altlarında ufak bronz tabelalar olan ufak ikili setler hâlinde duvarları kaplıyordu.

“Bu işi nasıl yapıyorlar?” diye sordum kazıcıya.

“Nasıl mı?” dedi. “Onlar değiştirilmiş yaratıklar. Bu sayede yapıyorlar.”

“Evet ama... Onları nasıl idare ediyorsunuz? Süreci anlatırmısınız, lütfen?”

İç çekti. “Kuşlar çiftler hâlinde, her biri bir yerde olacak şekilde eğitilirler. Birisi gelen, diğeri giden olur. Her biri sadece muazzam bir dayanıklılığa ve hıza sahip değildir, aynı zamanda dünya haritasını ezbere bilirler. Her çift sadece bir yöne gidip gelmek üzere eğitilir.”

“Bunu onlara nasıl öğretiyorlar?”

“Kuşların vücudunda bir bileşen eksik –yaşamaları için gerekli olan bir bileşen– ve her çift bu bileşenleri sadece iki noktada elde edebileceklerini anlayacak şekilde eğitilir. Bunları genellikle bir sukka kavununun içine koyarlar. Kuş yolculuğunu tamamlar ve ona ödül olarak bir sukka kavunu verilir. Her şey gayet mekaniktir.”

Yukarıdaki bölmelerden birine bakıp gagalarından çıkan hafif *klik klak* seslerini dinledim. “Bölmelerin altındaki tabelalarda gidip geldikleri sabit yerler mi yazıyor?”

“Evet?” dedi kazıcı.

“Peki, buraya geri dönmesi gereken kuş...”

“Her zaman soldaki bölmede olur.”

“O hâlde, başka yerlerden gelen kuşlar –bir mesaj getirenler– geri yollanmadan önce sağdaki bölmeye koyuluyor.”

“Doğru.”

Bunu biraz düşündüm. “İki kuş da buradaysa, yakın tarihte bir mesaj gelmiş demektir. İkisi de yoksa, yakın tarihte bir mesaj yollanmıştır.”

Kazıcı biraz endişelenmiş gibiydi. “Şey... evet. öyle sanırım.”

“Kaygi Haza öldükten sonra malikâneyi izole ettiyseniz, yeni gelmiş ya da yollanmış şahin mesajları olmaması gerekir.”

“Evet...”

Onu izledim. Adamın yüzü belli belirsiz kıpırdadı. Yalan söylemiş olabilirdi.

“Tamam, o zaman bölmelerin kapaklarında bir zorlama izi var mı diye kontrol edeceğim,” dedim helezoni merdivene doğru yürüyerek. “Sonra da hemen ineceğim. Uzun sürmez.”

Kuş pisliğiyle kaplı merdivene tırmanırken, çizmelerimin altı her adımda gıcırdadı ve nihayet duvardaki ilk iki bölmeye ulaştım.

Fayazi aşağıdan seslendi. “Elini çabuk tut, Signum. Beş dakika dedim, ciddiylim. Topraklarımızı görmek istiyorsanız, çok büyük bir alan söz konusu ve geceyi burada...”

“Peki, hanımefendi,” diye seslendim.

İlk iki bölmenin karşısında durdum. Bir çift kehribar göz bana bakıyordu. Karanlıkta görmek zordu ama içindeki katip şahini uzun, çok güzel, ince ve koyu renkli bir kuştı, etrafında kavun

kabuklarıyla samanların arasına tünemişti. Karşısına çömeldiğimde, ne olduğumu anlamamış gibi gagasını *klik klik* diye birbirine vurdu.

Yanındaki bölme boştu. O hâlde, bu kuşun her zaman uçtuğu yere yakın tarihte bir mesaj yollanmamış ya da oradan mesaj gelmemişti.

Bölmelerin altındaki ufak bronz tabelaya baktım. Gözlerimi acıtan kıvrımlı, eğik bir el yazısıyla bir şey yazılmıştı.

Kaşlarımı çattım, gözlerimi zorlayarak okumaya çalıştım – harfler karşımda dans ediyor, titriyordu– ve nihayet başardım:

Llita ñan yaraaqñu urkuquna ñanana yunayniyuq kay.

Afallamış bir hâlde karmaşık yazıya baktım ve çaresizlik içinde ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım.

Gözlerimi oradan ayırıp tekrar baktım. Harfler anında anlamsız bir şeye dönüştü. Yine bir anlam çıkarabilmek için odaklanmam gerekiyordu.

“Şey,” diye seslendim, “acaba... bu tabelaların üstündeki yazı hangi dilde yazılmış?”

“Sazi dilinde,” dedi Fayazi. “Halkımın İmparatorluk’un ilk halkasında konuştukları dil. Sazi biliyor musun, Signum? Sanmam... Bildiğim kadarıyla öğrenmek çok zordur...”

Kesik kesik nefes almamaya çalışarak ileriye baktım.

Elbette, Sazi dilini bilmiyordum. Çok az okuyabiliyordum ve harflerden bazılarını daha önce hiç görmemiştim, yani, yüksek sesle okumam imkânsızdı.

Bu da yazıyı hafızama kazıyamayacağım ve Ana’ya tekrarlamayacağım anlamına geliyordu.

Gözlerimi yumup odaklanmaya çalıştım, az önce okuduğum sözcükleri hafızamda canlandırdım. Ama zihnimde sadece tabelanın üstünde narin çizikler, sözcükler olması gereken yerde titreyen anlamsız şekiller görüyordum.

Gözlerimi açıp, “Lanet olsun,” diye fısıldadım.

“Bir sorun mu var, Signum?” dedi Fayazi sıkılmış gibi. “Bir şey mi buldun?”

Buz gibi terler dökmeye başladım ve merdivene tırmanmaya devam ettim.

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Oraya Hazaların iletişimleriyle ilgili bir şeyler öğrenmeyi umut ederek gelmişim ve aradığımı bulamadığım hâlde, hâlâ mesajlarını *nereye* ve belki hangi tarihlerde yolladıklarını öğrenebilirdim. Bu sayede bir ipucu elde edebilirdik.

Ama artık bunu yapamayacağımı anlamıştım. Yapamayacaktım çünkü lanet olasıca gözlerim ve okuduğum sözcükleri kazımayı asla öğrenememiş olan lanet olasıca beynim yüzünden levhalardaki yazıların hiçbirini okuyamıyordum.

Kalbim çılgınlar gibi atarken, basamakları çıkmaya devam ettim. Birinde bir tane şahin olan, diğeri boş bir çift bölmenin yanından geçtim. Sonra, ikisinde de katip şahini olmayan bir çift bölmenin yanından geçtim.

Demek bir mesaj yollanmıştı. Aşağıdaki levhada mesajın yollandığı yerin ismi yazıyordu.

Odaklanmaya çalışarak levhaya baktım; nihayet sözcüklerin harflerini sıraya dizdim ve şöyle bir şey gördüm:

Altiti yaraaqñu urkuquna t'iqrakankiaqñu chaika.

Yüzümün titrediğini, başımın zonkladığını hissederek sözcüklere baktım. Gözlerimin arkasında keskin bir acı hissettim. Fayazi Haza aşağıdan bir şey dedi ama onu duymazdan geldim ve elimden geldiğince sözcükleri hafızama kazımaya, unutmamaya ve şekillerini ruhuma işlemeye çalıştım.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Birden, sözcükler kayboldu, anı kumların üstüne çarpan deniz köpükleri gibi silindi.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun,” diye homurdandım.

Gözlerimi açtım, sözcükleri fısıldayarak söylemeye, bana karmakarışık gelen sessiz harfleri sıraya koymaya çalıştım.

“Ne dedin?” diye seslendi Fayazi. “Ne diyorsun? Orada *ne* yapıyorsun, Signum? Vaktin dolmak üzere.”

“Bir saniye,” dedim güçlükle.

İ e yaramayacaktı. Böyle devam edersem, beni evinden kovacaktı.

Ne yapacağımı düşünerek levhaya baktım.

Sözcükleri yüksek sesle okuyamayacağı fark ettim. Ama belki de daha sonradan bunları  izebilirdim.

Nane kokulu    emi çıkarıp o  nın zihnime demir atmasını sağlamak için kokuyu derin derin içime çektim. Sonra parmağımı ilk harfin üstüne koydum, tırnağımla bronz levhanın üstündeki kabartmayı izledim ve oyuğun parmağımı yönlendirmesini bekledim...

“Signum?” diye seslendi Fayazi asabi bir tavırla.

 lk harfin, sonra ikincisinin ve     nc s n n üstünden geçtim.

“Signum Kol,” diye bağırdı Fayazi. “Derhal aşağı in.”

Harflerin şekillerini ezberlemeyi tamamladım, hareketlerin anılarıma iyice işlediğini umdum ve sonraki bölmelere geçtim.

“Neredeyse bitti,” dedim tela la. “Sadece geri kalanını da kontrol etmem gerek.”

Dört tane daha vardı: İçinde ku  olmayan üç çift bölme ve iki ku  olan bir çift bölme; toplam dört mesaj yollanmı tı, bir mesaj gelmişti. Her ikili bölmede    emi kokladım ve hiç olmazsa vücudumun hareketleri hatırlayacağını umarak parmağımla levhaların üzerindeki sözcüklerin üstünden gittim.

Sonuncusunu da tamamladıktan sonra, omzumda parmakları  elik gibi olan bir el hissettim. Arkama dönüp de iskeletimsi yüzünü yüzüme dikmi  olan aksiyomu gördüğümde  a ırdım.

“Burada i iniz bitti,” dedi yumuşak bir sesle. “Hanımımın dediği gibi.”

Titreyerek doğrudum,  st m  ba ımı silkeledim ve pe imde aksiyomla birlikte aşağı indim.

İnanılmaz, inanılmaz, diye düşündüm basamakları inerken. Bu anıyı şifreli bir şekilde kazıyıp zihnimde kalabilsin diye içime hareketler şeklinde gömmüş olmam inanılmaz bir durumdu... ama başarılı olup olmadığımı bilmiyordum. Belki de Ana'nın yanına geri döndüğümde harfleri bir kâğıda çizmeye çalıştığımda başarılı olamayacaktım.

İşte, o anda anlayacaktı. Bu beceriksizliğimi, yalan söylediğimi anlayacaktı ve foyam ortaya çıkınca hapse atılmasam bile görevimden alınacaktım.

Basamakların en altına vardığımda, mideme kötü bir his yayılmıştı. Fayazi ve kazıcısı yüzlerinde hafif bir tiksinti ifadesiyle beni bekliyorlardı.

“İyi misin?” dedi Fayazi. “Yoksa orada bulaşıcı hastalığa mı rastladın?”

“Sıradışı bir şey göremedim,” dedim boğuk bir sesle. “Şimdi... duvarlara gidebilir miyiz, hanımefendi?”

Soğuk ametist gözleriyle dikkatle yüzüme baktı. “Tamam,” dedi. “Bizi izle de seni oraya götürelim.”

Aksiyomun ve kazıcının peşine takıldım ama Fayazi arkamıza geçti ve her arkaya baktığımda beni dikkatle izlediğini gördüm.

Malikânenin beyaz taştan yapılmış geniş bir verandanın bulunduğu arka kısmına çıktık. Güçsüz hissettiğim hâlde, manzara beni bir kez daha büyüledi: Alev almış gibi parıldayan parlak turuncu renkli yaprakları olan kocaman uzun ağaçlar ve verandanın kenarı boyunca devam eden devasa boyutlarda ince, kıvrımlı ve açık yeşil renkli heykeller vardı. Bunların boyu evden daha yüksekti, neredeyse on iki metre kadardı ama gözlerim kapandı ve bunları hatırladım. Bunları bir keresinde Titan Yolu'nun çayırlarında görmüştüm.

“Bunlar da... kemikler,” dedim alçak sesle. “Kaburga kemikleri.”

“Doğru,” dedi Fayazi. “Ufak bir yaratıktan. Bugünlerde büyük olanları getirmek zor oluyor; en azından, kara yoluyla zor. Söylesene, duvarlarımda ne bulmayı umuyorsun, Signum?”

Gözlerim parıldayan kaburgaların kıvrık şekline takıldı. Korkunç bir manzaraydı. “Bilemiyorum, hanımefendi,” dedim. “Katil bir yöntem izlemiş, erkenden hazırlanıp buraya gelmiş olabilir. Diğer evinizdeki hizmetlilerle son iletişim kurduğunda, duvarların üstünden sarı bir top fırlatmıştı.” Uzaktaki duvarlara baktım. “Ama burada öyle olmuş olamaz, duvarlar çok yüksek... Ama aklına yine de duvarlardan içeri girmek gelmiş olabilir.”

“Çok ilginç,” dedi. Hizmetlilerine bir işaret verdi. “Oraya gitmek biraz zaman alacak,” dedi. “Duvarları incelemeden önce bir şeyler içseniz iyi olur, Signum.”

Elinde büyük bir bakır tabak olan hizmetli bana doğru yaklaştı. Tabakta meyve şekerlemeleri, kuruyemiş ve hayatımda gördüğüm en yaratıcı şekilde helezoni bir biçimde düzenlenmiş kurutulmuş et parçaları vardı.

Midem tabağa anında tepki verdi. Saatlerdir bir şey yememiştim ve bu leziz yiyecekler iştahımı kabartmıştı. Ama Ana’nın ne dediğini hatırladım: Hiçbir şey yiyip içmemem gerekiyordu.

“Hayır, teşekkür ederim, hanımefendi,” dedim. Eğildim. “Zahmet ettiniz. Ama bir şey istemiyorum.”

Fayazi buz gibi bir ifadeyle beni süzdü. “Bu ikramı geri çevirmen kabalık. Bunun farkında mısın?”

“Burada olmam kabalık,” dedim. “Buraya gelmiş olmam kabalık. Sadece iyi niyetinize teşekkür edip özür dileyebilirim.”

Bir süre daha bana baktı ve bir an için yüzüne garip bir ifade çöker gibi oldu: saf, çılgınca bir dehşet. Arkasında durmuş beni izlemekte olan iki Yüce’sine yan bir bakış fırlattı.

Fayazi Haza’nın bir şeyden çok korktuğunu fark ettim. Ama korktuğu şey ben değildim.

Bu ifade silindi ve Fayazi kalay zillerin cınlamasını andıran tiz bir sesle güldü. “Eminsen... Ama daha sonra enerjiye ihtiyacın olacağını düşünüyorum. Peki, o zaman casusluğuna devam et bakalım, Signum. Neler bulacağını merakla bekliyorum.”

Yine eğildim ve hızlı adımlarla duvarlara doğru yürümeye başladım ama sözleri içime işlemiştii. Fayazi Haza’da bir gariplik olduğundan emindim. Ama henüz bunun ne olduğunu bilemiyordum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ÖĞLEDEN SONRA SAATLERİ yerini akşam üzerine bırakırken, şişemi koklaya koklaya Haza arazisinde yürüdüm. Bu arada, Fayazi'nin korumaları beni hücrelerinde dolanan bir soyluymuşum gibi pürdikkat izlediler ama yüksek fret sarmaşığı duvarları incelerken onları görmezden geldim.

Duvarlar neredeyse evin kendisi kadar yüksekti. Birisinin bu duvarlara tırmanması ya da üstünden bir şey fırlatması saçmaydı. Bulabildiğim tek ilginç şey, arazinin ortasından geçen, doğu duvarından giren ve batı duvarından çıkan ufak bir nehirdi. Önce batı duvarlarından geçtiği yere gittim ve bir kanal kapısıyla korunduğunu gördüm: İri metal raylar üstünde duvarlarda inip çıkan çelik ve taştan oluşan karmaşık bir yapıydı. Kapının alt yarısı örülmüş çeliktendi ve nehir suyunun geçmesine izin veriyordu. Çömelip kapının alt kısmının çamurlu nehir yatağına gömüldüğü noktayı inceledim.

Başımı çevirip beni izleyen en yakındaki korumaya baktım. Adam ufak bir tümseğe çıkmış, kaşlarını çatmış beni izliyordu.

Bir ıslık çalıp elimi salladım. “Hey!”

Kaşlarını daha da çattı.

“Bir şey sormam gerek.”

Adam kıpırdamadı.

“Ya orada durup ıslık çalmamı izlersin ya da yanıma gelirsin.”

Dik dik bana baktı ama sonra şık çizmelerini suya sokmama-ya çalışarak yanıma geldi. “Ne var?”

“Bu kapı ne amaçla burada?”

“Elbette, fırtınalardan sonra nehir taşkınlarını engellemek için.”

“Hep böyle mi durur?”

“Hayır. Suyun geçmesi için kapıyı kaldırırlar ve ayarlarlar, taşkın sona erdikten sonra tekrar indirirler.”

Devasa kanal kapısına baktım. “Nasıl kaldırıyorlar?”

“En tepesinde bir makara var. İçinden bir Slothik’e bağlı olan ve onun çekip kapıyı açtığı bir halat geçer.”

“Peki kapıyı en son ne zaman kaldırmak zorunda kaldılar?”

“Nerden bileyim,” dedi aksi bir tavırla. “Haftalar, belki aylar önce. İşin bitti mi?”

“Hayır,” dedim. Arkama dönüp doğu yönüne doğru yürümeye başladığında, peşime takıldığını ve alçak sesle küfrettiğini duydum.

Doğu kanal kapısına vardığımda, hava neredeyse kararmak üzereydi. Diğer kapı gibiydi ama nehir yatağı daha çakıllıydı ve taşlar çamurların arasında toprakta uyuyan kınkanatlı böceklerin sırtı gibi gözüküyordu.

Ama birkaçı farklıydı: Taşlar ters dönmüştü ve lekeli çamurlu tarafları üste bakıyordu.

“Hımm,” diye mırıldandım.

Eve bakıp düşündüm. Sonra doğu kanal kapısında dümdüz bir çizgi çizerek yürümeye, sağıma soluma bakıp bir iz var mı diye etrafı incelemeye başladım.

Derken, bir şey gördüm: Soluk renkli ağaçlardan birinin altında oval biçimli sararmış otlar vardı.

Otlara yaklaşıp yere çömeldim ve inceledim. İnce bir oval biçiminde kurumuş otlardan oluşan, yaklaşık olarak bir insan boyunda bir alan vardı. Alanın ortasını dürtükledim, parmaklarımı toprağa geçirdim ve aşağıda sert bir şey hissettim. Kenarlarını kurcaladıktan sonra o sert şeyin kenarının sert yüzeyini buldum ve tutup topraktan çıkardım.

Otların üstüne yerleştirildiği oval biçimli bir kumtaşı parçasıydı. Taşı yerinden çıkarırken, toz toprak üstünden ölü bir deri gibi kaydı. Zeminde yaklaşık olarak bir buçuk metre uzunluğunda ve otuz santim derinliğinde sığ bir çukur vardı ama dibindeki toprak dümdüz olmuştu. Kenarlarını yokladım, bir şey gömülü mü diye anlamaya çalışım ama topraktan başka bir şey yoktu.

Ama bir ara oraya bir şey gizlendiği belliydi. Birisi boşu boşuna oraya o kumtaşını koyup üstünü toprakla örtmezdi.

Korumalar hemen yanıma gelip çukura baktılar. “Nedir bu?” dedi adamlardan biri.

“Bir çukura benziyor,” dedim.

“Nasıl buldun bunu?”

“Yürüyordum ve gözlerimle gördüm.”

Adamlar küfürler ederek uzaklaştılar. Ana’nın küstahlığı bana da mı bulaştı diye düşündüm.

Tekrar otların üstüne oturup çukura baktım. Cebimde bir şey hissettim ve çıkarınca Yüzbaşı Strovi’yle paylaştığım tütün çubuğu olduğunu gördüm.

Bunu evirip çevirdim. Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi. Çubuğu dişlerimin arasına sıkıştırıp çiğnedim ve ağzımda tütünün dilimi karıncalandıran, uyuşturan ılıkliğini hissettim. Nedense tütünün tadı düşünmeme yardımcı oldu.

Tüm bunlardan ne gibi bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Kümesi incelemem az kalsın sonuç vermeyecekti.

Duvarları incelemem de sadece kanal kapısının orada birkaç ters dönmüş taş bulmamla ve sonra gizli çukuru bulmamla sonuçlanmıştı ama hâlâ katilin –Jolgalgan denen kadının– bulaşıcı hastalığı içeri nasıl soktuğunu ya da kimseye görünmeden hizmetlilerin karanlık koridoruna girdiğini anlamamıştım. Su tankındaki beneklicamın nerdeyse bir hafta önce on Mühendis'i nasıl öldürdüğünü de çözememiştim. Dahası, on ölü Mühendis'in Hazaların malikânesinde tam olarak ne yaptıklarını da bilmiyordum çünkü Fayazi ısrarla partide olmadıklarını söylemişti.

Ama hava kararmaya başlamıştı ve orada daha fazla kalmak istemiyordum. Haza topraklarında hava karardıkça, kendimi daha savunmasız hissetmeye başlamıştım.

“Beni geri götürün, lütfen,” dedim korumalara.

Yarı karanlıkta garip bir şekilde budanmış olan ormandan geri dönerken, yol boyunca ağzımdaki tütün çubuğunu kemirdim. Ucunu neredeyse tamamıyla çiğnemiştım ama hava karardıkça daha da garipleşen, pürüzsüz irili ufaklı tepelerdeki tuhaf sesleri yankılanan yaratıkların olduğu o yerde beni rahatlatan tek şey buydu.

Ama eve yaklaşırken Fayazi'nin kazıcısı bahçeye çıktı, bana yol gösteren korumayı durdurdu ve kulağına bir şey fısıldadı. Hızlı hızlı yaptıkları gizli bir konuşmadan sonra, koruma beni batı yönüne doğru götürdü.

“Buradan,” dedi iri ellerinden biriyle evin arka tarafını işaret ederek.

“Gideceğimi sanıyordum.”

“O yöne,” dedi yine.

“Orada ne var?”

“Hanımefendi bir kez daha görüşmek istiyor,” dedi kazıcı.

“Daha hoş bir ortamda.”

Dikkatle ona baktım ama sonunda peşime takılan kazıcıyla birlikte yürümeye başladım.

Neredeyse malikânenin yarı çapını dolaşırken, etrafımızdaki ağaçlarda mai fenerleri parıltıyordu. Nihayet, evin arka tarafına inşa edilmiş, hepsi kapalı olan ufak yuvarlak camlı, panjurlarının arasından altın rengi bir ışık sızan büyükçe bir balo salonuna vardık.

İçeriden bir ses geliyordu, bir tartışma yapılmıyormuş gibi yüksek bir sestti. Adımlarımı yavaşlatıp dinlemeye çalıştım.

Fayazi'nin tiz ve öfkeli sesini duydum. Birisiyle tartışıyor ama karşısında kişi her kimse o kadar alçak sesle yanıt veriyordu ki ne dediğini anlayamıyordum. Bir süre Fayazi'nin sesini güçlükle duydum ama sonra biraz aralık olan bir panjurun önünden geçerken, sesini daha net duyabildim.

Çantamdan bir şişe çıkardım –daha önce koklamadığım, lavanta kokusu olan bir şişeeydi– ve bunu çaktırmadan otların arasına attım.

Yürümeyi kesip şaşırmış gibi arkama baktım. “Bir şey düşürdüm, efendim,” dedim kazıcıya. “şişem.  antamdaydı ama...”

Adam ofladı, sonra benimle birlikte koyu renkli otların arasında şişeeyi aramaya koyuldu. Bu arada, açık panjura biraz daha yaklaştım ve tam altına vardığımda durup kulak kesildim. Fayazi'yi duyabiliyordum ama konuştuğu kişi hâlâ o kadar alçak sesle konuşuyordu ki ne dediğini tam anlayamıyordum.

“...bana hiçbir şey söylemezsen ne yapabilirim?” diyordu Fayazi. “    nc  m ?     nc  ne? Ne bulacaklar? Ne arıyorlar? (...) Of, bunu söyleyip duruyorsun! Böyle olmasını ben istemedim. Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Benim bir şey yapmamı isteseydi, bir şey söylerdi. Ama burada vahşi bir köpek gibi bağlanmış bir hâlde kaldım.”

Kazıcının eli tepemde belirdi, açık olan panjuru  at diye kapattı. Sert bir ifadeyle bana baktı ve şişemi uzattı. “Bunu bul-

dum,” dedi buz gibi bir ses tonuyla. “Lütfen, çantanın kayışlarını daha sıkı bağla.”

Eğildim, şişeyi aldım ve peşinden eve doğru yürüdüm. İçerideki seslerin kesildiğini fark ettim.

Beni evin arka tarafındaki bir kapıya götürdü, kapıyı açtı ve beni bekledi. Ben farklı yerlere yerleştirilmiş bronz saksılardaki mai meyvesi ağaçlarıyla aydınlatılmış uzun, alçak tavanlı, zarif bir odaya girerken kazıcı arkada kaldı. Odanın ortasında üzerinde yemekler duran ufak bir masa vardı ve bir tarafına oturmuş olan Fayazi Haza yemek yiyor, gümüş bir şarap kadehinden şarap yudumluyordu. Kıyafetini değiştirmişti: Daha önceden vücut hatları bol elbisesinin altında pek belli olmuyordu ama bu sefer boyundan bağlanan bir elbise giymişti ve soluk renkli kolları ve omuzları açıkta kalmıştı. Sanki ışığı büküyor, şeffaf ve hayal ürünü bir şey gibi gözüküyordu.

Başını kaldırıp bana baktı ve hafif, hüzünlü bir gülümsemeye, “Duvar araştırması nasıl gitti, Signum?” diye sordu.

Bu manzara hiç hoşuma gitmediği için tereddüt ettim. Etrafıma bakındım. Odada sadece korumaları vardı. Az önce kiminle konuştuğunu merak ettim.

Arkamdaki koruma bana yaklaşıp ilerlememi işaret etti. Direnmeyi kesip masaya yaklaştım. Attığım her adımda, Fayazi gözüme daha da hoş gözüküyordu. Sonunda, etrafındaki hava bana parıldıyormuş gibi gelmeye başladı.

“Evet?” dedi. “Duvarlarda ne buldun?”

Ağzımdaki tütün çubuğunu çıkarıp ayaklarıma baktım, düzgün düşünmeye gayret ettim. “Pek bir şey bulamadım, hanımefendi. Üzgünüm.”

“Bana nehir kapılarımızda dolandığını söylediler. Orada bir şey mi buldun?”

“Su ve taşlar dışında bir şey yoktu, hanımefendi.”

Gözlerini kırptırdı. Bu hâli bana âdeta uzun süre prova edilmemiş bir rolü oynayan bir oyuncuymuş gibi sahte geldi. Bir terslik vardı.

“Bir de bir *çukur* bulmuşsun. Gizli bir çukur. Gizlice araziye girmiş olan birisi kazmış olmalı. Öyle mi?”

“Gizlenmiş gibiydi. Ama çukuru kimin açtığını bilmiyorum. Henüz bundan bir anlam çıkaramadım. Önce rapor vermem gerek.”

Gözlerinin içine baktım çünkü söylediğim şey gerçeklerin tamamı olmasa da yalan değildi. Nihayet, çatalının ucundaki eti kibarca ısırdı. “Otur. Ve ye.”

“Özür dilerim, hanımefendi ama benim derhal Talag...”

“Saçmalama. Otur. Ve ye.”

Bir kez daha etrafıma bakındığımda, kazıcının ve aksiyonun duvarın önündeki sandalyelerde oturduklarını gördüm. İkisi de hanımları benimle ilgilendiği için beni kıskanmış gibi bizi izliyordu. Nereden geldiklerini merak ettim, yoksa içeri girdiklerini fark etmeyecek kadar Fayazi’nin değişimlerinin etkisi altında mı kalmıştım?

Masaya oturdum ama bir şey yememeye karar verdim. Midedem açlıktan ağrıdığı, her şey enfes koktuğu hâlde, karşımdaki meyvelerin de etin de ne olduğunu bilmiyordum. Tütün çubuğumu tekrar dişlerimin arasına sıkıştırdım ve hafifçe çiğneyince, tütünün açlığını biraz kestiğini hissettim.

Fayazi bir rosto tavuk kanadı aldı ve kibarca koyu renkli bir et parçası kesti. “Biliyor musun, bence sen bu katili bulacaksın, Signum Kol. Buna inanıyorum.”

Bir şey demedim.

“Buradaki çalışanlarım parçaları bu kadar büyük bir hızla birleştiremedi. Hiçbirinin aklına hizmetli koridorunu araştırmak gelmedi.” Yücelerine ters bir bakış fırlattı. “Keskin bir zekâyâ sahipsin. Bunu bu gibi tatsız vakalarda heba etmen çok yazık. Sadece Talagray’daki malikânelerimizi görebiliyor olman da çok yazık.”

Yanıt vermedim.

Şarabından uzun bir yudum aldı. Dudakları kıpkırmızı, dişleri açık mor gözüküyordu. “İlk halkadaki malikânemizde, bir titanın *iskeletinin tamamı* duruyor,” dedi. “Girişinde asılı, eşiğimizden geçen konukların başlarının üstünde duruyor. Bu iskeletlerden birini görmüş müydün, Signum Kol?”

“Uzaktan bir leş görmüştüm, hanımefendi. O kadar.”

“Hiçbiri birbirine benzemez. Farklı kemik yapıları, farklı sayıda bacakları var. Renkleri de farklı. Bu konuda Biyologlarla çok konuştum.” Biraz öne eğildi. Geriye çekildim. “Bazılarının yüzlerinin insan gibi olduğunu biliyor muydun? Omuzlarının üstünde değil –çünkü çoğu deniz canavarının omuzları yok–, gizli bir noktada, karınlarının altında. İri, kör gözleriyle dünyaya bakıyorlar, dudakları sessizce, çaresizce kıpırdıyor. Kazara o hâle gelmişler gibi. Biyologlar buna bir anlam veremiyor. Kimse anlamıyor. Deniz canavarlarının nereden geldiğini ya da neden kıyıya yaklaşıklarını da kimse bilmiyor. İmparatorluk’tan önce, yağış mevsiminde iç karaya kadar çıkarlar, sağa sola saldırırlardı ve sonra Khanum Vadisi’ne çöker, orada çürürler, etraflarında yetişen her şeyi çarpıklaştırırlardı...” Kadehini masaya koydu, fildişi rengi parmaklarını birbirine dayadı ve sivri çenesini ellerine yasladı. Bunun prova edilmiş bir hareket olduğunu düşündüm... ama işe yaradı, çok hoşuma gitti. “Belki de bugünlerde yapmak istedikleri tek şey budur. Belki de bunu yapmalarına izin vermemiz gerekiyordur. Duvarları yıkmalarına ve etrafta dolanmalarına sesimizi çıkarmamamız gerekiyordur...”

Dikkatle bana baktı. Sesimi çıkarmadım.

“Bu, yine de olabilir,” dedi yumuşak bir sesle. “Her sene daha da irileşiyorlar. Her yağış mevsiminde, İmparatorluk’un duvarları yeniden inşa etmesi, yeni havan topları tasarlaması, onları geride tutacak yeni greftler ve süfuzyonlar bulması gerekiyor. Her sene, kıl payı kurtuluyoruz. Bundan kimse söz etmiyor ama Mü-

hendisler sessiz sedasız İmparatorluk'un üçüncü halka duvarlarını batıya doğru yeniden inşa ediyorlar. Çünkü deniz duvarları yıkılırsa, Talagray ve doğu savunmasız kalırsa... Bu durumda, üçüncü halka duvarları *yeni* deniz duvarları olur, öyle değil mi?" Başını ellerinden kaldırıp şarabından bir yudum daha aldı. "Bu olay gerçekleştiğinde... İmparatorluk'un iç halkalarında bir parça toprağının olması iyi bir şey olur. Daha bereketli topraklarda dostlarının olması. Çünkü o zaman bütün İyaletler rüzgârda uçuşan toz zerrecikleri olacaklar ve düzen kalmayacak."

Bir şey söylememi bekledi ama buna verecek bir yanıt bulamadım.

"Bunlar sana mantıklı geliyor mu, Signum?"

"Evet, hanımefendi." Şüpheli bir mantıktı ama en azından mantıklıydı.

"O hâlde, neden bana Immunisinin şu âna kadar neler öğrendiğini anlatmıyorsun?" dedi ağır ağır, dikkatli bir ifadeyle. "Bana soruşturmanın nasıl gittiğini anlat. İkimiz arkadaşız, öyle değil mi?"

Menekşe rengi gözlerine baktım. Gümüş rengi saçlarının kar beyazı omuzlarına nasıl döküldüğüne baktım. İçerideki havanın ne kadar ağır, ne kadar garip olduğunu hissettim. İçeride bir parfüm kokusu varmış gibiydi ama yiyecek kokusundan başka bir şey hissetmiyordum.

Bakışlarımı güçlkle ondan ayırdım, beni avlandıkları topraklardaki yaralı bir dişi geyikmişim gibi izleyen iki Yüce'sine baktım "Ne yazık ki bunu yapamam, hanımefendi."

"Neden?" dedi Fayazi.

"İlişkisi olmayan kimseyle soruşturmaları konuşamayız, hanımefendi."

"Ama biz arkadaş değil miyiz, Signum Kol?"

Yanıt vermedim.

Bakışları bir anda buz kesti: Bir konuda kararını vermiş gibiydi. Parmaklarından birini kaldırıp büktü ama bunun ne anlama geldiğini bilemedim.

“*Para* yüzünden İyalet’te değil misin?” dedi.

Bir şey demedim.

“Aileni geçindirmek için bir Yüce oldun,” dedi. “Hiç şüphesiz İmparatorluk’la daha iyi bir konumda olmaları için. Birçoğunuz bu yüzden hizmet veriyorsunuz. Ama onları en son kaç ay önce gördün? Bu kadar sıkıntı çektiğini biliyorlar mı ki? Neler yaptığını, nasıl bir şeye dönüştüğünü biliyorlar mı?”

Kulaklarımda nabız atışlarımı hissettim. Birden kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Neden bilmiyordum ama ateşim çıkmış gibi üşüyor ve titriyordum.

Hâlâ beni izlemekte olan Yücelere baktım. Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. Bir terslik vardı. Acaba zehirlendim mi diye düşündüm ama masadaki yemeklere elimi bile sürmemiştim.

“Evine özgürce, yüklerinden kurtulmuş, aileni kurtarabilecek bir servetle dönebilmenin bir yolu var,” dedi Fayazi. “Sana o yolu gösterebilirim. O yolu seçmekte özgürsün. Ama şu anda –şu saniyede– biraz olsun nefes alabilmeyi hak etmiyor musun?”

“Biraz... olsun nefes alabilmek mi?” Bunu neredeyse fısıldayarak söylemişim.

“Evet,” dedi Fayazi. Gülümsedi. Yüzünde öylesine empati, öylesine anlayış dolu bir ifade vardı ki... “Haksızlık üstüne haksızlık yaşadın... Senin de İmparatorluk’un keyiflerinden faydalanmaya hakkın yok mu? Bu keyifler *gerçekten* de var, Kol. Bunu biliyorum.”

Midemde bir sıcaklık hissettim. Masanın iki yanını kavradım. Şakaklarımdan ter damlaları akıyordu. Sonra, apış aramda çok derin, keskin bir sızı hissettim ve bir anda o kadar uyarıldım ki canım yandı.

Gözlerimi utanç ve şaşkınlık içinde Fayazi’den ayırdım.

Sonra, zemindeki gölgeyi fark ettim. Arkamda birisi duruyordu. Dönüp kim olduğuna baktım.

Beni hüznünlü bir ifadeyle izleyen bir kızdı; daha doğrusu, gözüme öyle gözüküyordu. Benim yaşlarımdaydı, bakımlı ve güzeldi, yalın ayaktı, koyu renkli gözleri ve kısa saçları vardı. Boynuna kırmızı ipekli bir fular bağlamıştı ve üstünde incecik kırmızı bir elbise vardı ama elbisesi biri önünü, diğeri arkasını ancak örten, çıplak kalçasının ve göğsünün kenarını ortada bırakan iki ipekli kumaş parçasından ibaretti.

Onu arzuladım. Anlaşılmaz bir şekilde, ansızın ve tutkuyla arzuladım. Fayazi kadar güzel ve bakımlı değildi ama hâlinde ve tavrında, bakışlarında ve vücudunda beni ölecekmişim gibi hissettiren son derece çekici bir şey vardı.

Sonra, garip bir şey fark ettim: Kızın koltuk altında bir şişlik vardı; bir değişimden geriye kalmış olan hafif, mor renkli bir nodüldü.

Yüzüne baktığımda, fularının üstünde, çenesinin köşesinde aynı morumsu rengi gördüm.

O anda ne olduğunu anladım: Bir keyif verendi, saray dansçısıydı. Başkalarına zevk vermek için feromonları değiştirilmiş bir kişiydi. Ana bundan bana söz etmişti ama onlardan biriyle karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti.

Vücudum onu arzuluyordu. Ona sarılmaktan, tadına bakmaktan, sahip olmaktan, bütün kıvrımlarını ve katmanlarını keşfetmekten başka bir şey istemiyordum. Ama dişlerimin arasındaki tütün çubuğunu ısırdım ve tütünün yarattığı sıcak hissin boğazımı kaplamasını bekleyerek yutkundum. Bir örümceğin ağlarından kurtulmuşum gibi tekrar Fayazi'ye bakmayı başardım.

“Ben sadece gitmek istiyorum, hanımefendi,” dedim alçak sesle.

“Kız hoşuna gitmedi mi? Başkaları da var. İstersen erkekler de var.”

Bir şey demedim. Damarlarımda akan kan fokur fokur kaynıyormuş gibiydi.

“Azıcık para için kendini değiştirmeye, yerle bir etmeye zorlandığın bir dünya bu, Signum.” Yine öne eğildi. Kokusu baş

döndürücüydü. “Tüm bunlardan bir nefes almayı hak etmiyor musun?”

Saray dansçısının gölgesi, omzuma kurşun bir ağırlık gibi çöktü.

“Böylesine bozulmuş bir İmparatorluk’ta yanlış bir şey yapamazsın,” dedi Fayazi.

“Sadece gitmek istiyorum,” dedim yine.

Fayazi keyif verene yaklaşmasını işaret edince, kız bana yaklaştı. Başımı diğer yöne çevirdim.

“Yanılıyorsun,” dedi Fayazi. “Birçok kişinin dostuyumdur, Dinios Kol. Ama arkadaşlığımı hiç senin kadar hak eden birisiyle karşılaşmamıştım.”

Keyif veren elbisesinin önünü bir yelpaze gibi kaldırıp bana doğru sallamaya, beni kokusuyla kaplamaya başladı. Garip, tatlı, miskimsi bir kokuydu; oranj yaprağı ve tatlı şarap baharatını andırıyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyor, apış aram o kadar sızlıyordu ki içimden çığlık atmak geçiyordu.

“Bir şey buldun mu?” dedi Fayazi birden. Ayağa kalktı. “Dolabra bir şey buldu mu?”

Yutkundum. Saray dansçısının yine elbisesinin önünü kaldırdığını, bir yelpaze gibi sallamaya başladığını ve dalgalanan kırmızı elbisenin arasında çıplak vücudunu, pubik kıllarını gördüm.

Bakışlarımı Fayazi’de tutmaya çalıştım. Tam o sırada, soylu kadının elbisesinin kenarında boyayı andıran garip beyaz bir leke gördüm.

Titreyerek Fayazi’nin çıplak koluna baktım. Gördüğüm şey boya mıydı? Bunun altında koyu renkli, parmak izlerini andıran bir çürük vardı. O çılgınca anda bile bunu aklımda tutmaya çalıştım.

“İmmunisin babam hakkında neler biliyor?” dedi daha yüksek sesle. “Babam ne yaptı?”

Birden, aksiyom yanında belirdi. “Sakin olun, hanımım,” diye fısıldadı. “Sakin...”

“Babam ve Taqtasa Blas hakkında ne biliyor?” diye sordu Fayazi sert bir ifadeyle.

Ansızın ortalık karıştı. Her şeyi görmezden gelerek öfke ve kafa karışıklığı içinde tütün çubuğunu ısırdım ve duyularımın ele geçirilmesine direnmeye çalıştım.

Sonra, bir şey hissettim. Gözlerim kapanırken bir anımı hatırladım.

O kokuyu biliyordum: oranj yaprağı ve baharat. Talagray’daki ikinci günümde, Mühendislik konutlarında ölü Princeps Misik Jilki’nin fularında da aynı kokuyu hissetmiştim.

Daretana’da da hissetmiştim: Komutan Blas’ın yağ kavanozu da aynı kokuyordu.

Üç koku da tıpatıp aynıydı.

Çenemi sıkıp Fayazi Haza’ya döndüm. “Ba-bana ya-yalan söylediniz,” dedim, sözcükleri güçlkle söyleyerek.

Fayazi’nin pürüzsüz alnında, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Ne?”

“Si-Signum M-M-Misik Jilki. Bu-buradaydı. Kokusu... aynıydı. Bunu biliyorum. Oranj yaprağı ve ba-baharat. Ba-bazı yağlara ve bu-buradaki... saray dansçınızın pa-parfümüne temas ettikten sonra.” Çılgınlar gibi sııttım. “Derilerine elledi. Vücutlarına dokundu. Belki... bu o-odada. Öyle değil mi? O... ve diğerleri.”

Aksiyom duvarların önüne geri gitmiş, koyu renkli gözleriyle pürdikkat beni izliyordu.

“Neden söz ediyorsun?” diye parladı Fayazi.

“O-onlar da Ko-Komutan Blas gibi mi kokuyorlardı?” Öne eğildim. “Blas da a-aromalardan hoşlanıyordu, değil mi? Bunu se-sevmeye başlamıştı. O-o yüzden kendisine de bi-bir kavanoz yağ almıştı.”

Fayazi şok içinde bana bakıyordu.

“Ba-bana yalan söylediniz,” diye fısıldadım. “Bu-buraya geldiler. Saray da-dansçılarınızla gönül eğlendirdiler. So-sonra da size a-ait oldular. Ama... *siz* onlardan ne a-aldınız, hanımefendi? O ö-ölen Mühendislerden *siz* ne aldınız?”

Fayazi Yücelerine baktı. Onlar bir şey demeyince, elini saray dansçısına salladı ve kız odanın gölgelerinin arasına çekildi. Fayazi, “Çıkarın onu buradan,” dedi öfkeyle. “Çıkarın onu buradan. Derhal *geri* yollayın!”

Beni apar topar yerimden kaldırdılar.

İki koruma beni karanlıkta dışarıya çıkarırken, başım fırıl fırıl dönüyordu. Hiçbir zaman güçlü olması için değiştirilmiş birisi tarafından zaptedilmemiştim ama korumalar bana dokundukları anda, bir ebeveyne direnen ufak bir çocuk gibi hissettim. Kollarımı arkamda tutuyorlardı ve debelenmeye başladığım hâlde, beni kısa sürede hareketsiz kılmışlardı. Onlara bağırarak beni bırakmalarını söyledim ama bana kulak asmadılar.

Sonunda, deniz canavarının pençesinin altındaki merdiven boşluğuna çıktık ve beni bıraktılar. “Aşağı!” diye bağırdı adamlardan biri. “Aşağı in ve arabaya bin, lanet olasıca!”

Apar topar basamaklardan inip beni bekleyen arabanın arka tarafına oturdum. Koruma kapıyı arkamdan çarparak kapattı ve şoföre talimat verdi. “Onu kapılarda bırak, daha uzağa götürme.” Sonra, araba harekete geçti ve malikâneden uzaklaştık.

Arazide ilerlemeye başladığımızda, başımın hâlâ döndüğünü hissederek Hazaların malikânesine baktım. Başım dönmesine rağmen, basamakların tepesinde birisinin durduğunu ve devasa deniz canavarının pençesinin altında olduğunu gördüm: Gümüş rengi soluk bir hayalet gibi gözüken birisi bana bakıyordu.

Fayazi Haza'yla göz göze geldim. O anda, tamamıyla değişmiş gibiydi; karanlıkta gözleri irileşmişti, hücresinde tek başına bıraktığım bir mahkûmmuş gibi dehşet ve çaresizlik içinde bana bakıyordu. Sonra Yüceler yanına koştu, aksiyomu yine kolunu tutup onu geriye çekti ve Fayazi karanlıkta gözden kayboldu.

Hazaların arazisinin kapıları açıldı, araba kayarak durdu ve kapı aşağı kayd. "Dışarı!" diye bağırdı sürücü.

Dediğini yaptım ama arabadan inerken beni ufak bir kalabalığın beklediğini gördüm: Elllerinde mai fenerleri olan iki Lejyoner ve önlerinde Yüzbaşı Miljin.

"Sakin ol, evlat," dedi. Omzumu tuttu. "İyi misin? Aklın başında mı?"

Otuzuncu Bölüm

ANA VE MILJIN, ANA’NIN odasında Hazaların malikânesinde neler gördüğümü dinlediler. Nane aromalı şişemi kokladım ve hiçbir şeyi atlamadan, arabaya bindiğim andan itibaren olan biten her şeyi anlattım, bir tek Hazaların kümesteki mesajlarını gözden geçirdiğim kısmı atladım. Bunu sona bırakacaktım.

Lafımı tamamladıktan sonra, hepimiz Iudex kulesinin hâkim odasında sessizce oturduk. Duyulan tek şey, gece esintisinde esneyen binanın gıcırtiları ve iç çekişleriydi.

“İyi iş çıkardın, evlat,” dedi Ana düşünceli bir tavırla. “Etrafı iyi araştırdın ve neler olduğunu gördün... Dahası, Fayazi’nin seni baştan çıkarma girişimlerine de direndin.” Tiksintiyle başını salladı. “Yaratımın tamamının yıkık ve çarpık olduğunu, bu yüzden hepimizin dilediğimiz günahı işleyebileceğimizi iddia eden yozlaşmış kişiler için alaycılık mükemmel bir araç, bu adaletsiz dünyada birazcık daha adaletsizlik olsa ne olur diye düşünüyorlar? Kulaklarını bu sözlerle tıkayarak akıllıca davrandın, Din.” Bir an için duraksadı. “Şimdi. Benim için Fayazi Haza’nın ilk sorularını tekrarlar mısın?”

İçime bir nefes çekip soruları tekrarladım: *Bir şey buldun mu? Dolabra bir şey buldu mu? Herhangi bir şey?*

“Anlıyorum... Ya diğer sorular?”

Yine soruları tekrarladım: *İmmunisin babam hakkında neler biliyor? Babam ne yaptı? Babam ve Taqtasa Blas hakkında ne biliyor?*

“Evet... ve sen duvarlara götürülmeden önce sana yiyecek ikram etti ama sen geri çevirdin,” dedi Ana. “Doğru mu? Sonra sana...”

Başımı salladım. “Dehşete kapılmış gibiydi. Yanlış bir şey yapmış gibi korkuya kapıldı. Ama neden korktuğunu anlayamadım, hanımefendi. Ama merdivenlerin başına geldiğinde, yani onu son gördüğümde de korkmuş gibi gözüküyordu.”

Ana çok uzunca bir süre bir şey demedi. Sonra sadece, “Peki, kulak misafiri olduğunda ne demişti, Din? Seni baştan çıkarmaya çalışmadan önce gizemli ziyaretçisine ne dedi?”

Enerjimi biraz daha topladım ve Fayazi’nin sinsi ses tonunu taklit ederek dediklerini tekrarladım: “...bana hiçbir şey söylemezsen ne yapabilirim?” diyordu Fayazi. “Üçüncü mü? Üçüncü ne? Ne bulacaklar? Ne arıyorlar? (...) Of, bunu söyleyip duruyorsun! Böyle olmasını ben istemedim. Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Benim bir şey yapmamı isteseydi, bir şey söylerdi. Ama burada vahşi bir köpek gibi bağlanmış bir hâlde kaldım...”

Miljin keyifsizce güldü. “Bu korkunç kadını çok iyi taklit ediyorsun doğrusu, evlat...”

“Hımm,” dedi Ana. Parmakları yine elbisesinin katmanlarının arasında gidip geldi. “Üçüncü... üçüncü bir ne? cinayet mi? Katil mi, zehirlenme olayı mı? Henüz bir tahminde bulunabileceğimiz kadarını bilmiyoruz. Ama bir şey giderek netleşiyor... Fayazi Haza’nın da bildiğini sanmıyorum.”

Tepki veremeyecek kadar tükenmiş bir hâlde orada öylece oturdum. Ama Miljin kaşlarını neredeyse saç çizgisine değecek kadar kaldırdı. “O... neyi bilmiyor?” dedi.

“Belli ki hiçbir şey bilmiyor!” dedi Ana. “Bu ağın ortasındaki örümcek olması işimize gelirdi ama Fayazi Haza’nın babası ile Blas arasında olup bitenler hakkında en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum. Hatta bizden fazlasını bildiğini de sanmıyorum.”

“Sahi mi, hanımefendi?” dedim. “Kulağa inanılmaz geliyor. Yani... O bir Haza!”

“Soyunun üçüncü en büyük erkek çocuğunun kızı,” dedi Ana. “Bu açıdan, klanında elit bir liderlik pozisyonuna sahip değil. Dahası, babası her şeyi idare ederken, kızı Dış Halka’ya hapsolmuş, arka planda kalmış... ve babası ondan birçok şeyi gizlemiş gibi gözüküyor. Fayazi o sırları öğrendiğimizden şüpheleniyor ama bu doğru değil. En azından, henüz. Çok garip. Fayazi çok beceriksiz, çok dengesiz bir tavır sergiliyor... Sanki ona bir şeyler öğrenmesi tembihlenmiş ama öğrendiklerini anlayabilmesi için yeteri kadar bilgi verilmemiş.” Ana bir süre dudağını çiğnedi. “Bence Fayazi bir kukla.”

“Kimin için?” dedi Miljin.

“Ailesinin geri kalanı için tabii.”

“Hazaların geri kalanı için mi?” dedi Miljin. “Tek bir aile değiller mi?”

“Ah, hayır. Haza ailesi burada, Talagray’da gördüklerimizden çok daha büyük bir operasyondur... ve Fayazi bu operasyonda biraz zor bir konumda. Babası öldü ve bir anda onun yerine geçti. Ama kısa sürede babasının aile için ufak gizli oyunlar oynadığını keşfetti. *Daha* da kötüsü, İmparatorluk’un derinliklerindeki aile fertlerinden mektuplar almaya başladı. Tembihler. Talimatlar. Emirler. Büyük olasılıkla, bu emirler ona ne yapması ve soru sormaması gerektiği... ve kantonda *bir şey* araması dışında bir şey anlatmamıştır. Bulduğumuzdan endişelendikleri önemli bir şey. Belki şu gizemli üçüncü. Fayazi o gümüş rengi elbiselerin altında ter döküyor olmalı... Bu iş gerçekten de ters giderse, nüfuzlu akrabalarının değil, kendisinin başının yanacağından korkuyordur.”

Miljin ve ben bunları idrak etmeye çalışırken, Ana sessizce bekledi.

“Tabii, bu sadece bir varsayım,” dedi. “Ama bize anlattıklarından sonra doğru bir varsayım gibi gözüküyor, Din...” Keyifle gülümsedi. “Hazalar bir şey arıyorlar, bir nesne ya da kanıt. Belki de üçüncü denen şeyi arıyorlardır. Ama bence Fayazi’ye bile bunun ne olduğu söylenmemiş. İnanılmaz!”

“Belki de on Mühendis’le ilgilidir,” dedi Miljin. “Çünkü Fayazi buradayken Kol’a bu konuda yalan söyledi... ve Kol yalanını ortaya çıkarmak için lanet olasınca bir saray dansçısıyla yüzleşmek zorunda kaldı.”

O anıyı zihnimden silme gayretiyle yüzümden akan terleri sildim. “Ama hâlâ neden on Mühendis’in orada olduğunu anlayamıyorum,” dedim. “Kaygi Haza neden bu kadar düşük rütbeli kişileri malikânesine davet etsin?”

Ana neşeyle güldü. “Ha, çok basit. Yanıt *hamilik*,” dedi.

“Hamilik mi?” dedim. “Yani... hediye vermek gibi mi?”

“Evet,” diye homurdandı Miljin. “Ama bence Kaygi Haza onlara hediyelerden çok daha fazlasını veriyordu...”

“Çok doğru söyledin,” dedi Ana. “O adam senelerdir burada bir iş çevirmiş olmalı. Takdir ve ilgi görmek için Talagray’a gelen onca parlak genç asker... Kaygi bunu onlara verdi, daha iyi pozisyonlara, daha iyi projelere giden yolu gösterdi. Yapmaları gereken tek şey ona bilgi vermek ya da ufak tefek işler yapmaktı... belki de büyük bir iş.” Ana aklına bir şey takılmış gibi sustu.

“Blas gibi mi, hanımefendi?” dedim.

“Ne?” dedi Ana irkilerek.

“Hazaların Blas’a sundukları şeyleri diyorum. Ama Blas yaşça daha büyüktü ve ona gerçekten de ayrıcalıklı davranıyorlardı.”

“Hımm. Evet...” dedi Ana düşünceli bir ifadeyle. “Öyle gözüküyor, değil mi?”

Miljin alaycı bir sesle güldü. “Ama parçaların çoğu hâlâ eksik. Hamilik yasadışı bir şey değil, yasaların geçirilmesinde soyluların epey sözü geçiyor. Hem Kaygi Haza’nın ne işler çevirdiğini ya da Jolgalgan’ın ona nasıl ulaştığını bilmiyoruz. Tabii, yarın Uhad, Nuis ve Kalista sorgulanmaları sırasında bize faydalı bir şeyler söylerlerse ayrı konu ama bunu yapacaklarını sanmıyorum.”

“Doğru...” dedi Ana. “Ama, Din... burada bir şey eksik. Söylesene, Hazaların kümesine girebildin mi?”

Tereddüt ettim, kaburgalarımın arasına bir buz kütlesi oturmuş gibi hissettim. Artık bundan kaçış yoktu.

“Girdim, hanımefendi,” dedim. “Ama Hazalar bulaşıcı hastalık korkusuyla bütün mesajları yakmışlar.”

“Lanet olsun...” diye homurdandı Miljin.

Ama Ana öne atıldı. “Ama o noktada durmadın, değil mi Din? Durmuş olamazsın.”

“Durmadım. Hazaların bütün katip şahinlerini inceledim, hem nerelerle iletişim hâlinde olduklarını hem de nerelerden yakın tarihte bir mesaj yollandığını ya da alındığını anlamaya çalıştım.”

Miljin hayretle bana baktı, sonra bir kahkaha attı. “İnanılmaz! Hazaların nereleri izlediğini ve haber *aldığını* mı öğrendin? Resmen bir darbe bu!”

Ama Ana sesimdeki tereddüdü hissettiği için başını yana eğdi. “Sorun ne?”

“Sorun, yer isimlerinin Sazi dilinde yazılmış olması,” dedim yavaşça.

“Sazi mi?” dedi Ana şaşkınlıkla. Sonra geriye yaslandı, çenesini sıktı. “Ha...”

“Ha mı?” dedi Miljin kafası karışmış gibi. “Neden öyle dediniz?”

Ana bir süre bir şey demedi. “Sazi dili,” dedi sonunda bir açıklama yaparak, “öğrenmesi en zor dillerden biridir, Yüzbaşı. Özellikle de okumayı öğrenmek çok zordur. Ben Sazi’yim ve dili de

harflerini de biliyorum. Ama Yüce dil uzmanları dışında, bu dili öğrenebilen tek bir kişi bile tanımıyorum.”

“Ama... siz Sazi’yseniz ve Kol bir kazıcısıysa, harfleri okumanız ve tercüme etmeniz için yazabilir, değil mi hanımefendi?” dedi Miljin.

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Endişeyle Ana’yı izledim. Gözleri bağlı bir hâlde otururken ne düşündüğünü ele vermedi ama sıçramaya hazırlanan bir kedi gibi gerilmişti.

“Yani... öyle değil mi?” dedi Miljin yine.

“Yüzbaşı,” dedi Ana birden. “Beni biraz Din’le yalnız bırakırmısınız?”

Miljin yine kaşlarını çattı, bana baktı. Ama başını sallayıp ayağa kalktı ve gitti.

Ana kapı kapanana dek bekledi.

“Evet.” Bana döndü. “Neler öğrendin?”

“E-efendim, hanımefendi?” dedim şaşkınlıkla.

“Neler öğrendin, Din?” dedi. “*Bir şey öğrendiğini biliyorum. Sesinden anlıyorum. Eee, nedir?*”

Biraz düşündüm, içime bir nefes çektim ve, “Dört farklı yere dört mesaj yollandığını ve bir mesaj geldiğini öğrendim, hanımefendi.”

“Ve?”

“Ve... Dediğiniz gibi Sazi dilinde zorlandım, hanımefendi.” Sesimin titrememesine gayret ettim. “O yüzden, harfleri ezberlemek ya da yüksek sesle tekrarlamak yerine, ben... parmağımla bunların üstünden gittim ve burada size gösterebileceğimi umarak elimin hareketlerini ezberledim.”

Çok huzursuz edici bir sessizlik oldu. Bekledim. Ana’nın her an bana neden bu kadar garip bir seçim yaptığımı soracağını bi-

liyordum. Sonra okuma zorluğu çektiğimi, bunu gizleyebilmek için neler yaptığımı anlayacaktı ve beni İyalet'ten attırıp beş parasız evime yollayacaktı.

Ana neşeyle, “Ha!” dedi. “Tamam. O da olur!”

Gözlerimi kırıştırdım. “N-ne dediniz, hanımefendi?”

“Hareketleri ezberlemen de faydalı olur,” dedi. Göz bağı çıkardı ve odada gezinmeye, kâğıtları karıştırmaya başladı. “Sadece bir mürekkep okkası ve birkaç kâğıt gerekiyor. Çok basit.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ama... hanımefendi. Parmağımın şeklini anlamaya çalıştığım harfleri yazabilir miyim bilmiyorum...”

“Evet ama *yazmayacaksın*, evlat. Orada da yazmadın, değil mi? Sadece o hareketleri *tıpatıp* göstereceksin. Parmağınla belirlediğin şekilleri burada tekrarlayacaksın.”

Masaya bir kâğıt koydu, sonra bir mürekkep okkasını açıp önüme itti. “Şimdi, parmağını mürekkebe batır, Din... Azıcık batır ve şişeni koklayıp gözlerini yum. Parmağını kümesteki gibi oynat. Bakalım hareketlerin bize ne anlatacak.”

Neler olduğunu anlayamadığım için kıpırdamadım. Gerçekten de bana hiç soru sormayacak mıydı? Bu becerisizliğim şüpheli gelmemiş miydi?

Sonra, bağırdı. “Şimdi, Din! *Haydi!* Sabaha kadar bekleyemem! Lanet olasıca parmağını lanet olasıca mürekkebe batır, evlat!”

Şaşkınlıkla ve çaresizlikle parmağımı hafifçe mürekkep okkasına daldırdım, tırnağımı kâğıda değdirdim ve nane kokulu şişemi kokladım.

Anılar zihnime doluşmaya başladı.

Kuşların hışırtısı. Saman kokusu ve eğik ışık huzmeleri.

Kaslarımın kolumu, elimi ve parmağımı hareket ettirdiğini hissettim.

Garip bir şekilde, Suberek'in değirmeninin dışındaki çatışma gibiydi: Vücudum kendi iradesine sahipmiş gibi anıyı taklit ederek harekete geçti. Bir masaldaki ruhu ele geçirilmiş bir insan gibi hissettim ama bir ruh yerine kendi geçmişimin bir anısı beni ele geçirmişti.

Yazmayı tamamlayıp gözlerimi açtım. Kâğıtta gayet özensiz gözüken bir dizi harf vardı ama bunların kümesteki ilk iki katip şahini bölmesinin altındaki levhadaki Sazi metni olduğunu görünce şaşırdım.

Ana arkamdan eğilip kâğıda baktı. "İnanılmaz..."

"Okuyabiliyor musunuz, hanımefendi?"

"Sanırım..." dedi. "Çok dağınık gözüktüyor ama galiba şöyle diyor: *Mitral Kantonu Mühendislik Karargâhı*."

Önce sayfaya, sonra ona baktım. "Sahi mi?"

"Sahi! Görevini başarıyla tamamladın, Din. Sadece biraz daha devam etmemiz gerek. Haydi... Diğer levhalarla ve mesajlarla ilgili anılarını da hatırla da Komutan Blas öldükten sonra Hazaların kimlerle iletişim kurduğunu anlayalım."

Diğer harfleri de aynı şekilde ama her seferinde farklı kâğıtlara yazarak yollanan mesajların hangi üç yere gittiğini çizdim. Şöyleydi:

Bekinis Kantonu Mühendislik Karargâhı

Qabirga Kantonu Mühendislik Karargâhı

Juldiz Kantonu Mühendislik Karargâhı

Birlikte biraz şaşkınlıkla bu dört yerin ismine baktık. Ama birden kantonlardan birinin ismi bana çok tanıdık geldi.

Gözlerimi yumup o anıyı hatırladım. "Bekinis..." dedim alçak sesle. "Ve Juldiz."

Ana sırtıttı. "Evet, Din?"

“Bunlar... Blas’ın sekreterinin ziyaret ettiği kantonlar. O boş evde paralarla birlikte bulduğum duvar pasosunda yazanlar.”

“Doğru, Din! *Harika*, değil mi?” Daha da sırttı. “İnsanı düşündürüyor doğrusu.”

“Ama aradaki bağlantı nedir, hanımefendi? Hazalar neden mektuplarını oraya yollasınlar?”

“Ha, o konuda birkaç fikrim var. Hatta pek çok fikrim var. Ama bunların hepsini teyit etmek gerekiyor.”

Gergin bir sessizlik oldu.

“Belki de Kaygi Haza’ya bir mesaj *yollamış* olan yer daha fazla ipucu verir,” dedim.

“Hımm, sanmıyorum,” dedi Ana. “Ama yine de araştırmalıyız.”

Yine aynı şeyi yaptım, gözlerimi kapatıp parmağımla harfleri yazdım ve gözlerimi açtım.

“Düşündüğüm gibi,” dedi Ana. Sırıtarak yazıya baktı. “*Haza Ana Salonu, İlk Halka, Sazi Toprakları*. Bir başka deyişle, Kaygi Haza’nın ölümünden kısa bir süre sonra Hazaların Talagray’daki evine ailenin büyük erkek kardeşlerinden bir mesaj gelmiş. Yani, Fayazi’nin Yücesi sana *yalan* söylemiş, yaşlı hergele nalları diktiğinden beri aile büyüklerinden tonlarca mektup gelmiş olmalı. Hiç şaşırtıcı değil.”

“Peki, bu ne anlama geliyor?”

“Bariz değil mi? Kaygi’nin telaş içinde gizlemeye çalıştığı sır her neyse, aile büyüklerinin dikkatini çekmiş.” Ana meşum bir ifadeyle sırttı. “Dolayısıyla, çok büyük bir sır olmalı, değil mi Din?” Başını yana eğdi. “Mitral, Bekinis, Qabirga ve Juldiz... Buraların Hazalarla ne ilgisi var acaba? Blas, Oypat ve bulduğum gümüş paralar da var.”

İşimiz bittikten sonra, Ana tekrar göz bağını taktı ve bu yeni bilgileri paylaşmak üzere Miljin’i içeri çağırdı.

“Bu kantonlar sizin için bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu her şeyi anlattıktan sonra. “Mitral, Bekinis, Qabirga ya da Juldiz.”

Miljin kaşlarını çatarak düşündü. “Galiba bir keresinde at sırtında Qabirga’dan geçmiştim. Bir sürü çiftlik vardı. Yağmur yağıyordu. Hem de çok.” Omzunu silkti. “Bu kadarını biliyorum, hanımefendi.”

“Hımm. İşimize yarayacak bilgiler değil...” dedi Ana.

“Bu arada, esas cinayetle ilgili herhangi bir sonuca varamadık, hanımefendi,” dedi Miljin. “Jolgalgan’ın zehri Kaygi Haza’nın banyosuna nasıl soktuğunu ya da on Mühendise nasıl bulaştırdığını bilmiyoruz. Partide çıkan yangın ve Haza arazisindeki çukur hakkında da bilgimiz yok. Elimizde pek bir şey yok sanırım.”

“Aslında, düşündüğümüzden çok daha fazlası var,” dedi Ana. “En azından, sağlam bir fikrim var. Jolgalgan’ın Hazaların malikânesine zehri nasıl gizlice soktuğunu anlamaya çalışıyoruz, değil mi? Evet... Ya zehri kendi *üstünde* taşıyarak içeri girdiyse? Haza arazisine gizlice girdiğini ve kendisini o küçük çukura *gömüp* bir, iki gün partiyi beklediğini hiç sanmıyorum.”

Şok içinde suspus kesildik.

“Sahi mi?” dedi Miljin.

Gözlerimi yumdum ve zihnimde o ufak çukurun görüntüsü canlandı. “Gizlenmiş olabilir...” diye fısıldadım. “Evet, yeteri kadar büyüktü. Sonra, müziği ve konuşma seslerini duyunca çukurdan çıkıp üstünü silkelemiş ve kalabalığın arasına karışmış olabilir.”

“Partiden sonra da yine konuklarla birlikte çıkıp gitmiş olabilir,” dedi Ana düşüncemi onaylayarak.

“Peki, hizmetliler koridorundan çatıya nasıl çıkmış olabilir?” dedi Miljin. “Koridor kapalıydı, dardı ve karanlıktı.”

“Eh, Jolgalgan bir *Biyolog*,” dedi Ana. “Biyologların kendilerini değiştirmekten hoşlandıklarını biliyoruz. Hatırlıyorsanız,

Nusis Suberek'in cesedini incelemeye gittiğinizde ona bir fenere ihtiyacı olup olmadığını sormuştunuz."

Yine gözlerimin kapandığını hissettim ve o ânı hatırladım. "Ama Nusis karanlıkta gayet iyi görebildiğini söylemişti," dedim.

"Evet," dedi Ana. "Çok basit, değil mi?"

"Bu... ilginç bir fikir," dedi Miljin. "Ama kusursuz değil. Hâlâ Jolgalgan'ın araziye nasıl girdiğini bilmiyoruz, hanımefendi."

"Doğru!" dedi Ana neşeyle. "Bununla ilgili bir teorim var ama biraz araştırma yapmak gerek. Burada siz devreye gireceksiniz, Yüzbaşı. Lütfen, gidip Talagray Lejyon çalışanlarının yeni bir listesini getirebilir misiniz? Özellikle değiştirilmiş kişilere odaklanmanızı rica edeceğim. En başta sizin gibi daha *güçlü* olacak şekilde değiştirilmiş kişiler."

"Elbette, hanımefendi," dedi Miljin.

"Güzel. Gözden geçirmemiz gereken çok şey var ama yarın ikimiz daha fazlasını bulacağız, Din. Çünkü bir zamanlar meslektaşlarımız olarak gördüğümüz kişileri sorguya çekmemiz ve o partide neler gördüklerini öğrenmemiz gerek. Belki de katili eylem hâlinde görmüşlerdir ve bize faydalı olabilecek bir şey söyleyebilirler." Duraksayıp bana döndü. "Ama Din... Son bir şey daha var."

"Evet, hanımefendi?" dedim temkinli bir tavırla.

"Hazaların evine ilk gittiğinde, ne kadar büyük olduğunu sormuştun."

"Evet."

"Sonra, pençesini kestikleri ölü titanın ne kadar büyük olduğunu sordun."

"Evet, hanımefendi."

"Aksiyomun, yani hesaplamalar konusunda geliştirilmiş olan Yüce'nin bu konuda *hiçbir* şey demediğini hatırlıyorum. İki sefer de rakam *vermedi* mi?"

"Şey... Hayır, hanımefendi. Vermedi."

Ana'nın parmakları elbisesinin üstünde gidip geldi. "Bir de Fayazi'nin kolu. Kolundaki çürüğü boyayla gizlemeye çalıştığını gördün. Birisi kolunu çok sıkmış gibi."

"Doğru, hanımefendi."

"İlginç..." diye fısıldadı Ana. "Bu kadar. Sadece teyit etmek istemiştin, Gidip yatabilirsin."

Ona teşekkür ettik, odasından çıktık ve çok geç bir saat olduğu için kendi odalarımıza dağıldık.

Ancak soyunup başımı yastığa dayadığımda, Ana'nın metin okumakla ilgili sorunuma hiç yorum yapmadığını fark ettim. Bir kere bile. Ama ben buna daha fazla kafa yoramadan, kule altımda kıpırdanıp gıcırdadı ve gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Otuz Birinci Bölüm

“HAZALARA SÖYLEMEK Mİ?” dedi Kalista. Özenle alınmış kaşlarını kaldırdı. “Soruşturmayı mı? Tabii ki söylemedim.”

Ana hâkim odasındaki sandalyesinde yana eğildi, sabah güneşi odaya girerken gözleri bağlı olmasına rağmen başını yana eğdi. Ciddi bir ifadeyle arkasında durdum.

“Neden?” dedi Ana nazikçe. “Neden söylemediniz?”

Kalista parmaklarının arasındaki yeni kil piposunu dudaklarına götürmeden önce keyifsizce güldü. Aklıma yine ufak, tombul bir saray güvercini geldi ama bu seferki bir korku yaşadıktan sonra tüylerini düzeltmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Bir kere Fayazi’nin ya da onun konumunda birisinin yakın bir arkadaşı değilim,” dedi Kalista. “Yani, çay içip hangi Lejyoner’in kalçalarının daha biçimli olduğunu konuşmuyoruz.” Gülmsemesi silindi. “Hele... olanlardan sonra benimle konuşmalarını kesinlikle beklemezdim.”

Ana’ya baktım ama tepki vermedi. Kaygi Haza’nın bir cinayete kurban gittiği haberi şehirde hızla yayılmıştı. Kalista’nın bunu öğrenmiş olması şaşırtıcı değildi.

“Ama soruşturmadan *birisine* söz ettiniz,” dedi Ana son derece anlayışlı bir ses tonuyla. “Belki de partide... sadece iyi olup olmadığını teyit etmek istediğiniz başka birisi vardı.”

Kalista’nın istiridye tozlu gözkapakları hafifçe kıpırdadı. “Şey, Komutan Hovanes için endişelenmiştim,” dedi sinir olmuş gibi. “Biyologlardan.”

Ama sabırla bekledi. Ellerimi arkamdan kavuşturmuş arkasında dururken, dikkatle söylenenleri dinliyor ve Kalista’yı izliyordum.

“Kendisi... o geceki kavalıyemdi,” diye itirafta bulundu Kalista. “Ayrıca, arkadaşımıdır. Ona sağlığını tehdit edebilecek bir şey keşfettiğimizi söylemek istedim.”

“Kendisi Hazaları tanıyor mu?” diye sordu Ana.

“Ben onun konuğuydum. Partiye davet edilen kişi oydu. Yani, evet. Öyle denebilir. En azından, benden daha iyi tanıyordu.”

Ana Hazaların bütün soruşturma bulgularından haberdar olmasını sağlayan kaynağı belirlediği için kendisinden memnun bir hâlde başını salladı. “Anlıyorum. Şimdi! Neden partiyi biraz anlatmıyorsunuz, Kalista? Neler yaptınız, kimleri gördünüz ve ne zaman gördünüz?”

Kalista konuşmaya başladı. Ben de onu dinlerken nane kokulu şişemi koklayıp her sözcüğü hafızama kazıdım.

Dediğine göre, oraya öğle vakitlerinde varmıştı, kapılarda nöbetçiler tarafından üstü aranmış ve malikânenin çok sayıdaki bitkisine maruz bırakılmıştı. Silahsız olduğu ve bulaşıcı bir hastalığı olmadığı anlaşıncaya, o ve Komutan Hovanes içeri alınmıştı, beyaz ağaçların ve kuş tüneği kapının arasındaki kıvrılarak ilerleyen yürüyüş yolundan geçip partiye katılmışlardı.

“Ama bu davete bir parti demek, bir savaşa ufak bir anlaşmazlık demeye benziyor,” dedi Kalista gülümseyerek. Şarap ve midye eşliğinde samimi bir toplantı olmadığını, son derece resmî bir imparatorluk töreni, çok eski zamanlardan kalmış ilahi bir sanat, yemek, müzik ve konuk orkestrasyonu gibi olduğunu anlattı.

Ön basamaklarda kavalcılar olduğunu, alçak bir seviyede şehvani bir müzik çaldıklarını. Kapılardan bayraklar ve kurdeleler sarktığını. Her şöminede yeşil-gri alevler yandığını. “Bir de yemekler,” diye iç çekti. “Ve Şarap. Ve hava... Bazı odalarda duygudeğiş tomurcukları vardı. O bitkilerin yaydığı dumanı bir anlığına bile içinize çeltiğinizde zamanın değiştiğini hissediyordunuz. Khanum hâlâ bu topraklarda yaşıyor olsaydı, aynı şekilde karşılanmayı beklerdi.”

“Çok güzel,” dedi Ana sabırsızlıkla. “Ama *insanlar*, Kalista. Çok kalabalık mıydı?”

“Ah, elbette!”

Bize gördüğü kişilerin isimlerini söyledi. İfadesinin büyük bir kısmı duyduğu dedikodulardan ibaretti; yarım yamalak hatırlanan, çakırkeyf yapılmış, yarısı kavalcıların müziği tarafından bastırılan konuşmalardı. Bir ara uzaktan Nuis'i ve Uhad'ı görmüştü.

“Uhad inanılmaz derecede kibirliydi ama çok az kaldı. Sadece kabalık etmeyecek kadar. Nuis birkaç Biyolog'la birlikte geldi. Yanlış hatırlamıyorsam, birkaç daha genç, sarhoş adam onunla konuşmaya çalıştı –parti başlayalı epey olmuştu– ama hepsini geri çevirdi, birisiyle birlikte olduğunu söyledi.” Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Bunu ilk kez duydum doğrusu.”

“Oraya ait değilmiş gibi gözüken kimseyi gördünüz mü? Belki uzun boylu, asık suratlı, açık sarı saçlı bir kadın?” dedi Ana.

“Jolgalan mı? Hayır, ona benzeyen kimseyi görmedim.”

“Üstü başı biraz *kirli* olan birisi var mıydı? Yakası biraz tozlu birisi?”

“Kirli mi?” dedi Kalista. “Ben... Hayır, hatırladığım kadarıyla yoktu.”

“Kayda değer bir şey oldu mu?” diye sordu sabırsızlanmaya başlayan Ana.

“Partiden ayrılmadan önce ortalığın biraz karıştığını *duydum*. İkinci kattaki salonda bir yangın çıkmış. Ufak bir yangın. Korlardan biri kilime sıçramış ve kilim alev almış. Ben görmedim ama oradan geçtiğimde bir gariplik fark etmedim. Ama havada bir *kok* vardı.”

“Tarif edin, lütfen.”

“Şey... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum.” Kalista burnunu kırıştırdı. “Keçi pisliği gibi bir şeydi. Keskin bir kokuydu. Garip olduğunu düşünmüştüm. Ama...” Gergin bir ifadeyle gülümse-di. “Elbette, sık sık keçilerle aynı ortamda bulunmuyorum.”

“Ben de asla bunu ima etmem zaten,” dedi Ana sırtarak. “Yangından önce o şöminenin önünde kimseyi gördünüz mü?”

“Hayır, dediğim gibi olayı görmedim.”

“Bahçelerden partiye garip bir şekilde giren de olmadı, değil mi?”

Kalista istifini bozmadan ona baktı ve gözlerini kırıştırdı. “Ne yazık ki o saate kadar her şeyi çok net hatırlayamayacağım kadar duman solumuş ve şarap içmiştim.”

“Altınıza edecek ve bunu fark etmeyecek kadar sarhoştunuz yani,” dedi Ana.

“Şey,” dedi Kalista şok içinde. “Ben... tam olarak öyle...”

“Kaygı’nın öldüğünü duydunuz, değil mi?” dedi Ana.

Kalista duraksadı ve endişeyle başını salladı.

“Neden öldüğünü de biliyorsunuzdur.”

“Beneklicam. Yine. Evet.”

“Kaygı Haza ve Komutan Blas arasında herhangi bir ilişki olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Arkadaş olduklarını biliyorum. Ama Blas’ı tanıyan çok...”

“Çok kişi var, evet, evet, evet,” dedi Ana. “İkisi arasında özel bir ilişki olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Hayır. Bu tür özel bilgilere sahip değilim.”

Ana ağır ağır başını salladı. “Komutan Blas, Kaygı Haza ve Oypat kantonu arasında bir ilişki olup olmadığını biliyor musunuz?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Üçünün...” dedi Kalista yavaşça, “üçünün de aynı bulaşıcı hastalığa yakalanması dışında mı?”

“Evet. Üçü arasında başka bir bağ var mı?”

“Hayır. Ama neden olsun ki? Bildiğim kadarıyla, Blas asla Oypat’ta çalışmadı.”

Ana başını salladı, gülümsemesi biraz silinir gibi oldu. “Anlıyorum... O hâlde, teşekkür ederim, Immunis Kalista. Size soracaklarımız bu kadar.”

Sıra mavi Iudex pelerinini etrafa savurarak, bir leylek gibi adımlar atarak içeri giren Immunis Uhad’a geldi. Her zamanki gibi çok yorgun ve endişeli gözüküyordu, diğer tarafından güneşi görebileceğiniz kadar yıpranmış ince bir parşömen gibiydi. Sandalyesine oturdu, parmaklarını birbirine kenetledi, iç çekti ve, “Evet... Kaygi Haza öldü,” dedi.

“Doğru!” dedi Ana.

“Hatta iki haftadan uzun bir süre önce ölmüş.”

“Öyle gözüküyor.”

Gergin bir sessizlik oldu.

“Senin de peşine düşecekler, Ana,” dedi Uhad.

“Efendim?” dedi Ana.

“Başka türlü düşünemeyeceğim kadar uzun süre bir Iudex soruşturmacısı olarak çalıştım. Hazalar sana saldırmanın bir yolunu bulacaktır. Bunun esas planları olduğunu düşünebilirsin –buraya gelip bu gizli cinayeti açıklıyorlar, işe pazarlıkçı konumundan başlıyorlar– ama kesinlikle başka planlarını da yürürlüğe sokacaklardır.”

“Bunca kişi arasından gerçekten de *sen* mi bana Hazaların pis oyunlar çevirdiklerini ve komplolar kurduklarını söyleyeceksin, Uhad?” dedi Ana.

“Haklısın. Şimdi. Benden... Genç Kol’a ne demiştin? İçimdeki *her şeyi kusmamı* mı istiyorsun? Deneyimimi bir kokuyla sabitlemedim, o yüzden olanları çok net hatırlamıyor olabilirim.”

“Anlatacağın her şey çok faydalı olur.”

“Peki.”

Burnunu çekti. Dik oturdu. Sonra, yüzü titredi ve konuşmaya başladı. Bir fırtına gibi hızlı hızlı bir şeyleri tarif etti, kesik cümlelerle ve bir kasırgayı andıran ifadelerle Hazaların kapısına nasıl yürüdüğü, yürüyüş yolundan yukarı çıkıp içerideki partiye katıldığı basit deneyimi anlattı. Söylediği bazı şeyler o kadar ani, yalın ve kısaydı ki bunlardan bir anlam çıkarmak zordu. Bir çırpıda, “Immunis Eskim, erkek, kısa boylu, ortadan üçüncü sütunun batısında, Biyolog renkleri, gömleğinin sol tarafı pantolonunun dışında kalmış,” ya da “Şarap ılık, yeni imalat, kenarında altı baharat kabuğu var, ibriğin içindeki kaşık tıngırdıyor,” gibi şeyler söylüyordu ve tam olarak neden söz ettiğini anlamakta zorlanıyordunuz.

İşin daha da ilginç yanı, konuşurkenki hâli tavrıydı: Anıları içinden akarken titriyor, spazm geçiriyor, sarsılıyor ve bükülüyordu. Parmakları seğiriyor, dizleri titriyordu. Gözleri kafatasındaki çılgın bir kas tarafından çekiliyormuş gibi fıldır fıldırdı. İlahi bir bilgi veren, bir vizyon şeklinde belirmiş bir adam gibiydi.

Söylediği her şeyi dinledim, şişemi kokladım ve bütün isimleri, zamanları ve ayrıntıları hafızama kazıdım ama odaklanmakta zorlandım. Daha önce bir kazıcının bir olayı hiç o kadar ayrıntılı anlattığını görmemiştim. Ana’ya rapor verirken ben de öyle göründüğümü anladım ve dehşet içinde kaldım.

Tuhaf bir türe ait, biri var gücüyle diğerini dölleyen iki böcek gibi garip bir çifttik ama o zihnimi gerçeklerle, verilerle ve bilgilerle dolduruyordu. Üstelik hemen hemen hepsi önemsizdi ya da bana öyle geliyordu çünkü sadece isimlerden, tarihlerden, zamanlardan ve kişilerden ibaretti. Hiçbiri bana kayda değer gelmedi.

Uhad konuşmayı kesti. Sonra, sandalyesinde nefes nefese geriye yaslandı.

“Güzel,” dedi Ana. “Gayet ayrıntılıydı, Teşekkür ederim, Uhad.”

Uhad rica ederim diye mırıldandı.

“Anladığım kadarıyla partide uzun süre kalmamışsın,” dedi Ana.

“Doğru,” diye mırıldandı Uhad. Grileşmeye başlamış olan saçlarını geriye itti. “Eskisi kadar genç değilim. Zamanımı akıllıca harcamalıyım. Sosyal olaylar beni fazla miktarda bilgi almaya zorluyor...” Gözü Ana’nın göz bağına takıldı. “Eminim ki bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorsundur, Ana. Orada birkaç kişiyi gördüm, sonra da ayrıldım.”

Ana ona diğerlerine sorduğu soruları sordu: Blas, Kaygi Haza ve Oypat kantonu arasında ne gibi bir bağ olabilirdi?

“Bir kere,” dedi Uhad hafifçe gülümseyerek. “İkisi cinayete kurban gitti. Ama Oypat kantonu sadece öldü, öyle değil mi? Bulaşıcı hastalık kantonu bitirdi. Bunun dışında aklıma bir şey gelmiyor.”

Ana ona başka sorular da sordu –Hazalar, davetlerle ve partilerle ilgili programları, Iudex’le ilişkileri ve Jolgalgan– ama pek bilgi alamadı. Teşekkür ederek gidebileceğini söyledi ve ona kapağıya kadar eşlik ettim.

“Kaydırım hâli yaşadın mı, Signum?” diye sordu Uhad.

“Ne dediniz, efendim?”

“Kaydırımlar,” dedi. “Psikolojik bir rahatsızlık. Bir nesne görülebilir ya da bir koku hissedebilirsin... ve birden *kaydırım* yaşarsın. Sana bir şey hatırlatır ve bir anıyı öne çıkarır ya da nesne zihninde seninle resmen konuşmaya başlar. Zihninin içinde canlı birisi varmış gibi anı kendisini sana anlatmaya başlar. Bu tür bir şey yaşadın mı?”

“Ha-hayır, efendim,” dedim sarsılmış bir hâlde.

“Yaşayacaksın,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Semptomlar başladığında, dünyevi hazzardan uzak yaşamaya başlamak en iyisidir. Çünkü sana herhangi bir şeyi hatırlatan daha az şey olacak. Senin yaşlarındayken keşke bana söyleselerdi dediğim bir şey.”

Sonra, arkasını döndü ve odadan çıktı. Söyledikleri yüzünden şaşkına dönmüş bir hâlde arkasından bakakaldım. Ana’ya baktım ama omzunu silkmekle yetindi.

Son olarak, Immunis Nuis geldi. “Ne yazık ki bana verdiğiniz reaktif anahtarla ilgili bir gelişme kaydedemedim, Dolabra,” dedi yerine otururken. Mahcup ifadesine rağmen, koyu kırmızı Biyolog ceketi temiz ve kolalanmıştı. Boynuna da yakın zamanda yaşanan tatsız olaylara rağmen parlak bakır rengi bir fular –her daim neşeli bir ayrıntı vardı– takmıştı.

“Sorun nedir?” dedi Ana.

“Her zamanki feromon uyarıcılara maruz bıraktım. Yakınına koyulduğunda sünmesi ya da tepki vermesi gereken bitkiler. Bunların bana anahtarın tasarlandığı reaktif kapı hakkında bilgi vermesi gerekir ama şu âna kadar hiçbir şey öğrenemedim. Çok sıradışı bir şey.” Eliyle ağzını kapatıp öksürdü. “Elbette, konuşmaya kötü haberle başlamak istemem... Nereden başlamamı istersiniz?”

Ana ona diğerlerine sorduğu soruları sordu: Partide sıradışı, üstü başı kirli, garip ya da şöminelerin orada dolanan birisini görmüş müydü?

“Hayır,” dedi Nuis. “Hayır, hayır. Dediğiniz gibi bir kişi görmedim. Görmüş olsaydım, size söylerdim.”

“Teşekkür ederim... Bir de potansiyel bir greftle ilgili soru sormak istiyordum,” dedi Ana. “Partide bir yangın çıktığını biliyor muydunuz?”

“Evet... Bunu duydum. Bir kilimle mi ilgili bir şey olmuştu?”

“Evet.” Ana eliyle beni işaret etti. “Din şömineyi gördü ve kazan kısmının kenarında beyaz yanık izleri olduğunu fark etti. Kokusu da garipmiş, öyle değil mi, Din? *Sidiğimsi* bir koku muydu?”

Hafifçe öksürdüm. “Aynen öyle, hanımefendi.”

“Kalista da kokunun çok daha keskin olduğunu söyledi,” dedi Ana. “Yangından sonra bütün salonun keçi sidiği gibi, bu şekilde tarif etti, koktuğunu söyledi. Bence keçilerle şaşılacak derecede sıkı fıkı.” Sırıttı. “Bu olgular size tanıdık geliyor mu, Immunis?”

Nusis sırtını dikleştirdi, tanıdık bir konuya döndüğümüz için biraz keyfi yerine gelir gibi oldu. “Sidiğimsi bir koku... Kulağa üçkuyruk mantarı gibi geliyor.”

“Nedir o?”

“Rathras kantonunda Biyologlar tarafından süfuzyon uygulanmış, yangın başlatan bir mantar türü. İç çekirdeklerinde aşırı yanıcı maddeler geliştirdiler. Alevleri güvenilir olmadığı için bir süre sonra sadece ateş yakma maddesi ve tutuşturucu olarak kullanıldılar. Bazıları patlamalar ve sıcak alevler yaratıyordu. Daha sonra geriye kalan koku da çok nahoştı...”

Ana kıpırtısız kaldı. “Yangın çıkarmaları ne kadar sürer?”

“Uzun sürmez. Birçoğu aleve değdiği anda yangın başlatır. Ateş yakmak için popüler olmamalarının bir diğer nedeni de bu, insanlar bunları ufak bir odun öbeğine attıklarında, bütün ellerinin alev aldığını gördüler.”

“O hâlde, anında yangın başlatabiliyorlar. *Derhal* tepki veriyorlar.”

“Evet, hemen hemen öyle.”

Ana, Nusis ona çok kötü bir haber vermiş gibi ciddileşmişti. “Anlıyorum,” dedi alçak sesle.

“Bu... bilgi hoşunuza gitmedi mi, Immunis?” diye sordu Nusis.

Ana uzunca bir süre bir şey demedi ama sonra, “*Beklenmedik* olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

“Anlıyorum. Ama bildiklerim bundan ibaret. Başka nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aslında, bir konu daha var,” dedi Ana birden canlanarak. “Sizinle Oypat hakkında konuşmak istiyordum.”

Nusis şaşkınlıkla ona baktı. “Oypat mı? Bu konuda Signum Kol’a bilgi vermiştim ama...”

“Evet. Ama çok basit bir soru sormak istiyordum.”

“Evet.”

“Kanton *neden* öldü, Nusis?”

“Şey... Oypat kantonu yok oldu,” dedi Nusis sözcükleri tane tane söyleyerek, “çünkü beneklicam Biyologların ve Mühendislerin önünü kesemeyeceği kadar hızlı yayıldı. Ama bunu herkes biliyor.”

“İyi de *neye* göre fazla hızlı yayıldı?” dedi Ana. “İmparatorluk bunu *engellemek* için ne yapıyordu?”

Nusis hafifçe öksürdü. “Şöyle... Unutmayın ki tüm bunları uzaktan biliyordum çünkü o zamanlar çok genç bir askerdim. Ama biz Biyologlar, beneklicamın yayılmasını önlemek için bir yöntem geliştirmeye, bunu bulaşıcı bir hastalık olarak ele almayarak, insan etinde ya da toprakta tomurcuklanma becerisini nötr hâle getirmeye çalıştık. Haftalar içinde bir çözüm bulmamız gerekiyordu.”

“Çok zor bir görev olmuş olmalı.”

“Öyleydi. Açıkçası, saçma bir fikirdi. Ama sonra –mucizevi bir şekilde– başarılı olmaya başladığımızı düşündük.”

Ana’nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Bir dakika. Başarılı oldunuz mu? *Beneklicam için gerçekten de bir çare* buldunuz mu?”

“Muhtemelen,” dedi Nusis biraz tereddütle. “Bu konu tartışmalı. Kıdemli Biyologlar bulaşıcı hastalığı nötr hâle getirmeye dair umut verici özellikleri olan bir greft geliştirdiler. Yirmi ufak tüp test edilmeye ve incelenmeye hazırды. Sadece çoğaltmak ve Oypat’ta kullanmaya başlamak için onay almayı bekliyorduk.”

“Bunu neden yapmadınız?” diye sordu Ana.

“Çünkü dediğim gibi, *onay* almamız gerekiyordu. Tüm Çevreyi Koruma Kurullarından. Mühendislerin ve Biyologların ilk kuralı –elbette, Talagray dışında– *zarar vermemektir*. İmparatorluk’ta herhangi bir şeye müdahale etmek istersen, önce İmparatorluk’taki *hiçbir* şeye zarar vermeyeceğini kanıtlaman gerekir. Bu noktada Çevreyi Koruma Kurulları devreye girer, statükonun tehdit altında olmayacağından emin olur.”

“Peki... Çevreyi Koruma Kurulları, Oypat konusunda ne yaptılar?”

“Hızlı hareket ettiler. Daha doğrusu... bunu *denediler*. Ama bir çare bulabilmek için reaktif bitkileri yetiştirmesi gereken kantonlar... Birçok konuda endişelendiklerini söyleyebilirim. Bu yeni reaktif bitkilerin yetiştirilmesinin tüm diğer reaktif bitkiler ve ziraat konusunda çevresel sorunlara neden olabileceğini öne sürerek itiraz ettiler. Testler ve araştırmalar yapılmasını talep ettiler, kaynaşma ya da mutajenik olasılıklar olmadığından emin olmak istediler.”

“Anlıyorum...” dedi Ana yumuşak bir sesle. “Sonra ne oldu?”

“Süreç fazla uzun sürdü. Beneklicam kritik bir noktaya ulaştı. O zamana kadar çok büyük bir alana yayılmıştı. Hakkıyla etkisiz hâle getirilemeyecek kadar uzun bir sınırı kaplamıştı. Kemiğe ya da kalp dokularına yayılan bir tümör gibi. Böylece, kantonu boşalttık ve... sonra yakmak için phalm yağı kullandık”

“Genellikle titanlara karşı kullanılır, değil mi?”

“Doğru, leşlerini yakmak için. Organik olan her şeyi yok edebilecek sıcaklığa ulaşır. Oypat kantonunun duvarlarının hemen hemen bir buçuk kilometre yakınında olan her şeyi yak-tık. Bütün ağaçları, tarlaları, evleri... her şeyi. Sonra da kantonu kapattık. Bir mezar gibi. Öylece bıraktık.” Yutkundu. “O kadar. İmparatorluk kurtuldu. Oypat’ın bereketli tarlaları ve ufak kasabalarıysa yok oldu.”

İçeriye tatsız bir sessizlik çöktü.

“Her şeye rağmen olabilirdi,” dedi Nuis. “Oypat’tan seneler sonra, ürettiğimiz yirmi ufak ilaç tüpünü test etmek için bir eki-be başkanlık ettim, beneklicam İmparatorluk’un başka bir yerini ele geçirirse diye önlem olarak. Tüplerden üçü etkisini kaybetmiş, su gibi olmuştu. Dolayısıyla, ilaç etkili olmayabilirdi. Ne yazık ki bunu asla bilemeyeceğiz.”

Ana başını yana eğdi. “Tuhaf... Komutan Blas hiç Oypat’ta çalışmış mıydı? Orada bulaşıcı hastalığın yok edilmesine yardım etmiş miydi ya da Çevreyi Koruma Kurullarında yaptığı işler bağlantılı mıydı?”

“Blas mı?” dedi Nuis. Şaşırmış gibiydi. “Hayır. Hayır, bildiğim kadarıyla Oypat’la bir ilgisi yoktu.”

“Sadece bir soru,” dedi Ana. Hafifçe gülümsedi. “Ama merak ettiğim bir şey daha var... Birkaç kantonun garip bir şekilde beneklicam için bulunan ilaçla ilgili protestolar hazırladığını söylediniz.”

“Evet.”

“Hangileri olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Ah! Hımm. İlk aklıma gelenler...” Nuis biraz düşündü. “Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonlarıydı sanırım.”

Çok uzun bir sessizlik oldu.

“Emin misiniz? Bu dört kanton olduğundan emin misiniz?”

“Evet, bunlar olduğunu hatırlıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Ana yine yumuşak bir sesle. “Gidebilirsiniz, Immunis Nuis. Reaktif anahtarla ilgili gelişmeleri haber verin.”

Kapının kapanmasını bekledim.

“O kantonlar,” dedim. “Yine o dört kanton.”

“Evet,” dedi Ana düşünceli bir ifadeyle.

“Blas’ın sekreterinin paralarla birlikte gittiği yerler. Bir de Kaygi Haza’nın katip şahinlerini yolladığı yerler.”

“Evet.”

“Ama... bunlar ne anlama geliyor, hanımefendi?”

“Henüz tam olarak emin değilim, Din,” dedi Ana. Dalgın dalgın gülümsedi. “Ama çok ilginç, değil mi? Gerçekten de çok ilginç.”

Otuz İkinci Bölüm

ÖĞLEDEN SONRA SAATLERİ yerini geceye bırakırken, Ana, Yüzbaşı Miljin ve ben Iudex kulesinin avlusunda oturmuş clar çayımızı yudumluyor, şehre girip çıkan birliklerin sesini dinliyorduk. Miljin, Ana'ya güçlü olabilmeleri için değiştirilmiş olan Lejyonerlerin listesini getirmişti. Ana listeye göz atarken, ben de ona teker teker sorgulamalarla ilgili bilgi verdim.

Lafımı tamamladığımda başını iki yana salladı. “Zavallı yaşlı Uhad... Onu seneler önce başka yere transfer etmeliydiler. Kazıcılar çok fazla yağış mevsimi kaldıramazlar. İyi yaşlanamazlar. Ama bana anlattıklarında bir sonuca varmama yardımcı olan tek bir şey bile yok.”

“Evet, her şey karmakarışık,” dedi Ana alçak sesle. Arkasına yaslandı ve yüzünü bulutlu göğe çevirdi. “Bence şu anda üç farklı suçu soruşturuyoruz.” Parmağını havaya kaldırdı. “Zehirlenme vakaları; Blas, Kaygi Haza ve on mühendis. Bu vakalar için olası bir adayımız var –Jolgalgan– ve birkaç suç ortağıyla birlikte çalışmış olabilir ama yakalamaya en yaklaştığımız kişi o.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlıkla.

Parmağını bana doğrulttu. “Dur! Dur. Daha işim bitmedi.” İkinci parmağını da kaldırdı. “Sonra, Kaygi Haza var. Blas ve Oypat’la ilgili pis bir iş çevirdi. Henüz bunun nasıl bir şey olduğunu ya da nedenini bilemiyorum. Bununla ilgili sadece şüphelerim var ama çok az kanıtım var. Bu olayların on seneden önce gerçekleşmiş olması da yardımcı olmuyor.”

“Hazaların... şey... bulaşıcı hastalığı Oypat’a soktuğunu düşünmüyoruz, değil mi?” dedim. “Bir kişiyi zehirlermiş gibi kantonu zehirlemiş olamazlar, değil mi?”

Miljin başını iki yana salladı. “Oypat’ta olanlar ayrıntılı bir şekilde belgelendi. Kâğıt üretmek için beneklicam yetiştiren serser, derhal Biyolog İyaleti’nden atıldı ve hapse girmekten son anda kurtuldu. Hazaların bu işte bir parmağı yok.”

“Doğru ama orada *bir şey* var,” dedi Ana. “Diğer cinayetlerle ilişkili, gizlemek istedikleri bir şey var.” Üçüncü soluk parmağını da kaldırdı. “Bir de Suberek isimli eğreliotu kâğıdı değirmencisi ve Blas’ın sekreteri Rona Aristan var. İkisinin başında da birer delik vardı... ve kanıtlar giderek onları Haza klanıyla ilişkilendiriyor.” Elini indirdi. “İronik bir şekilde, bu cinayetlerle ilgili olarak katilin niyetinden *ve* nasıl bir kişi olduğundan *gayet* eminim. Ne yazık ki bu kişiyi yakalama şansımız çok düşük.”

Bir Miljin’e bir de Ana’ya baktım. Miljin hiç şaşırmamıştı ve ikisi de endişeli görüldüğü hâlde sessiz kaldılar.

“Öyle mi?” dedim. “Suberek ve Aristan’ı kimin öldürdüğünü *biliyor* musunuz, hanımefendi?”

“Sanırım. Bence Yüzbaşı Miljin de biliyor.”

Yüzünde son derece ciddi bir ifade olan Miljin’e baktım.

“Tamam... Kim?” dedim.

“Bunun yanıtı biraz karışık,” diye iç çekti Ana. “Bu konuya girmeden önce, bir teorimi test etmek istiyorum...”

“Ne gibi bir şey, hanımefendi?”

“*Sen, Din.*” Miljin’e döndü. “Buna hazır mısınız, Yüzbaşı?”

Miljin şaşırmış gibiydi. Sonra, iç çekti. “Emin misiniz, hanımefendi?”

“Gayet eminim. Çok da merak ediyorum. Hazır mısınız, Yüzbaşı?”

“Lanet olsun. Sanırım. Ayağa kalk, evlat,” dedi Miljin. Belindeki kılıcını kınından çıkardı. “Benimkini al.” Kınından çıkardığı kılıcı bana uzattı.

Ana başını yana eğdi. “Bir çatışmada ne yapabileceğine bakaçağımızı sanıyordum.”

“Böylesi daha güvenli olabilir diye düşündüm, hanımefendi,” dedi Miljin. “Birbirimizin kafasını uçurma şansımız daha düşük. Al şunu, evlat.”

Kılıcın kınına baktım. “Ne... ne için, efendim?”

“Bir test için. Bu kılıcı kınından çıkarmayı hatırlamanın senin için ne kadar kolay olduğunu ölçeceğiz.”

Tereddütle kını ondan aldım. Ne kadar hafif olduğunu görünce şok geçirdim. İçindeki kılıç bir tüy gibi hafif olmalıydı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce sırtıttı. “Bir titanın kemiğinin iç kısmından yapıldı,” dedi. “Bu tür materyalleri kullanmak çok zordur. Dayanıklısıdır ama hafiftir, su basıncıyla ilgili bir şey. Ama en kaliteli çelikten daha uzun süre keskin kalır.” Kilit mekanizmasına hafifçe vurdu. “O kadar değerli ki bu güzel kını yaptırmak zorunda kaldım. Kılıcı çıkarabilmek için doğru şekilde çekmen gerekir. Ben bunu ezberledim ama çok uzun zaman aldı... Göreceğiz. Sapından tut, gözlerini yum ve sana hareketleri göstereyim. Bakalım ne kadarını hatırlayacaksın.”

Ellerimi tuttu ve ağır hareketlerle kılıcını nasıl kınından çıkardığını gösterdi; bunu kılıcı o ya da bu yana yarım, çeyrek ve sekizlik döndürüşlerle yaptı. Kılıcın sağındaki mekanizmaların her dönüşle birlikte klik ettiğini, ufak pimlerin girip çıktığını duyabiliyordum. İnanılmaz karmaşık bir işlemdi. Miljin’in bunu nasıl ezberlediğini bilemiyordum.

“Şimdi,” dedi. Kılıcı kınına sokup geri çekildi. “Gözlerini aç ve kılıcı çıkarmaya çalış. Şimdi, Kol. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde.”

“Ama daha bir kere gösterdiniz,” dedim.

“Eee? Dene.”

Kaşlarımı çattım. Kılıcı sağ elimle, kını sol elimle tuttum; sonra gözlerim kapandı ve sanki birisi kolumdaki kaslara nefesini üfledi. Kılıcı farklı yönlerle döndürmeye başladım ve...

Bir saniyede bir ağacın üstündeki yeni filizlenmiş yapraklar gibi açık yeşil olan çıplak kılıç karşımda duruyordu.

“Aferin,” dedi Miljin ama pek de memnun gözüküyordu. Ana’ya baktı. “Bu beceriye sahip.”

“Öyle gözüküyor,” dedi Ana.

“Ben... Ne becerisi? Neden söz ediyorsunuz?”

“*Kas hafızası*,” dedi Miljin. “Nasıl hareket edeceğini öğreniyorsun ve bunu hatırlıyorsun, Kol; böylece, hareketleri tekrar edebiliyorsun. Her seferinde kusursuz bir şekilde tekrar edebiliyorsun.”

Bunu biraz şaşkınlıkla söylemişti ama aslında diğer değişimlerime uyan bir beceriydi. “Ama... bunun nedeni bir kazıcı olmam, efendim. Öyle değil mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Ana. “Çoğu kazıcı deneyimleri yakalar –görüntüler, sesler ve özellikle de kokular– ama hareketleri yakalayamaz. Hızı ve sözcükleri taklit edebilirler ama vücutlarının karmaşık bir şeyi tekrarlamasını sağlayamazlar. Bunu yapmak çok daha zordur. Ama öyle gözüküyor ki sana bir hareket bir kere öğretildiğinde, tekrar tekrar bunu *aynı* şekilde yapabiliyorsun, Din.”

Bir an için çarpılmış gibi hissettim. “Ama... mümkün değil,” dedim sonunda.

“Öyle mi?” dedi Ana. “Kilitleri açmayı nasıl öğrendin? Sazi metnini nasıl öğrendin? Neredeyse hiç savaş deneyiminin olma-

dan üç adamı nasıl hakladın? Kasların bunları nasıl yapacağını *hatırladı*. Hareketleri, seneler önce aldığı eğitimi hatırladı. Tehlikeleri gördü ve seni hareket ettirdi.”

Miljin kılıcını geri alıp kınına soktu. “Sana kimin eğitim verdiğini bilmiyorum ama mükemmel bir iş çıkarmış, evlat.”

Bu sözleri çok içinde sessizce dinledim. Değirmenin önündeki dövüşle ilgili anılar zihnime akın etti: Nasıl hareket ettirildiğimi, gözlerimin askerlerin hareketlerini nasıl okuduğunu, ellerimin ve ayaklarımın başka birisi tarafından kontrol ediliyor-muş gibi hissettiğimi hatırladım. Bir bakıma, gerçekten de başka birisi tarafından kontrol edilmişlerdi; aylar önce eğitim sırasında o hareketleri yapmış olan farklı bir Dinios Kol’a itaat etmişlerdi.

“Beni bu açıdan hiç test etmediler,” dedim.

“Çünkü çok nadir görülen bir beceridir,” dedi Ana. “O kadar nadir ki ben bile bu beceriye sahip olan kimseyle tanışmamıştım.”

“Ben tanıştım,” dedi Miljin. Bakışları dalgınlaştı. “Bir zamanlar hayatımda gördüğüm en iyi düelloocularardan biri olan bir adamla karşılaşmıştım. Eşsiz bir hamle yapma, darbe savuşturma ve dönüş becerisi sergiliyordu. Kolları kaslı ve güçlü olmasına rağmen, bir çatırdayan değildi ama onu kimse yenemiyordu. Bu beceriyi nasıl öğrendiğini merak etmiştim... Zaman zaman dövüşürken gözlerinin parıldadığını fark etmiştim. Gözleri kafatasında titreşiyormuş gibiydi. Bu beceriye sahip olan bir kazıcıydı. Tıpkı senin gibi.”

“Peki... Bunu niye test etmek istedik?” diye sordum. Masaya oturdum. “Benim de o adam gibi bir kılıç dövüşçüsü mü olmamı istiyorsunuz, hanımefendi?”

Ana, Miljin’e döndü. “Belki bir kılıç dövüşçüsü değil... ama karşı karşıya olduğumuz tehditleri alt edebilecek birisi.”

Miljin ona bakakaldı. “Ne? Hayır. *Kesinlikle* olmaz. Becerisiyle bile böyle bir şeyi bir günde başaramaz, hanımefendi.”

Ana kaşlarını çatı. “Hayır mı? Neden?”

“Şey... Saygısızlık etmek istemem, hanımefendi ama savaşmayı bir halk dansı gibi ezberleyemezsiniz. Delikanlı değirmenin önünde çamurların arasında ayağını yanlış yere koydu diye neredeyse ölecekti! Sadece yaparak öğrenmeniz gereken birçok ayrıntı var. Araziyi, rakibinizin gözlerindeki ifadeyi, kılıç türünü okuyarak yapabilirsiniz bunu. Bunlar sadece hareketlerden ibaret değil, o yüzden ezberleyebileceğini sanmıyorum. Eğitim alırsa, hızla öğrenebilir... ama yine de vakit alır.”

“Lanet olsun, Miljin,” diye parladı Ana. “Elimizdeki sürede hayatta kalabilmesi için ona *ne* öğretebiliriz?”

“Affedersiniz ama... Hayatta kalabilmem için mi?”

İkisi de bana baktı ama hemen bakışlarını kaçırdılar. Garip bir sessizlik oldu.

“Benim için neden bu kadar endişelisiniz, hanımefendi?” Bu ufak testlerinden önce konuştuğumuz konuyu hatırladım. “Bunun Aristan ve Suberek’i öldüren kişiyle mi bir ilgisi var?”

Yine sessizlik oldu. Ana, *Tamam devam et*, dermiş gibi Miljin’e elini salladı.

Miljin bir süre avluya baktı. Sonra, “Hiç bir Tik diye bir şey duydun mu, evlat?”

“Bir Tik mi? Hayır, efendim.”

“Hımm. Duyduğunu düşünmemiştim. Değiştirilmiş bir kişidir. Savaşması için süfuzyon uygulanmış bir asker. Ya da eski bir asker.” Bir sır verecekmiş gibi öne eğildiğinde, sandalyesi ağırlığı altında gıcırdadı. “Anlatayım... Bir Tik, insan üstü *patlayıcı* bir etkiye sahip olacak şekilde süfuzyon uygulanmış bir kişidir. Sadece güç açısından değil, bu farklı bir şeydir. Tikler çoğu insandan daha hızlı hareket edebilir, bir çiçeğin üstündeki bir kelebeği kapan bir peygamberdevesi gibi sıçrayabilirler.”

“Neden ‘eski’ askerlerdi dediniz, efendim?”

“Güce sahip olmak ayrı bir şeydir,” dedi Miljin. Hafifçe koluna vurdu. “Kasları ve bunları iyi bir şekilde desteklemesi için

bağları değiştirebilirsin. Ama hız... insanı yoran bir şeydir. Tiklere de öyle oldu. Hareket ettikçe eklemleri ve kemikleri daha çok yıprandı, etleri rüzgârda savrulan bir korkuluk gibi çözülmeğe başladı. Biyologlar onları düzeltmek için iyileştirici greft geliştirdiler ama bunda da bir sorun çıktı...”

“Bulaşıcı hastalık,” dedi Ana. “İronik bir şekilde, iyileştirici yöntemlerin bir çoğu bulaşıcı hastalıklara karşı son derece savunmasızdır. Çok aktif kan iyileşme açısından iyidir ama bedenin tamamına küf ya da mantar yayılmasına da neden olur.”

“Sorun buydu,” dedi Miljin. “Her neyse, Biyologlar buna değmeyeceğini düşündüler. Benim gibi yaratması ve idare etmesi daha kolay ve masrafsız olan kişiler vardı. Ama Hazalar... Söylentilere göre, bir-iki Tik’i işe almışlar. Sıradan insanlar gibi gözüküyor ama Hazalar bir sorunla karşılaştığında hemen devreye girebilecek kişiler.”

“Bir sorun,” dedim. “Yani... birisinin ölmesini istediklerinde.”

“Öyle de denebilir.”

“Şimdi siz... Hazaların inanılmaz derecede değiştirilmiş *sui-kastçılardan* faydalandıklarını mı söylüyorsunuz? Bu kişiler İmparatorluk’un dört bir yanına dağılmış durumda mı?”

“Bir söylenti,” dedi Miljin. “İudex bununla ilgili kanıtlar bulamadı. Dolayısıyla, bir söylenti olarak kaldı.” Ana’ya bir bakış attı. “Ama birkaç ay önce, Sazi topraklarında bir dizi cinayet işlendiğini de duydum. Başlarına delik açılmış cesetler bulundu. Hazalara karşı gelmiş olan kişiler. Kimse cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu ve nasıl ortadan kaybolduğunu anlayamadı... ama belki bu işin içinde bir Tik olabilir.”

Ben de Ana’ya baktım. Yüzü hâlâ göğe dönüktü. Hiçbir şey demedi.

“Benim... bu iş için mi eğitim almamı istiyorsunuz, hanımefendi? Bu Tik’le karşılaşsam diye mi?”

“Bir Tik’le karşılaşırsan, aylarca, yıllarca eğitsek bile seni hiçbir şey kurtaramaz,” dedi Miljin. “Bu kişilerin dövüşte yenilmez olması gerekiyordu... ama sadece günde bir dakika kadar. Sonra, kasları yoruluyordu ve toparlanmaları gerekiyordu.” Omzunu silkti. “Belki o bir dakikayı atlatabilirsen kurtulabilirsin. Ama sana vereceğim en iyi tavsiye, onlardan uzak durmaktır... Tabii, gerçekten de Tik denen birileri varsa.”

“Ben olduğundan şüpheleniyorum,” dedi Ana. “Hazaların Talagray’da ölmesini istediği birçok insan var. Onları Blas, on Mühendis ve ihlalle ilişkilendirebilecek herkes.”

“Aristan gibi,” dedim. “Ya Suberek?”

“O noktada, varsayımda bulunmam gerek,” dedi Ana. “Ama sağlam bir varsayım. Bence... Fayazi Haza babasının yerine geçince panikledi. Yaptığı ilk şey kanıtlardan kurtulmak oldu. Yani, babasının cesedi yakıldı ama bir yandan da bütün lekeli eğreltiotu kâğıdı panellerden de kurtuldu. Suberek’ten yeni paneller sipariş etti, hamamdaki paneller değiştirildi. Ama sonra klanın büyükleri işleri halletmesi ve temizlik yapması için esas adamlarını, Tik’i yolladı. Tik, Suberek’i bağlantılardan biri olarak belirledi ve adamın işini hemen bitirdi.”

Bunları dinlerken bir yandan düşündüm. “Peki... Bu Tik nerede? Neye benziyor?”

“Kimse bilmiyor,” dedi Miljin. “Sıradan görünümlü olabilir. Aslında, dışarıdan değiştirilmiş gibi gözüküyorlar.”

Buz kestiğimi hissettim. “Bir dakika. *Ben* Haza malikânesindeyken Tik orada olmuş olabilir mi?”

Ana omzunu silkti. “Kesinlikle olası.”

“Ve... Siz bunu biliyor muydunuz, hanımefendi? Bir suikastçının yanında olacağımı biliyor muydunuz? Buna rağmen beni uyarmadınız mı?”

“Seni uyarsaydım, her mantıklı insan gibi paranoyaya kapıldın. Sonra da *gerçekten* tehlikeye girerdin. Tabii, Tik’in orada ol-

duğunu varsayarak söylüyorum. Henüz bundan emin değilim.” Yüzünü doğuya döndü. “Burada, Talagray’da olabilir, bir İyale görevlisi gibi her yere girip çıkıyor olabilir. Ya da Suberek gibi basit bir değirmenci kılığında olabilir. Henüz bilmiyoruz. Ben bu tür bir insanla karşılaştığın takdirde sana avantaj sağlamak istedim, Din... ama belki de sadece neler yapabileceğini bilmenin faydası olabilir.”

“Tüm bunlar dehşet verici ama söylediğiniz bir şey dikkatimi çekti, hanımefendi,” dedi Miljin. “Jolgalgan’ı yakalamaya yaklaştığımızı söylediniz. Açıkçası, buna şaşırdım.”

“Ama yaklaştık,” diye iç çekti Ana. Önündeki kâğıtları düzeltmeye döndü. “Sadece öğrenmem gereken son bir bilgi var...”

Kâğıtlara baktım. “Bunu güçlü olmaları için değiştirilmiş Lejyonerlerle ilgili listede mi bulacaksınız, hanımefendi?”

“Doğal olarak. İkiniz anlamadınız mı? En azından, Yüzbaşı Miljin’in anlamış olması gerek,” dedi sırtarak. “Beni uyandıran şey yaptığınız o görüşmeler oldu. Hatırlamıyor musunuz?”

Miljin boş boş ona baktı. “Hayır...”

“Tıpçıların ünitesine gidip oradakileri sorguya çektiğinizde,” dedi Ana, “size Yüzbaşı Kilem Terez’in peşinde *çok garip* birisi olduğundan endişelendiği söylenmişti.”

“Şey, evet,” Miljin şaşkınlıkla. “Bir... bir çatırdayan. Öyle demişti.”

“O sırada bunun çılgınca bir fikir olduğunu düşünmüştünüz... ama ya çılgınca değilse?” dedi Ana.

Miljin istifini bile bozmazken ağzım açık kaldı. “Üç metre boyunda bir adamın bu Mühendis’i takip etmesi. Talagray sokaklarında. Bunu ciddiye mi almamız gerekiyor?”

“Çok basit,” dedi Ana. “Jolgalgan malikâne arazisine gitti, bir çukur açıp gizlendi ve parti başlayana kadar bekledi. Ama du-

varları *nasıl* aştı? Din'in raporları ve görgü şahitleriyle yaptığımız görüşmeler, beni katilin araziye sadece kanal kapılarından girmiş olabileceğini düşünmeye itti."

Olanları anlamaya başlayarak başımı salladım. "Ama kanal kapıları ağır..."

"Evet! Çok ama *çok* güçlü bir kişi, sadece Jolgalgan'ın içeri girebileceği kadar kapıyı kaldırabilirdi. Miljin, sana Terez'in... *sarı saçlı*, şüpheli bir çatırdayan gördüğü söylendi. Başka kim sarı saçlı?"

"Jolgalgan," dedim. "Açık sarı saçları var..."

"Evet! Çünkü *Oypatlı*. Sanırım, bu gizemli çatırdayanın onun içeri girmesine yardımcı olduğunu düşünebiliriz. İmparatorluk'u Talagray'ın içinden çökerten iki Oypatlı... Jolgalgan'ın kantonunun ölümünden dolayı kanlı bir intikam peşinde olduğu teorisi giderek güçleniyor!" Bir sayfayı çevirdi. "Dolayısıyla, şu anda Talagray'da güçlü olması için değiştirilmiş olan kişilerin listesini inceliyorum. Bir *Oypati* çatırdayanı bulursak, Jolgalgan'ı da buluruz." Bir an için duraksadı. "Birlikte çalıştığı kişiler varsa onları da bulabiliriz. Sadece bir isim bulmam gerek. Tek bir isme ihtiyacım var..." Yüzünü buruşturdu ve karnı birden guruldadı. "Lanet olsun, saat kaç? O kadar açım ki düzgün düşünemiyorum!"

Avlunun karşısında hazır olda bekleyen bir hizmetliyi görünce yanımıza çağırdım.

"Bir kişilik yemek istiyoruz," dedim.

"Nasıl bir şey tercih edersiniz, efendim?" diye sordu hizmetli.

"Et. Dana ya da tercihen balık ve mümkün olduğunca taze olması gerek. Pişmiş olması gerekmez, yağlanmış, tuzlanmış ve ince dilimlenmiş olması yeterli."

Ana bir sayfayı çevirirken durdu, hafifçe gülümsedi. "Beni iyi tanımaya başladın, evlat. Ama yemeği odama getirin, lütfen. Bu listeyi bu kadar uyarıcı olmayan bir yerde incelemem gerek..."

Hizmetlinin eline birkaç talint tutuşturdum ve adam eğilip teşekkür ettikten sonra uzaklaştı.

Ana kâğıtlarını gelişigüzel toplamaya başladı. “İşimi bitireceğim ve bir isim bulacağım. Ama bu çatırdayanı bulmak kolay olmayacak. Jolgalan gibi bir Biyolog’un birisini öldürmek için büyük bir olasılıkla beneklicam dışında bir sürü gizli yöntemi olmalı. Böylece, bir isim bulunca Biyologları arayıp bir bulaşıcı hastalık ekibi hazırlamalarını isteyeceğim.”

Miljin’in yüz ifadesi ciddileşti. “Bir bulaşıcı hastalık ekibi... Orakçı aşkına, onlarla göreve gitmek hiçbir zaman hoşuma gitmemiştir.”

“Başka seeneğimiz yok. Jolgalan yolunuza greft tuzakları döşediği için sizin ya da Din’in kendi kanında boğulup ölmesine izin veremem.” Ayağa kalktı. “Sabah yanıma gelin, size talimatlarımı söyleyeyim. Belki de yarın üç gizemden birini çözmeyi başarıyoruz. Ama Miljin...” Gözleri bağlı olduğu hâlde başını kaldırdı. “Yanılmıyorsam, hava bir saat kadar daha aydınlık olacak...”

Miljin gözlerini devirdi. “Ona birkaç numara gösteririm, hanımefendi.”

“Çok iyi. Teşekkür ederim. Ama son bir şey daha var... Din? Buraya gel.”

Dediğini yaptım ve her zamanki gibi kolumu ona uzattım. Ama parmaklarını önce omzuma sonra da başıma doladı ve siyah saçımın üç telini kopardı.

Yüzümü buruşturdum. “Hanımefendi! Bunu neden...”

“Merak etme,” dedi. “Birkaç tane koyu renkli saç teline ihtiyacım var. Benim saçlarım ve Miljin’inkiler fazla açık. Sadece seninki işe yarar.”

“Ne için, hanımefendi?”

“Hayatta kalabilmem için tabii. Birisinin beni de zehirlemeye çalışacağından ve bunu kısa bir süre içinde yapacağından eminim, bunlar beni koruyacak.” Sırıttı. “İyi geceler!”

Hava tamamıyla kararırken, Miljin bana birkaç çirkin hareket gösterdi; aslında bunlar dövüş tekniklerinden ziyade pis numaralar, rakibinizi aksatmanın ya da duraksatmanın yollarıydı. Favorim bir darbeyi fark edecek kadar zamanınız olduğunda bunu savuşturduğunuz, kılıcınızı rakibinizin kılıcını balçağınızla sıkıştırdığınız, onun kendi kılıcını omzuna saplamasını sağlayan bir hareketti. Bunda o kadar başarılı oldum ki Miljin kendisini yaralamadan durmak zorunda kaldı. “Bu hareket için bu kadar pratik yeter!” dedi ürpererek.

Miljin bana hareketleri öğretirken, bana neyi göstermek istediğini anladım: Her hareket, her pozisyon, her adım ve her dönüş âdeta kemiklerime işledi, vücuduma ve etlerime kazındı ama becerim kapsamlı olduğu kadar kısıtlıydı da çünkü sadece bu hareketlerin *aynısını* taklit edebiliyordum. Dövüş ezberlemediğim bir hareketi yapmamı gerektirirse, kendimi bir anda savunmasız bir durumda bulabilirdim.

“Güzel,” dedi Miljin. Birkaç dakika pratikten sonra ter içinde kalmıştı. “Ama bunun egonu şişirmesine izin verme. Bu pis numaralardan hiçbirisi bir Tik’e ya da bir çatırdayana karşı etkili olmaz. Yarın bir çatırdayanla kılıç dövüşü yapmaya kalkışırsan seni paramparça eder. Şimdi, bir şeyler yiyip yatalım. Bu kantonda erkenden mezara girmenin bir sürü yolu var ve aç bir midenin yorgun bir zihinle bir araya gelmesi bunlardan biri.”

Beni tekrar Çatal İğne’nin tepede parıldadığı ve ısıldadığı Iudex kulesinin girişine götürdü.

“Sizce ciddi miydi, efendim?” dedim. “Birisi onu zehirlemeye mi çalışacak?”

“Bu noktada, Immunis bütün dünyanın bir aplilot meyvesi olduğunu ve kocaman bir deniz canavarının bundan bir ısırık almak üzere olduğunu iddia etse bile ona inanırım,” dedi. Gözlerini kısarak kuleye baktı. “Aslında, olanları biliyor mu diye merak ediyorum. Hatta burada olmayı *planladı* mı diye.”

“Ne demek istiyorsunuz, efendim?”

“Hazalarla böyle bir geçmişı olan bir Iudex görevlisi mi? Kaygi Haza cinayete kurban gittiğinde hemen ortaya çıkması mı? Anlattıklarımın daha fazlasını biliyor. Mesele bize ne zaman anlatmaya başlayacağı.”

“Tabii, hayatta kalırsak,” dedim. “Şu anda bu soru aklımı daha çok kurcalıyor, efendim.”

“Haklısın,” dedi. “Ama Talagray böyledir. Bu toprakların tarlaları sayısız askerin kanıyla sulanmıştır. İmparatorluk’un daha medeni olacağını ummaya devam etsek de nedense daha vahşı kalmanın yeni yollarını bulabiliyor. Senin bir avantajın var, Kol.”

“Becerim yüzünden mi?”

“Hayır. Dolabra seni kollamaya karar verdiği için. Çılgın olmasına rağmen, onun yanında çalıştığın için kendini şanslı saymalısın.”

“Onun yanında çalıştığım için tehlikeydim, efendim.”

Güldü. “Haklısın sanırım!”

Yürümeye devam ettik. Bu beceriye sahip olduğumu bilmek garip bir histi ama hissettiğim heyecan, karşıımızdaki tehditler yüzünden silinip gitmişti. Karanlık bir tipin sivri topuklu bir ayakkabıyı kafatasıma dayadığını ve kulağımın arkasında bir delik açtığını ve delikten ince bir çizgi hâlinde koyu renkli kanlar aktığını hayal edebiliyordum.

Nihayet, kulenin girişine vardık.

“Bu, bir avantaj olduğu kadar bir kusur,” dedi Miljin. “Daha doğrusu, öyle olduğunu söylerlerdi.”

“Anlamadım, efendim.”

“Kas hafızasından bahsediyorum.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Belli ki sadece diğer şeyleri kazımakta zorluk çeken kazıcılar böyle olurmuş. Bana öyle söylenmişti. Sözünü ettiğim düelloocu, şarkıları hiç ezberleyemezdi. Bir tanesini bile. Bunlar zihninde kocaman boş bir alan gibiydi. Islık çalamaz, ayağıyla

tempo da tutamazdı. Sanırım, İmparatorluk'taki diğer her şey gibi bunun da bir bedeli var.”

Bir şey dememi bekledi ama ağzımı açmadım.

“Ama sen zeki birine benziyorsun,” dedi. “Sanırım, şansın yaver gitmiş, Kol.”

Bana iyi geceler dileyerek, arkasına döndüğü gibi odasına gitti.

Otuz Üçüncü Bölüm

ERTESİ SABAH, MİLJİN ve ben Talagray ahırlarında Biyologların bulaşıcı hastalık ekibiyle buluştuk. Altı kişilerdi –dört kadın, iki erkek– hepsi başları dışında vücutlarının havayla temas etmesini engelliyormuş gibi garip gözüken, deri ve yapışkan ot karışımı bir zırh giymişti. Grubun lideri olan uzun boylu, sert ifadeli bir kadın, Miljin’in elini sıkıp kendisini tanıttı. “Signum Kitlan. Bize bulaşıcı bir hastalık olabileceğini, büyük olasılıkla Yol Çayırı’nda olabileceği söylendi. Doğru mu, efendim?”

“Doğru, Signum,” dedi Miljin.

“Bana bu bulaşıcı hastalıkla ilgili biraz daha bilgi verebilir misiniz?”

“Bir Biyolog ve bir çatırdayan tarafından kullanılan bir bitki. Bana bir spor olduğu söylendi. Solunabilir bir şey. Beneklicam gibi.”

Buna ne şaşırdılar ne de paniğe kapıldılar. Sadece keskin bakışlarla başlarını salladılar. O kadar büyük değişimlerden geçmişlerdi ki yüzleri griden çok mor tonuna yakındı ve bazılarının yüzlerinde ve boyunlarında bir yaralanmadan kalmış kabarık beyaz yara izleri vardı. hayatımda gördüğüm en azılı görevlilerdi.

“Nereden başlayacağız, efendim?” diye sordu Kitlan.

Miljin beni işaret etti. Ana’nın dişlerini sergileyerek sırtıp o sabah erkenden verdiği talimatları hatırlarken gözlerim kapandı: *Bir! Burada, Talagray’da Lejyon’da görevli olan ve Oypat’tan gelmiş tek bir çatırdayan var. Militis Drolis Ditelus, duvarlara yakın bir noktadaki ileri bir üste. Ve yakın tarihte bir sürü ihtar almış. Nedenini tahmin edebiliyor musunuz?*

Herhalde çeşitli imparatorluk kişiliklerini beneklicamla zehirlediği için değildir, hanımefendi, demiştim.

Şöyle yanıt vermişti: *Küstahlığa gerek yok. Hayır. Duvarda olması gerekirken, kim bilir ne halt etmeye Yol Çayırı’na gidiyormuş. Aslında, başı büyük bir dertte! Aradığımız kişi o olmalı.*

At sırtında yola çıkmak üzere hazırlanırken, hem bu bilgileri hem de beneklicamın nasıl etki ettiğini Biyologlara aktardım: Üstünde buhar tüten suya maruz kaldığında etki ediyor ve bulaşıyordu ama korkunç bir şekilde tomurcuklandıktan sonra güvenli oluyordu. Yine hiç tepki vermediler.

“Drolis Ditelus denen bu çatırdayanı bulacağız,” dedi Kitlan. “Bu kişi bizi hain Biyolog’a götürecek ve bulaşıcı hastalığı bulup yok edeceğiz... Bu kadar, değil mi efendim?”

“Bu kadar kolay olursa, çok sevinirim,” dedi Miljin. “Ama evet.”

Kadın yere o kadar sert bir tavırla tükürdü ki Miljin bundan etkilenmiş gibiydi. “Kolay hâle getireceğiz.”

Atlarımıza bindik ve Yol Çayırı’nda, yani birkaç gün önce bizi tıpçıların ünitesine götüren yolda doğuya doğru ilerlemeye başladık. Ama kısa bir süre sonra duraksadık çünkü doğu yönüne doğru ilerleyen yol, duvarlara bir şeyler taşıyan hayvanlarla –atlar, öküzler ve dev slothikler– tıkanıp gitti. İlk önce, büyük arabalarla taşınan geniş, kıvrımlı şeyin bir tür boru olduğunu sandım ama sonra yanıldığımı anladım.

Bir havan topuydu. Daha doğrusu, bir havan topunun farklı kısımları ağır ağır uzaktaki deniz duvarlarına taşınıyordu. O kadar büyük ve karmaşık bir şeydi ki idrak etmekte zorlandım.

“Hah,” dedi yüksek sesle. “Bir titan katili. Tıpkı Yüzbaşı Strovi’nin dediği gibi.”

“Tüm bunların arasında, o çatırdayana ulaşmak bir hayli zor olacak,” diye homurdandı Miljin. “Tarlaların arasından geçmek zorundayız. Gelin.”

Atlarımız arazinin değişmesine hiç memnun olmadılar ve daha da ağır ilerlemeye başladık. Ama sabah saatleri yerini öğle vaktine bırakırken, nihayet tıpkı yol gibi hareketli olan ileri Lejyon üstüne yaklaştık.

Oraya doğru giderken, etrafımdaki manzarayı inceledim. Havada ağır bir panik hissi vardı. Lejyonerler büyük bir tehlikeden kaçmaya hazırlanan kişiler gibi telaşlı, endişeli bir şekilde oradan oraya koşuşturuyorlardı. Atlarımızı ön kapıya bağlayıp içeri girdik ve Miljin’in birkaç dakika boyunca kesilmeyen talimatlarından sonra, bizi üssün Princeps’ine götürdüler.

“Ditelus mu dediniz, efendim?” dedi kadın. “Onu mu arıyorsunuz? Eh, o hâlde sıraya girin. Biz de onu arıyoruz.”

“Kayıp mı?” dedi Miljin.

“Evet. Yine! Çamurların ayaklarımızın etrafında titreyeceği kadar şiddetli sarsıntılar olurken ve titan katili yoldan bize doğru ilerlerken, onu bulduğum anda kafasını koparacağım.” Princeps duraksayıp bizi süzdü. “Ama Iudex onu arıyorsa, ciddi bir şey yapmış olmalı...” Tekrar Kitlan’a ve arkamızda sabırsızlıkla bekleyen ekibine baktı. “Yanınızda bir de bulaşıcı hastalık ekibi mi var?”

“Onun nerede olduğunu bir an önce öğrenmemiz gerekiyor,” dedi Miljin ona. “Birlikte çalıştığı, onun nerede olduğunu bilen birisi olabilir mi?”

Kadın başını iki yana salladı. “Herkes havan topunun taşınmasına yardım etmeye gitti. Mühendisler titanın günler, belki saatler sonra burada olacağını söylüyorlar. Ditelus’un birliği de çoktan buradan ayrıldı.”

Princeps’e bakıp düşündüm. Bir Princeps’i son sorguya çektiğimden beri aradan haftalar geçmişti –Daretana’da sırtıp duran Otirios’tu– ama ufuktan gümbür gümbür bize doğru gelen ölüm ve çılgınlık arasında birden bunu yapmak bana daha kolay geldi.

“Ditelus’un birlik komutanı siz misiniz?” diye sordum.

“Evet, efendim, ben bu üsten sorumlu olan kişiyim.”

“İhtarlarını siz mi verdiniz?”

“Ah... evet. Iudex artık ihtarları da mı araştırıyor?”

“Burada bulunmadığı için ihtar almıştı, değil mi? Ortadan kaybolduktan sonra üsse geri dönerken onu yakaladığınız oldu mu?”

“Evet, birkaç kez.”

“*Hangi* yönden üsse doğru geliyordu? Geldiği yönde herhangi bir şey var mı?”

Bir harita çıkarıp o noktayı işaret etti. “Batıdan, Talagray yönünden geliyordu. Onlarca sene önce, orada eski bir Lejyoner kalesi vardı ama bir ihlal sırasında yıkılmıştı. Bir titan öldürülmüştü ve yaratık kalenin üstüne düşmüştü. Lejyonerlerden bazıları gizlice harabelere gidip içerledi. Sizce orada mı?”

“Çok teşekkürler, Princeps,” dedi Miljin sadece.

Oradan uzaklaşıp atlarımıza bindik ve yola çıkmadan önce, Miljin bana çok hafifçe başını salladı: *Aferin*.

“Zorlu bir alana girdik,” diye bizi uyardı Kitlan at sırtında ilerlerken. “Kıpırdayan ve ot ya da yaprak olmayan hiçbir şeye yaklaşmayın. Çayırlar bulaşıcı hastalık kaynıyor. Etrafta bol bol solucan çukurları, böcek yuvaları ve kovanlar var. Dünyanın bu kısmı insanı yemek ister.”

“Buraya girmemize izin var mı?” diye düşündüm sesli bir şekilde.

“İzin mi?” diye güldü Kitlan. “Kimse buraya girmeye cesaret edemez, Signum. Buraya hazırlıksız girmek aptallık olur.”

İtiraz etmedim. Çayırlar’ın iki tarafımızda küme küme gür, sarı otlarla kaplı dev gibi tepelerin olduğu garip bir bölgesine girmiştik. Bunlar hiç şüphesiz yüzyıllar değilse bile onlarca sene önce, Lejyon tarafından öldürülmüş olan ölü deniz canavarlarının kalıntılarıydı. Etrafta o kadar çok tepe vardı ki oraya hâlâ neden Yol Çayırları dediğimizi düşünmeye başladım. O bölgenin büyük bir kısmı kantonun geri kalanından çok daha yüksekte olmalıydı.

Etraftaki çiçekler daha da endişe vericiydi. Hiçbiri birbirine benzemiyordu. Kupaları, hunileri, rozetleri ve çanları andıran tomurcuklar vardı; bazıları kocaman ve sarkıkken bazıları da sinekler kadar ufaktı ve tepelerin daha derinlerinde yağmur sularının biriktiği alanlarda, tomurcuklar gökyüzündeki yıldızlar kadar sıktı ama pembe, turuncu ve mor olmak üzere hepsi farklı renkti.

Bu manzara beni keyiflendirmediydi çünkü o bölgede, toprağın bu dünyaya ait olmayan deniz canavarlarının kanını emdiğini biliyordum. Artık beneklicam bana sıradışı bir tehditmiş gibi gelmemeye başlamıştı.

Her birkaç kilometrede bir arkama dönüp doğuya, göğe bakmaya başladım.

“Nereye bakıyorsun, Kol?” diye sordu Miljin.

“Fişek ışıklarına, efendim. Her ihtimale karşı.”

Boğuk bir sesle güldü. “Uyarı fişeklerine mi? Bunun bir önemi olmaz, evlat.”

“Ne demek istiyorsunuz, efendim?”

“Yani, gökte kırmızı ya da sarı ışık görürsek, bir önemi kalmaz. Kaçamayacağımız kadar yakınız demektir. Ölürüz. O yüzden arkana değil, önüne bak, evlat.”

Dediğini yaptım, yanından geçtiğimiz tepeleri saydım. Princips'in haritasını ezberlemiştim ama etraftaki canavar kalıntıları açısından pek de tutarlı değildi. Yine de kale harabesine yaklaştığımızı biliyorduk.

Derken, Biyologlardan biri bağırdı: "Koku! Koku aldım!"

Kitlan hemen atını ona döndürüp, "Ne tür bir koku?" diye sordu.

"Kan, hanımefendi." Biyolog başını kaldırıp yine havayı kokladı –burnu iri ve menekşe rengiydi– ve güney yönünü işaret etti. "O tarafta."

Biyolog çayırın sıradan gözüken bir noktasında durana dek onu izledik. Ama aşağıyı işaret ettiğinde, kayalıkların arasında büyükçe bir kan lekesi gördüm.

"Islak," dedi Miljin. "Taze kan. Ama Ditelus'a mı ait?"

"Onun kokusunu bilmediğimiz için bir şey söyleyemem," dedi iz sürücü Biyolog. Güney yönünü işaret etti. "Ama oradan daha fazla kan kokusu geliyor."

Derhal aksi yöne döndük ve güneye doğru ilerlemeye başladık.

Onu bir saate kalmadan bulduk.

İyi yarı bir adam olduğu için onu bulmamız zor olmadı; ufuk çizgisinde sallana sallana, form değiştirerek güneye doğru yürüyordu. Ondan hâlâ çok uzakta olmamıza rağmen, bir terslik olduğunu görebiliyordum.

Uzaktaki silüet düzgün yürümüyordu. Topallıyordu. Sendeliyordu. Ayaklarındaki kemiklerin çoğu kırıkmiş gibi aksıyordu.

Miljin de bunu hissetmişti. "Bu iş hoşuma gitmedi," diye mırıldandı. "Bir gariplik var. Bu, gerçekten de o mu? Nereye gidiyor? Ne acelesi var?"

"Solucan kapmış olabilir," dedi Kitlan.

“Siz lanet olasıca Biyologlar hep solucan sorunu olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Çünkü çok fazla insanda solucan var.”

Kitlan ve Miljin öne geçip, at sırtında hızla ilerlemeye ama adamı dikkatle izlemeye başladılar. Çeyrek fersah mesafesine ulaştığımızda, Kitlan elini kaldırıp durmamızı işaret etti. O ve ekibi çantalarından tuhaf, karmaşık miğferlerini çıkardılar: Miğferlerinin göz kısmında, onlara eşek arısı görünümü veren konik biçimli cam bölmeler ve alt kısmında yosun dolu ufak pirinç bir ızgara vardı.

“Koruyucu miğferler mi?” dedim.

“Evet,” dedi Kitlan. “Bulaşıcı hastalıkları filtrelemek için süfuziyonlu yosun ve materyallerden faydalaniyor. Ona yaklaşıırken korunmamızı sağlayacak.” Bana da bir miğfer fırlattı. “Boyundan bağlanıyor.”

Kendi miğferimi takıp bağladım. Dünyanın bir anda boğucu, sıcak ve karanlık olması yetmezmiş gibi, etrafı görebilmek için cam bölmelerin arkasında gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Nereye gittiğimi görmeden, etrafımdaki dehşet verici şeylerin arasında kaybolmayacağımı umdum.

Kitlan eliyle bir işaret verince tekrar harekete geçtik ve o korkunç alanda topallayarak yürüyen adama doğru hızla yol almaya başladık. Ona biraz daha yaklaştığımızda, izlediğimiz adamın boyutlarını daha iyi anladım. Dev gibi bir adamdı; boyu benim bir buçuk katım, genişliği omuz omuza duran üç tane ben kardı, üstelik ben ufak tefek birisi değildim. Siyah giysilerinin altında, sırtı bir araba kadar geniş gözüküyordu ve Çayırlar’da sendeleyerek ilerlerken ayakları *güm güm güm* diye inliyor, iri çizimleri otları ve çamurları âdeta biçiyordu.

Ayrıca, kanaması vardı. Yarası ön tarafında olmalıydı. Dizlerinin arasından kan damladığını, bacaklarının üst kısmında koyu kırmızı lekeler olduğunu görebiliyordum.

Ona aramızda otuz metre kalacak kadar yaklaştık. Derken, Miljin maskesinin altından bağırdı: “Ditelus! Dur!”

Çatırdayan durmadı. Topallayarak yürümeye devam etti.

“Dursana, lanet olasıca!” diye bağırdı Miljin. “İmparatorluk Iudex’i adına, sana durmanı emrediyorum!”

Adam durmadı.

“Militis,” dedi Kitlan onu uyarmak istermiş gibi. “Bulaşıcı hastalık ekibiyiz. Emrimize itaat etmezsen ve ne durumda olduğunı anlayamazsak, seni yakmak zorunda kalacağız. Diri diri ya da ölü yanma seçimi sana ait.”

Adam yine de durmadı.

Hepimiz birbirimize baktık. Sonra, atlarımızı mahmuzladık, ona yetiştik ama aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya dikkat ettik.

Vücudunun aksine, çatırdayanın yüzü gayet normaldi. Açık altın rengi saçları güneşten bronzlaşmış kafatasına yakın kesilmişti ve gözleri hem ufak hem de hüzünlüydü. Dudaklarından çenesine ve boynuna kan akıyor, siyah gömleğini ıslatarak bacaklarının arasına doğru devam ediyordu. Yürürken nefes alıp verışı hırıltılıydı; devasa ciğerleri içine çektiği her nefeste ıslak bir ses çıkarıyordu. Zaman zaman ayağındaki kırık kemiğe ağırlığını vermiş gibi acı içinde yüzünü buruşturuyordu.

“Ditelus! Yüzbaşı Kız Jolgalan nerede?” dedi Miljin. “Burada mı?”

Çatırdayan bir şey demedi. İri çizmelerinin *güm güm güm* sesleri arasında yürümeye devam etti.

“Nereye gittin? Ne yaptın?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Onun Hazaların malikânesine gizlice girmesine yardım ettin mi?”

Yanıt vermedi.

Miljin iç çekti. “Ditelus... Nereye gidiyorsun be adam?”

Ditelus bir süre daha sendeleyerek yürüdü. Ama sonra yumuşak, garip, kısık bir sesle, “E-eve gidiyorum,” dedi.

“Eve mi gidiyorsun?”

“Evet,” dedi güçlükle. Ağızından kanlar fıřkırđı.

Miljin ileriye baktı. “Ama o yönde sadece duvar var, evlat.”

“Eve... gidiyorum,” diye fısıldadı Ditelus. Yüzü acı içinde titredi. “Bir zamanlar bildiğim ye-yeşil fasulye... ve sarı buğday tarlalarına gidiyorum.” Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı ve yanaklarından süzülen gözyaşları kan lekelerinin arasında silik çizgiler oluşturdu. “İlkbaharın başlarında hava polen dolardı. Sonra, o-ormanlar, yapraklar ve ko-koyu renkli meyvelerle kaplanırdı.” Topallarken ağlayarak titremeye başladı. “Yakında orada olacağım.”

“Neden söz ediyor?” dedi Kitlan.

“Oypat,” diye mırıldandım. “Oypat’ı anlatıyor olmalı.”

“E-evet,” diye fısıldadı Ditelus. “Orası yuvamdı. Ama yok oldu ve... şimdi oraya geri dönüyorum. Öteki dünyada orada olacağım. Çok... Çok güzel olacak.”

Sonra, durup kollarını iki yanına sarkıttı. Tepeden tırnağa titremeye başladı.

“Yüzbaşı Miljin,” dedi Kitlan alçak sesle. “Uzaklaşın. Yanından uzaklaşın.”

“Elimizden aldılar,” diye ağladı Ditelus. “ lmesine izin verdiler. Yok ettiler.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Miljin. “Kim yok etti?”

“Sonra, o... Bunu ona o yaptı. Ben... Ben... Bunu ona o yaptı, değil mi?” dedi Ditelus  aresizlikle. “Değil mi?”

“Kim?” dedi Miljin. “Jolgalgan mı? Ondan mı söz ediyorsun? Neler oldu?”

“Miljin!” dedi Kitlan daha yüksek sesle. “Uzaklaşın! Bir terslik var!”

Haklıydı. Ditelus’un k pr c kkemiğinde bir şey kıpırdanıyordu. Gömleğinin altında bir şey titriyor ve kıvrılıyordu.

“Siz... Iudexliler,” diye bağırdı Ditelus. “Adalet istediğinizi söylüyorsunuz. Hep bunu söylüyorsunuz! *Hep bunu söylüyorsunuz!*”

Miljin neler olduğunu gördü. Atıyla hızla uzaklaştı ve Dítelus değişirken arkasına baktı.

Ditelus filizlenmeye başlamıştı.

“Bu duvarları görmek!” diye kükredi Dítelus. “İnsanların ne yaptığını görmek! Bizi kurtarabileceklerini biliyor olmak ama... ama...”

Sonra kalın bir kumaş yırtılıyormuş gibi korkunç bir ses çıktı, arkasından kan dondurucu bir çatırtı, hışırtı duyuldu ve pupasından kurtulan bir güve gibi kalın, canlı ve dalgalanan benekli-cam parlak yanardöner yeşil dalıyla adamın derisini delerek havaya yükseldi. Köprücük kemiğinden dışarı fırladı, yan tarafını yardı ve kaburgasının kenarından fişkırdı. Aniden boğazından kanlar akmaya başlayarak, yüzü titreyen düğüm düğüm köklerin ve kıpır kıpır koyu renkli yaprakların arasında kaldı ama bitki vücudundaki bütün kemikleri kırıyormuş, un ufak ediyormuş gibi çatlama sesi devam etti. Sonra, bu ses de kesildi ama benekli-cam sütunu sessizce yükselmeye, koyu renkli, parıldayan bir direk gibi göğe doğru ilerlemeye devam etti.

Adam upuzun filizlerin arasında hava kalmış kocaman bir kuklaymış gibi kalana dek benekli-camın onu yutuşunu izledim. Etrafımdaki Biyologların bağırıışlarını ve talimatlarını duydum ama kıpırdayamadım. İki ince dal arasında Dítelus’un yüzünün ufak bir kısmını, gölgelere çevrilmiş hüznü gözlerini gördüm.

“Bir süre önce kapmış olmalı,” dedi Kitlan. “Çatırdayan vücudu bunu bir süre zaptetmeyi başarmış ama... sonra...”

Gözlerimi adamın gözyaşlarından ayıramadım. Damlaların çenesinde toplanışını, kocaman pembe renkli bir damlaya dönüşmesini ve yaprakların arasında akışını izledim.

“Nereden?” dedi Miljin yanımda.

“N-ne dediniz, efendim?” dedim uyuşmuş gibi. Ona döndüğümde, miğferinin cam bölmelerinden öfkeyle bana baktığını gördüm.

“Bir yerden geliyordu,” diye bağırdı, “ama nereden?”

Kuzeye, Ditelus’un geldiği yöne baktım. Gözlerim kapandı ve zihnimde Lejyon üssünde gördüğümüz harita canlandı.

“Eski kaleden,” dedim. “O yönde.”

“Gidelim o zaman!” dedi Miljin. Atını diğer tarafa çevirip kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

“Bulaşıcı hastalığı yakmamız gerek, efendim!” dedi Kitlan. “Protokol böyle!”

“O hâlde, birkaç adamınızı burada bırakın ve *bizimle gelin!*” diye bağırdı Miljin arkasına dönmeden.

Kitlan cesedi yakmaları için iki Biyolog’u orada bıraktı. Sonra onunla ve ekibinin geri kalanıyla birlikte kuzeye doğru gittik ve nihayet aradığımız yeri gördük. Sarı otlarla kaplı engin tarlaların hemen batısındaki devasa tepelerden birine yaslanmış gibi gözükken birkaç yapı vardı.

Yavaşça ve sessizce oraya yaklaştık. Kale bir harabeye dönüşmüştü; fret sarmaşığı ve kumtaşı destekler hemen hemen tamamıyla patlatılmış ya da çökmüştü, her an yıkılacak gibi gözükken kuleler ve diğer yapılar kırık dişlerle dolu bir ağız gibi gözüküyordu. Harabenin etrafındaki toprakta, arkadaki heybetli tepeden kaynaklanan garip dalgalanmalar ve tepecikler gördük. Onlarca sene önce olmuş olsa da deniz canavarı öldüğünde zeminde bir çukur açtığını, zamanla diğer leşler gibi otlar ve ağaçlar tarafından yendiğini tahmin ettim.

Harabelere batı tarafından girdik. Dev bir çocuğun kırılmış oyuncaklarının arasından ya da gemi enkazlarının kıyıya vurduğu bir yerden geçiyormuş gibi hissettim. Harabenin tam ortasında olan yüksek, eğik bir kule dışında gördüğüm hiçbir şey sağlam değildi.

Miljin bana bakıp başını salladı. Kitlan'ı ve diğer üç Biyolog'u bir labirenti andıran yıkık yapıların arasından geçirerek nihayet kuleye yaklaştık. Yüksek bir yapıydı ve sağlamdı... ama oradaki her şeyin aksine kapısı yeni duruyordu. Kalın, koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı, halat koluysa beyaz renkli ve yeniydi. Demir menteşeleri paslanmamıştı.

Arkasında ne ya da kim olduğunu merak ederek kapıya baktım.

“Kitlan,” dedi Miljin alçak sesle. “Kapıyı senin için açmamı istiyor musun?”

Kitlan yanıt vermedi. Atından indi, dizgilerini ekibinden birisine verdi ve yürümeye başladı. Halat kolu tuttu, derin bir nefes çekti ve kapıyı açtı.

İçeride ne olduğunu göremiyordum ama Kitlan kapıda durup içeri baktı. Sonra, tiksintiyle arkasına döndü.

Kapı biraz daha açılınca içeride ne olduğunu gördüm.

Bir öbek filiz, yüksek kulenin neredeyse tamamını kaplamıştı. İnce ve koyu yeşil renkli yaprakların arasında beyaz ve mor tomurcuklar gördüm. Filizlerin arasında havada duran birisi vardı: Gözleri donuk, sarı saçları öğle güneşinin altında parlayan bir kadın cesediydi.

Miljin ve ben kenara çekilerek Biyologların eğri kuleye girip çıkışını izledik. Örnekler aldıklarını söylediler; içeride buldukları bütün reaktif maddelerin ve örneklerin yanı sıra, Biyologların aletlerini de topluyorlardı.

“Buraya donanımlı bir yer kurmuş,” dedi Kitlan etrafına bakınarak. “Fermentasyon odası. Arıtma kubbesi. Varil varil süspansiyon sıvısı. Süfuzyon hammaddeleri. Bozulan reaktif maddeler için phalm yağı. Tanklar dolusu bitkiler... Hepsi aynı tür.”

“Beneklicam,” dedim.

Başını salladı. “Her şey burada olmuş. Bitkiyi burada yetiştirmişler. Tüm bu aletleri buraya gizlice yığmışlar ve kadın burada zehri üretmiş.”

“Bunu onun yaptığından emin miyiz?” dedi Miljin. “Cesedin Jolgalgan’a ait olduğundan emin miyiz?”

Kitlan kataloglanmış materyallere yaklaştı, bunların arasından bir kâğıt alıp geri geldi. Aristan’inki gibi, kişinin İmparatorluk’un Dış Halkası’ndan üçüncü halkaya geçmesine izin veren bir duvar pasosuydu. Lanet gözlerimin miğferin cam bölmelelerinden üstünde ne yazdığını okuması imkânsızdı ama pasonun köşesindeki *JOLGALGAN* ismini okuyabildim.

“Dahası var,” dedi Kitlan. “Daha da çok belge var. Bazıları onun ismine, bazıları sahte ve tahrif edilmiş. Sanırım, kaçmaya hazırlanıyordu. Ama ceset ona ait.”

Miljin karanlıkta havada asılı duran cesede baktı. “Ve o...”

“Kazara böyle olmuş olmalı,” dedi Kitlan. “Sanırım, bir şeyin kapağını yeteri kadar sıkı kapatmamış. Arka tarafta kararmış, hâlâ sıcak olan bir şişe var. Kaynak o olmalı; biraz su kaynatılmış, şimdiye kadar buharlaşmış ama buhar etrafa yayılıp sporları taşımış. Bir, iki gün önce ölmüş gibi gözüküyor. Çatırdayanın onu kontrol etmek için geldiğini, onun da hastalığa maruz kaldığını tahmin ediyorum. Şu anda miğferlerimiz başımızda olmasaydı, biz de ölmüş olurduk.”

Ditelus’la aynı korkunç sonla karşılaşmama ramak kaldığını düşününce, kalbim hızla atmaya başladı. “Peki, böyle bir hatanın meydana gelme şansı ne kadar?” dedim.

“Yüksek,” dedi Kitlan. “Burası gelişigüzel kurulmuş bir laboratuvar. Hiçbir şey Biyolog kurallarına uygun değil. Ayrıca, çok tehlikeli bir bulaşıcı hastalıkla uğraşmışlar. Ne de olsa, Oypat’ın etrafına duvar inşa etmemizin bir nedeni var.”

Kuleye baktım. “Burada ne kadar beneklicam yetiştirmiş olabilir?”

Kitlan omzunu silkti. “Çok fazla.”

“Başka yerlerde ne kadar olduğunu anlamanın bir yolu var mı? Kantona ekilmiş, tomurcuklanmayı bekleyen beneklicam olup olmadığını anlayabilir miyiz?”

“Ne yazık ki bunu anlamanın bir yolu yok.”

Kuleye döndü. Sessizce onu izledik.

“Demek... Jolgalgan’a yaklaştığımız anda, buraya koştu, bir hata yaptı ve kendisinin ve ortağının ölmesine neden oldu,” dedi Miljin kısık sesle.

İssız harabelerin arasından bir rüzgâr esti. Kulenin içindeki ceset ağaçların arasında sallanıp titredi.

“Sana da doğru geliyor mu?” diye sordu Miljin bana.

Yanıt vermedim.

V

DENİZ CANAVARININ GÖLGESİ

Otuz Dördüncü Bölüm

SESİM ÇATLAMIŞ, GÖZKAPAKLARIM titremekten sızlar bir hâlde lafımı tamamladım. Son birkaç sözcük hâkim odasında yankılandı ve yavaş yavaş dindi.

Komutan-Prificto Vashta yüksek bir sıradan bize baktı. “Evet,” dedi yavaşça. “İş... tamam mı?”

Ana ıslak bir yere oturmuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. “Kısmen,” dedi. “Büyük bir olasılıkla.”

Vashta kaşlarını çattı. Lejyon göğüs zırhı parlak ve cilalı, pelerini koyu renkli ve temiz olmasına rağmen, Komutan-Prificto’nun yüzü her zamankinden daha da yorgun gözüküyordu. Öyle ki deniz duvarlarının durumuyla ilgili bir terslik mi var diye endişelendim.

“Immunis,” dedi Vashta, “tam olarak ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz?”

“Vakanın çözülmüş olması mümkün,” dedi Ana. “Ya da kısmen çözülmüş olması. Ya da belki de sadece büyük bir olasılıkla kısmen çözülmüş olabilir, hanımefendi.”

Uzun bir sessizlik oldu. Çayırırlar’a gidip geldiğimiz için çamur lekeleriyle kaplanmış, artık pek de yeni gözükmeyen çizimleri-

me baktım. Yanımda oturan Miljin esnememeye çalıştı. Haksız değildi; endişeli olmamıza rağmen, ikimiz de at sırtında yolculuk yapmaktan ve Ana ile Vashta'yla yaptığımız uzun bilgilendirme toplantılarından dolayı çok yorgunduk.

“Özetlemek gerekirse, Dolabra,” dedi Vashta, “*başından* beri Jolgalgan'ın herkesi zehirleyen esas kişi olduğunu düşünüyordun.”

“Doğru, hanımefendi,” dedi Ana.

“Ve şimdi ölü bulundu.”

“Evet, hanımefendi.”

“Bu korkunç bulaşıcı hastalığı ürettiği laboratuvar da yok edildi.”

“Phalm yağıyla yakıldı, hanımefendi. Beneklicam sporları bile bu yağın sıcaklığına dayanamaz.”

“Ortağı da öldü... Aynı kaza yüzünden, değil mi?”

“Evet,” dedi Ana. “Ama Jolgalgan hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz. O on Mühendis'i gerçekten de öldürmek istemiş miydi? Bunu kasten yaptıysa, onları nasıl ya da neden zehirlediğini bilmiyoruz. Kaygi Haza'yı öldürdüğüne dair ciddi şüphelerimiz var... ama onun nedenini de bilemiyoruz, hanımefendi. Oypat için intikam alma niyetiyle bunu yaptıysa, neden yaşlı bir soyluyu öldürdü?”

“Hazalar İmparatorluk'un en büyük klanlarından biridir,” dedi Vashta. “Medeniyetimizi sürdürmemizi sağlayan sayısız reaktif bitkiyi temin ediyorlar. Elbette, klanın liderlerinden birini öldürmenin pek çok kötü sonucu olacaktır.”

“Belki de bu kadar basittir. Ama bu durumda Hazalar neden bu cinayeti gizlemeye çalıştılar, hanımefendi? Neden on Mühendis'in malikânelerine geldiğini inkâr ettiler? Neden Komutan Blas'la ilgili hiçbir şey bilmediklerini iddia ediyorlar? Bunları bilmiyoruz. Bir de Rona Aristan ve Suberek, yani sekreter ve değirmenci var. İkisi de öldü ama Jolgalgan tarafından öldürülmediler.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Başka birisi tarafından öldürüldüklerini söylüyorum. Nasıl öldüklerine bakılacak olursa –ikisinin de kafatasında ufak birer delik vardı– aşırı değiştirilmiş birisinin bu cinayetleri işlediği belli, hanımefendi.”

Vashta bir süre duyduklarını düşündü. “Elinizde bir şüpheli var mı?”

“Kesin bir şey yok, hanımefendi.”

“Neden öldürüldüklerini biliyor musunuz?”

“Kesin bir kanıtımız yok, hanımefendi, tabii henüz. Ama öğrendiğimiz her şey Hazalara işaret etmeye devam ediyor.”

“Ama Hazalar hakkında söylediklerimi daha önce de duymuş olmalısınız. İmparatorluk’un en değerli topraklarının sahiplerini bir çakal sürüsü gibi sorgulanmak üzere bu kuleye getirilmesini isterseniz, hâkim olmama rağmen, bunu yağış mevsiminde, bir deniz canavarının giderek yaklaştığı bir zamanda yapamam. Özellikle de bir ihlalden sonra.”

Gergin bir sessizlik oldu. Ana yumruğunu sıkıyordu, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ve eli titriyordu, tıpkı o odada Fayazı Haza’yı sorguya geçtiği günkü gibi.

“Ben İmparatorluk’u korumak için buradayım, Immunis,” dedi Vashta sesini alçaltarak. “Adaleti sağlamak için değil. İyaletimin amacı bu değil ve bu gibi zamanlarda adaleti sağlamak her zaman kolay olmaz.”

“Anlıyorum, hanımefendi,” dedi Ana. “Ama aklımı her şeyden çok kurcalayan bir soru var.”

“Nedir?”

“Üçkuyruk mantarları.”

Vashta gözlerini kırıştırdı. “Ne... ne dediniz?”

“Tahminimize göre, Jolgalan Hazaların malikânesinde dikkatleri dağıtmak için üçkuyruk mantarları kullandı, bir anda yangın çıkardı ve kimseye görünmeden bir hizmetli kapısından içeri girdi.”

“Yani?”

“Yani, Nuis üçkuyruk mantarlarının aleve maruz kaldığında *anında* yangı çıkardığını söyledi. Yangın çıktığında, Jolgalgan’ın orada olması gerekirdi.”

“Yani?”

“Bunu yapması dikkatleri dağıtmazdı. Dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak yerine kendisine *çekmiş* olurdu.”

“Tam olarak ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz lütfen, Immunis?”

“En mantıklı açıklama, *üçüncü* bir kişinin daha olması, hanımefendi. Üçüncü bir kişi, üçüncü bir suç ortağı. *Partide* dikkatleri dağıtmak için mantarları şömineye atan, onun hizmetli koridoruna girmesini sağlayan birisi.”

Vashta endişeyle kaşlarını çattı. “Bununla ilgili bir kanıt ya da ifade var mı?”

“Dediğim gibi, bunu kesin olarak bilmiyoruz, hanımefendi. Ama Jolgalgan’ın Komutan Blas’ın neler yaptığıyla ilgili nasıl bu kadar bilgi sahibi olabildiğini merak ediyorum, bunu ne kendisi ne de Ditelus bilebilirdi. Dolayısıyla, şüphelerim bu yönde ilerliyor. Bence üçüncü bir suç ortağı var.”

“Peki, bu şüphelerinizi teyit etmek için ne gerekiyor, Immunis?”

“Tüm kanıt gözden geçirmek, gerekli olduğu takdirde sorgulamalara devam etmek için sizden bir hafta rica ediyorum, hanımefendi. Jolgalgan ortadan kaybolmadan önce pek çok kişiyle görüşmüş olmalı. Ditelus ve Blas da öyle. Hepsiyle konuşmak istiyorum. Eğer üçüncü bir kişi varsa, ancak bu şekilde emin olabiliriz.”

Vashta bir süre sessizce düşündü. “Mühendislerden başka ölenler olacağını düşünüyor musunuz?”

“Beneklicam yüzünden mi? Sanmıyorum.”

“Deniz duvarı da daha fazla parçalanmayacak.”

“Doğru, öyle olacağını düşünmüyorum.”

“Soruşturmanız yaklaşan titanla ilgili olarak yaptığımız hazırlıklara müdahale etmeyecek, değil mi?”

“Etmeyecek, hanımefendi.”

“O hâlde size bir hafta süre verebilirim,” dedi Vashta. “Ama kesin olarak bir hafta süreniz olacağından emin değilim.”

“Deniz canavarı yüzünden mi?”

Vashta soğuk, bıkkın bir ifadeyle gülümsedi. “Burası Talagray, Immunis. Burada hiçbir şey kesin değildir. Yine de... görevinizi yaptınız. Arkasındaki nedeni tam olarak anlamamış olmamıza rağmen, katilleri buldunuz ve en ihtiyaç duyduğumuz zamanda, sadece birkaç gün içinde buldunuz. Gayet başarılıydınız.”

Ana eğildi. “Teşekkür ederim, hanımefendi.”

“Bu sonucun bizi tatmin etmediğinde hemfikir olmakla birlikte sizi tebrik ederim. Birçok görevli bu akşam daha rahat uyuya...”

Birden zemin sarsıldı. Bu sarsıntı son birkaç günde hissettiklerimden çok daha şiddetliydi. Ufukta bir deniz canavarının yaklaştığını haber veren yeşil fişek ışıkları göreceğimden korkarak pencereden dışarı baktım.

“Eh, ellerinden geldiğince daha rahat uyuyacaklar sanırım,” dedi Vashta. Yorgun gözlerini ovuşturup burnunu çekti. “Siz ve Signumunuz bu akşamki şölene geliyor musunuz?”

“Ah... Büyük ihtimalle, hanımefendi,” dedi Ana.

“Gelmenizi isterim. Soruşturmanızın sonucu hiç şüphesiz iyi bir haber olarak yorumlanacak ve varlığınız herkese moral verecektir. Elbette, şu anda buna ihtiyacımız var. Hem de *çok*.”

“Anlaşıldı.”

Vashta yine iç çekti. “Yüzbaşı Strovi büyük havan topunu ateşleyecek olan ekibe katılmaya gönüllü oldu. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama elbette bana kulak asmadı... Son derece cesur. Belki şölende ona şans dilemek istersiniz.”

“Ben kesinlikle gideceğim,” dedi Miljin. Yine esnedi. “Ama önce bir yatak bulmam gerek.”

“Din de orada olacak,” dedi Ana. Gözleri bağlı başını eğdi. “Onayınız için teşekkür ederim, hanımefendi. Sizi yalnız bırakalım da daha önemli işlerinizle ilgilenin.”

“Şölen mi?” dedim, Ana’yla birlikte Iudex kulesinin merkezi avlusunda yürürken.

“Kutsama Şöleni,” dedi Ana kolumu sıkı sıkı tutarak. “Bir titanla yüzleşmeden önce yapılan eski bir dini ayin. Senelerdir yapmamışlardı –genellikle duvar ve silahlarımız yeterli olur– ama bu sefer farklı. Lejyon’un bir titanın ihlali beklemesi, dev havan topunu ateşlemesi ve tek bir atışta onu vurup duvardaki deliği tıkaması gerekiyor. Dolayısıyla, havan topunu ateşleyecek olan bütün ellerin kutsanması gerek. Çok ilginç bir deneyim olacak. Bir kutlama ayini. Yoğun bir duman. Fazla miktarda hayvan kanı, şarap ve ilahiler. Benim yerime sen gideceksin.”

“Olanlardan sonra pek şölen havamda değilim, hanımefendi.”

“Ahh... Sen de mi vardığımız sonuçtan memnun değilsin, Din?”

“Değilim.”

Merdivenlerden çıkmaya başladık. Jolgalgan’ın beneklicam dallarının arasında sallanan cesedi gözlerimin önünden gitmiyordu.

“Suberek ve Aristan, hanımefendi,” dedim. “onlar için adalet yerini bulmadı.”

“Doğru, bulmadı.”

“On Mühendis için de adalet yerini bulmadı.”

“Doğru diyorsun.”

“Dahası, kanton bunu umursamıyor bile. Deniz canavarına odaklanmış durumdalar. İnsana yanlış geliyor.”

“Yanlış geliyor çünkü yanlış, Din. Medeniyet genellikle güç-bela idare edilebilen bir iştir. Ama kalbini sertleştirir ve kanını

yavaşlatır. Adalet kuleleri tuğlaları teker teker düzerek inşa edilir. Henüz inşaatımız bitmedi.”

Son basamakları çıkmasına da yardım ettim. “Bu iş bitmedi, değil mi?”

“Kesinlikle bitmedi. Ama Jolgalgan’ın İmparatorluk’a zarar vermeye çalıştığını *düşünmüyorum*. Blas ve Kaygi Haza’yı şahsi nedenlerden dolayı öldürmüş olmalı. Sadece henüz nedenini bilmiyorum. Bir de Ditelus’un dedikleri var... *Bunu ona o yaptı, değil mi?*”

Onun için kapıyı açtım. “Jolgalgan’ı Tik’in zehirlediğini düşünmüyorsunuz sanırım, hanımefendi.”

“Tabii ki hayır. Tik beneklicamla öldürmüyor. Dolayısıyla, Jolgalgan’ın ölümü ya gerçekten de bir kazaydı –ama öyle olduğuna hiç ihtimal vermiyorum– ya da katil başka birisiydi. Büyük olasılıkla, endişe ettiğim şu üçüncü suç ortağı. Yakalanacaklarından korkarak Jolgalgan’ın laboratuvarım sabote ettiler ve Jolgalgan zehri ürettiği bütün bitkileri taktığında, hem kendisi hem de onu kontrol etmek için gelen Ditelus zehirlendi. Bize ufak, düzgün bir öykü bıraktılar.” Gözlerindeki bağı çıkarmadan açık pencerenin önüne oturdu ve başını yana eğip şehrin seslerini dinledi. Onu ilk kez kendisini bu kadar uyarıcı etkene maruz bırakırken görüyordum. “Şehir uyanıyor ve boşalıyor... Bazıları savaşmak için doğuya gidiyor ama daha fazlası kaçmak için batıya gidiyor. Ama sen ve ben burada kalacağız, Din. İşimiz bitene dek kalacağız. Bitmesine az kaldı. Ama şimdi düşünmem gerek.” Apar topar pencereyi kapattı ve oda birden karanlıkta kaldı. “Üçüncü...” diye fısıldadı.

“Efendim?”

“Üçüncü... Fayazi Haza’nın da böyle dediğini duydun. Klanından birisi üçüncü bir kişiyi arıyordu... Uzunca bir süre, üçüncü bir zehirciden, var olduğundan şüphe ettiğim birisinden söz ettiklerini düşündüm. Ama artık o kadar emin değilim.”

“Peki... Şimdi ne yapacağız, hanımefendi?”

“Ben... elimden geleni yapacağım.” Yatağa oturdu. “Düşüneceğim. Ama... sen şölene gideceksin, Din.”

“Affedersiniz, hanımefendi. Ama ben...”

“Evet, evet, şölen havanda değilsin. Ama bir Kutsama Şölenni çok nadiren düzenlenen bir olaydır. Hem Vashta *özellikle* orada olmamızı istedi. Kendisi resmen kantonun diktatörü olduğuna göre, isteklerini yerine getirmemiz akıllıca olur. Yakında ona ihtiyacım olacak. Ayrıca, korkunç birkaç gün geçirdin ve İmparatorluk’un amacını hatırlaman gerekiyor.”

Kafa karışıklığıyla kaşımı kaldırdım.

“Kesinlikle bunlar değil!” dedi. Elini panjurlu pencereye doğru salladı. “Duvarlar, ölüm ve komplolar değil! Bu korkunç sistem ve bürokrasi değil! Bu çirkin, sıkıcı işleri bir amacımız olduğu için yapıyoruz. İnsanların yaşayabileceği, kutlama yapabileceği, neşeyi ve sevgiyi bilebileceği bir yer yaratmak için. Bu yüzden, şölene git, Dinios. Aksi takdirde, sana gerçekten de boktan bir iş vereceğim.”

Otuz Beşinci Bölüm

LEJYON KULESİNE YAKLAŞIRKEN güneş alçalmıştı. Sokaklar büyük çoğunluğu kapkara Lejyon giysileri içinde ama birçoğu da mor Mühendislik, kırmızı Biyolog ve az da olsa mavi Iudex giysileri içindeki insanlarla dolmaya başlamıştı. Lejyon avlusuna girmek için sıraya girdiğimizde, içeriden bilmediğim bir dilde söylenen tiz, ulumayı andıran, kasvetli bir şarkı sesi duydum.

Törenin başladığını fark ettim. Kuyruk daha hızlı ilerlemeye başladı, çok geçmeden siyah bayraklarla donatılmış kemerli kapılardan geçtim, yuvarlak avlu duvarlarının önüne toplanmış olan kalabalığın arasına karışıp izlemeye başladım.

Avlunun ortasında, fenerlerin mavi ışığıyla aydınlanmış iki sıra insan vardı: Sıralardan birinde dizlerinin üzerine çökmüş, başlarını eğmiş iki düzine kadar Lejyoner duruyordu. Onların başındaysa daha önce hiç görmediğim türden insanlar sıra olmuştu. Farklı ırklara aitlerdi –Tala, Sazi, Kurmini, Rathras, Pit-hi– ve her biri dökümlü koyu renkli cüppeler ve şık altın zincirler ya da gümüş rengi peçeler ve uzun, sivri şapkalar gibi çarpıcı kıyafetlere bürünmüştü.

Kutsal kişiler olduklarını fark ettim: İmparatorluk k ltle-
rinden rahipler, din adamları, papazlar ve vaizlerdi. Bir an için
İmparatorluk'un böylesine farklı kültürleri barındırabilecek ka-
dar uçsuz bucaksız olduğu fikri beni hayrete d   rd . Ama  yle
gözüküyordu ki, hepsi gidecek olanları kutsamak, tanrılarından
derinlerin titanlarını püskürtmek için yardım istemek üzere ora-
daydılar.

Avluda etrafıma bakındım.  n taraf kıdemli görevliler için
ayrılmış gibiydi: Göğsünde sayısız nişan ve takdir rozeti gök-
yüzündeki yıldızlar gibi parıldayan Vashta'yı onların arasında
gördüm. Ciddi bir ifadeyle ayini izlemediği anlarda kalabalığı
süzüyor, büyük olasılıkla kimlerin gelip gelmediğine bakıyordu.
Keskin bakışları beni yakaladığında, gergin bir ifadeyle gülüm-
sedi ve ba ını salladı. Eğilip selam verdim.

Kutsal kişiler ellerindeki metinlere bakarak  arkılarını yüksek
sesle söyleyip buhurdanlıklarını salladıktan sonra, Lejyonerlerin
 n nde diz   kt ler, t ts lerini ve kutsal dumanları üstlerinden
geçirdiler. Daha sonra, askerleri kutsal kuma larla sarıp sarma-
ladılar, ka larına boyalar, sülün ve buzağı kanı sürdüler ve onları
ağır ağır dualarla, umutlarla ve tanrılara çağrılarla donattılar.

Bu tuhaflık denizi arasında tanıdık bir şey gördüm: Kutsal
kişilerin arkasında, yükseğe asılmış, hem anlayışlı hem de sert
ince uzun bir yüz ve altında eski, neredeyse unutulmuş bir dilde
yazılmış sözcükler vardı: *Sen sez imperiya.*

*İmparatorun yüzüne baktım. Tik'in ve Hazaların en az iki ki-
 iyi ve belki on Mühendis'i ve sayısız başka kişiyi öldürdüğünü ve
sadece bu içten sıyrılacaklarını değil, benim ve Ana'nın ger-
 ekte olanları asla öğrenemeyeceğini bilerek, sözlerinden ken-
dim için bir anlam çıkarmaya çalıştım. Blas, ihlal, parti... Tüm
bunlar bir yağmur fırtınasında silinen ayak izleri gibi silinebilirdi.*

Bunu düşündükçe o kutsal törenden çıkıp gitmeyi daha çok
istedim. Sanki imparator Lejyon'u her daim kutsuyordu ama lu-

dex için aynı şeyi yapmıyordu. Titanlar çok basit, adaleti sağlamaksa imkânsız gibiydi.

Tören bitmek üzere olmalıydı: Kutsal kişilerden üçü en önde diz çökmüş olan Lejyoner'in alnına dokundular. Sonra, eski Khanum dilinde bir şey söylediler, başını öpüp eğilerek geri çekildiler. *Bütün Lejyonerler ayağa kalkıp eğildi ve sonunda törenin sona erdiğini anladım çünkü avluda mırıltılar ve sohbet sesleri yükselmeye başladı.*

Tütsü kokusunun yerini yağ, baharat ve şarap kokuları aldı. Yemekler geldi, masalar birden dilimlenmiş etlerle ve turşu edilmiş sebzelerle ve ibrik ibrik fıçı şarabıyla doldu. Böyle bir şölen-de ne yapılması gerektiğini bilmediğim için tabağımı doldurmak üzere öne çıktım.

Arkamdan birisi seslendi: "Başarılı olduğunu görmek çok güzel, Signum."

Arkama döndüm. Immunis Uhad gergin, bir leyleğinkini andıran adımlarıyla mavi Iudex pelerinini arkasında savurarak kalabalığın arasından çıktı. Yüzü her zamanki gibi çökük ve kasvetliydi.

"İyi akşamlar, efendim," dedim.

"Haberleri ve başarılarınızla ilgili tüm ayrıntıları duydum," dedi. "Sen ve Ana bu işi muhteşem bir şekilde idare ettiniz. Hayır, hayır, yine eğilme. Mutlu ol. Artık bu tür şeylerin vakti geldi."

Bardağımı doldurup şerefe kaldırdım. "Daha önce hiç bu tür bir törene gelmemiştim, efendim. Onlara şans ve iyi talih diliyorum." Ama Uhad'ın elinde ne şarap ne de tabak vardı.

"Bugünlerde yiyip içtiklerime dikkat ediyorum, Signum," dedi. "Çok şarap içince, şey, biraz rahatsızlanıyorum. Sosyal davetler de başımı fena hâlde ağrıtıyor." Bezgin bir ifadeyle gülümsedi. "Hâlâ vaktin varken keyfini çıkar."

"Sormamda bir sakınca yoksa, efendim... Ne zaman rahatsızlanmaya başladınız?" dedim.

“Ha, senden on beş, yirmi yaş gençken. O yüzden, hâlâ biraz vaktin var. Ama zaten bu gibi zamanlar sayesinde buna değdiğini anlıyorsun. Bu yüzden, bu zaferin dibini iyice kazı, evlat. Senin için bir hazine gibi olacak.”

Yanıt vermedim.

“Ama... Bu şekilde sona ermiş olması canını sıkıdır.” Yorgun gözlerini yüzüme dikti. “Ne de olsa, haksızlık edenlerin hepsi adaletle karşılaşmadı.”

“Doğru, efendim,” dedim. “Adaletle karşılaşmadılar.”

“Evet.” İç çekti. “Ama dürüstlük çok güçlü insanların nadiren sergilediği bir şeydir. Bu insanlar İmparatorluk için hayati bir önem taşıyor ve nüfuzlarını daha fazla güç elde etmek ve daha da aşılmaz olmak için kullanıyorlar. Beni öfkeliyor. Her zaman öfkeliyor. Ama artık buna izin vermeyeceğim.” Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Bir Yüce olarak görevim nihayet sona erdi.”

“Görevinizi bırakıyor musunuz, efendim?”

“Evet. Bu, son soruşturmamdı. İmparatorluk’un ilk halkasında sahip olduğum ufak çiftliğime yerleşeceğim ve geriye kalan günlerimi huzur bulmaya çalışarak geçireceğim.”

Bu tür bir yer satın alabilmesine şaşırdım. İmparatorluk’un ilk halkası tüm Khanum’da en çok korunan yerd. Uhad’ın cenneti andıran bu bölgede bir yer alabilmesi çok şaşırtıcıydı.

“Ama görev başında olmayı tercih ederdim,” diye itirafta bulundu. “Neyse... Ana bana çok iyi çay demlediğini söyledi. Doğru mu?”

“Öyle mi? Sayılır, efendim.”

“Tüm bu çılgınlık arasında bir fincan çay içecek zamanı bulabildin mi?”

“Epeydir bulamadım. Ama çaydanlığımızı yanımızda getirdik tabii.”

“Çok yazık. Sen ve Ana biraz dinlenmeyi hak ediyorsunuz. Ama gitmeden önce bana mutlaka çay demlemelisin.” Eğildi.

“Seni rahat bırakayım da bu geceyle ilgili biraz daha hoş anılar oluşturun, Signum. Seni tebrik etmek isteyen pek çok kişi olduğunu düşünüyorum.” Arkama baktı. “Hatta bu kişilerden biri yanına geliyor.”

KomutanPrificto Vashta birden yanında o kadar elit altı görevliyle kalabalığın arasından çıktı ki şoktan kaskatı kesildim. “İşte, burada,” dedi gülümseyerek ama gülümsemesi zorlama gibiydi. “Korkunç zehirlenme vakalarını engellememize yardım eden müthiş Iudex Signumumuz... Signum Kol, bu mucizeyi nasıl başardığınızı duymak için sabırsızlanıyoruz!”

Görevliler beklentiyle bana baktılar. Tekrar Uhad’a baktığımda, ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Rutubetli, baharat kokulu gece devam etti. Vashta beni bir tılsımmışım gibi gezdirdi, mühendislerle ve lejyon askerleriyle tanıştırdı, başarılarımdan söz etti ve ihlalden sonra herkesin endişelerini gidermeye çalıştı. Görevliler yerlere kadar eğildiler, bana teşekkür ettiler, şükranlarını ifade ettiler, şarap verdiler ve elimi sıkıp başarılarımdan iyiye işaret olduğunu söylediler. Övgüleri beni huzursuz etti ve yüzümdeki zoraki gülümsemeyi fark etmesinler diye ben de yerlere kadar eğilmeye başladım.

Nihayet, bir Lejyoner Vashta’nın yanına gitti ve fısıldayarak duvarlardan son haberleri verdi. Vashta katıldığım için teşekkür ettikten sonra gitti. Vakit geç olmuştu. Kalabalık dağılmaya, fenerlerin ışığı azalmaya başlamıştı. Çok yorgundum ve böylesine büyük bir coşku havasından, tebriklerden sonra kendimi bir yalancı gibi hissediyordum. Tam gideceğim sırada duraksadım.

İmparator’un resminin altında tek başına duran bir Lejyoner gördüm: Kutsal kişiler tarafından alnına dokunulan ve öpülen askerlerden biriydi. Kutsal kanla, yağlarla ve boyalarla kaplı yüzünde ciddi bir ifadeyle dağılan kalabalığı izliyordu ve omuzlarından renkli kurdeleler ve örtüler sarkıyordu.

Bana baktığında, Yüzbaşı Strovi olduğunu fark ettim.

Beni görünce donakaldı. Ona baktım. Üstünde rütbesini ve statüsünü anlatan üniforması olmadığı için ancak o anda bana nasıl baktığını ve belki başından beri öyle baktığını fark ettim.

Ona gülümsedim. O da biraz rahatlamış gibi bana gülümsedi. Kendisini işaret edip omzunu silkti. *Bana neler yaptırdıklarına inanabiliyor musun?* der gibiydi.

Güldüm. Hâlâ ortalıkta dolanan insanlara baktım. Sonra, fıçı şarabımı bırakıp yanma gittim.

Ben ona yaklaşıırken, Strovi mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. “Bize bu giysileri nasıl kutsal bir şekilde kuşanmamız gerektiğini anlatıyorlar,” dedi. “Ama nasıl çıkaracağımızı asla söylemiyorlar.”

Dikkatle ona baktım. Yüzündeki kan kurumuş, çatlamaya başlamıştı. Ama onca şeyin altında bile hâlâ yakışıklıydı.

“Muhteşem gözüküyorsunuz, efendim,” dedim.

“Doğru, muhteşem gözüküyor,” diye başını salladı.

“Bunların ne anlama geldiğini biliyor musunuz?” diye sordum. Yüzümü işaret ettim. “Yani... Yaptıkları şeylerin ne anlama geldiğini diyorum.”

“Bazılarını,” dedi. “Ama... Çoğunu kesinlikle bilmiyorum. Beni kutsayan kültlerin hepsini bile bilmiyorum. Resmen çılgınlık.”

“Havan topunu ateşleyeceğinizi söylediler. Doğru mu?”

“Bu, biraz bir titanın öldürülmesini tek bir Lejyoner’e yüklemek gibi. Ama hava topunu ateşleyecek olan *ekipteyim*. Çok karmaşık bir iş. Ama evet.”

“O hâlde, imparatorun iyi dilekleri ve tanrıların bahşedeceği tüm şans sizinle olsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi eğilerek. “Ama itiraf etmem gerek, sizin başarılarınız için duyduğunuz teşekkürlerden usanmış olabileceğiniz kadar, ben de bunu duymaktan usandım.”

Bir şey demedim.

“İyi vakit geçiriyor musunuz?” dedi.

Biraz düşündüm. “Hayır,” dedim.

“Hayır mı? Yaklaşık olarak yirmi görevlinin gelip elinizi sıkıştırdığını gördüm. Sanırım, üç de komutan vardı.”

“Demek beni yakından izliyordunuz, efendim.”

Gülümsedi ve bu yorumuma yanıt vermedi. “Neden iyi vakit geçirmiyorsunuz?”

Yine ne diyeceğimi düşündüm. “Hepsi elimi sıkıştırdılar,” dedim sonunda. “Bir zafer kazanmışız gibi. Ama kazanmadık. Buna yaklaştıkça elimizden kaçtı. Bunca ölümden sorumlu olan kişiler hâlâ serbest. Ve... aslında bunu herkes biliyor. Yaşlı Uhad yanıma geldi, bu konuda biraz konuştuk. Bir akşam yemeği konuşması gibiydi. Bu arada, benim görevime devam etmem gerekiyor. Bunca iş yetmezmiş gibi.”

Anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktı. “Lejyon’da bize şunları sormamızı isterler: Duvarlar hâlâ duruyor mu? İmparatorluk ayakta mı? Bunlara *evet* diye yanıt verebilirim, o gün için tatmin olmam ve bunu bir zafer olarak görmem gerekiyor. Sanırım, buna mecburuz. Aksi takdirde, kendine eziyet edersin, Dinios.”

“Ben sadece yalnızlık çekiyorum,” dedim.

Sona kalan birkaç görevli avlunun kapılarının orada toplanmış, bağıra çağıra sarhoş bir hâlde konuşuyorlardı.

“Yalnızlık çekmene gerek yok,” dedi Strovi.

Ona baktım. O an uzadı. Yine gülümsemeye çalıştı ama çaresiz bir ifadeye bürünmüştü. Canımı sıkan onca şeye rağmen, Strovi’nin sorumluluklarının çok daha büyük olduğunu hatırladım. Birden utanıp yüzündeki endişe ifadesinden nefret ettim, keşke alnındaki ve yanaklarındaki yağları ve boyaları silebileceğim gibi bu ifadeyi de silebilsem diye düşündüm.

“Odamda bir kuvvet var,” dedim.

Kafası karışmış gibi bana baktı.

“Yüzünüzdeki şeyleri temizleyebilirim,” dedim. “Sadece yaptığınız iyiliğin karşılığını ödemiş olurum. Değirmende yaptığınız iyiliği diyorum, efendim.”

Bu sefer, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Ha,” dedi.

O an yine uzadı. Çizgiyi aştığımı düşünerek fena hâlde utan-
dım. Yer yarılacak olsaydı, bu utançtan kaçmak için seve seve
açılan çukura atardım.

Bir süre sonra, “Siz... emin misiniz?” dedi Strovi.

Rahatlayıp hafifçe güldüm.

“O zaman...” Avluda etrafına bakınıp güldü. “Yolu gösterin.
Ama birisi daha elinizi sıkmak için sizi durdurmadan gide...”

Derken, avlunun girişindeki sarhoş adamların sesi kesildi ve
bunun yerini gümbür gümbür ayak sesleri aldı.

Strovi ve ben o yöne döndüğümüzde, etraflarına bakınırken
çelik miğferleri parıldayan altı Lejyon askerinin içeri daldığını
gördük. Strovi için geldiklerini düşünerek ona baktım.

“Neler oluyor?” dedi Strovi. “Şimdi ne oldu?”

Lejyonerlerden biri ellerini ağzının kenarlarına dayayarak,
“*Signum Dinios Kol! Signum Kol burada mı?*” diye seslendi.

Derin bir iç çektim. “Lanet olsun,” dedim.

Strovi gözlerini yumdu, benim gibi iç çekti. “Ah... Evet. Lanet
olsun. Gerçekten de lanet olsun.”

“Başka bir zaman?” dedim.

Karanlık göğü işaret etti. “Kader izin verirse, elbette.”

İçimden o güne ve geceye küfürler ederek elimi kaldırdım.
“Kol benim.”

Lejyonerler yanımıza geldiler. “Derhal Biyolog kulesine git-
meniz gerekiyor, efendim,” dedi liderleri nefes nefese. “Acele
edin. Immunisiniz sizi orada bekliyor.”

“Ana odasında değil mi? Ne oldu?”

“Tam olarak bilemiyoruz, efendim,” dedi kadın. “Ama... Im-
munis Nuis yaralanmış. Kendinde değil. O... ölmüş olabilir.”
Başının arkasına elledi. “Başından yaralanmış.”

Panik içinde Strovi’ye baktım. Hüzünlü bir ifadeyle başını
salladı. Sonra, görevlilerin peşine takıldım.

Otuz Altıncı Bölüm

KOŞAR ADIMLARLA BASAMAKLARI çıkarken, Biyolog kulesi görevlilerle kaynıyordu. Lejyonerler benim için yer açtılar, insanlara kenara çekilmelerini söylediler ve çok geçmeden Nuis'in duvarlarındaki rafları tanklarla, kavanozlarla ve kâselerle dolu, sayısız cam duvarın arkasında kıvranan solucan sürülerinin olduğu ofisine girdim; odanın karanlık ve sessiz olmasının yanı sıra havada da bakırimsı kan kokusu vardı.

“İçeri gel, Din,” dedi Ana karanlığın arasından bir yerden. “Benim için etrafa bakmanı istiyorum.”

Bir Lejyoner'den fener alıp sesin geldiği yöne doğru gittim. Gözleri bağlı, başı önüne eğik olan Ana, Nuis'in masasının karşısına oturmuştu. Masanın diğer tarafındaysa Nuis oturuyordu.

Nuis öne eğilmişti, sanki çalışırken kısa bir şekerleme yapmaya karar vermiş gibi başını masaya, kollarını da başının iki yanına yaslamıştı. Ensesinden akan kanlar, pürüzsüz, koyu renkli ve bir ayna gibi yansıtıcı bir birikinti oluşturmuştu. Kanlar masanın kenarından ağır ağır *pıt pıt pıt* diye yere damlıyordu.

Yüzünü göremiyordum. Göremediğime memnundum.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır, ben... O, olamaz, değil mi?”

“Din,” dedi Ana. “Odaklan. Kafatasının dibine bak. Lütfen, oraya bak.”

Titreyerek masanın diğer tarafına geçtim. Saçları gür olduğu için aralamam biraz vakit aldı ama kulağının arkasında ufak, koyu mor renkli bir delik vardı ve içinden ağır ağır kanlar akıyordu.

“Hazaların Tik’i mi?” dedim. “Bunu... onlar mı yaptı?”

“Yara diğerlerinininki gibi mi?” diye sordu Ana sert bir sesle. “Taklit gibi değil mi? Değilse... Yanıt evet. Bence bunu Tik yaptı. Başka yarası var mı?”

“Hayır, hanımefendi. Görebildiğim kadarıyla yok. Ama... Tik onu neden öldürsün?”

Ana başını yana eğdi. “Kasasının hâlâ kilitli olup olmadığına bakar mısınız?”

Kontrol ettiğimde, sıkı sıkı kilitli olduğunu gördüm. “Kilitli, hanımefendi.”

“Kasada kan var mı?”

Fener ışığının altında kasayı inceledim. “Yok, hanımefendi.”

“Hımm. Herhangi bir koku hissediyor musun?”

Öne eğilip havayı kokladım. “Evet, hanımefendi. Alkol sanırım. Belli belirsiz.”

“Güzel. İz sürücüler gelince emin oluruz...”

“İz sürücüler mi?”

Tam o sırada, üç Biyolog özgüvenli ve kararlı adımlarla ofise girdi. Onları hemen tanıdım. Birlikte göreve gittiğimiz bulaşıcı hastalık ekibinden Princeps Kitlan ve iki iz sürücüydü.

Üç Biyolog boş ifadelerle dikkatle cesede baktılar ve eğilip Ana’ya selam verdiler. “Bizi çağırmışsınız, hanımefendi,” dedi Kitlan.

“Evet,” dedi Ana. “Gördüğünüz gibi burası bir cinayet mahalli, Princeps ve uzmanlığınıza ihtiyacımız var. Burada farklı

bir koku hissedebilecek misiniz diye merak ediyordum... Bir de Nuis'in kasasını açabilir misiniz? Elinizde gelişmiş imha edici maddeler vardır.”

“Doğru, hanımefendi,” dedi Kitlan. “Çoğunu bulaşıcı hastalıkları yok etmek için kullanıyoruz. Ama burada da kullanabiliriz.” İz sürücüsüne bir işaret verdi ve adam kasaya yaklaşıp sırt çantasını yere koydu.

Kasanın karşısına otururken havayı kokladı. “Alkol kokuyor, hanımefendi. Tahıl alkolü olabilir. Büyük olasılıkla, İmmunis'in kendi dolabından. Ama... kan kokusu da var.”

“Kan mı?” dedi Ana.

“Evet, hanımefendi.” Adam başıyla Nuis'i işaret etti. “Onun kanı.”

“Emin misiniz?”

“Eminim. Bir eşleşme yapabilecek kadar yoğun. Aynı Bence kasaya kan bulaşmış ve birisi alkolle temizlemiş.”

Ana parmaklarını birbirine dayadı. “Anlıyorum... O hâlde, katilin Nuis'i öldürdükten sonra kasayı kurcaladığını ya da dokunduğunu söyleyebilir miyiz? Kanlı ellerle. Nuis ölüyken kasasını açamayacağına göre, onu daha önce öldürmüş olamaz...”

İz sürücü omzunu silkti. “Öyle gözüküyor, hanımefendi.”

“Tamam. Lütfen, kasayı açın.”

Kitlan ve adam kasanın menteşelerine dikkatle üstünde buharlar tüten siyah reaktif bir madde damlattılar. Bunu birkaç kere tekrarladılar, her seferinde kapağı açmayı denediler ve en sonunda kapak gıcırtyla açıldı.

“Din,” dedi Ana, “kasaya bak. Hatırla. Kasada çalınmış olan bir şey var mı? Eksik var mı?”

Kasanın içine bakmak için çömeldim, gözlerim kapandı ve kasayı son gördüğüm günle ilgili anılarımı hatırladım. İçinde daha önceden gördüğüm greft kutuları, belgeler ve bir köşede, ortasında bir tüp olan ufak bronz bir diskten oluşan reaktif anahtar vardı. Her şey hâlâ oradaydı ya da öyle gözüküyordu.

“Anahtar, Din. Orada mı?”

Reaktif anahtara baktım, iz sürücüye feneri yaklaştırmasını işaret ettim.

“Evet?” dedi Ana.

“Burada... bir anahtar *var*, hanımefendi,” dedim yavaşça.

“Ama?”

Anahtarı dikkatle inceledim. “Ama... Aristan’ın güvenli evinde bulduğum anahtar olduğunu sanmıyorum.”

Odaya buz gibi bir sessizlik çöktü.

“*Ne?*” dedi Ana.

İz sürücüye döndüm. “Almamda bir sakınca var mı?”

İz sürücü eğilip kasayı kokladı. “Graft tuzağı kokusu almıyorum... Ama kan ve alkol kokusu kasanın içinde daha yoğun.”

“Katil kasanın *içini* mi temizlemiş?” dedi Ana.

“Öyle yapmış olmalı, hanımefendi. Ama anahtarı almanızda bir sakınca yok.”

Reaktif anahtarı alıp fenere tuttum ve inceledim. Başımı iki yana salladım. “Eminim, hanımefendi. Aynı anahtar değil. Diskin bronz kısmının rengi farklı yerlerde soluk gözüküyor. Birkaç çentik de eksik. Biri büyük, üçü küçük olmak üzere dört çentik olması gerekirdi. Ağırlığı da aynı değil.”

“Tüm bunları hatırlıyor musunuz?” diye sordu şaşkınlıkla iz sürücü.

Kitlan güldü. “Çocuk bir kazıcı. Bu yüzden burada.”

“Her şeyden emin misin, Din?” dedi Ana.

Gözlerimi kıpırdarken kasanın eski hâlini hatırladım. “Eminim, hanımefendi. Bu anahtar diğerine benziyor... ama kesinlikle farklı.”

“Peki, bu *yeni* anahtarın ne olduğunu anlayabilir miyiz?” diye sordu Ana.

İz sürücü anahtarı alıp kokladı. “Şey... Reaktif bir anahtar, hanımefendi. Kokusunu alabiliyorum. Bu kokuyu biliyorum. Ne

tür bir anahtar olduğunu ya da ne tür bir kapıyı açtığını bilemiyorum ama... Temizlenmiş olmasına rağmen, bunda da keskin bir kan kokusu var.”

“Reaktif bir anahtar olduğundan *emin misiniz?*” diye sordu Ana. “Sıradan bir şey mi? Bir özelliği yok mu?”

“Görebildiğim kadarıyla yok. Gayet sıradan reaktif bir anahtar.” Ana uzunca bir süre bir şey demedi.

“Neler oluyor, hanımefendi?” dedim. “Neden Nusi’si öldürdüler?”

Ana kısık sesle, “Beni Iudex kulesine geri götür, Din,” dedi. “Hemen. Çabuk.”

Cılız ay ışığında şehirde yürürken, şehir birkaç metre ileriden bize yol gösteren Lejyoner’in fenerinin ışığı dışında kapkaranlıktı.

“Sizce orada ne oldu, hanımefendi?”

“Kötülük,” diye fısıldadı Ana, “ve sahtekârlık. Tik senin Aristan’ın güvenli evinde bulduğun reaktif anahtarı bulmak için gelmiş olmalı. Ama bir sürprizle karşılaştı... Çünkü Nusi’si öldürdükten sonra anahtarın *çoktan çalındığını*, yerine başka bir anahtar koyulduğunu gördü, sahte bir anahtar. Az önce incelediğin anahtarı diyorum.”

“Ne?” dedim şok içinde. “Yani...”

“Kısık sesle konuş!” diye kızdı. “Artık buradaki İyaletlerde birçok casus olduğu belli! Henüz ne düşündüğümü anlatamam.”

“Ge-gerçekten de böyle mi düşünüyorsunuz, hanımefendi?” diye fısıldadım. “Sizce... burada bir hırsız mı var?”

“Evet. Birisi Nusi’sin kasasında ne olduğunu öğrenmiş, gizlice içeri girip kasasını açmış, anahtarı alıp yerine başka bir anahtar bırakmış olmalı. Sonra Tik geldi, Nusi’si kasayı açmaya zorladı ve onu öldürdü... ama hazinesini bulduktan sonra bunun doğru anahtar *olmadığını* fark etti. Başka birisi ondan önce davrandı.

Tik zor bir durumda kaldığını, anahtarın çalındığını ve peşinde olduğu şeyi anlamış olabileceğimizi fark etti. Böylece, kapağı dikkatle kapattı, alkolle sildi, kan lekelerini temizledi ve zavallı Nusi'si neden öldürdüğünü ve soyduğunu anlamayacağımızı umdu.”

Bunları düşünürken, başım dönmeye başladı. “Sahte anahtarı Tik'in bırakmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?” dedim.

“Çünkü Nusi'si öldürdükten sonra kasanın hem dışını hem de içini temizlemeye çalışmış. Tikler sistemli ve dikkatlidir, genellikle temizlik gerektirecek hatalar yapmazlar. Peki... Birisi neden bir kasayı büyük bir dikkatle *açtıktan* sonra temizler? Neden kendisine iş çıkarır? En basit yanıt, aradığı şeyi bulamaması ve bunu aramış olduğunu gizlemek istemesi.”

“Ama... Hazalar bir reaktif anahtar için neden bu kadar çok şeyi riske atsinlar, hanımefendi? Neden birisi o anahtarı istesin?”

“Bir kere, bulduğun şeyin *gerçekten* de reaktif bir anahtar olduğu varsayımıyla konuşuyorsun. Ama şu anda öyle olmadığından eminim! Bence tamamıyla farklı bir şeydi... Nusi bile o anahtarı görünce şaşırmıştı. Ondan nasıl bir anahtar olduğunu incelemesini istediğimizde, testlerinin hiçbirisi sonuç vermedi çünkü bulduğun şey bir anahtar değildi.”

“Neydi o zaman?”

“Fayazi Haza'nın söz ettiğini duyduğun üçüncü şey!” dedi Ana. “Son derece önemli bir şey. Bu kantonun ve belki de artık tüm İmparatorluk'un üstüne çökmüş olan günahın merkezi. Şimdi... Beni hemen Vashta'ya götür. Ne yapmamız gerektiğini biliyorum.”

“Ne yapacağız?”

“Ona birisinin Fayazi Haza'yı öldürmeye çalışacağını söyleyeceğiz,” dedi Ana sadece.

“Fayazi Haza'ya karşı bir *ölüm* tehdidi mi?” dedi Vashta dehşet içinde. “Yine mi? Ciddi misiniz?”

“Ne yazık ki öyle, hanımefendi,” dedi Ana. “Üçüncü bir suikastçı var ve bu gece yine harekete geçti. Fayazi Haza’yı öldürmek istediğinden eminim.”

Vashta Iudex kulesinin avlusunda ciddi bir ifadeyle volta atarken, siyah Lejyon üniformasının üstündeki nişanlar birbirine çarpıp çınılıyordu. “Peki... zavallı Nusi’si öldüren kişi o mu?”

“Hâlâ emin değilim, hanımefendi,” dedi Ana. “Ama onu teşhis edebileceğimi düşünüyorum. Bunu yapabilmek için Madam Haza’yla ve kazıcısıyla görüşmem gerek çünkü kazıcısı araştırmamızda bize yardımcı olabilecek pek çok anı kazımış olmalı. Yarın ilk iş olarak onları Iudex kulesine çağırabilir miyiz? Ne kadar hızlı hareket edersek, onları bir o kadar emniyete alabiliriz.”

“Tabii... Kesinlikle çağırabiliriz,” dedi Vashta. “Ama zamanlama çok kötü, Dolabra... Deniz canavarı yaklaşıyor. O yaklaştıkça kantonda kaos çıkacaktır.”

“Bir suikastçının harekete geçmesi için ideal bir zaman olacak. Bu işi büyük bir hızla çözmeliyiz. Madam Haza gelmeyi reddederse, onu sıkı koruma altına almanızı öneririm. Oraya yollayabileceğiniz her Lejyoner’i yollayın, hanımefendi. Yüzbaşı Miljin de gitsin.”

“Elbette. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu? *Kim* bu katil? Fayazi Haza’ya yöneltilen bu tehdit nasıl bir şey?”

“Şu anda kesin olarak bir şey söyleyemem, hanımefendi. Ama kazıcının ifadesinin bu konuyu aydınatabileceğini düşünüyorum. Şimdi, müsaadenizi isteyeceğim, hanımefendi. Din’le birlikte yarınki soruşturmaya hazırlanmamız gerek.”

Vashta başını salladı. “Elbette. Elbette...”

Ana’yı merdivenlerden yukarı çıkarırken, kulenin tamamı gece rüzgârında gıcırdıyordu.

“Hanımefendi, şunu söylemek isterim ki artık neler olup bittiğini kesinlikle anlayamıyorum.”

“Bir tuzak kurduk, Din. Vashta, Fayazi’yi harekete geçirecek olan tek şeyin hayatına yönelik bir tehdit olduğunu söyledi.” Sı-
rıtı. “Biz de ona böyle bir tehdit olduğunu söyledik.”

“Ona yalan mı söylediniz, hanımefendi?”

“Evet, söyledim. Ama o konuda değil. Fayazi’nin hayatına yöne-
lik bir tehdit *var*... ama kimsenin beklediği türden bir tehdit değil.”

“O zaman... ona hangi konuda yalan söylediniz?”

“Bir kere, üçüncü zehircinin kim olduğunu *biliyorum*, Din. O on Mühendis’in nasıl öldüğünü de anladım. Ayrıca, reaktif anah-
tarın aslında ne olduğunu... ve şu anda nerede olduğunu da bili-
yorum. Bu konuda Vashta’ya yalan söylediğim için kendimi kötü
hissediyorum ama... bu kanton o kadar yozlaşmış durumda ki
aksi bir yanıt verirse planlarım mahvolur.”

Kapısına vardık. Bir şey daha söylemek üzere ağzımı açtım
ama parmağını kaldırdı.

“Açıklama yapacak vaktim yok, Din. Yarın için odamı hazır-
lamam gerek çünkü işler çok ters gidebilir. Ama *beni* dinle, ev-
lat...” Kolumu sıkıca kavradı. “Şimdi, ben içeri gireceğim, sen de
kapıyı *kesinlikle* açmayacaksın, tamam mı? Ben güvenli olduğu-
nu söyleyene kadar bir şey yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Ama... anlamadım, hanımefendi,” dedim hayretle. “Neden?”

“Ben sana söyleyene kadar kapıyı açmaman gerektiğini anlı-
yor musun, evlat?” dedi sert bir sesle. “Evet mi? O zaman, dediği-
mi yap! Nedenini söylemek isterdim ama o zaman beni durdur-
maya çalışırdın ve birçok kişinin hayatı tehlikeye girerdi.”

“Ben kazıcınızım,” dedim alınmış bir hâlde. “Planlarınızdan
haberdar olmam gerekmez mi?”

“Haklısın, benim *kazıcısın*. Her şeyi incelemek ve görmek
için buradasın. O yüzden, yarın erkenden avluda ol ve etrafı
incelemeye ve gözlemlemeye hazırlan! Kılıcını da getir. Çünkü
tahminim doğruysa, bir katili... ve çok daha fazlasını ortaya çı-
karıyor olacağız. Ya da boğazlarımız kesilecek.” Yine sırtı. “Şim-
di uyu biraz, evlat, tabii, uyuyabilirsen.” Sonra, kapıyı kapattı.

Otuz Yedinci Bölüm

KULENİN GİRİŞİNDE AYAK sesleri duyduğumda şafak söküyordu. Hâkim odasının önünde beklediğim yerde başımı kaldırdım, elimi kılıcıma götürdüm ama belinde uzun kılıcı sallana sallana gelen Yüzbaşı Miljin'i görünce rahatladım.

Beni görünce başını salladı. Sonra hâlâ kılıcımın üstünde duran parmaklarıma baktı. "Gerginsin, Kol... Neler oluyor? Vashta bir mesaj yollayıp burada olmamı söylemiş. Zavallı Nusi'sle ilgili olabilir diye düşündüm ama... Fayazi Haza'nın hayatına yönelik bir tehdit mi?"

"Ya da yaklaşan bir tehdit, efendim. Ama bundan emin. Fayazi Haza'yı da kısa bir süre sonra sorguya alacağız."

Kulenin merdivenlerine baktı. "Ama Ana henüz gelmemiş."

"Hâlâ odasında. Siz sormadan söyleyeyim, hayır, ne yazık ki bana tahminlerinden söz etmedi, efendim. Nasıl bir plan yaptığını kesinlikle bilmiyorum."

Miljin güldü. "Belki de bugün nihayet beyninde neler döndüğünü anlatır." Altı Lejyoner avluya girerken o yöne döndü. Başını iki yana salladı. "Tam da deniz canavarının tehlike yaratacak kadar yaklaştığı zamanda olmak zorundaydı. Umarım hepimiz bunu atlatırız."

Hâkim odasına girdik ve Lejyonerler kapılara ve pencerelerin önüne geçtiler. Sessizce bekledik ve bir arabanın geldiğini duyduk. Komutan-Prificto Vashta peşinde yine gümüş rengi bir elbise ve şık bir peçeye bürünmüş, iki yanında kazıcısı ve aksiyomu olan Fayazi Haza'yla hızla içeri girdi. Fayazi, malikânesinden arabasıyla uzaklaşmamı izlerken olduğu zamanki gibi sarsılmış gözüküyordu. Yüceleriye her zamanki gibi donuk ifadelerle yanındaydı.

“Dolabra nerede?” diye sordu Vashta. “Gelmedi mi? Bizi bekliyor olacağını düşünüyordum!”

Ağzımı açıp yanıt vermek istedim ama tam o sırada ilerideki kulede bir kapının kapandığını, hafif, dikkatli adımlarla birisinin yaklaştığını duydum. Eğilip müsaade istedim ve dışarı çıktığımda Ana'nın her zamanki gibi gözleri bağlı şekilde, tek eliyle tırbazanları tuta tuta aşağı indiğini gördüm.

“Herkes geldi mi, Din?” diye sordu alçak sesle yanıma geldiğinde. “Vashta, Fayazi ve iki Yüce'si de burada mı?”

“Herkes burada, hanımefendi.”

“Nasıl gözüküyorlar?”

“Biraz gergin gibiler, hanımefendi.”

Sırıttı. “Güzel. Onları biraz daha gerelim o zaman.”

Koluma girdi. Helezoni merdivenlere baktım, odasına ne olduğunu ve neden odaya girmemi istemediğini merak ettim. Sonra, onu hâkim odasına götürdüm.

Lejyonerler kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlediler. Etrafına bakıp nerelerde pozisyon aldıklarını anlamaya çalıştım: Fayazi'nin iki yanında, odadaki iki penceresinin iki yanında ve kapının iki yanında ikişer asker vardı. Fayazi aksiyomu solunda, kazıcısı sağında olmak üzere sorgu masasına geçmişti. Vashta yüksek masasında her zamanki yerini almıştı, Miljin de Fayazi'nin arkasındaki bir sıraya çökmüştü ve elini kılıcının üstüne koymuştu. Ana'yı gözlerini kısarak onu dikkatle izlemekte olan Fayazi'nin karşısındaki sıralardan en öndekine götürüp oturttum.

“Evet,” dedi Fayazi. “İstediğiniz gibi buradayız, Dolabra... Hayatımın yine tehlikede olduğunu iddia etmişsiniz?”

“Evet, o sonuca vardım, hanımefendi,” dedi Ana. “Bu konuyu konuşmak için buraya kadar geldiğinize teşekkür ederim.”

“Jolgalgan’ın öldüğünü sanıyordum,” dedi Fayazi. “Çatırdayanının da. Bize ulaşan haberler böyleydi.”

“Doğru. Ama ne azık ki komplo bu kadarla kalmıyor. Dün gece, Biyologlardan bir Immunis ofisinde öldürüldü. Tehdit devam ediyor.”

“Immunis Dolabra sadece sizinle ve yardımcılarınızla şahsen görüşmek ve tehdidi belirlemek istiyor,” diye açıklama yaptı Vashtha Fayazi’ye. “Sadece bir önlem.”

“Ama soru sormadan önce, şu âna kadar bu durum hakkında bildiğimiz her şeyi özetlemek isterim –Jolgalgan’ın, babanız Kaygi Haza’nın, hatta Komutan Blas’ın neler yaptıklarını– çünkü son birkaç günde pek çok yeni şey öğrendim. İşlenen suçların nedeni anlaşıldığında, size yöneltilen tehdit de açıklığa kavuşacak, madam. Bunu kabul edebilir misiniz?”

Fayazi Yücelerine baktı. İkisi de başlarını salladı.

“Evet, kabul edebilirim,” dedi Fayazi.

Ana sıırttı. “Harika. Başlayalım.”

“Sizleri Komutan Blas cinayetiyle yormayacağım,” dedi Ana. “Bu vakayı haftalar önce çözdüm ve artık katilin Biyologlardan Yüzbaşı Kız Jolgalgan olduğunu ve öldüğünü biliyorum. Bunun yerine, bizi en çok endişelendiren konuya, Hazaların malikânesinde düzenlenen parti gününe geçmek isterim. İtirazı olan var mı?”

Fayazi bir kez daha Yücelerine baktı. İkisi de omzunu silkti. “Bizim için bir sakıncası yok,” dedi Fayazi.

“Çok iyi!” Ana ayağa kalktı, ellerini arkasına kavuşturdu. “O gün, Jolgalgan zaten Haza malikânesinin arazisindeydi. Çatır-

dayan Ditelus onun için bahçe kapısını açmış, içeri girmesini ve evin arka verandasından birkaç metre ötedeki ufak, sığ bir çukura gizlenmesini sağlamıştı. Zehir Jolgalgan'ın yanındaydı –beneklicam– ve bunu kullanmayı planlıyordu. Nihayet parti- nin başladığını duydu, kalktı, çukurdan çıktı, üstünü kapattı ve kalabalığa karıştı. Kimse ondan şüphelenmedi.” Parmağını havaya kaldırdı. “Ama şimdi Jolgalgan’la ilgili ilk garip durum ortaya çıkıyor çünkü araziyi, evi, odaları ve salonları çok iyi biliyordu. Oraya *daha önce* de gelmişti. Hatta pek çok kez gelmişti.”

“Jolgalgan mı?” diye burnunu çekti Fayazi. “*Bizim* evimize mi? Geldiğini hiç...”

“Ne yazık ki geldi,” dedi Ana. “Madam Haza, tüm bunlardan hiç haberiniz olmadığından *eminim* ama babanız *hamilik* gibi hem çok yaygın hem de sıradan bir kurumla meşguldü; yani, İyaletlerdeki önemli kişilerin seçimiyle ve teşvik edilmesiyle uğraşıyordu.” Fayazi itiraz etmek için ağzını açtı ama Ana ona fırsat vermeden devam etti. “Elbette, hamilik yasadışı bir şey değil. Bunu yasaklayan kanunlar yok. Dediğim gibi, özellikle de Talagray’da çok yaygın olan bir uygulama. Komutan-Prificto’nun bile zaman zaman soyluların ilgisine maruz kaldığını tahmin ediyorum...”

“Rica edildiği oldu,” dedi Vashta buz gibi bir sesle, “ama sene- lerdir böyle bir şeyle karşılaşmadım.”

“Elbette,” dedi Ana eğilerek. “Kaygi Haza bu açıdan birçok di- ğer soylu gibiydi. Düzenli olarak buluştuğu, teşvik ettiği ve bazen hediyeler sunduğu ufak bir asker grubu vardı ve Jolgalgan onlar- dan *biriydi*. Yoksa Jolgalgan hizmetlilerin koridorunda yolunu nasıl kolaylıkla bulabilir, hangi kapıyı kullanacağını nereden bi- lebilirdi? Kaygi Haza onu pek çok kere oraya... bir arkadaşı ola- rak kendisi getirmişti.” Ana sözlerine devam edeceğini anlatmak istermiş gibi elini şöyle bir salladı. “Jolgalgan malikâne arazisine girdikten sonra, orası hakkında bildiklerinden faydalandı ve bir

fener kullanmadan karanlık koridorlarda yolunu bulabilmek için görüşünü değiştirip çatıya çıktı. Orada öldürücü darbeyi indirdi, beneklicamı hamamın hemen üstündeki kazana attı. Böylelikle, oradaki amacını yerine getirmiş oldu. Partiye geri döndü, kalabalığa karışıp oradan ayrıldı. Kaygi Haza partiden sonra buhar banyosu yapmak için hamama girdi... ve ne yazık ki sabaha kalmadan öldü.

“*Ama!*” dedi Ana. “Öykü burada sona ermiyor. Çünkü Kaygi Haza’nın o gece başka bir işi daha vardı; daha ufak, *ikinci* bir parti. Hamiliğini yaptığı, aralarında Jolgalgan’ın da bulunduğu görevliler için vermek istediği özel bir toplantı.” Ana isimleri ezbere söyledi: “Bunlar... Princeps Atha Lapfir, Signum Misik Jilki, Princeps Keste Pisak, Yüzbaşı Atos Koris, Yüzbaşı Kilem Terez, Princeps Donelek Sandik, Princeps Kise Sira, Princeps Alaus Vanduo, Signum Suo Akmuo ve son olarak Signum Ginklas Loveh. On ölü Mühendis. Hepsi daha sonradan... sunulan *eğlencelerden* faydalanmak için Haza malikânesine geldi. Elbette, Hazaların malikâneleri eşi benzeri olmayan eğlenceler sunar...”

Fayazi kaskatı kesilmişti. Menekşe rengi gözlerini önce bana, sonra Ana’ya çevirdi. Duyduklarına itiraz etmek istediğini ama Ana’nın sözlerine nasıl devam edeceğinden korkuyormuş gibi sesini çıkarmadığını görebiliyordum; belli ki Vashta’nın önünde malikânesindeki son derece yasadışı cariyeleri ifşa etmek istemiyordu.

“Muhteşem bir öykü,” dedi Fayazi sonunda. “Ama bir tehditten ya da tehlikeli olabilecek bir şeyden söz etmediniz. Mesela, malikâneye gelmiş olsalar bile on Mühendis’in nasıl öldüğünü ya da bu olayların benim için nasıl bir tehdit oluşturduğunu söylemediniz.”

“Bunu sorduğunuza çok sevindim,” dedi Ana sırtarak. “Bu soru benim de aklımı epey kurcaladı. Ama sonra şunu fark ettim... Mühendislerin zehirlenme olayının, Kaygi Haza ve Komutan Blas cinayetlerinden farklı olduğunu biliyorduk. Onlar

çok daha sonra, farklı zamanlarda öldüler ve bitki vücutlarının farklı yerlerinde tomurcuklandı. Dolayısıyla, *farklı* bir şekilde zehirlenmişlerdi.” Yüzünü bana döndü. “Bu arada, Din yanıtı görmüştü. Sadece bunun farkında değildi.”

Herkes bana baktı. Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım.

“Madam Haza,” dedi Ana, “babanızın şarabını koymayı sevdiği üstü taşlarla süslü bir ibriği vardı, değil mi?”

Fayazi tereddütle, “Evet,” dedi. “Hatta birkaç tane vardı.”

“Anlıyorum. Genellikle, *banyo* yaparken mi şarap içmekten hoşlanırdı?” diye sordu Ana yumuşak bir ses tonuyla.

Birden, kemiklerime şimşek çarpmış gibi hissettim ve o anıyı hatırladım: Orada, yaşlı adamın hamamında taş bir küvet ve kenarında eski şarap kadehlerinden kalmış olan bir sürü soluk renkli kırmızı halka vardı.

“E-evet,” dedi Fayazi.

“O zaman, düşündüğüm gibi,” dedi Ana. “O gece, Kaygi Haza en sevdiği ibrikten bir kadeh *şarap* koyarken, içerisi buhar olmuş... beneklicam sporlarıyla dolmuştu. Kullandığı ibriğin üstü açıktı ve şaraba zehir bulaşmıştı. O ibrik daha sonra Kaygi Haza’nın favori Mühendisleriyle yapacağı gizli toplantıda, malikâneye eğlenmek için gelmiş olan genç insanlara şarap koymak için kullanıldı. Şaraplarını içtiler. Bu tür bir ibrikten koyulan şarabın kaçınılmaz, acı verici ve korkunç bir ölüme neden olacağını bilmeden içtiler.”

Salona korkunç bir sessizlik çöktü.

“Sahi mi?” dedi Vashta afallamış bir hâlde. “Sizce bu trajedi gerçekten de *bu* şekilde mi başladı?”

“Böyle olduğundan neredeyse eminim,” dedi Ana. “Enfeksiyonun... Ne denir... *tomurcuklanması* için neden bu kadar uzun

bir süre geçtiğini açıklayabilir. Çünkü Mühendisler büyük olasılıkla Kaygi Haza'dan daha az spor solumuşlardı ve diğerlerinden daha çok şarap içenler daha hızlı ölmüştü. Ama kimse yaşlı Haza gibi sporların arasında oturup buhar banyosu yapmamış, bunları solumamıştı. Ayrıca, sporların mideden çok ciğerlerde etkili olduğunu düşünüyorum. Ana eninde sonunda etkili oldu. On kişi birden öldü.”

Fayazi dilleri tutulmuş gibi ona bakan Yücelerine baktı. Sessizlik gitgide uzadı, Ana da bir süre sesini çıkarmadı ve tekrar konuşmak için en doğru ânı bekledi.

“İşler biraz daha farklı olsaydı, *birazcık* daha farklı gelişseydi, elimizde sadece on ölü Mühendis olurdu. Elbette, bu da trajedi olurdu ama bir felaket olmazdı. Ama o Mühendislerden ikisi yanlış zamanda duvarlarda yanlış bir iş yaptılar... ve böylece hem ihlal hem de sayısız ölüm gerçekleşti.” Duraksadı. “Gerçekten de büyük bir talihsizlik, Madam Haza.”

“Nedir o?” dedi Fayazi.

“Malikânenizi kapatmış, babanızın cesedini yaktırmış ve Biyologlara bulaşıcı hastalığı haber vermemiş olmanız büyük bir *talihsizlik*. Çünkü bunları yapmış olsaydınız... belki de son haftalar farklı geçebilirdi.”

Tam o sırada, odadaki ısı değişmeye başladı.

Vashta'nın yüzünde bunu görebiliyordum; yavaş yavaş bu soylu kadının –ne kadar güçlü olsa da– doğrudan ihlale neden olan bir komployu tetiklediğini anlamaya, dehşete kapılmaya başlamıştı. Fayazi'nin duruşundan onun da anlamaya başladığını görebiliyordum; kantonun hâkiminin artık onun kişisel eylemlerinin deniz duvarlarının çekmesine ve İmparatorluk'ta çok tehlikeli bir durumun oluşmasına neden olduğunu düşünmeye başladığını anlamıştı.

“Be-ben...” diye kekeledi Fayazi. “Bunun bir görüşme olduğunu... Bana yönelik tehditler olduğunu sanıyordum.”

“O noktaya varmak üzereyim,” dedi Ana. “Ama *bunu* açıklayabilmek için öncelikle Jolgalgan’ın hepimizin aklını karıştırdığından emin olduğum, son derece sıradışı cinayet yöntemini açıklamam gerek. Neden beneklicam kullandı? Neden bir zamanlar kantonunu, evini yok eden bulaşıcı hastalığı kullandı? Ne de olsa beneklicam zor, sağı solu belli olmayan ve kontrol edilmesi mümkün olmayan –belli ki– ölümcül bir bitki. Sembolik bir seçim gibi duruyor. Neredeyse kişisel bir intikam gibi. Hiç mantıklı değildi, ta ki kantonun ölümüne dek orada görev yapmış olan merhum Immunis Nusis’le Oypat tarihini konuşana dek.

Nusis bize *çok* ilginç bir öykü anlattı,” dedi Ana. “Bize Biyolog Iyaleti’nin nasıl beneklicama karşı etkili olan bir greft –bir başka deyişle bir çözüm– geliştirmeyi başardığını ama bunu üretemediklerini anlattı. Çünkü üretim planlarını uygulamaya çalıştıklarında, birçok kanton aşırı miktarda yeni reaktif bitki yetiştirmek konusunda bir sürü yasal talepte bulunmuştu... ve bu şikâyetler çözümlenene kadar bulaşıcı hastalık fazla yayılmış, Oypat’ın kaderini belirlemişti. Ama... Nusis Oypat’ın kurtarılma planını engelleyen özellikle *dört kantonun* çok etkili olduğunu söyledi. Bunlar Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonları.”

Vashta kafası karışmış gibi gözlerini kırptırdı. “Dolabra... bunlar neden önemli?”

“Ben de aynı şeyi düşündüm,” dedi Ana. “Özellikle de asistan soruşturmacım, Blas’ın sekreteri Rona Aristan’ın son dokuz senede *bu dört kantona* sık sık gidip geldiğine... ve bu sırada yanında bir servet taşıdığına dair kanıtlar topladığında. Sonra, Din Hazaların kümesini incelediğinde ve Komutan Blas’ın ölümü ve Kaygi Haza’nın kendi ölümü arasında dört yere katip şahinleri yolladığını öğrendiğinde yine bunu düşündüm. Mesajlar Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonlarına yollanmıştı.”

Fayazi’nin gümüş peçesi çok fazla kıpırdanmaya başlamıştı. Kesik kesik nefes alıp veriyor olmalıydı.

“Tüm bunların ne anlama geldiğini düşündüm. Aradaki bağlantı ne olabilirdi? Para, Kaygi Haza ve Komutan Blas –*Oypatlı* kişiler tarafından, Oypat’ın *öldüğü şekilde* öldürülmüştü– Oypat’ın yok olacağı kadar sorun çıkarmış olan bu dört kantonla ne gibi bir bağ taşıyordu?” Ana duraksadı. “Ama sonra... Ya tüm bunlar daha önce de olduysa diye düşündüm.”

“Daha önce mi?” dedi Vashta. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Ne de olsa, Kaygi Haza öldüğünde çok yaşlı bir adamdı. Yanlış hatırlamıyorsam, yüz otuz yaşındaydı. Ya zamanında... Nasıl desem? Tıpkı o on ölü Mühendis gibi Talagray’da geçirdiği zaman içinde *birkaç grup kişiye* hamilik ettiyse? Hamilik ettiği ve gerektiği gibi tavsiye, bilgi vermesi ya da iyilik yapması için İmparatorluk’un dört bir yanına yerleştirilmiş birkaç İyalet görevlisi nesli...

Ya Komutan Taqtasa Blas da bir zamanlar bu kişilerden biri olmuşsa? Ya o ve birkaç yoldaşı, tıpkı Jolgalan gibi Kaygi’nin zeki ufak çetelerinden birinin üyeleri olmuşlarsa? Ya bu grubun birkaç üyesi zamanla İmparatorluk’ta önemli görevlere geldiyse? Mesela Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonlarında.” O vahşi gülümsemesini fırlattı. “Ya on bir sene önce, Kaygi Haza, Blas’tan ve arkadaşlarından çok büyük bir iyilik istediye?”

Fayazi’nin kazıcısı ayağa fırladı. “Bunlar saçma yalanlar!” diye hırladı. “Buraya tehditlerden söz edildiği için geldik... böylesine saçma suçlamalarla hakaret edilmesi için değil! Komutan-Prificto, size bunları kesinlikle kabul...”

O anda, Vashta tek bir sözcük söyledi... bir buz saçağı kadar soğuk, sert ve keskin bir sözcük: “*Hayır.*”

Kazıcı şok içinde önce ona, sonra Fayazi’ye baktı. “Madam, ben... Bu, bir iftira...”

Fayazi toparlanıp öne eğildi. “Affedersiniz, Komutan-Prificto?” dedi hayretle. “Yardımcılarıma ne dediniz?”

“Hayır,” dedi Vashta. “*Hayır* dedim, Madam Haza. Dinliyorum. Henüz dinlemeyi *bitirmedim*. Dolayısıyla, oturacağız ve kimsenin lafını kesmeyeceğiz.”

Kazıcı bir an için tereddüt etti, sonra Ana'yı küçük gözlerinde buz gibi bir ifadeyle izlemekte olan aksiyoma baktı.

“Bizler Haza klanındanız,” dedi aksiyom. “Kimse bizimle bu şekilde konuşamaz.”

Vashta kürsüsünde öne eğildi. “Ben de Talagray hâkimiyim. Klanınızın sadece bir parçası olduğu İmparatorluk'un kalbi ellerimde. Klanınıza geri dönebilmek istiyorsanız, hepiniz sessiz olacaksınız.”

Fayazi'nin peçesinin altında ağzını açtığını, bir şey söylemek istediğini fark ettim. Ama ağzını kapattı, dudaklarını birbirine bastırdı ve kazıcısına bir işaret verip oturmasını sağladı.

Vashta öfkeli yüzünü Ana'ya çevirdi. “Devam edin, Dolabra.”

Ana hafifçe öksürdü, yüzündeki bilmiş gülümsemeyi silmeye çalıştı. “İşte, zihnime sızan karmaşık düşünce buydu: On bir sene önceki Oypat krizi sırasında, Kaygi Haza ve Taqtasa Blas'ın beneklicam için geliştirilen çözümü öğrendiklerini düşündüm. Sonra, İmparatorluk'un dört bir yanındaki çok sayıdaki Çevreyi Koruma Kurulları'nı çok iyi bilen Blas arkadaşlarından ve müttefiklerinden gizlice bunun kullanımını *engellemelerini* istedi. Kaygi Haza ve Blas arasındaki bağlantıyı açıklayan tek şey bu. Jolgalgan ve Ditelus gibi Oypatlı kişilerin neden bu iki adamın böyle şiirsel bir şekilde ölmesini istediklerini de açıklıyor. Ayrıca, Blas'ın sekreterinin neden ciddi bir servetle dört kantonu ziyaret ettiğini de açıklıyor: işbirlikçilerine para ödemek, sessiz kalmaları karşılığında rüşvet vermek için. Dahası, Kaygi Haza'nın Komutan Blas'ın ölümünden sonra neden telaşla bu dört kantona mesaj yolladığını da açıklıyor. Oradaki adamlarını *uyarmıştı*. Aralarından biri, katilin işledikleri suçtan haberi olan birisi olduğunu anlatan bir şekilde cinayete kurban gitmişti. Diğerlerine sırlarının ifşa olduğunu... ve bu katilin yakında onların da peşine düşebileceğini anlatmak istemişti.

Peki... Blas ve Haza bunu *neden* yaptı?” diye devam etti Ana. “Bu iki adam neden bir kantonun tamamıyla ölmesine kasten izin verdiler? Bu tür bir ölümden ve yıkımdan ne çıkarları vardı? Ama sonra... Hazaların varlığının tek bir belirli kaynaktan geldiğini hatırladım. *Toprak*.”

“Toprak mı?” dedi Vashta alçak sesle.

“Evet, hanımefendi. Toprak. Toprak ve üstünde yetişen her şey. Topraklarından fışkıran tüm reaktif bitkiler, tüm tarım ürünleri, tüm hasat ve hammaddeler... Zenginliklerinin kaynağı bu.” Burnunu çekti. “Dolayısıyla... Sahip *olmadıkları* zengin toprakların büyük bir kısmı yok olduğunda, toprakları ne kadar değerenirdi diye düşündüm.”

Bunları dinlerken başım dönmeye başladı. Hazaların pek çok nedenden ölümcül şey yapabileceğini düşünmeye başlamış olduğum hâlde, bu kadar basit, sıradan ve korkunç bir nedenden dolayı bu ölçekte dehşet verici bir olaya karışmış olabileceklerini tahmin etmemiştim.

“*Para* için mi yaptılar?” dedim şaşkınlıkla. “Tüm bunları *para* için mi yaptılar, hanımefendi?”

“Sessiz ol, Din!” diye parladı Ana. “Senden konuşmanı değil, gözlem yapmanı istedim!”

“Evet ama... Delikanlı haklı doğrusu,” dedi Vashta alçak sesle. “Siz... Şimdi Hazaların bu korkunç komployu... *toprakları değersin* diye mi kurduklarını iddia ediyorsunuz, Dolabra? Biraz *para* kazanmak için mi?”

“Biraz değil,” dedi Ana. “Çok para için. *Akıl almaz* miktarda bir para için. Oypat’ın ölümü, Hazaların İmparatorluk’ta sayısız anlaşma imzalamalarını, zenginliklerini ve nüfuzlarını kat kat artırmalarını sağladı; öyle ki zenginlikleri imparatorunkine meydan okur hâle geldi. Tuhaf bir şekilde, gelmiş geçmiş en büyük toprak spekülasyonu oldu. Ama kesin rakamlar duymak istiyorsanız,” dedi manyak gibi sırtarak, “size *Arazilerin Transferiy-*

le İlgili Özet, Qabirga Kantonu, 1100-1120 isimli kitabı hararetle tavsiye ederim. Bu, tek bir örnek. Hepsi orada açık açık yazıyor. Çok da ilginç.”

“Konu *spekülasyon*dan açılmışken,” dedi kazıcı, “söylediklerinizin hepsi teoriden ve gündüz hayallerinden ibaret! Ne Oypat’la ne de topraklarımızın değerinin artmasıyla bir ilgimiz var! Henüz bu büyük komployla ilgili efendimizin ölmeden önce birkaç katip şahiniyle mesaj yollamasından başka bir kanıt duymadık! Blas’la ya da onun sekreteriyle bir ilgisi olduğuna veya... bu kantonlardaki kişilere yasadışı ödemeler yapıldığına dair gerçek bir kanıtınız yok!”

“Ama kanıtım var,” dedi Ana sakın bir tavırla.

Odadaki her şey donakaldı.

“Siz... ne?” dedi kazıcı.

“Kanıtım var. Çünkü elimde beneklicamı yok eden maddeden ufak bir *örnek* var, Biyologların on sene önce Oypat’ı kurtarmak için geliştirdikleri ilaç. Sizin çaldığınız şeyden söz ediyorum.”

Mahkeme odasına derin bir sessizlik çöktü. Gökyüzünde bir bulut hafifçe yer değiştirdi, pencereden içeri ince bir ışık huzmesi vurdu.

“Elinizde *ne* olduğunu söylediniz, Dolabra?” dedi Vashta.

“Immunis Nuis bu dört kantonun garip bir şekilde beneklicamı yok eden ilaçtan *haberi* olduğunu söyledi,” dedi Ana. “Ama sonra ilacın işe yaramayabileceğimi de söyledi çünkü yirmi tüp greft yapıldığı hâlde, üçünün suya dönüştüğünü görmüşlerdi. Ama... Ya öyle olmadıysa diye düşündüm. Ya birisi o üç ufak tüpü incelemek için *çalmış*, yerine su koymuşsa? İşte, Hazaların yapmış olduğu şey bu. İlacı çalmaları için akanlarına rüşvet verdiler ya da ödeme yaptılar; böylece, Komutan Blas ve ufak çetesi örneği inceleyebilecek, reaktif maddeleri öğrenecek ve ilacın

kullanılmasını önlemenin bir yolunu bulacaklardı. Çözüm hayal bile edemedikleri kadar kolaydı. Reaktif bitkilerin nerelerde yetiştirildiğini öğrendiler ve Çevreyi Koruma Kurullarına gittiler. Bu da ironik bir durum çünkü Çevreyi Koruma Kurulları, İmparatorluk halkını korumak için var ama varlıklı ve bilgili kişilerin ellerinde kolaylıkla bir silah olarak kullanılabilirler.”

Ana hızla Fayazi’ye ve Yücelerine döndü. “Ama işler bu noktada ters gitmeye başladı, değil mi? Çünkü yozlaşmış insanlarla iş yaptığınızda, kaçınılmaz bir şekilde sizi suistimal etmeye çalışırlar. Komutan Blas da böyle yaptı, örneklerden birini *kendisine* sakladı. Üç tanesinden birini. *Üçüncü* örneği.”

Bu sözcük beni bir kez daha kemiklerime şimşek çarpmış gibi hissettirdi. Fayazi Haza’nın konuşmasına kulak misafiri olduğumda ne dediğini hatırladım: *Üçüncü mü? Üçüncü ne? Ne bulacaklar? Ne arıyorlar?*

“Blas bunu şantaj yapmak için sakladı,” diye devam etti Ana. “Haza klanının onu asla gözden çıkarmamasını sağlamak için. Sizden daha fazla para koparmak için kullandı, sonra kendisi ve sekreteri paraları şehir dışındaki komplo ortaklarına ulaştırdı. Çok uzun bir süre, onu öldürmektense istediği parayı vermek daha kolaydı. Ama sonra öldürüldü, sizin tarafınızdan değil, ne yaptığınızı keşfetmiş olan Yüzbaşı Kiz Jolgalan tarafından öldürüldü. Bu olaydan sonra da o örneği bulmak çok ama çok önemli hâle geldi. Çünkü bunu başka birisi bulacak ve ne olduğunu anlayacak olsaydı, neler yaptığının bir kanıtı olurdu.” Bana dönüp gülümsedi. “Ama sizin tüm uğraşlarınıza rağmen, Din bunu tesadüfen bulup aldı. Bir reaktif anahtar olarak gizlemek çok akıllıca.”

O boş ufak eve girdiğim günü hatırlayınca başımın döndüğünü, gözlerimin parıldadığını hissettim. Bronz diskin elimde bıraktığı hissi, tüpün içindeki sıvının çıkardığı sesi hatırladım... Binlerce hayatı kurtarmış olabilecek olan madde olduğunu düşünmek...

Ama anahtarın bizden çalındığını biliyordum. Ana nasıl bir gizli oyun oynuyordu?

Ana hızla Fayazi'ye döndü, gözleri bağlı olmasına rağmen yüzünü öne eğdi. "Bu konuda pek bir şey bilmiyordunuz, madam," dedi. "Bilemezsiniz. Her şeyi babanız yaptı. Onun planları, onun komplosuydu. Size bunlar anlatılmadı. Hatta kümesine bile girmeniz yasaktı."

Fayazi'nin aksiyomu yine hanımının kolunu sıkıca tuttu.

"Size bir şey anlatmayacağım," dedi Fayazi alçak sesle.

"Ama babanız öldüğünde, onun buradaki görevlerini üstlenmek zorunda kaldınız. Soyunuzun büyüklerine haber yolladınız, size yol göstermelerini istediniz. Onlar da size cesedi ve kanıtları yakmanızı, her şeyi gizlemenizi söylediler çünkü babanız Komutan Blas'ın ölümüyle ilişkilendirildiği takdirde, Oypat'a ne yaptıkları anlaşılacaktı. Onların dediğini yaptınız... ve böylece, ihlalin gerçekleşmesini sağladınız. Onca askerin ve insanın ölümünden siz sorumlusunuz."

"Hayır," diye fısıldadı Fayazi.

"Sonra, işler daha da tehlikeli hâle geldi... Çünkü klan ajanını yolladı, değil mi? Pis işlerinizi temizlemeleri ve sizin hatalarınızı düzeltmesi için *korkunç* birisini yolladılar."

Fayazi peçesinin altında titremesine rağmen bir şey söylemedi.

"Elbette, Tiklerini yolladılar," dedi Ana. "Yapabileceğiniz tek şey öylece oturmaktı. Tik, Blas'ın sekreterinin peşine düştüğünde hiçbir şey yapmadınız. Sonra, o eğreliotu kâğıdı panelleri sipariş ettiğiniz zavallı değirmenci... Onu öldürdüler ve bir bodrumda çürümeye terk ettiler. Sonra, zavallı Nuis."

"Dolabra!" dedi Vashta panik içinde. "Neden söz..."

"Tikinizin klanınız için kaç kişiyi öldürdüğünü merak ediyorum," dedi Ana. "Düzinelerce mi? Yüzlerce mi? Ama geldiklerinde, öldürülecek olan bir sonraki kişinin kendiniz olabileceğini biliyordunuz, Madam Haza. Çünkü aile büyükleriyle yakın bir

ilişkiniz yok. Savunmasızsınız. Önemli değilsiniz. Tik'i buraya sizi hizada tutmak için yolladılar... ve Talagray'daki planları bozulduğu takdirde, her şey için sizi suçlamayı ve devreden çıkmayı planlıyorlardı. Korkunç ufak bir öyküye bir başka ufak kapanış."

Fayazi tokat yemiş gibi sarsıldı.

"Bunu siz de düşünmüş olmalısınız," diye fısıldadı Ana. "Ne planladıklarınızı biliyor olmalıydınız. Ama... neden ona sormuyorsunuz? Neden şu anda Tikinize sormuyorsunuz?"

İçeriye tüyler ürpertici bir sessizlik çöktü.

"DDolabra?" dedi Vashta. "Siz... ne..."

Ama ona buz gibi, karanlık bir ifadeyle bakmakta olan aksiyoma döndü.

"Çünkü o kişi sizsiniz, değil mi?" dedi. "Bir aksiyom değilsiniz. Tik'siniz. Madam Haza'nın hayatını tehdit eden de sizsiniz. Dün gece Immunis Nusi's'i öldüren de."

Yine derin bir sessizlik oldu.

Aksiyom önce gülümsedi, sonra tiz, buz gibi bir sesle güldü. "Aklınızı yitirmişsiniz. Delirmiş. Bu kadın resmen zırdeli."

"21.316'nın kare kökü nedir?" dedi Ana.

"Ne?" dedi aksiyon şaşkınlıkla. "Neden bana..."

"Yanıt 146. Doksan sekiz üssü dört kaçtır?"

Aksiyom yanıt vermedi.

"Yanıt 92.236.816. Ya 92.236.816 bölü 21.316? Bunu hesaplayabilir misiniz?"

Sessizlik devam etti.

"Evet mi hayır mı?" dedi Vashta. Fayazi'ye baktı. "Neden hesaplayamıyor?"

Fayazi titremeye başladı ama yanıt vermedi. Aksiyomun buz gibi donuk bakışları daha da kan dondurucu hâle geldi.

“Sanırım 4.327’den biraz daha yüksek,” dedi Ana. “Ama bana güvenmeyin.” Sırıttı. “Üniformanızda bir aksiyomun sembolleri var... ama matematik hesabı yapamıyorsunuz, değil mi? Faya-zi Din’le konuşurken onun yanında kalabilmeniz, doğru şeyle-ri söylediğimden emin olabilmeniz için bir neden gerekiyordu. Hem hangi soylu kadın Yüceleri olmadan bir yere gider? Bir ka-zıcı gibi davranamazdınız –madamın bir kazıcısı var– ama bir aksiyom gibi... Birisinin Fayazi Haza’ya karmaşık matematik problemleri sorması için bir neden yok, değil mi? Aklıma bile gelmezdi ama sonra Din birkaç çok basit matematik sorusu sor-du ve siz yanıt *vermediniz*. *Hiçbir* şey söylemediniz. Bu da bana garip geldi.” Gülümsemesi silindi. “Sizsiniz. Aristan’ı siz öldür-dünüz. Suberek’i de. Nusis’i de. Hepsini siz öldürdünüz.”

Aksiyom sessizdi. Ana geriye çekilmeye başladı ama herkes duyabilsin diye sesini yükseltti.

“Hazalar sizi buraya temizlik işi için yolladılar,” dedi Ana. “Ama *esas* görev, lanet olasıca reaktif anahtarı, beneklicam ila-cıyla dolu olan anahtarı bulmaktı. Kaygı’nın sayısız şüpheli kay-naklarından birinden, Nusis’te Rona Aristan’ın evinde bulunmuş olan reaktif bir anahtar olduğunu öğrendiniz. Bunun ne olduğu-nu hemen anladınız. Deniz canavarı yaklaştığı için zaman da-ralmıştı. Çaresizliğe kapıldınız. Nusis’in ofisine gittiniz, kasasını zorla açtırdınız ve onu öldürdünüz. Nusis’le benim anahtarları *değiş tokuş* ettiğimizi ve esas anahtarın odamdaki sandıkta oldu-ğunu bilmiyordunuz. Yukarı kattaki odamda.”

Yine şaşkınlıkla ona baktım. Dedikleri doğru olamazdı. Ama Ana konuşmaya devam etti.

“Buraya gelmek büyük cesaret,” dedi. “Ben yapabileceğiniz-den emin değildim. Sizi ürküteceğimden endişelendiğim için özellikle sizi çağırmadım. Ama Haza klanına *çok* sadıksınız. Size küçük kız kardeşlerini korumanızı söylediler ve buraya bunu yapmaya geldiniz.”

Fayazi titriyordu. Miljin ayağa kalkıp kılıcını çekti.

Ben de ayağa fırlayıp aynı şeyi yaptım. Etrafımızdaki Lejyonerler bizi örnek alıp kendi kılıçlarına sarıldılar.

Tik büyük bir hızla etrafına bakındı, soğuk, karanlık gözleriyle kaç kişi olduğumuzu saydı.

“Fayazi?” dedi Ana. “Uzaklaşabilirsiniz. Acele edin, lütfen.”

Fayazi Haza boğuk bir çığlıkla apar topar kalktı, Tik’ten kurtuldu ve odanın karşı tarafına koştu. Sırtını karşı duvara yaslayıp histerik hıçkırıklar arasında Tik’e baktı.

Vashta şok içinde olanları izliyordu. Sonra, gözlerini kırpıştırıp kendisine geldi. “Miljin?”

“Evet, hanımefendi?” dedi Miljin yeşil kılıcını kaldırarak.

“Bu kişiyi tutuklayın. Ellerini ve ayaklarını bağlayın. Hemen.”

“Kol!” diye bağırdı Miljin. “Kazıcı kelepçelerini ver!”

Titreyen ellerle kelepçelerimi kemerimden çıkarıp ona fırlattım. O ve Lejyonerler kılıçlarını kaldırıp Tik’e yaklaştılar. Kadın masanın arkasında, ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu ve fıldır fıldır odada gezinen gözleri dışında kıpırtısızdı.

“Çok kalabalığız,” dedi Miljin. Kelepçeleri bir Lejyoner’e verdi, kendi kılıcını Tik’e doğrulttu. “Senin için bile.”

“Biliyorum,” dedi Tik alçak sesle. Ellerini kaldırdı.

“Güzel,” dedi Miljin. Kılıcını ondan ayırmadan yaklaşmaya devam etti. “Ellerini kaldırmaya devam et. Yavaş. Acele etme. Yavaş...”

Titremeye başladığımı hissettim. Gözlerim kapandı ve Miljin’in ne dediğini hatırladım: *Bir Tik’le karşılaşırsan, aylarca, yıllarca eğitim bile seni hiçbir şey kurtaramaz... Bu kişilerin dövüşte yenilmez olması gerekiyordu... ama sadece günde bir dakika kadar. Sonra, kasları yoruluyordu ve toparlanmaları gerekiyordu.*

Sonra, bu kadının öldürdüğü insanları hatırladım: Aristan, Suberek ve zavallı Nusi... Belki Ana’nın daha önceki asistanını bile öldürmüş olabilirdi.

“Yavaş,” dedi Miljin. “Yavaşça ellerini uzat...”

Tik kollarını öne uzattı. Miljin sağındaki Lejyoner’e başını salladı ve adam Tik’i kolundan tutup bileğine kelepçenin bir ucunu geçirdi.

Ondan sonra herkes donakaldı.

Pencereden, şehirden gelen bir ses yavaş yavaş artmaya başladı.

Çanlar. Önce onlarca, sonra yüzlerce çanın tiz, kulak tırmalayıcı sesi şehir dışında bir fırtına gibi yayılmaya başladı.

“Tehlike çanları,” dedi Vashta telaşla. “Tehlike çanları çalıyor. Ama henüz...”

Hepimiz pencereden doğu yönüne baktık.

Bir an için gökyüzündeki bulut kümelerinden başka bir şey görmedik ama birkaç saniye sonra uzakta ufak, titrek yeşil bir yıldız yükseldi ve buna karanlıkta yükselen, geride ince bir duman izi bırakan başka ışıklar katıldı. Çok geçmeden gökyüzünün tamamını parlak, titrek yeşil ışıklarla kaplandı.

“Yeşil fişekler,” dedi Vashta fısıldar gibi. “Bir deniz canavarı geldi.”

Tik harekete geçti.

Otuz Sekizinci Bölüm

TIK'IN NE YAPTIĞINI göremedim. Karanlıkta bir güvenin çırpıtığı kanadının hareketi gibi çok hızlı, güçlkle anlaşılan bir hareketti. Ama birisi çığlık attı ve hızla arkama döndüğümde kan gördüm.

Tik'in solundaki Lejyoner'in boğazından kanlar fışkırıyordu ve yere devrilmek üzereydi. Sağındaki Lejyoner birden nefessiz kalıp öksürdü, göğsüne koyu renkli bir leke yayılmaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Etrafa sıçrayan kanların arasında, buz gibi bir ifadeyle onlara saldırmış, bileklerinin birinden kazıcı kelepçem sarkan kadını gördüm; diğer elinde o kadar ince bir hançer vardı ki siyah bir saç telini andırıyordu. Bunu nereden bulduğunu bilemiyordum; bunu anlayamayacağım kadar hızlı hareket etmişti.

Miljin yeşil kılıcını Tik'in üstüne indirdi ve kılıç samandan yapılmış gibi fret sarmaşığı zemini deldi. Ama Tik çoktan gitmişti, bir akrobat gibi kaçarken pelerini arkasında dalgalanıyordu. Derken, kollarını çok hızlı bir şekilde oynattı ve üçüncü Lejyoner devrilmeye başladı; gövdesinde açılan birkaç yarıktan

süslü bir çeşmeden akan sular gibi kanlar fışkırdı. Fayazi'nin kazıcısı tir tir titremeye başlamış, elleriyle kulaklarını kapatarak kaçmaya çalışıyordu.

Geriye kalan Lejyonerler Tik'in peşinden koşup etrafını sarmaya çalıştılar. Kadının duraksadığını, siyah gözleriyle etrafa baktığını ve karşısındaki kılıçları saydığını gördüm.

“Yakalayın onu!” diye böğürdü Miljin. “Köşeye kıştırın! Kaçmasını engelleyin!”

Tik pencereye baktı.

Uzakta peş peşe yeşil fişekler patladı. Çanlar çalmaya devam ediyordu.

“Öldürün onu!” diye bağırdı Miljin. “Hemen, hemen!”

Ama Tik iyice eğildi, hızla pencereye koştu, iki Lejyoner'in arasına dalıp onlardan kurtuldu... ve dışarı atladı.

Hepimiz afallamış bir hâlde pencereye baktık.

“Nereye gitti?” diye bağırdı Vashta. “Nereye...”

Miljin ve ben hemen pencereye koşup avluya baktık. Avlu mavi ceketli Iudex görevlileriyle kaynıyordu ama Tik ortalıkta yoktu.

“Ne oldu şimdi?” diye bağırdı “Kaçtı mı?”

“Hayır,” dedi Ana ağır ağır ayağa kalkarak. “Kaçtığını sanmıyorum. Bence *yukarı* çıktı, kuleye tırmandı.”

“Yukarı mı?” Vashta. “Neden kuleye tırmansın ki?”

“Odama girmek için. Ne de olsa tik reaktif anahtarın peşinde. Anahtarın odamda, sandığın içinde olduğunu söyledim ama... yalandı. Tik'in sandığın içinde bulacağı şey onu çok şaşırtacak.”

“Yukarı çıkmalıyız!” dedi Vashta. “Hepimiz yukarı çıkıp onu yakalamalıyız!”

“Hayır,” dedi Ana. “Çok geçmeden aşağı inecektir. Sonra da ortadan kaybolacak. Onu karşılamak için avluya inelim. Bugün hayatta kalamayabiliriz ama en azından aramızdaki hainlerin de hayatta kalmayacağından teselli bulalım.”

Çanların sesi kulaklarımızda çınlarken, şaşkın şaşkın mahkeme odasından çıktık. Miljin öne geçip kılıcını çekti. Fayazi Haza gözyaşları arasında evine gitmek istediğini söyledi ama Vashta Lejyoner'e onu kolundan tutup bırakmamasını emretti.

Sonra, yukarıdan bir çığlık sesi koptu ve bir kapının küt diye açıldığını duyduk.

Yukarı baktık. Birisi sendeleyerek merdivenden iniyor, öfkeli hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Ne...” dedi Tik boğuk bir sesle. “Bana ne yaptınız?”

Vashta kendi kılıcını çekip Miljin'in ve Lejyonerlerin yanına geçti. Ben de kılıcımı çekip Ana'nın yanında durdum. Tam o sırada, yine arka arkaya fişekler patladı ve yeşil bir ışıkla aydınlanan kulede onu gördük.

Burnundan ve ağzından kanlar akan Tik aşağı iniyordu. Öksürdü, ağzından fışkıran kanlar üstüne aktı.

“Bana ne yaptınız?” dedi hışımla. “Bana... ne...”

Ama gördüğüm şeyin ne olduğunu anladım. Miljin'le birlikte Yol Çayırı'nda Ditelus'u bulduğumuzda da bu tür bir dönüşüm şahit olmuşum.

“Beneklicam,” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Ana sakın bir tavırla. “Sana birisinin beni zehirlemek isteyeceğinden endişelendiğimi söylemiştim, Din. Saç tellerinden üçünü alıp her ihtimale karşı çaydanlığımın ucuna yapıştırdım. Dün gece sen şölendeyken saç tellerinin orada olmadığını fark ettim, çaydanlığın iç tarafına reçineyle ufak bir yaprak yapıştırılmıştı. Beneklicam tabii.”

Tik sendeleyerek son basamağı da inerken, yüzünden kanlar akıyordu ve ince hançerini havaya kaldırmıştı.

“Ama hâlâ ölmedi ve hâlâ tehlikeli,” dedi Ana.

“Seni daha önce de öldürmeye çalışmıştım... *kaltak*,” dedi Tik öfkeyle. Her sözcükte ağzından kanlar fışkırdı. “Senin yerine... küçük yardımcını hakladım.”

“Sen öyle sanıyorsun,” dedi Ana. “Ama zaten sen ve efendilerin her zaman aptaldınız.”

Tik’in koyu renkli gözleri parıldadı. “Seni ve... yardımcını öldüreceğim...” dedi hışımla. “Bunu yaparken... ölsem bile...”

Miljin ve Lejyonerler önümüzde sıralandılar ve kılıçlarını kaldırıp çelikten bir duvar oluşturdular. “Dene de gör,” dedi Miljin hırlar gibi. “Bunu dene de Nosis için intikam ala...”

Derken, Tik sıçradı.

Beneklicam yüzünden etkisiz hâle geldiğini sanıyordum ama belli ki öyle değildi çünkü Miljin’in ve Lejyonerlerin üstünden atladı, arkalarına kondu ve doğruca Ana’ya ve bana saldırdı.

Ana’yı geriye itip onun ve Tik’in arasına geçtim. Tik gözlerinden, burnundan ve ağzından kanlar akarken bana saldırdı.

Ama bir şey fark ettim... Hareketlerinin yavaşladığını görebiliyordum.

Ağır hareket ediyordu. Fazla uzun süre hareket etmişti.

Duruşunu, omuzlarının açısını ve kol bileğinin kıvrımını okuyup öne çıktım. Hançerini karnıma saplamaya çalışarak öne atıldı. Ama bunu bekliyordum çünkü o tür bir silahla sadece bunu yapabiliirdi.

Gözlerim kapandı. Kaslarım uyandı, beni hareket ettirdi ve tek bir hamle yaptırdı...

Miljin’in bana Iudex avlusunda öğrettiği numaraydı. Çirkin ufak sır.

Kılıcımı ince hançerine doğru çevirdim, yakaladım, balçağım ile sıkıştırdım ve sivri ucunu yana iterken, kendi kılıcımı ona doğrultmaya devam ettim.

Yüzünün değiştiğini, ifadesinin vahşi bir neşeden paniğe dönüştüğünü gördüm. Fazla hızlı hareket ediyordu. Artık yön değiştiremezdi.

Omzu kılıcımın ucuyla buluştuğunda, kolum sarsıldı. Tik çığlık attı, kılıcımı sert bir şekilde itip köprücük kemiğinin altın-

daki kısma geçirdim, bağlarını kopardım ve sol kolunu etkisiz hâle getirdim.

Hançeri yere düştü. Feci bir çığlık attı. “Seni hergele! *Seni...*”
Vücudum tekrar harekete geçti.

Kılıcımı omzundan çıkarıp üstüne indirdim.

Pek başarılı bir hamle olmadı. Keskin tarafı umduğum gibi boğazını kesmedi ve kafatasının yan tarafına, şakağının ve gözünün yanına saplandı. Kanlı yüzünde donuk bir şok ifadesi belirirken, kılıcım göz çukuruna girip göz küresini deldi. Gözünün erimiş gibi yanağından akışını sessiz bir dehşet içinde izledim. Sağlam gözünü bir kere kırptı, sonra öne doğru sendeledi ama bu arada kılıcımı elimden kaptı.

Fayazi yine isterik bir şekilde canhıraş çığlıklar armaya başladı. Tehlike çanları çalmaya, bizi kaçmamız, gitmemiz, paniğe kapılmamız ve dua etmemiz için uyarıyordu. Vashta bağıırıyordu ama ne söylediğini anlamıyordum.

Sonra, Ana’nın sesini duydum. “Bitmedi! Lanet olsun, Din, tomurcuğun işi *bitmedi*! Uzaklaş, hemen uzaklaş oradan!”

Miljin öne çıkarak beni ve Ana’yı oyuncak bebeklermişiz gibi kapıp hızla Iudex kulesinin girişine çekti.

Tam o sırada, kalın bir kumaş yırtılıyormuş gibi tanıdık, kan dondurucu bir ses duydum. Arkama baktığımda, Tik’in ensesinin dibinden yeşil bir filiz fırladığını, yukarı doğru ilerlediğini, onu parçalayıp yerde koyu renkli bir kan birikintisi bıraktıktan sonra kanlı, koyu yeşil yapraklarla sarıp sarmaladığını gördüm.

“Sığınak aşkına,” diye fısıldadı Vashta. “Kutsal Sığınak aşkına...”

Fayazi Haza yine çığlık atıyordu. Kazıcısı onu yatıştırmaya çalışıyordu ama Fayazi onu duymuyordu bile.

“Titan’ın pis lekesi aşkına,” dedi Miljin nefes nefese. “Titan’ın pis lekesi aşkına...”

Vashta ağaçların arasında asılı kalan cesetten gözlerini ayırdı. “Lanet olasıca odan zehirlenmiş olabilir, Dolabra. Kuleyi boşaltmamız gerek!” diye bağırdı.

“Pencereyi açık bıraktım,” dedi Ana. “Sporlar kısa sürede etkisini yitiriyor. Çoktan havalanmış ve gayet güvenli...”

“Kes sesini!” dedi Vashta. “Bir kez olsun *kes sesini*, be kadın! Miljin... Boşaltmam gereken bir şehir var. Bana yardım etmen gerek. Ama şimdilik kadını Lejyon kulesine götür,” dedi Fayazi’yi işaret ederek. “Titan aşkına, onu *kilit altına* al! Diğer Lejyonerler benimle gelsin!”

Vashta ve Lejyonerler koşarak uzaklaşırken, etraf hâlâ çan sesleriyle inliyordu ve sokaklar kaçmaya çalışan insanlarla dolmuştu. Miljin Fayazi’yi ve kazıcısını yakalatıp bana döndü. “Dolabra’yı arabalara götür! Hemen!”

Yaptığım şeyden dolayı hâlâ şok geçiriyordum. Ne dediğini güçlükle anladım. “Arabalara mı?”

“Evet! Şehir boşatılıyor! İmparatorun kanı aşkına, lanet olasıca bir titan karaya çıkmak üzere! Hemen git!”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

VASHTA'NIN İFADESİYLE, ŞEHRİN boşaltılması resmen bir felaketti.

Ana ve ben apar topar Iudex kulesinden çıkarken, şehrin fena hâlde karıştığını gördük. Bütün sokaklar arabalarla, yüklerle, insanlarla, çiftlik hayvanlarıyla dolmuştu ve herkes batıya uzanan yollara çıkmaya çalışıyordu. Çanların tiz sesleri arasında insanlar ya küfürler savuruyor ya da bağırarak şu veya bu sokağın boş olduğunu söylüyorlardı. Sadece iki yanında uzun siyah bayraklar taşıyan Lejyonerler olan ve Trifecta'nın karşısındaki sokağa uzanan, kıdemli görevlileri şehirden kaçırmak için bekleyen Iyalet arabaları düzenli gözüküyordu.

Ama arabalarla bile şehirden çıkmanın imkânsız olacağı belliydi. Sokaklarda çok fazla insan vardı. Kimse bir daha ihlale hazırlıksız yakalanmak istemiyordu ve bir an önce kaçmaya çalışıyordu.

Dehşete kapılmam gerekirdi ama bir şey hissedemeyecek kadar büyük bir şok yaşıyordum. Dilim tutulmuş gibi sokaklara akın etmiş olan insanlara baktım.

“Bence kısa sürede buradan kaçamayacağız, hanımefendi,” dedim sonunda. “Pek bir şey yapabileceğimizi de sanmıyorum.”

“Haklısın, Din,” dedi Ana yumuşak bir sesle. “Bugün elde ettiğimiz başarılarla, yaşanan tüm üzücü olaylara rağmen, işimizin duvarlardaki olaylara kıyasla önemsiz olduğunun hatırlatılması çok garip.”

“Peki... ne yapacağız?”

“Şey... Burada kalabilir, boş yere kurtulmayı umut edebiliriz.” Başını yana eğdi. “Ama... Öyle yaparsak, bir fırsatı kaçırabiliriz. Daha önce hiç canlı bir deniz canavarı görmedim, Din. Sanırım, görmeyi isterim. Ya da sen bana neye benzediğini anlatabilirsin.”

Boş boş yüzüne baktım. “Ne dediniz?”

“Ama bu, hayatta bir kere karşımıza çıkabilecek bir fırsat, Din! Doğru noktaya varabilirsek ve buradaki Lejyonerlerden bir dürbün alabilirsek, sadece Khanum İmparatorluğu’nun kıyılarında bir titan görme şansına değil, İmparatorluk’un bir geleceği olup olmadığını belirleyecek olan bir âna şahit olma şansına da erişiriz. Başka kim buna şahit olabilir?” Koluma girdi. “Gel. Gidip bugünü birlikte sağ salim atlatıp atlatamayacağımızı anlamaya çalışalım. Bunun bir yolunu bulamazsak, ölümle barış yapmak için bol bol vaktimiz olacak.”

Bir Lejyoner’den dürbün aldım ve birlikte şehrin doğu tarafına kaçan kalabalıkların bomboş bıraktığı sokaklara doğru yürüdük. Doğuya bakan yüksek siper tepeciklere vardığımızda, öğlen gökyüzü tepemizde parlak, açık ve muhteşem gözüküyordu; ileride incecik siyah bir çizgi oluşturan ufukta deniz duvarlarını görebiliyorduk.

“Ne görüyorsun, Din?” diye fısıldadı Ana.

Dürbünü gözüme dayadım ve ileriye baktım. Yüksek, siyah ve tepelerle korunan duvarları gördüm. Sanki kocaman bir bölge

koparılmış, denize bir siper olarak oraya yerleştirilmişti; güneyde dar, tırtıklı bir delik ve etrafında kırık taşlar ve parçalanmış toprak öbekleri vardı. Ama bunlardan başka bir şey yoktu.

“Henüz gelmedi, hanımefendi,” dedim.

“Hımm... İşin en korkunç yanı beklemek,” dedi. “Hayatımda pek çok kere kendimi ölmeye hazırladım. Dün akşam tuzağımı kurarken de hazırlandım. Bu sabah, odamı zehirlerken de. Belki de İmparatorluk her yağış mevsiminde ölüme hazırlanırken, bizim de her gün ölüme hazırlanmamız akıllıca bir şeydir.”

Ona baktım. “Bana onun bir Tik olduğunu söyleyebilirdiniz, hanımefendi.”

“Evet,” dedi. “Ama kahramanlık yapmaya çalışmanı, aptalca bir şey denemeni istemedim. Lejyonerlerin onu alması daha iyi olur diye düşündüm. Yeteri kadar kalabalıklardı. Çanlar çalmaya başlamamış, kaçabileceği bir fırsat ortaya çıkmamış olsaydı...”

“Tam o sırada kahramanca ve aptalca bir şey yaptım,” dedim.

“Evet. Seni hayatta tutmak zor olacak, evlat. Günün birinde ölebilecek olmamız çok kötü çünkü sen onurlu bir görevlisin, Dinios Kol. Gelecekteki vakalarda seninle çalışmak güzel olurdu. Birlikte muhteşem şeyler yapabilirdik.”

Doğuda bir gümbürtü koptu. Havan topu ateşi duyduk. Aklıma bir şey geldi. Hoşuma giden bir düşünce değildi ama bunu dile getirmem gerektiğini hissettim.

Yutkundum. “A-acaba dürüstlük ve itiraflar için iyi bir zaman olabilir mi, hanımefendi?” dedim.

“Sanırım... olabilir,” dedi. “Neden sordun?” Bir şey dedim. “İtiraf etmen gereken bir şey mi var, Din?”

“Evet, hanımefendi, var.”

“Nedir?”

Yine yutkundum. “İtirafım... Onurlu bir görevli olmadığım, hanımefendi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. “Asistanınız olmayacağım. Çünkü... Iudex sınavlarımdaki puanlarımı dürüstlükle almadım, hanımefendi. Bir hile yaptım.”

Ana bir şey demedi. Ateş sesleri devam etti.

“Bütün diğer Iyalet sınavlarından kaldım,” dedim. “Okuma-yazmada çok zorlanıyordum. Kabul edilmeyi umut ettiğim tek pozisyon sizin yanınızda çalışmaktı. O yüzden... ben kilit açmayı öğrendim, hanımefendi. Bu yüzden bunu öğrendim. Gece vakti Biyologların ofislerine gizlice girebilmek için. Iudex sınavlarının kopyalarını çaldım. Hepsini çaldım çünkü bana hangi sınavı vereceklerini bilmiyordum. Bunları... kendi yöntemimle okuduktan sonra, yanıtları bildiğimi gördüm ama yanıtları yazmayı pratik etmem gerekiyordu. Böylece... üç günümü harfleri nasıl çizmem gerektiğini ezberleyerek geçirdim. Nasıl cümle oluşturacağımı pratik ettim. Hareketleri ezberledim. O yüksek puanları bu sayede aldım, hanımefendi. Öğitmenim bunu biliyordu ve bu yüzden beni bir güzel dövdü. Bunu hak etmiştim. Şimdi, kendimi her gün izinsiz bir yere girmiş gibi hissediyorum çünkü... burada olmayı hak *etmiyorum*. Ben onurlu bir görevli değilim, hanımefendi. Sizi aldattığım için çok üzgünüm. Bugün hayatta kalırsak, seçtiğiniz cezaya razı geleceğim. Çünkü artık nasıl birisi olduğumu sizden gizlemekten usandım. Bu günahı daha fazla işlemek istemiyorum.”

Gözlerimi açtığımda, Ana yüzünde bıkkınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Tamam, şimdi asistanım olmalı mısın diye şüpheyeye düş-tüm,” diye parladı. “Ama dürüst davranmadığın için değil, Din. Beni *salak* yerine koyduğun için!”

Ona bakakaldım. “Ne dedi...”

“Şapşal çocuk!” diye bağırdı. “Aptal çocuk! Gerçekten de kopya çektiğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Bunca zamandır bilmediğimi mi sanıyordun?”

“Siz... Ne? Sahi mi?”

“Din!” diye kızdı. “Az önce çok karmaşık problemlere çözümler bulduğumu gördüğünü söyleyebiliriz, değil mi? ‘Önceki sınavlarında çok başarısız olan bu genç adam birden nasıl bu kadar yüksek puanlar aldı?’ gibi gizemli bir bilmecedan çok daha karmaşık bilmeceler. Titanın lekesi aşkına. Bu olayı daha fazla kurcalamamalarının nedeni, benim seni seçmiş ve onlara bunu *unutmalarını* söylemiş olmam!”

Ağzım açık kaldı. “Yani... Bir dakika. Beni yüksek puanlarım yüzünden seçmediniz mi, hanımefendi?”

“Tanrım, hayır!” diye bağırdı. “Bariz değil mi? Seni *kopya* çektiğin için seçtim, Dinios Kol! Hayır, bunu *nasıl* başardığını bilmiyordum, ta ki sen kilit açma becerinden söz edene dek. Sonra, neler olduğunu çok iyi anladım.”

“Beni dürüst olmadığım için mi *seçtiniz*, hanımefendi?” dedim gücenmiş bir tavırla.

“Hayır!” dedi. Sonra, “Şey, evet. Öyle sayılır,” dedi.

“Ne demek istiyorsunuz?” dedim.

Biraz düşündü. Ateş sesleri devam ediyordu.

“Seni seçtim çünkü becerikli, kurnaz ve gerektiğinde kuralları çiğneyebilecek bir soruşturmacıya ihtiyacım vardı,” dedi sonunda. “Adanmış ve kararlı birisine! Sen sadece bir İyalet ofisine gizlice girip saatlerce bütün testlerin yanıtlarını öğrenmekle kalmadın... Okuma-yazmada ciddi bir güçlük yaşadığın hâlde, bir şekilde kazıcı eğitimini de tamamladın! Bunlar bana son derece kararlı, aklına koyduğunu yapan bir kişiyi anlatıyor!”

Başımın döndüğünü hissettim. “Bi-bir dakika. Bir dakika. Biliyordunuz...”

“Bildiğim her şeyi söylemek zorunda mıyım, evlat?”

“Ama, hanımefendi... Şu âna kadar çok dikkatli davrandığı-mı...”

Kısa bir sessizlik oldu ve sadece korkunç bir ateş sesiyle bölündü.

“Kulaklarım iyi işitir,” dedi. “Yüksek sesle kendi kendine bir şeyler okuduğunu duydum. Elbette, nasıl yazdığını da gördüm. Sazi metnini o şekilde yazdığında, ne gibi bir zorluk çektiğini anladım.”

Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Aptal durumuna düşmüştüm. Bariz zayıflıklarımın fark edilmeyeceğini düşünmek resmen bir fanteziden ibaretti.

“Neden bana tahammül ettiniz, hanımefendi?” diye sordum. “Neden... benim gibi birisinin asistanınız olmasını istediniz?”

Güldü. Tiz, alaycı bir ses çıkarmıştı. “Beni uyarıcılara karşı bu kadar hassas kılan, evden dışarı çıkmak istemememe neden olan *ne* gibi değişimlerden geçtiğimi bilmek ister misin, Din?”

Şok içinde ona baktım. Aylardır ona sormak istediğim bir soruyu bu denli rahat bir tavırla yanıtlamayı teklif etmesi beni afallatmıştı. “Şey, ben...”

“Sıfır,” dedi.

“Ne?”

“Beni bu şekilde etkileyen tek bir değişim bile geçirmedi. Ben *her zaman* böyleydim. Doğal hâlim bu.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Sahi mi?”

“Sahi,” dedi. “*Hiçbir* zaman yanımda çok insan olmasından hoşlanmadım, Din. *Her zaman* kalıpları ve bilgi edinmeyi sosyalleşmeye yeğledim. Her zaman evimde kalmayı ve ne pahasına olursa olsun uyarıcı etkenlerden kaçınmayı tercih ettim ve *bundan sonra da* bunu tercih edeceğim. Ben böyle birisiyim.”

“Ama... becerileriniz ve...”

“Doğal hâlim, beni bir... deneye uygun kıldı,” dedi. Bir süre bir şeye karar verememiş gibi sessiz kaldı. Sonunda, “Bir başkalaşım. Aslında, bunun seni rahatsız etmemesi gerekir... çünkü nasıl bir şey olduğunu anlamazsın. Ama böyle birisi olmasaydım, o değişimler başarılı olamazdı. Benim seçimimdi. Değiştim ve dönüştüm. Kendimi baştan yarattım. Tıpkı senin yaptığın gibi.” Öne eğildi. “*Sen sez imperiya*. İmparatorluk güçlü çünkü *tüm* insanlarımızın değerini takdir ediyor. Bunlara sen de dahilsin, Dinios Kol. İmparatorluk güçsüz düştüğünde, bunun nedeni genellikle birkaç güçlü kişinin bizi halkımızın sahip olduğu bolluktan mahrum etmesi. Talagray’da olanlar bundan ibaret. Ben sırf bunu düzeltmek için buraya yollandım... ve bunu yapmaya kararlıyım.”

Şok içinde sipere yaslandım. Söylediklerinin hiçbirisi bir iltifat değildi ama çok duygulanmıştım. O güne kadar kimse beni olduğum gibi anlamamış, kabullenmemişti. Bana İmparatorluk’un hizmetlerimi istediğini de söylememişti.

Ama sonra dediği son şeyi fark ettim.

“Bir dakika. Buraya mı *yollandınız*? Ne? Kim...”

Yine gümbür gümbür bir sarsıntı oldu, kulak tırmalayıcı bir top ateşi duyuldu. Arazinin üstüne garip, korkunç bir esinti yayıldı. Şehrin bütün fret sarmaşığı kuleleri aynı anda gıcırdadı.

“Vakit yaklaşıyor,” dedi Ana. “Bak! Şimdi bak, Din! Bakalım bugün hayatta kalabilecek miyiz!”

Dürbünü gözüme dayadım ve baktım.

Yine duvarları ve tırtıklı deliği gördüm. Arkasındaki denizi, köpüklü silik dalgaları, gökyüzünde sürüklenen yumuşacık bulutları görebildiğimi düşündüm ama sonra bir şey her şeyi örttü; kuzeyden ilerleyen bir gölge, duvarların arasındaki deliği kapatmak istiyormuş gibi oraya yöneldi.

Duvarların orada hava titreşti, korkunç bir duman, atmosferi dalgalandırdı. Neler olduğunu seçmek zordu ama sanki...

Bir şey vardı. Bir şekil.

Dikkatle tekrar tekrar o noktaya baktım.

Yüksekten çok genişti, devasa vücuduna yapışmış olan derin deniz yaratıkları ve midyeler yüzünden çıkıntılı ve bir zırh takmış gibi gözüken, gri ve parıltılı bir yüzeyi olan kocaman, üstünden sular damlayan bir kubbeyi andıran bir yaratıktı. Ağır ağır ilerliyordu, sayısız bacakları telaşlı, gergin bir dans yapıyormuş gibi kıyıya doğru ilerliyordu; ama kıyıya yaklaştıkça, sendeleyerek sudan çıkmış olan devasa yaratığın delikten sadece ufacık bir kısmını görebildiğimi fark ettim.

Ne gördüğümü idrak edemedim, tüylerim diken diken olmaya başladı. Tıpkı bulutlu bir havada gökyüzüne bakmak ve bulutların aralandığını, şaşkınlıkla bir göz belirdiğini ve size baktığını görmek gibiydi.

Deniz canavarı ağır ağır deliğe yaklaştı. Titreşen havada kırık duvarların arkasında, kubbeyi andıran yaratığın altından sarkan bir şey belirdiğini gördüm ve bu sallanan kütlenin üstünde, dumanların arasında parıldayan bir çift soluk, ısıltılı göz belirdiğini fark ettim. Gözlerin altındaysa anlamsızca, aptalca kıpırdayan, koyu renkli dudakları titreyen, konuşmak istiyormuş gibi seğiren açık bir ağız gördüm.

İşte, o anda dürbünü gözüme yapıştırmış bir hâlde çılgınlık atarak Ana'ya neler gördüğümü anlatmaya çalıştım. Ufuk havan topu ateşiyle aydınlanırken, yüzlerce havan topu aynı anda ateşlenirken ve her şey duman altında kalırken sustum ama bu havan topu yağmurunun sonunda, yeri göğü inleyen muazzam bir *gümbürtü* koptu. Sesini daha önce duymadığım ve asla hayal edemeyeceğim bir havan topu ateşlendi ve sesi sonsuza dek sürecekmış gibi gelen boğuk, zemini zangırdatan bir patlama meydana geldi.

Yeni havan topu diye düşündüm. Titan katili. Ama yaratığı öldürüp öldürmediğini bilmiyordum.

Derken, ay sanki gökyüzünden yere çakılmış gibi feci bir gümbürtü daha koptu. Her yer toz duman oldu, gürültülü bir dalga şeklinde göğe yükseldi. Yaratık duvarların üstünden geçmeye çalıştı da duvarları ayaklarının altında un ufak mı etti diye merak ettim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken, ter içinde beklemeye başladım; dürbünü gözüme o kadar sıkı dayamıştım ki alnım sızlamaya başladı.

Sonra, toz duman bir esintiyle biraz dağıldı ve hâlâ ayakta duran duvarları gördüğümde tamamıyla silindi. Deliğin önünde yerde yatan, devasa kabuğu çatlamış, dehşetengiz yüzü kumların arasına gömülmüş olan deniz canavarını gördüm.

Ufuk bu sefer açık mavi renkli fişek ışıklarıyla aydınlandı. Başım döner hâlde ışıklara bakakaldım.

“Ne renk?” dedi Ana. “Ne renk, Din?”

”Mavi, hanımefendi. Fişek ışıkları mavi.”

“Bitti o zaman,” diye fısıldadı. “Yaratık öldü. İmparatorluk ayakta kaldı.”

Kırkinci Bölüm

SONRAKİ İKİ GÜN boyunca Ana'yı çok az gördüm çünkü ben-den ve bütün diğer düşük kıdemli görevlilerden şehirde düzeni sağlama çabalarına yardım etmemiz istendi. Panik ve telaş, ne-redeyse bir deniz canavarının gazabı kadar hasar vermiş, birçok kişiyi fazlasıyla kızdırmıştı; ne de olsa, Lejyon bir deniz cana-varının yaklaştığından emindi. "İnsanlar çoğu zaman karşıların-daki şeyin ne olduğunu anlamayacak kadar aptal davranıyorlar," dedi bir Lejyon Princepsi, bizler ölü bir atı sokaktan kaldırmaya çalışırken. "Arkalarındaki şey konusunda da daha akıllıca dav-ranmazlar. Burada herhangi bir iş yapabilmemiz mucize."

İkinci günün sonunda, bir Iudex militisi beni almak için geldi ve bana Lejyon kulesindeki bir ofise gitmemi söyledi.

İçeri girdiğimde, Vashta'nın uzun siyah bir masada oturduğu-nu, karşısında duran Ana ve Uhad'ın onu dinlediklerini gördüm. "...Talagray kantonundaki bütün mülklerine el koyuldu," diyor-du. "Fayazi ve yardımcıları şu an için gözaltında tutuluyor. Ama daha büyük bir ilerleme kaydedebilmemiz için daha çok çaba harcamamız gerekiyor..." Sert, karanlık bakışlarını bana çevirdi. "Ah. Kol. Lütfen, içeri gel."

Dediğini yapıp çok fazla at gibi kokmadığımı umarak Ana'nın arkasına geçtim.

“Sanırım, neler olduğunu sana anlatmamız gerek, Signum,” dedi Vashta. “Ama olaylar hâlâ devam ettiği için bunu yapmamız zor olabilir. Khanum’un dört bir yanına katip şahinleri yollandı ve hem deniz canavarına karşı kazandığımız zafer ve deliğin kapatıldığı haberi hem de senin soruşturmanla ilgili bilgi verildi.”

“Haza ailesinin üçüncü halkadaki mülklerine el koyuluyor,” dedi Uhad bana. Çok mutlu gözüküyordu. Onun ilk kez böyle gülümsediğini görüyordum. “Ayrıca, ikinci halkadaki mülklerine el koyma işlemleri de başladı. Bu asil çabalara yardımcı olmak için emekliliğimi biraz askıya aldım.”

“Ama tüm bunlar vakit alacak ve birçok yasal ve politik savaşlara neden olacak,” diye iç çekti Vashta. “Ama şimdilik, Haza klanının tüm büyük oğullarının kendilerini mülksüz bulmaları olası... ve işbirliği karşılığında, onların yerine Fayazi haza geçebilir.”

“Fayazi mi?” dedim şaşkınlıkla. “Haza klanının başına mı geçecek?”

Vashta keyifsizce omzunu silkti. “Bize aile büyüklerinin yolladığı bütün mesajları vererek suçlu olduklarını kanıtladı. Dahası, Haza toprakları çok değerli. Bunlarla birisinin ilgilenmesi gerek. Bizim tarafımızda olan birisi olsa iyi olur. Zaman bu gelişmelerin nasıl sonuçlanacağını gösterecek. Söylemeye gerek yok ama ihlalle ilgili zaferimiz artık çok daha uzun vadeli bir meseleye dönüştü. Gerçek beneklicam ilacını kimin çaldığını öğrenememiş olmanız çok kötü. Elimizde bu kanıt olsaydı, bütün düşmanlarımızı daha kısa sürede alt ederdik. Bu kişinin peşine düşeceğiz ama onu bulacağımız konusunda çok da iyimser değilim.”

“İmparatorun Sığınak’ından homurtular yayılıyor,” dedi Uhad. “Hazaların sahip olduğu zenginliklerin ve ayrıcalıkların bir kısmını geri alacağına dair bir işaret bu, hatta büyük bir olasılıkla bütün soylular için aynı şeyi yapacak.”

Ana'ya baktım. Henüz konuşmadığını ama başını önüne eğmiş, yüzünde ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle sandalyesinde yan oturduğunu fark ettim.

“Hamilik kurumunu yok etmek zor olacak,” dedi Vashta, “ama bunu başaracağımızı düşünüyorum. Aramızda Blas gibi daha çok görevli olabilir. İmparatorun sadakatının bir işareti olarak, yakında kantona bir Iudex conzulatesinin geleceği söylendi. Neredeyse yarım yüzyıldır ilk kez böyle bir varlık kantonu şereflendirecek. Henüz hiçbir talimatta bulunmadı ama Hazaların İyaletlere tam olarak ne kadar kök saldıklarını öğrenmeye niyetli olduğu söyleniyor.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Conzulateler İmparatorluk'ta tanrılar gibiydi: Fayazi'nin bana söylediği gibi, asla yaşlanmıyorlardı ama bir çoğu devler kadar olana dek büyüyordu ve bu yüzden hareket edemez hâle geliyorlardı. Bazıları yüzlerce senedir hayattaydı. Onlardan birini görebileceğim fikri aklımı başımdan almıştı.

“İmparatorluk için muhteşem şeyler yaptın, Kol,” dedi Vash-ta. “Bu yüzden, çiraklık döneminin sona ermesine karar verdim. Artık kendini resmî olarak Asistan Soruşturmacısı olarak düşünebilirsin. Kılıcını ve rütbelerini gururla takabilirsin. Maaşın da resmî pozisyonuna göre artacak. Tebrikler.”

Tüm bunlar bana fazla geldi. Ne tepki vereceğimi düşündüm ve eğilmeye karar verdim. “Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Vashta iç çekti. “Evet. Evine ne zaman geri döneceğini bilmiyorum, Signum çünkü Immunis hâlâ üçüncü bir zehircinin olabileceğini düşünüyor. Tabii, bu konuda fikrinizi değiştirmediyse, Dolabra.”

“Değiştirmedim, hanımefendi,” dedi Ana.

“Yaşanan karmaşa sırasında içimizi rahatlatacak bir ilerleme kaydetmediniz sanırım.”

“Şey...” Ana sıırttı. “Karmaşı sırasında değil,” dedi. “Ama ondan *biraz* önce, hanımefendi.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi Vashta.

“Beneklicam zehircisinin *gerçek* kimliğini, Nusi’in öldürüldüğü günden beri biliyorum,” dedi Ana sakın bir ses tonuyla. “Son haftalarda yaşanan dehşet verici olayları kimin ayarladığını ve planladığını biliyorum.”

“Siz... bu kişinin Jolgalan *olmadığını* ima etmiyorsunuz, değil mi?” dedi Vashta.

“Ha, Jolgalan suçluydu tabii ama tek başına hareket etmedi,” dedi Ana. “Bunun böyle olduğu başından beri belli. Bir kere, Komutan Blas’ın programından Biyologların bilemeyeceği kadar haberdardı. Bir de daha lojistik bir konu olan üçkuyruk mantarları var. Bunu sizinle paylaşmışım zaten, hanımefendi.”

“Evet...” dedi Vashta. “Bana Haza’nın partisinde birisinin daha olduğunu düşündüğünüzü söylemiştiniz, şömineye mantarları atıp dikkatleri dağıtan birisi.”

“Doğru,” dedi Ana. “Bir süredir üçüncü bir kişinin daha olduğunu hissediyordum. Ama soruşturma devam ederken, bu üçüncü kişinin ciddi bir İyalet bilgisine sahip olduğunu düşünmeye başladım. Sonra, kendi odamda birisi bana karşı bir tehditte bulundu ve üçüncü kişinin Trifecta’dan olması gerektiğini fark ettim. Kıdemli bir İyalet görevlisi olmalıydı.”

“Doğru mu bu?” dedi Vashta dehşet içinde. “Gerçekten de aramızda böyle bir komplocu olabilir mi?”

“Evet,” dedi Ana. “Şu anda yanımda oturduğunu düşünüyorum.” Uhad’a döndü. “O, sendin, öyle değil mi Uhad? Başından beri sendin.”

VASHTA VE BEN dönüp artık pek de neşeli görünmeyen Immunis Uhad’a baktık. Yüzünde garip bir şekilde gizemli, gayet sakın bir ifade vardı.

Hafifçe öksürüp, “Ne demek istediğini anlayamadım, Ana,” dedi.

“Salağa yatma,” dedi Ana. “Nusis öldüğünden beri biliyorum. Bildiğim gibi, kasasını açmak son derece karmaşık bir işlem gerektiriyordu. Ama Din o gün ondan bağışıklık greftlerini alırken...”

Buz kestiğimi hissettim. “Ona izlememem gerektiğini söyledim,” dedim alçak sesle. “Çünkü bir kazıcı kasanın nasıl açıldığını ezberleyebilir.”

“Evet,” dedi Ana. “Sadece bir *kazıcı* kasasının nasıl açıldığını ezberleyebilirdi. Bana baş ağrıların için greft almak üzere sık sık Nusis’in ofisine gittiğini kendin söylemiştin, Uhad. İzleyip öğrenmek için yeteri kadar vaktin oldu.” Başını yana eğdi. “Sonra, bir de şölende Din’e bir şey söyledin... Onun ve benim birer fincan çay içmemizi önerdin. Çay benim çaydanlığımda demlenecekti. Ama sen bunu söylediğinde çaydanlık çoktan zehirlenmişti.”

Başımın döndüğünü hissettim. Immunis Uhad’ın sadece Ana’yı değil, beni de öldürmeye çalıştığını anlamak, dilimin tutulmasına neden olmuştu.

“Beneklicam ilacına neden ihtiyaç duyayım ki?” dedi Uhad, gayet sakin ve kendinden emin bir tavırla. “Hayal ettiğin gibi o zehirci ben olsam bile.”

“Çünkü işin bitmedi,” dedi Ana. “Emekli olacaksın, değil mi? *İlk halkada* yaşayacaksın. Kimler orada yaşayabilir? Elbette, Haza klanının geri kalanı. Onlardan nefret ediyorsun, öyle değil mi? Neredeyse bir yüzyıldır Talagray’da yasaları çiğniyorlar. Sabotaj, yozlaşma, şantaj ve bunlarla ilgili hiçbir şey yapamadın.

Ama sonra... birisinden bir şey duydun. Daha büyük bir suçla ilgili bir söylenti. Jolgalgan'dan duyduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?"

Uhad sesini çıkarmadı.

"Kaygi Haza'nın seçilmiş kişilerinden biri olmuştu," dedi Ana. "Onun partilerinden birinde, Kaygi'nin söylediği bir şeye kulak misafiri olduğunu düşünüyorum. Belki beneklicam ilacıyla ilgili bir şeydi. Laf arasında duyduğu bu bilgiden sonra, Iyalet'inde araştırma yapmaya, sorular sormaya ve parçaları yavaş yavaş birleştirmeye başladı. Sonra da... sana geldi. Ne de olsa bir suç işlenmişti ve sen bir Iyalet görevlisisin. Ama bu konuda ne yapabilirdin? Hiçbir şey. Bu konuda bir girişimde bulunmaya çalışsaydın, Hazalar tarafından hedef alınırdın ya da daha kötü bir şey olurdu. Ama o zamana kadar *yaşlanmıştın*, Uhad. Rahatsızlıkların başlamıştı. Fazla ömrün kalmamıştı. Sayılı günlerini kantonunda terör estiren, cinayet işleyen ve kirli işlerle uğraşan hainleri öldürmekten daha iyi bir şekilde geçirebilir miydin?"

Bu işi planladın. Jolgalgan'la planladın ve bir başka Oypati olan Ditelus'la işbirliği yaptınız. Jolgalgan'ın şiirsel bir intikam almak, onları Oypat'ı öldüren bulaşıcı hastalıkla öldürmek için ısrar etmesi işleri zorlaştırıyordu ama... sen yine de bunu yaptın. Blas'ı izleyebilmek için bağlantılarını ve kaynaklarını kullandın ve Jolgalgan'ı onu öldürmesi için yönlendirdin. Elbette, Kaygi Haza'yı öldürmek daha zordu ama o konuda da yardım ettin, değil mi? Parti günü, kısa bir süre orada bulundun... Sadece bir üçkuyruk mantarını ateşe atacaktı, Jolgalgan'a içeri gizlice girecek ve Kaygi Haza'nın hamamını zehirleyecek zamanı verecek kadar."

Ana çılgınlar gibi sııttı. “Ama sonra ihlal gerekleştı. On Mühendis öldü. Ufak komplonda *büyük* bir terslik olduğunu anladın. Ama şansın yaver gitti... Çünkü kendi suçlarıyla ilgili bir soruşturmanın başı olarak görev yapman istendi! Soruşturmayı kendinden başka yerlere yöneltmek ne kadar kolay olmuş olmalı. Duvar ihlalleriyle, Mühendisleri öldürmekle ilgili komplolar... Hazaların malikânelerine ve senin buradaki görevine dikkat çekmeyecek her şeyi ortaya attın.”

Uhad nefesini hafifçe dışarı verdi. “Ama... sonra sen geldin,” diye fısıldadı.

“Evet. Beni yavaşlatmaya çalıştın. İlk başlarda, senin kirli işlere bulaştığını sandım. Hatta Din’in seni bulduğumuz paralarla sınamasını istedim. Ama o açıdan bir sorun yoktu. Hayır, sen tam aksiydin; adaleti sağlamaya çalışan, amacını gerçekleştirebilmek için hem tahammül göstermeye hem de acı çektirmeye arzı olan bağınaz birisiydin. Ama seni yine de endişelendirdim. Yaklaştığımı hissettim. Böylece, Jolgalgan’ın Yol ayırıları’ndaki gizli yerine gittin. Ekipmanlarını sabote ettin. Sonra, ondan senin için daha fazla zehir üretmesini istedin. İstedğini yaptığında, bulaşıcı hastalık ona bulaştı. Ditelus’tan onu kontrol etmesini istedin ve o da hastalığa maruz kaldı.”

Gözlerim kapandı. Ditelus’un ölmeden hemen önce nasıl bağırdığını hatırladım: “Siz... *Iudex’liler. Adalet istediğinizi söylüyorsunuz. Hep bunu söylüyorsunuz! Hep bunu söylüyorsunuz!*”

“Soruşturmanın sona ereceğini umdun,” dedi Ana. “Ama artık kendini bu işe *adamıştın* ve misyonunu tamamlayamamıştın. Elinde hâlâ Jolgalgan’dan aldığı beneklicam vardı ve Haza aile büyükleri hâlâ ceza almamışlardı. Yapman gereken tek şey, ilk

halkaya gitmek ve ölümcül planına devam etmekte... ama tam o sıralarda Nusic'in kasasındaki reaktif anahtardan haberdar oldun. Bunun aslında ne olduğunu anladın. Sen Jolgalgan gibi bir Biyolog değilsin. Beneklicam konusunda bir uzman değilsin. Kazara hastalanabileceğini çok iyi biliyordun. Son günlerinde elinde ilacın olması çok faydalı olurdu. Sadece kaçmadan önce seni yakalamamam için elinden geleni yapmalıydın. Böylece, çaydanlığını zehirledin.”

Uhad gözlerini yumdu. Uzun, tatsız bir sessizlik yaşandı.

“Kendini savunmak için bir şey söylemek ister misin, yoksa Din'in odana gidip ilacı ve o korkunç zehirlerini bulmasını mı istersin?” dedi Ana.

“Saklamaya bile çalışmadı,” diye fısıldadı Uhad.

“Kim?” dedi Ana.

“Kaygi Haza. Jolgalgan... Oypatlı olduğunu söylediğinde, sarhoş yaşlı adam şöyle dedi: ‘Ah, Oypat. Eh, Blas o işi mahvetti, değil mi? İlaç meselesiyle herkes için mahvetti.’ Sonra, bunu söylediğini bile unuttu. Çünkü... yaptıkları onun için önemli değildi. Ama Jolgalgan için önemliydi. Benim için de öyle.”

Gergin bir sessizlik oldu.

“Zihnimde bu kadar çok anı olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?” dedi Uhad fısıldar gibi. “Yozlaşmayla, rüşvetlerle, suistimallerle ilgili... o kadar çok, ardı arkası kesilmeyen, aklımdan çıkmayan anı var ki... Hem de biz imparatorluk görevlileri köle gibi çalışırken, dehşet verici yaratıkların kıyılarımıza yaklaşmasını engellemeye çalışırken.”

Uhad'a bakarken, kulaklarımda Miljin'in sesi çınladı: *Kazıcılar çok fazla yağış mevsimini kaldıramazlar. İyi yaşlanamazlar.*

“Duvarların titanları engellediğini sanıyordum,” dedi Uhad bezgin bir ifadeyle. “Ama çalıştıkça, soylularla bizi daha çok *köşeye* sıkıştırıyorlarmış gibi hissetmeye başladım. Üstelik kimse bu durumu düzeltmek için bir şey yapmıyordu. Düzen bozulmuştu. Kimsenin umurunda değildi. İşler o hâliyle devam ettiği sürece, kimsenin umurunda değildi.”

“Bu yüzden, sen denedin,” dedi Ana. Öfkeden tir tir titriyordu. “Bu durumu sen düzeltmeye çalıştın... ve bu arada *yüzlerce insanın ölmesine neden oldun!*”

“Bir şey yapmam gerekiyordu!” diye bağırdı Uhad. “Öylece oturup olanları izleyemezdim! İmparatorluk *hiçbir* şey yapmıyordu! Iudex de öyle! *Sen* de bir şey yapamazdın, Ana! Hazaları durdurmaya çalıştın ve sonra Daretana’ya sürüldün!”

Ana bunu duyunca, durup bağırdı: “*Bundan emin misin, Tuwey Uhad?*”

Uhad şaşkınlıkla ona baktı. “Ne-ne demek istiyorsun?”

“Bir sürü insanın Talagray kantonunun ön kapısına yollanması garip bir şekilde *kusursuz* değil mi, Uhad? Iudex’teki onca kişi arasından, soyluların en açık açık yolsuzluk yaptıkları kantona doğrudan benim yollanmış olmam çok elverişli, değil mi?”

“Sen... yani... Daretana’ya Hazaları *izlemek* için mi yollandın?” dedi Uhad hayretle.

“Üstelik, kucağıma düşmeleri için sadece dört ay beklemek zorunda kaldım,” dedi Ana öfkeyle. “Ama senin yüzündendi. Çünkü İyaletler görevlerini yerine getiremediler. Çünkü *sen* görevini yerine *getiremedin!*”

“Hayır, bu... imkânsız!” dedi Uhad. “Soruşturmacı asistanını öldürdüler! Bunu biliyorum. Hazalar bile biliyor!”

“Cesedi *gördün* mü?” diye parladı Ana. Öfkeden titriyordu. “Hazaların çok bariz ve aptalca bir şey yapmaları için etkisiz hâle getirildiğime *inanmalarının* son derece elverişli olduğu hiç aklına gelmedi mi? Iudex’e onları dize getirmesi için bir mazeret sunacak olan bir şey. Ama adaleti kendi başına yerine getirmeye çalıştın. Sayısız insan bu yüzden canından oldu! Çok aptalmışsın, Uhad. Gerçekten de çok aptalmışsın.” Bana döndü. “Din, kazıcı kelepçelerini çıkar. Sana bu adamı tutuklamayı emrediyorum. Adalet istemiştin, Tuwey Uhad. Adaleti sana vereceğiz, bir ip ve daracıyla.”

Kırk Birinci Bölüm

HAVA KARARIRKEN, LEJYON, Mühendislik ve o sırada kapalı olan Iudex kulesinin arasında Trifecta'da toplandık. Orada süslemeli örgü bir çatısı olan dört direkli bir yapının içinde ateş yakmışlardı. Ortasına sıra sıra yağa batırılmış siyah odun dizilmişti ve odunların üstünde siyaha, mora, kırmızıya ve maviye boyanmış dört tahta figür duruyordu; İyaletlerin her birinin ölen askerleri için sembolik bir cenaze ateşiydi.

Güneş batarken imparatorluk kültlerinin kutsal kişileri buhurdanlarını yaktılar, ateşlerin üstünde kutsal dumanlarını gezdirdiler ve Khanum'la, denize ilerlemekle, duvarların inşa edilmesiyle ve bizi diğer hayatta bekleyen İmparatorluk'la ilgili şarkılar söylediler. Tören sona erdikten sonra, bir kol değneğiyle topallayarak öne çıkan bir Lejyoner bir meşale yakarak ateşin altına bıraktı. Alevler hararetlenirken, gözyaşları içindeki kalabalığın arasında bu karanlık günlerde ölen askerlere –hem duvarlardaki karmaşanın arasında hem de medeni dediğimiz bu şehirde Tik tarafından öldürülenlere– teşekkür ettim. Kalabalık dağılmasına rağmen, şahit olduğum şeyler yüzünden karamsar ve bulanık düşüncelerle, ruhumdan asla kazıp atamayacağım

anılarla geride kaldım. Sonra, yalnız olmadığımı fark ettim: İri-yarı Yüzbaşı Miljin de cenaze ateşinin kenarında durmuş titrek alevleri izliyordu.

Yanında durana kadar ona yaklaştım. O nokta o kadar sıcaktı ki yüzümdeki tüylerin kıvrıldığını hissettim. Yüzbaşının yüzünde dalgın, kasvetli bir ifade vardı ve çok uzun süre orada olduğumu fark etmedi. Sonra, gözlerinde çılgınca bir parıltıyla beni orada gördüğüne şaşırmış gibi bana baktı.

“Ah, Kol,” dedi.

“İyi akşamlar, efendim.” Eğilip selam verdim.

Yanıt vermedi, alevlere bakmaya devam etti. Uzun bir sessizlik oldu. “Nasılsınız, efendim?” Saçma bir soruydu ama aklıma başka bir şey gelmemiştir.

“Söylesene...” dedi.

“Evet, efendim?”

“Uhad’ı ifşa ettiğinde sen de odada mıydın?”

Tereddüt ettim ama sonra başımı salladım. Ona Immunis’in bileklerine kelepçeleri takan ve hücrelere götüren kişi olduğumu söylemedim.

Miljin bir süre daha alevlere baktı. “Peki... hiç şüphelenmiş miydin?” diye sordu. Sesi çok çatlak çıkıyordu. “Bunca zamandır bu korkunç işleri çevirdiğini anlamış mıydın?”

“Bilmiyordum, efendim. En ufak bir fikrim yoktu. Ana’nın da Nuisis ölene kadar emin olduğunu sanmıyorum.”

“Ben görev başındayken öldürüldü,” dedi Miljin. “Benim şehirde.”

Aradan birkaç saniye daha geçti. Küller etrafımızda bir ilkbahar esintisinde savrulan polenler gibi dans ediyordu.

“Hiçbirimiz bilmiyorduk,” dedim. “Siz de bilemezsiniz, efendim...”

“Yapma,” dedi sert bir sesle. “Nefesini tüketme.”

Ateşin sıcaklığını yüzümde hissederken başımı çevirip çenemi tuttum.

“Ama... bir konuda haklıydım,” dedi. “İmparatorluk’un bugünlerde daha az kas gücüne, daha fazla stratejiste ve oyun kurucuya ihtiyacı var. Senin Ana gibi. Belki senin gibi.”

Bu sözlerle ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

“Yakında gidiyorsun... Değil mi, Kol?”

“Evet, efendim. Sanırım, birkaç güne.”

Başını salladı. “O hâlde, yaşlı bir adama bir iyilik yapar mısın?”

“Elimde geliyorsa, efendim.”

Miljin oflaya puflaya kınını çıkardı ve bir süre buna baktı. Sonra, kını bana uzattı. “Giderken bunu yanına alır mısın?” diye sordu.

Kılıcın kınına, ateşin sönmekte olan alevlerinin ışığında parıldayan mekanik kabzasına baktım.

“İudex’te kalmayacağım, Kol,” dedi Miljin. “Artık bana göre bir yer değil. Lejyon’a, yapabildiğim en iyi işe geri döneceğim. Duvarlar, titanlar, havan topları ve deniz.”

“Efendim, ben...”

“Ama sana dediğimi unutma: Bir deniz canavarına karşı kılıçlar fayda etmez. Kılıçlar deniz canavarlarıyla *savaşmayı* zorlaştıran kişilere karşı kullanılmalıdır. Bunu yaparsan, yol seni nereye götürürse götürsün İmparatorluk için daha faydalı olur, Kol.”

Şaşkınlıkla kını ondan aldım. Bir kez daha derisi alevlerden ısınmış olan kının ne kadar hafif olduğuna hayret ettim. “Daretana’ya mı demek istiyorsunuz, efendim?”

Miljin nihayet gülümsedi. “Hah! Daretana’ya geri mi döneceğini sanıyorsun, evlat? Ne garip.”

Ben ne demek istediğini düşünürken, birisinin bana seslendiğini duydum: “İyisin!”

O yöne baktığımda, bir kol değneğiyle yürüyen, arkasında batan güneş başının etrafında bir hale oluşturmuş olan Lejyoner’i

gördüm. Karanlıkta kalan yüzünde Yüzbaşı Kepheus Strovî'nin yorgun, içten gülümsemesini fark etmem biraz zaman aldı.

“Kılıcı nasıl açacağını hatırlıyor musun, Kol?” dedi Miljin yanımdan.

Dikkatim dağılmış bir hâlde ona döndüm. Başımı salladım. “Hatırlıyorum, efendim. Ama...”

“Güzel.” Başını salladı. “Seyahatlerinde bol şans, Signum. Sana şan şeref ve büyük başarılar dilerim.”

Sonra, arkasına döndü ve Trifecta'dan doğuya doğru yürümeye başladı.

Kepheus ve ben Talagray sokaklarında yürümeye başladık. Ağır ağır gidiyorduk çünkü bir kol değneğiyle yürüyordu, titan katili ateşlendiği sırada yaralandıktan sonra edindiği bir yadigârdı. “Beni platformumdan aşağı savurdu,” dedi mahcup bir tavırla. “Ayak bileğimi burktum. Tıpçılar beni bir günde düzeltirler ama ilgilenmemiz gereken daha önemli işler var.”

“Onu uzaktan gördüm,” dedim. “Duvarı yıkmaya gelen şeyi. Onu gördüm... Bir yüzü vardı. Konuşmaya çalışıyormuş gibiydi.”

“Onu öldürdük,” dedi sert bir sesle. “Püskürttük. Bu konuda söylenebilecek tek şey bu.”

Onun duvarlarda şahit oldukları, benimse şehirde şahit olduklarım hakkında daha fazla konuşmadık. Gördüğümüz ve yaptığımız şeyler, sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar ağırdı. Sessizlik daha iyi bir dildi. Ama ona Yüzbaşı Miljin'in gitmeden önce söylediklerini söyledim.

“Evet...” dedi Kepheus hüüzünle. “Lejyon'dan Iudex'e geçmek zor bir şey olmalı.”

“Neden?”

“Lejyon’da her yağış mevsiminde kazandığını ya da kaybettiğini anlarsın. Ama Iudex’te bütün görevlerini hakkıyla yapabilir, her meşum ruhu yakalarsın ama sonunda yapılan yanlışları düzeltmenin bir yolu yoktur.”

Bir şey demedim. Uhad’ı ve sayısız haksızlıkla ilgili anılarının onu nasıl değiştirdiğini düşündüm. İlk kez acaba benim dünyam da bana aynı şeyi yapacak mı diye merak ettim.

“Gidiyorsun,” dedi bir süre sonra. “Değil mi?”

“Ben... Sanırım gidiyorum,” dedim. “Soruşturmamız tamamlandı. Ya siz?”

“Burada kalacağım. Ailem eve geri dönmemi istedi ama... daha yapılması gereken işler var. Yapılacak bir şey kalmayana dek bunları yapmaya kararlıyım.”

“Bizler İmparatorluk’un geri kalanının etrafında döndüğü dayanak noktasıyız.”

“Hah! hatırlıyorsun.”

İmalı bir tavırla ona baktım.

“Doğru ya,” dedi. “Sanırım, hatırlıyor olman hiç şaşırtıcı değil. Ama. Al. Sana bir hediye aldım, Dinios.”

“Ah. Şaka yapıyorsunuz...”

Bana kâğıda sarılı bir paket uzattı. İçinde ne olduğunu anlamak için paketi açmam gerekmiyordu: Paketi sıktığım anda kâğıttan tütün kokusu yayıldı.

“Tütün çubukları!” dedim gülerek. “Bana bunları alarak iflas edeceksiniz.”

“İflas etmem.” Gülümsedi. “Umarım paylaştığımız çubuk kadar iyidir.”

Sustuk ve doğu yönüne baktık. Belki nedeni artık içimde olan onca anının ani ağırlığıydı ama gözlerimin dolduğunu hissettim, yüzümü silmeye çalıştım.

“Sadece birkaç gün daha buradayım,” dedim. “Kulağa çok kısa bir süre gibi geliyor.”

Eğilip beni öptü. Deri, yağ ve fret sarmaşıklarının narin kıvrımları gibi kokuyordu.

“Burası Talagray,” dedi. “Burada hiçbir şey kesin değildir.”

Elini tuttum ve birkaç günde yaşayabileceğimiz güzellikleri keşfetmek üzere birlikte şehre döndük.

Kırk İkinci Bölüm

ARABAMIZ TINGIR MINGIR ilerlerken, dönüp Talagray kulelerine, Yol Çayırları'na ve ağır ağır sabah pusunun arasında kalan devasa deniz duvarlarına baktım. Yağıl mevsiminin geriye kalan aylarını saydım ve sadece birkaç ay sonra bir başka mevsimin başlayacağı düşüncesini kabullenmeye çalıştım.

“Dayanacak mı?” diye sordu Ana alçak sesle.

Karşımdaki koltukta gözleri bağlı, ellerini gevşekçe kucağında kavuşturmuş olan Ana'ya baktım.

“Efendim, hanımefendi?”

“*Dayanacak* mı? Bunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Şimdi de aklımı mı okumaya başladınız, hanımefendi?”

“Yok, yok. Sadece Talagray'dan ayrılan ya da şehre yeni gelen birisinin aklından geçebilecek bir düşünce. Sayısız muhteşem zihin tarafından planlanan ve sayısız insanın kanından ve terinden inşa edilen tüm bu eserler ve yapılar... yaklaşan şey karşısında dayanabilecek mi?” Başını yana eğip sıırttı. “Keşke aklından geçenleri *okuyabilseydim*, Din. Ama bunun yerine sana aptalca sorular sormak zorundayım.”

“Bana işkence etmek için yolculuğun sonuna kadar vaktiniz var,” dedim keyifsizce. “Erken başlamaya gerek yok.”

“Hımm. Ama bir sorunun yanıtını merak ediyorum.”

“Nedir?”

“Sana şunu sormak istiyorum... İmparatorluk nedir, Din?”

Araba sarsılarak ilerlerken gözlerimi kırıştırdım. “Ha... Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?”

“Raporlarını dinledim,” dedi. “Birçok kişinin sana İmparatorluk’un şu ya da bu olduğunu ya da belirli bir şekilde işlediğini söylediğini fark ettim... Garip, değil mi? Belki de kantonun varoluşsal doğası bunu tetikliyordur. Ama senin vardığın sonucu merak ediyorum. İmparatorluk *nedir*, Din? Tarif edebilir misin?”

“Buna ciddi ciddi yanıt vermemi beklemiyorsunuz, değil mi hanımefendi?”

“Hâlâ rapor verdiğin üstün benim. Sana bunu emredebilirim. Ama sıkıcı olurdu.”

Biraz düşündüm. “Şey... buraya gelmeden önce, hanımefendi...”

“Evet?”

“Size İmparatorluk’un cesaret, hacim, güç ve ölçek olduğunu söyledim.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi... bana narin, kusurlu, emprovize ve... ve tesadüfi geliyor, hanımefendi. İyi idare edilmezse, yanlış rüzgâr onu yıkabilir.”

“Doğru. Sanırım, seninle hemfikirim. Ama ben hep İmparatorluk’un savaştığı şeyin imgesinde inşa edildiğini düşünmüşümdür.”

“Bir... titan gibi mi, hanımefendi?”

“Evet, evet. çünkü İmparatorluk uçsuz bucaksız. Karmaşık. Çoğu zaman hantal ve ağır. Birçok yerde de güçsüz. Hepimizin gölgesinin altında yaşadığımız, kantonlara yayılmış devasa bir

yapı... ama yaralanmalara, enfeksiyonlara, ateşli hastalıklara ve tersliklere karşı savunmasız. Ama en garip özelliği, vatandaşları onun bozuk olduğunu düşündükçe *daha da* bozulması. Uhad'a baksana. Dediğin gibi iyi idare edilmesi gerek. Bu iyi idare şekli olmadan, İmparatorluk yıkılır. Ama bir şeyi içten idare etmek biraz zor, öyle değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Peki... Bu devasa yapının idare edilmesinde sizin rolünüz nedir, hanımefendi?"

"Ah, bunu sana söylemiştim, Din," dedi dalgın dalgın gülümseyerek. "Bu yolda tıngır mıngır son ilerlediğimiz zaman söylemiştim. İmparatorluk'u esas ayakta tutanlar *bakımından* sorumlu olan kişiler. Ne de olsa birilerinin çağımızın büyük eserlerinin yıkılmasını engellemesi için itibar görmeyen işleri yapması gerekiyor. Ben sadece kendi çapımda bu bakım görevini yerine getiriyorum. Elbette, sen de büyük bir beceriyle bana yardım ediyorsun."

Bir süre konuşmadan yola devam ettik.

Nefesimi dişlerimin arasından içime çekerek düşündüm. "Bir keresinde bana pek çok gerçekten söz edeceğiniz bir günün geleceğini söylemiştiniz, hanımefendi."

"Doğru."

"Bugün o zaman olabilir mi?"

"Şu anda mı?" Ellerinden birini arabanın duvarına yasladı, titreşimlerini hissetti. "Duymak istiyorsan, şu anda *bazı* gerçekleri anlatabilirim, Din. Sonra daha fazlasını duymak isteyip istemediğine karar verebiliriz."

"Siz sıradan bir Iudex Soruşturmacısı değilsiniz, öyle değil mi?"

"Doğru. Değilim."

"İnanılmaz ölçekte bir komplonun bir parçası olarak Hazaları izlemek üzere Daretana'ya geldiyseniz olamazsınız."

"Bu da doğru."

“Ama şimdi Daretana’da ne yapacağınızı merak ediyorum, hanımefendi.”

“Ha, Daretana’ya geri dönmüyorum, Din,” dedi. “Oradaki Iudex ofisi artık kapalı olacak. Sürgüne yollanmak için çok iyi bir yerdi ama artık amacını yerine getirdi. Bu araba önce Tala kantonu sınırındaki ufak bir kasabada duracak. Orada son haftalarda yaşanan olayları şu anda beni beklemekte olan Conzulate’yle konuşacağım.”

Ona bakakaldım. “Yani... Iudex Conzulate’siyle mi? Şu anda *sizi* mi bekliyor?”

“Son bir gündür beni bekliyor. Onu bilgilendirmeyi iple çekiyorum. Ne de olsa, oraya sürgüne yollandığım öyküsünü ortaya atmak onun fikriydi.”

“Bir dakika. Ya asistanınız? Tik onu öldürdü mü, yoksa kendisi gerçekten de hayatta mı? Tüm bunlar sadece Hazaları kandırmak için uydurduğunuz bir öykü müydü?”

“Onu tanımıyorsun,” dedi Ama burnunu çekerek. “Onun işleri onu ilgilendirir. Ne kadar becerikli ve takdir edilesi birisi olsan da onun içinde bulunduğu durumu sana anlatamam, Din.”

Bir süre ne demek istediğini düşündüm. Bir conzulatenin – İmparatorluk hiyerarşisinde hemen imparatorudan sonra gelen o devasa, yaşsız varlıklardan birinin– o sırada Ana’yı bekliyor olduğu fikrini bir türlü idrak edemedim.

“Conzulateyle konuştuktan sonra ne olacak, hanımefendi?”

“Bir kere... büyük olasılıkla yeni bir vakayla ilgilenmemi isteyecek,” dedi. “Çünkü ben *soruşturmacı* olmama rağmen, çok... özel bir bölümde görev yapıyorum. Bana ya hassas ya son derece karmaşık ya da hem hassas hem de çok karmaşık vakalar verirler. Bir başka deyişle, aslında büyük ve kutsal Khanum İmparatorluğu’nda birçok kişinin yaptığı şeyi yapıyorum; duvarların yıkılmaması umuduyla işlerin yürümesini sağlıyorum. Conzulateyle konuştuktan sonra, bir sonraki vakayla ilgilenmeye başlarım. Bir sonraki suç, bir sonraki cinayet, bir sonraki hainlik.”

Pencereden yanından geçtiğimiz çayırları izledim.

“Ama gitmeden önce, conzulate *seninle* de konuşmak isteyecektir, Din.”

Bir şey demedim.

“Çünkü hâlâ bir soruşturmacı asistanına ihtiyacım var. Dahası, Talagray’da gayet başarılıydın.” Biraz düşündü. “Evet, biraz daha neşeli olabilir, daha fazla gülümseyebilirdin ama yine de iyi iş çıkardın. Sen de istersen işine devam etmeni isterim.”

Gözlerimi çayırlardan ayırmadım. Ormanın parıltılı örtüsü bizi bir kez daha yuttu ve karanlıkta kaldık. Çamurlu, ufak Dare-tana’yı ve beni orada bekleyen bir-iki fırsatı düşündüm.

Yaptığım yolculuklar yüzünden yıpranmış ve lekelenmiş olan çizmelerime baktım. O kadar da kötü görünmediklerini düşündüm. Belki biraz daha yıpranınca daha iyi gözükebilirdi.

“Size bir şey getirdim, hanımefendi. Bir hediye.”

“Sahi mi? Neden?”

Ona ufak tahta bir kutu uzattım. “Olanlardan sonra bunu size borçlu olduğumu düşündüm.”

Kutuyu açıp kokladı, heyecanla daha dik oturdu.

“Duygudeğişler!” dedi neşeyle. “Duygudurum greftleri! Yoksa...”

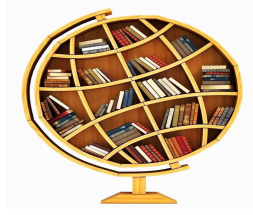
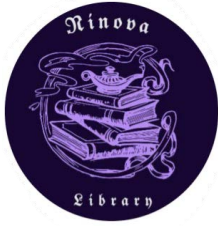
“Evet, halüsinojenik olanlardan,” dedim. “Şu hep istediklerinizden. Bunları alabilmek için Talagray’da çok şüpheli bir dükâna gitmek zorunda kaldım. Ama lütfen şu anda kullanmayın, hanımefendi. Aksi takdirde, bu yolculuk daha da tatsız geçebilir.”

Neşeyle kıkırdadı. “Yok, merak etme. Hem bilgilendirme toplantısına kafam iyi bir hâlde gitmem akıllıca olmaz, Din. Teşekkür ederim. Çok makbule geçti.”

Hafifçe gülümsedim. “Belki de resmî asistanınız olarak görevime garip bir başlangıç yaptım çünkü daha başlamadan yasaları çiğnedim.”

Ufak kutuyu kaldırdı. “Öyle mi?” Sonra, o korkunç, avcı yaratık gülümsemesiyle bana baktı: Çok fazla dişi vardı ve hepsi fazla beyazdı. “Ben bunu iyiye işaret olarak görüyorum doğrusu.”

Konik hasır şapkamı gözlerimin üstüne çektim, belimde kılıcımınla arkama yaslanıp uyuklamaya başladım.

TEŞEKKÜR

BU ZORLU İŞİ bitirmeme yardımcı olan editörüm Julian Pavia'ya teşekkür etmek isterim. Bir süredir eğlenceli bir cinayet romanı yazmayı düşünüyordum; bir gün oturdum, tam olarak bir cinayet romanı olmayan bir şey yazdım ve Julian bunu fark etmemi sağladı. Sonra, bunu çöpe atıp sil baştan başlamak gibi biraz çalkantılı bir işe giriştim. Bu süreç tuhaf bir psikolojik dans ama gerekli –toplamda fazla sayıda olsa da yazmak istemediğiniz sözcükleri tutmaktansa atmak daha iyi– ve bu süreyi sabırla karşılamasından dolayı onu takdir ediyorum.

Ayrıca, genellikle kitaplarımda yaptığım gibi ama özellikle bu kitap için aileme teşekkür etmek isterim. Cinayet romanları yazmak esasında zaman çizelgelerinin işlediğini ve doğru kanıtın doğru zamanda doğru yerde bulunmasını garantileyen lojistik bir süreç. Resmen uydurduğunuz adamları öldürmek açısından Jeff Bezos'a dönüşüyorsunuz. Herhangi bir zamanda beyninizde çok fazla yer kapladığı için, “Bugün hangi çocuğumuz futbol antrenmanına gidiyor?” ya da “Hangi tatil için valiz hazırlıyorduk?” hatta, “Bu sene kaç yaşına basıyordum?” gibi aptalca sorular sorduğum için ailemden özür dilerim. Bu kitabı yazmaktan büyük

keyif aldığım, daha fazla cinayet romanı yazmayı planladığım ve sonuç olarak çok aptalca davranmaya devam edeceğim için ayrıca özür dilemek isterim. Yapacak bir şey yok.

Ne kadar sonunda Wolfe'tan çok Hannibal Lecter'a benzediğine karar versem de, anneme Ana karakterine ilham veren Nero Wolfe sevgisini bana aşıladığı için teşekkür ederim. Ayrıca, çamaşır odası birçoğunu okuduğum karton kapaklı eski cinayet romanlarıyla dolu olduğu için anneanneme teşekkür ederim. Dilinden olmasa da bu kitaptan keyif aldığını düşünüyorum. Kusura bakma, anneanne.

Teşekkür etmek istediğim diğer iki kişi, büyük bir olasılıkla kariyerlerini Amerika'nın bir şeyler inşa etmekten ne kadar korktuğunu kataloglamak gibi can sıkıcı bir işle geçirmiş olan Jesse Jenkins ve Jerusalem Demsas. Bu konuyu ele alan ve değişimi destekleyen çalışmaları –daha pek çok kitabın yanı sıra– bu öyküdeki Çevreyi Koruma Kurulları için bana büyük bir ilham verdi. Düzenlemelerin bazı faydaları var ama bunların bizi köşeye sıkıştırmalarına ve kendi tuzlu suyumuzda turşu edecek olan kavanozu oluşturmalarına izin veremeyiz. İşte, tam da bu yüzden devlet memurlarıyla ve cesur inşaatçılarla ilgili bir şey yazmak istedim. Direnmekten vazgeçmeyin!

*Sevgilerimle,
Robert*

robertjacksonbennett.com
X: @robertjbennett